

İyi

Kız,

Kötü

Son

HOLLY JACKSON

©psilon*

Uluslararası çoksatan
İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi
devam ediyor.

İyi Kız, Kötü Son'da daha fazla
karanlık sır gün yüzüne çıkıyor...



Pip, yaşadığı kasabada yıllar önce işlenen cinayeti
çözdüğü araştırmasının ardından bir daha asla böyle
işlere bulaşmamaya karar verir. Ancak bu kararı,
araştırması sırasında başından geçenleri anlattığı bir
polisiye podcast'i hazırlamasına engel olmaz. Kendini
suç vakalarının tam orta yerine atmadan, onları sadece
anlatmakla yetinerek geçirdiği vakit hoşuna gitmiştir.

Derken o cinayetin yıldönümünde kasabada bir kayıp
vakası yaşanır. Anma töreninde neredeyse tüm kasabalıların
gördüğü Jamie Reynolds bir anda sırta kadem basmıştır.
Jamie'nin ailesi Pip'ten yardım ister. Bu isteği reddedemeyen
Pip yeni bir araştırmanın içinde bulur kendini. Araştırdıkça
da kasabanın karanlık sırlarıyla yüzleşir. Çok geç olmadan
Jamie'yi bulabilecek midir? Peki ya kendisi? Bu olayı
çözdükten sonra hâlâ güvende sayılabilecek midir?



www.epsilonyayinevi.com



9 786254 142642

KDV'den
muafır.

İyi Kız
Kötü Son



İyi Kız, Kötü Son

Orijinal adı: Good Girl, Bad Blood

Holly Jackson

Çeviri: Şebnem Tansu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Hasret Parlak Torun

Düzeltili: Elif Tesbihçi

Sayfa ve Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2022

ISBN: 978-625-414-264-2

© Holly Jackson, 2020

Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz. Tüm hakları saklıdır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025



Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

İyi Kız Kötü Son

HOLLY JACKSON

Çeviri: Şebnem Tansu

©psilon'



Ben'e,



Ve son on yıldaki her haline...

Blackfield Hattı

Sycamore Yolu

Eski Çiftlik Yolu

Wyvil Yolu

Wyv

Romer Geç



Tudor Hattı

West Yolu

Beacon Geçidi

Martinsend Yolu



Acres Çıkma21

Grove Yerleşkesi

Gravelly Yolu

Kilton Gramer Yolu

Common Yolu

Cross Hattı





Beechwood Vadli

Elhwood Yerleşke

Hogg Tepesi

A413

Cedar Yolu

Anayol

Kilise Caddesi

A413

Orman

Anayol



Chalk Yolu

Sonrası ve Öncesi

Bir katili konuşmasından anlayacağınızı sanırsınız.

Yalanlarının farklı bir dokusu olacağını, lafı hiç de kolay yakalayamayacağınız şekilde çevirebileceğini; gerçekler pürüzlü kenarların altından kayarken kalınlaşan, keskinleşen ve düzensizleşen bir sesi olacağını düşünürsünüz. Böyle düşünürsünüz, değil mi? Herkes başına gelse anlayacağını sanır. Ama Pip anlamamıştı.

“Sonunda olanlar tam bir trajediydi.”

Onun karşısında oturmuş nazik, kırışmış gözlerine bakarken aralarında duran telefonda duyduğu iç çekmeler ve boğazını temizlerken çıkardığı hırıltılar dahil her sesi kaydediyordu. Pip, söylediklerinin her kelimesine inanmıştı.

Pip ses dosyasını geri sarıp parmaklarını *touchpad*'in üzerinde gezdirdi.

“Sonunda olanlar tam bir trajediydi.”

Elliot Ward'ın sesi bir kez daha hoparlörlerde çınlayıp karanlık yatak odasını ve zihnini doldurdu.

Dur. Tıkla. Tekrar.

“Sonunda olanlar tam bir trajediydi.”

Yüzlerce kez dinlemişti. Hatta belki de binlerce kez... Yalanlar ve yarı gerçekler arasında gidip gelirken ağzından hiçbir şey kaçırmamış, sesinde en ufak bir değişiklik bile olmamıştı. Pip, o adamı bir zamanlar babası gibi görürdü. Diğer yandan, Pip de yalan söylemişti, öyle değil mi? Kendi kendine bunu sevdiği in-

sanları korumak için yaptığını söyleyebilirdi ama Elliot da aynı bahaneyi ileri sürmemiş miydi? Pip zihnindeki sesi duymazdan geldi, gerçeklerin çoğu ortaya çıkmıştı ve dört elle tutunduğu şey buydu.

Devam edip tüylerini diken diken eden kısıma geldi.

“Sence Sal, Andie’yi öldürdü mü?” diye sordu Pip’in geçmişten gelen sesi.

“...O çok tatlı bir çocuktuk. Ama kanıtları göz önüne alınca onun yapmamış olması için bir neden bulamıyorum. Bu her ne kadar kötü hissettirse de, sanırım o yaptı. Başka açıklaması yok...”

Pip’in odasının kapısı içeri doğru sertçe açıldı.

“Ne yapıyorsun?” diyerek araya giren ses ne yaptığını çok iyi bildiğinden alaycı bir gülümsemeyle yükseldi.

“Beni korkuttun Ravi,” dedi Pip sinirle ve hemen kaydı durdurdu. Ravi’nin Elliot Ward’ın sesini bir daha duymasına gerek yoktu.

“Karanlıkta oturmuş bunu dinliyorsun ama korkutucu olan benim öyle mi?” diyen Ravi odanın ışığını yaktı. Sarı ışık, alına dökülen koyu renk saçlarını aydınlattı. Pip’i her zaman yumuşatan o mimiği yapınca Pip gülümsedi; zaten aksi mümkün değildi.

Çalışma sandalyesini geri iterek masadan uzaklaştı. “Sen içeri nasıl girdin bakalım?”

“Annen, baban ve Josh harika görünen kocaman bir limonlu turtayla dışarı çıkıyordu.”

“Ah, evet,” dedi Pip. “Komşulara hoş geldin demeye gidiyorlar. Sokağın aşağısında Chenler’in evine genç bir çift taşındı. Satışı annem yaptı. Greenler... Ya da Brownlar, hatırlayamıyorum.”

O evde başka bir ailenin yaşayacağını, eski mekânları yeni şekillenen hayatların dolduracağını düşünmek tuhaftı. Arkadaşı Zach Chen, Pip beş yaşında buraya taşındığından beri hep dört

kapı ilerideki o evde yaşamıştı. Bu gerçek bir veda sayılmazdı tabii, Zach'i hâlâ her gün okulda görüyordu ama ebeveynleri *onca travmanın* ardından artık bu mahallede yaşamak istemediklerine karar vermişlerdi. Pip, onu *tüm bu travmanın* bir parçası olarak gördüklerine emindi.

"Akşam yemeği saat yedide bu arada," dedi Ravi, konuşurken kelimeler acemice diline dolandı. Pip ona baktı, en güzel gömleğini giyip ön kısmını içine sokmuştu ve... Onlar yeni ayakkabılar mıydı? Ona doğru yürürken Pip tıraş kolonyasının kokusunu aldı, Ravi bir anda durdu, onu alnından öpmeyi ya da elini saçlarında gezdirmeyi. Bunun yerine yatağın ucuna oturup parmaklarını birbirine doladı.

"Yani iki saat erken geldin," diyerek gülümsedi Pip.

"E-evet." Ravi öksürdü.

Neden tuhaf davranıyordu? Tanıştıklarından beri ilk Sevgililer Günü'ydü ve Ravi kasabanın dışında Siren'de ikisi adına rezervasyon yaptırmıştı. Pip'in en iyi arkadaşı Cara, Ravi'nin bu gece Pip'e çıkma teklif edeceğinden emindi. Hatta bahse bile girebileceğini söylemişti. Bunu düşünmek Pip'in midesinde bir şeyin şişip göğsünü yakmasına neden oldu. Ama bu rezervasyonun gerçek nedeni bu olmayabilirdi; çünkü Sevgililer Günü aynı zamanda Sal'ın doğum gününe de denk geliyordu. Ravi'nin ağabeyi yaşasaydı bugün yirmi dört yaşına basacaktı.

"Ne kadarını tamamladın?" diye sordu Ravi dizüstü bilgisayarı işaret ederek. Ses dosyası düzenleme programı *Audacity* ekranı sivri mavi çizgilerle dolduruyordu. Bütün hikâye orada, mavi çizgilerin içindeydi. Projenin en başından en sonuna kadar her yalan, her sır oradaydı. Hatta onunkilerin bazıları bile.

"Bitti," dedi Pip bakışlarını bilgisayara takılı yeni USB mikrofona kaydırırken. "Bitirdim. Altı bölüm. Telefonda yaptığım röportajların kalitesini arttırmak için gürültü azaltma efekti kullanmam gerekti ama bitti."

Mikrofonun yanındaki yeşil plastik dosyanın içinde herkese gönderdiği izin kâğıtları vardı. İmzalanıp geri gönderilen formlar röportajları *podcast*'te kullanmasına izin veriyordu. Elliot Ward bile hapisane hücrelerinden imzalayıp göndermişti. Formları imzalamayı iki kişi reddetmişti: Kasaba gazetesinden Stanley Forbes ve tabii ki Max Hastings. Ama Pip'in hikâyeyi anlatmak için onların seslerine ihtiyacı yoktu, boşlukları monolog olarak kaydettiği kendi hazırlık günlüğüyle doldurmuştu.

"Şimdiden bitirdin mi?" dedi Ravi. Gerçi buna gerçekten şaşırdığı söylenemezdi. Pip'i belki de herkesten iyi tanıyordu.

Okul salonunda gerçekte neler olduğunu herkese anlatalı sadece birkaç hafta olmuştu. Ama medya hâlâ hikâyeyi düzgün anlatmıyordu, şimdi bile daha net ve daha sade olduklarını düşünerek kendi açılarından aktarmayı sürdürüyorlardı ancak Andie Bell davasının sadelikle ilgisi yoktu.

"Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan kendin yapmalısın," dedi Pip bakışlarını ses dosyalarına kaydırarak. Tam o anda bunun bir şeyler henüz mü başlıyor yoksa halihazırda bitiyor gibi mi hissettirdiğine karar veremedi. Ama hangisinin olmasını istediğini biliyordu.

"Pekâlâ, sırada ne var?" diye sordu Ravi.

"Bölüm dosyalarını dışa aktaracağım, haftada bir vakti geldiğinde onları *Soundcloud*'a yükleyeceğim ve sonra *iTunes* ve *Stitcher* gibi *podcast* platformları için dosya formatına kopyalayacağım," dedi. "*Audio Jungle*'da bulduğum jenerik müziğinin üstüne bir tanıtım kaydetmem gerek ama bunun için önce bir başlık bulmak lazım."

"Ah," dedi Ravi arkasına yaslanarak, "Hâlâ bir isim bulamadık, değil mi Leydi Fitz-Amobi?"

"Aynen," dedi Pip. "Üç seçeneğe kadar indirmeyi başardım ama."

"Söyle bakalım," dedi Ravi.

"Hayır, dalga geçersin."

“Hayır, geçmem,” dedi Ravi tüm kalbiyle ve yüzünde hafif bir tebessümden fazlası yoktu.

“Tamam.” Pip notlarına baktı. “Birinci seçenek: *Adli Bir Hatanın İncelenmesi*. Ne! Ravi, güldüğünü görebiliyorum!”

“Esniyordum, yemin ederim.”

“Tamam, ikinci seçeneği de beğenmeyeceksin: *Kapanmış Bir Davaya Dair Araştırma: Andie Bell...* Ravi! Kes şunu!”

“Ne var? Üzgünüm ama kendime hakim olamıyorum,” derken gözlerinden yaş gelene kadar kahkaha attı. “Sadece... Onca yeteneğine rağmen Pip sende eksik olan tek şey..”

“Eksik mi?” Pip, Ravi’nin yüzüne bakabilmek için sandalyesini çevirdi. “Benim bir *eksiğim* mi var?”

“Evet,” dedi Ravi, Pip’in sert bakışlarlar karşılık verme girişimine karşılık olarak. “Heyecan. Neredeyse hiç heyecanın yok Pip.”

“Ben heyecansız değilim.”

“İnsanları çekmeli, meraklandırmalısın. Orada ‘cinayet’ ya da ‘ölü’ gibi bir kelime var mı?”

“Ama bu sansasyonel olur.”

“Senin istediğin de tam olarak bu, yani insanların gerçekten dinlemesi için,” dedi.

“Ama benim isim seçeneklerimin hepsi içeriği tam yansıtıyor ve...”

“Ve hepsi birbirinden sıkıcı mı?”

Pip sarı fosforlu kalemi ona attı.

“Kafiye ya da ses benzeşmesi gibi bir şeye ihtiyacın var. Şeyle uyumlu...”

“Heyecanla mı?” dedi Pip, Ravi’nin sesini taklit ederek. “Sen bul o zaman.”

“*Suç Saati*,” dedi Ravi. “Hayır, ah Little Kilton... Mesela *Little Kill Town*.”

“İyy, hayır,” dedi Pip.

• Küçük Cinayet Kasabası ing.

“Haklısın.” Ravi ayağa kalkıp odayı adımlamaya başladı. “Burada insanları cezbedecek asıl unsur sensin. Polisin uzun süre önce kapadığını düşündüğü bir davayı çözen on yedi yaşındaki kız. Peki, sen nesin?” Gözlerini kısarak Pip’e baktı.

“Eksikleri olan biri belli ki,” diye yanıtladı Pip alınmış gibi yaparak.

“Bir öğrenci,” diye düşündü Ravi yüksek sesle. “Bir kız. Proje. Ah, *Cinayet Projesi ve Ben* nasıl olur?”

“Hayır.”

“Tamam...” Ravi dudağını ısırdı ve bu Pip’in midesinin kasılmasına neden oldu. “Pekâlâ, o zaman bir şey işte, cinayet ya da öldürme ya da ölü. Ve sen Pip’sin, öğrencisin, genç bir kızsın ayrıca da bir konuda iyisin... Ah lanet olsun,” dedi birden gözlerini irice açarak. “Buldum!”

“Ne?” diye sordu Pip.

“Kesinlikle buldum,” dedi Ravi kendinden fazlasıyla memnun halde.

“Neymiş?”

“*İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi.*”

“Hayııııııı!” Pip başını iki yana salladı. “Bu kötü hem de bayağı kötü.”

“Ne diyorsun sen! Bu mükemmel bir isim.”

“İyi bir kız mı?” dedi Pip kuşkuyla. “İki hafta sonra on sekiz oluyorum, kendi kendime çocuk muamelesi yapmayacağım.”

“*İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi,*” dedi Ravi derin, film fragmanı sesiyle ve Pip’i sandalyesinden kaldırıp kendine doğru döndürdü.

“Hayır,” dedi Pip.

“Evet,” diye karşılık verdi Ravi, elini Pip’in beline koydu, sıcak parmakları Pip’in belinde dans ediyordu.

“Kesinlikle hayır!”

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi Yorum: Gerçek suç saplantısı hakkındaki podcast tüyler ürperten bir finalle sona eriyor.

BENJAMIN COLLINS 28 MART



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi'nin altıncı bölümünü henüz dinlemediyseniz bu yazıyı okumayı hemen bırakın. Çünkü aşağıda, işin sürprizini kaçırarak bilgiler var.

Elbette çoğumuz geçen Kasım ayında haberlerde patladığı andan beri bu gizemin nasıl sona erdiğini biliyoruz ama buradaki tüm hikâye, polisiye olaylardan ibaret değil. *İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi*'nin gerçek hikâyesi, 17 yaşındaki bir dedektifin kapamış bir dava -güya erkek arkadaşı Sal Singh tarafından öldürülen genç kız Andie Bell cinayeti- hakkındaki önsezilerinden yola çıkarak küçük kasabasındaki karanlık sırlar ağını ortaya çıkarmasını anlatan bir yolculuk. Sürekli değişen şüpheliler, yalanlar ve çarpıtmalar...

Gerçeklerin ortaya çıktığı ve kesinlikle şaşırtmacalardan yoksun olmayan son bölüm, Pip'in soruşturma sırasında aldığı tehdit notlarını en iyi arkadaşının babası Elliot'ın yazdığına dair şok edici ifşasıyla başlıyor. Elliot Ward'ın olaya dahlinin reddedilemez kanıtı ve Pip için gerçekten bir "masumiyet kaybı" anı... O ve Ravi Singh -Sal'in küçük kardeşi ve bu davada yardımcı dedektif- Andie Bell'in hâlâ hayatta olabileceğine ve Elliot Ward'ın bunca zaman

onu elinde tuttuğuna inanıyordu. Pip, Elliot Ward ile tek başına yüzleşiyor ve Ward'ın sözlerini aktarırken tüm hikâye ortaya çıkıyor. Öğretmen ve öğrencisi arasında, iddiaya göre Andie tarafından başlatılan yasak bir ilişki var. Pip şöyle bir teori koyuyor ortaya: "Eğer doğruysa, bence Andie, Little Kilton'dan, özellikle de bir kaynağa göre baskıcı ve duygusal olarak istismarcı olduğu iddia edilen babasından kaçmak istiyordu. Belki de Andie, Bay Ward'ın Sal gibi ona da Oxford'da bir yer ayarlayabileceğine, böylece evden uzaklara gidebileceğine inanmıştı."

Kaybolduğu gece Andie, Elliot Ward'ın evine gitti. Bir kavga yaşandı. Andie düşüp başını masaya çarptı. Ama Ward ilkyardım çantasını almaya gittiğinde Andie gecenin karanlığında kaybolmuştu. Sonraki günlerde Andie resmen kayıp olarak bildirilince Andie'nin başındaki yara nedeniyle ölmüş olduğuna ve polis cesedi bulunca onu işaret edecek bir kanıt bulacaklarına inanan Elliot Ward panikledi. Tek şansı onlara daha inandırıcı bir şüpheli vermekti. "Sal Singh'ı nasıl öldürdüğünü anlatırken ağlıyordu," diyor Pip, Ward buna intihar süsü vererek polisin Sal'ın önce kız arkadaşını, sonra kendini öldürdüğünü düşünmesini sağlayacak kanıt yerleştirdi.

Ancak aylar sonra Ward, Andie'yi zayıflamış ve darmadağın halde yol kenarında yürürken görünce büyük bir şok yaşadı. Ölmemişti. Ward onun Little Kilton'a dönmesine izin veremezdi ve kızın beş yıllık esareti böyle başladı. Oysa kurgudan çok daha tuhaf bir gerçek vardı: Ward'ın evindeki Andie Bell değildi. "Ona çok benziyordu," diyor Pip, "Hatta kendisi de bana Andie olduğunu söyledi." Ama aslında kız Isla Jordan'dı, akli dengesi yetersiz, savunmasız genç bir kadındı. Tüm bu zaman boyunca Elliot hem kendini hem Isla'yı onun Andie Bell olduğuna inandırmıştı.

Bu da gerçek Andie Bell'e ne olduğuna dair son soruyu ortaya çıkarıyordu. Genç dedektifimiz bu konuda da polisi alt etmeyi başardı. "Andie'nin kız kardeşi Becca'ydı." Pip, Becca'nın bir ev partisinde (takma adı felaket partisi) cinsel saldırıya uğradığını ve Andie'nin partilerde Becca'nın saldırısında kullanıldığını düşünen

Rohypnol gibi uyuşturucular sattığını ortaya çıkardı. Andie o gece Ward'la birlikte dışarıdayken Becca iddia ettiğine göre ablasının odasında Max Hastings'in Andie'den *Rohypnol* aldığına ve Becca'nın saldırganı olabileceğine dair kanıt buldu. (Max yakında tecavüz ve cinsel saldırı suçlamalarından mahkemeye çıkacak.) Ancak Andie geri döndüğünde Becca'nın umduğu gibi bir tepki vermedi. Kendi başının belaya gireceğini söyleyerek kız kardeşinin polise gitmesine engel oldu. Tartışmaya, itişmeye başladılar; sonunda Andie yere düştü, kusmaya başladı ve bilincini kaybetti. Andie'nin otopsi raporuna göre -geçen kasım ayında nihayet cesedinin bulunmasıyla tamamlandı- "Andie'nin kafa travmasına bağlı beyin şişmesi ölümcül değildi. Ancak bilincini kaybetmesine ve kusmasına neden olduğuna şüphe yoktu ve Andie Bell kendi kusmuğunda boğularak ölmüştü." Becca ise kendi iddiasına göre, ablasının hayatını kurtaramayacak kadar öfkeli ve şaşkına dönmüş halde donup kalmıştı. Kimsenin bunun bir kaza olduğuna inanmayacağını düşündüğünden de cesedi sakladı.

İşte hikâye böyle sonlanıyor. "Yorum yok, sansür yok, sadece Andie Bell'in nasıl öldüğüne ve Sal Singh'ın öldürülüp herkesin onun bir katil olduğuna nasıl inandırıldığına dair üzücü gerçekler var." Pip, verdiği sert bir hükümle iki gencin ölümünde suçlu bulunduğu herkesi teşhis ediyor, ismini veriyor ve suçluyor: Elliot Ward, Max Hastings, Jason Bell (Andie'nin babası), Becca Bell, Howard Bowers (Andie'nin uyuşturucu satıcısı) ve Andie Bell'in kendisi.

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi altı hafta önceki ilk bölümüyle *iTunes* listesinde en tepeye fırladı ve bir süre daha orada kalacağı benziyor. Dün gece yayınlanan son bölümüyle dinleyiciler şimdiden çarpıcı *podcast*'in ikinci sezonu için kıyameti koparmaya başladı. Ancak Pip, web sitesi üzerinden bir açıklama yaptı:

"Korkarım dedektiflik günlerim sona erdi, *İBKCR podcast*'inde ikinci sezon olmayacak. Bu dava beni neredeyse tüketti, bunu ancak öbür tarafa geçince görebildim. Sağlıksız bir saplantı haline gelip hem beni hem de çevremdekileri hatırı sayılır derecede

büyük tehlikeye attı. Ama mahkemelerle ilgili gelişmeleri ve dahil olan herkesin aldığı cezaları kaydederek *bu* hikâyeyi bitireceğim. Son söz söylenene kadar burada olacağıma söz veriyorum.”

— 254 —

But this left the final question: **How**

החוקים

5098

ny conclu
but everyone

1110007 2

Bir ay sonra

wer

...the Bell
...for five

...the total passed up ...
...for ... Bul
...the website over the

PERŞEMBE

Bir

Kapıyı her açtığında oradaydı. Gerçek değildi, bunu biliyordu; sadece zihni boşluğu dolduruyordu. Onu karşılamaya koşan köpeğin patilerinden gelen telaşlı tıkırtıları duydu. Ama yoktu, olamazdı. Bu yalnızca bir anıydı, her daim orada olacak bir sesin hayaletiydi.

“Pip, sen misin?” diye seslendi annesi mutfaktan.

“Selam,” diye cevapladı Pip, ders kitaplarıyla dolu bronz rengi sırt çantasını küt diye yere bıraktı.

Josh oturma odasındaydı, TV’den iki adım uzakta yere oturmuş Disney Channel’da reklamları izliyordu. “Televizyona bakmaktan gözlerin kare şeklini alacak,” dedi Pip kardeşinin yanından geçerken.

“Senin de popon kare olacak,” dedi Josh kıkırdayarak. Doğrusu berbat bir cevap vermişti ama on yaşında bir çocuğa göre hızlıydı.

“Selam tatlım, okul nasıldı?” diye soran annesi çiçekli fincandaki çayını yudumlarken Pip de mutfığa girip tezgâhın önündeki taburelerden birine yerleşti.

“Fena değil.” Okul artık hep fena değildi. İyi değil, kötü değil. Sadece fena değildi. Ayakkabılarını sıyırdı, ayaklarından çıkan deri pabuçlar karoların üstüne düştü.

“Ah,” dedi annesi. “Ayakkabılarını sürekli mutfakta bırakmak zorunda mısın?”

“Bunu yaparken beni hep yakalamak zorunda mısın?”

“Evet, ben senin annenim,” dedi yemek kitabıyla Pip’in koluna hafifçe vurarak. “Ah bu arada, Pippa, seninle konuşmam gereken bir şey var.”

Tam adını söylemişti. Bu fazladan hece çok şey ifade ediyordu.

“Başım dertte mi?”

Annesi soruya cevap vermedi. “Bugün Josh’ın okulundan Flora Green beni aradı. Onun okuldaki yeni yardımcı öğretmen olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet...” Pip, annesi devam etsin diye başını salladı.

“Joshua bugün sorun yaşamış ve müdürün odasına gönderilmiş.” Annesi kaşlarını çattı. “Görünen o ki, Camilla Brown’ın kalemtıraşı kaybolmuş ve Joshua bu yüzden sınıf arkadaşlarını sorguya çekmeye, kanıt bulmaya ve *olağan şüpheliler* listesi çıkarmaya karar vermiş. Dört çocuğu ağlatmış.”

“Ah,” dedi Pip ve midesindeki o boşluk hissi yeniden ortaya çıktı. Evet, başı beladaydı. “Tamam, tamam. Onunla konuşayım mı?”

“Evet, bence konuşmalısın. Hemen,” dedi annesi ve fincanını kaldırıp gürültülü bir yudum aldı.

Pip, zoraki bir gülümsemeyle taburesinden kalkıp oturma odasına geri döndü.

“Selam Josh,” dedi yumuşak bir sesle. Sonra da kardeşinin yanına oturup televizyonun sesini kapadı.

“Hey!”

Pip onu duymazdan geldi. “Pekâlâ, bugün okulda olanları duydum.”

“Ah, evet. İki asıl şüpheli var.” Ablasına döndüğünde kahverengi gözleri parlıyordu. “Belki sen yardım...”

“Josh, beni dinle,” dedi Pip koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına iterek. “Dedektif olmak düşündüğün kadar iyi bir şey değil. Aslında... Oldukça kötü bir şey.”

“Ama ben...”

“Sadece dinle, tamam mı? Dedektif olmak etrafındaki insanları mutsuz eder. *Seni* de mutsuz eder...” dedi, boğazını temizleyip kendini toplayana kadar sessiz kaldı. “Babanın Barney’ye olanlarla ilgili anlattıklarını ve onun neden incitildiğini hatırlıyor musun?”

Josh başını sallayarak onayladı, irice açtığı gözlerindeki ifade üzgündü.

“Dedektif olduğunda böyle olur. Etrafındaki insanlar zarar görür. Ve istemediğin halde sen de insanlara zarar verirsin. Saklaman gerekip gerekmediğini bilmediğin sırları saklarsın. Ben bu yüzden artık yapmıyorum ve sen de yapmamalısın.” Kelimeler doğruca midesindeki boşluğa, ait oldukları yere düştü. “Beni anlıyor musun?”

“Evet...” Başını salladı, sondaki t harfine iyice bastırdıktan sonra konuşmasına devam etti. “Üzgünüm.”

“Saçmalama.” Pip gülümseyip kardeşine sarıldı. “Üzülecek bir şey yok. Pekâlâ, artık daha fazla dedektifçilik oynamak yok, tamam mı?”

“Yok, söz veriyorum.”

Güzel, epey kolay olmuştu.

“Tamamdır,” dedi mutfığa geri dönen Pip. “Sanırım kayıp kalemtırış sonsuza dek bir gizem olarak kalacak.”

“Ah, belki de kalmaz,” dedi annesi gizlemekte zorlandığı bir gülümsemeyle. “Bahse varım Alex Davis’tir, küçük canavar.”

Pip kıkırdadı.

Annesi Pip’in ayakkabılarını tekmeleyerek önünden çekti. “Ee, Ravi’den haber aldın mı?”

“Evet.” Pip telefonunu çıkardı. “On beş dakika önce bittiğini söyledi. Kayıt için kısa sürede burada olacak.”

“Tamam. Bugün nasıl geçmiş?”

“Zor olduğunu söyledi. Keşke orada olabilseydim.” Pip tezgâha yaslanıp çenesini parmaklarına dayadı.

“Bunu yapamayacağını biliyorsun, okulun var,” dedi annesi. Bu tartışmaya yeniden girmeye hazır değildi, Pip bunu biliyordu. “Salı günü yetmedi mi? Bana yettiğine şüphem yok.”

Salı günü Aylesbury Kraliyet Mahkemesi’nde duruşmanın ilk günüydü ve Pip savcılığın tanığı olarak çağırılmıştı. Yeni bir takım ve beyaz gömlek giymiş, jüri görmesin diye ellerinin kıpırdanmasına engel olmaya çalışmıştı. Ter sırtından süzü-

lüyordu. Ve her saniye sanık sandalyesindeki gözleri üzerinde hissediyordu, bakışları fiziksel bir şeydi ve açıkta kalan teninin üstünde geziniyordu. Max Hastings.

Ona baktığı tek seferde bakışlarının ardındaki sırıtmayı görmüştü, bunu başka kimse fark edemezdi. Taktığı o sahte, numarasız gözlüklerle kimse bunu yapamazdı. Buna nasıl cüret ediyordu? İkisi de gerçeği bilirken orada durup nasıl suçsuz olduğunu söyleyebiliyordu? Max'in ilaç verip Becca Bell'e tecavüz ettiğini itiraf ettiği bir telefon görüşmesinin kaydı vardı. Orada duruyordu. Max her şeyi itiraf etmişti çünkü Pip onu sırlarını açıklamakla tehdit etmişti: arabayla vurkaç ve Sal'ın mazareti. Ama yine de bunun bir önemi yoktu, izinsiz alınmış bir kayıt mahkemede kabul edilemezdi. Bunun yerine savcılık konuşmayı Pip'in anlatmasına razı olmak zorunda kalmıştı. Ve o da konuşmayı kelimesi kelimesine aktarmıştı... Şey, tabii Naomi Ward'ı korumak için saklaması gereken o sırlar yüzünden en başını atlamıştı.

"Evet, korkunçtu," dedi Pip, "Yine de orada olmalıydım." Olmalıydı; bu hikâyeyi sonuna kadar takip edeceğine söz vermişti. Ama bunun yerine duruşmalara her gün Ravi katılıyor, kamuya ayrılan bölümde oturuyor, Pip için notlar alıyordu. Çünkü *okula gitmek isteğe bağlı değildi*: annesi ve müdür böyle söylemişti.

"Pip, lütfen," dedi annesi ikaz eden bir tonla. "Bu hafta yeterince zor geçti. Yarın da anma var. Ne hafta ama."

"Evet," deyip annesine hak vererek iç çekti Pip.

"Sen iyi misin?" Annesi durup elini kızının omzuna koydu

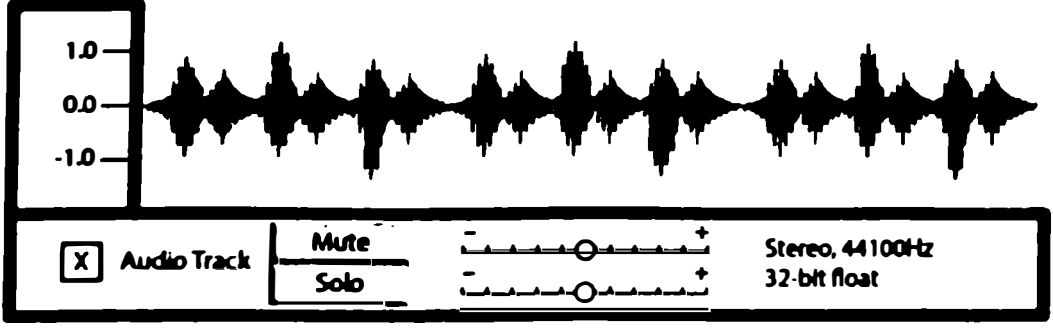
"Evet. Ben hep iyiyim."

Annesinin ona pek inanmadığını görebiliyordu. Ama zararı yoktu çünkü bir dakika sonra kapı çalındı, hem de Ravi'nin kendine has vuruşuyla. *Uzun-kısa-uzun*. Pip'in kalp atışları her zamanki gibi hızlandı.

Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi: Max Hastings'in
Yargılanması (güncelleme 3).wav



(Jenerik müziği)

Pip: Merhaba, ben Pip Fitz-Amobi ve *İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi: Max Hastings Yargılanması*'na hoş geldiniz. Bu üçüncü güncelleme, yani ilk iki kısa bölümü henüz dinlemediyseniz lütfen buna başlamadan önce geri gidip onları dinleyin. Bugün, Max Hastings'in yargılanmasının üçüncü gününde olanları ele alacağız ve Ravi Singh bana katılacak...

Ravi: Merhaba.

Pip: ... Kendisi duruşmayı kamuya ayrılan bölümden izliyor. Bugün duruşmaya bir başka kurbanın dinlenmesiyle başlandı, Natalie da Silva. İsmiini hatırlıyor olabilirsiniz; Nat, Andie Bell davasındaki araştırmamda da vardı. Andie'nin okulda Nat'e zorbalık yaptığını hatta onun uygunsuz görüntülerini bulup sosyal medyada paylaştığını öğrenmişim. Bir süre bunun muhtemel bir sebep olacağını düşünüp Nat'i olağan şüphelilerden biri olarak saymışım. Elbette tamamıyla yanılmışım. Bugün Nat Kraliyet Mahkemesi'nde 24 Şubat 2012'deki bir felaket partisinde iddiaya göre Max Hastings tarafından nasıl uyuşturulup cinsel saldırıya uğradığına dair ifade vermek için kürsüye çıktı; suçlamalar cinsel

saldırı ve rızası olmadan ırza geçme. Pekâlâ Ravi, bize ifade verme sürecini anlatır mısın?

Ravi: Elbette. Savcı, Nat'ten o gecenin zaman çizelgesini oluşturmalarını istedi: Partiye ne zaman geldi, kendinden geçmeye başlamadan önce en son kaçta saate baktı, sabah kaçta uyandı ve evden saat kaçta ayrıldı. Nat o geceye ait sadece birkaç puslu anısı olduğunu söyledi: biri onu parti alanından uzaklaştırmış ve bir kanepeye yatırmıştı. Felç olmuş gibi hissediyordu, hareket edemiyordu ve yanında yatan biri vardı. Bunun dışında tek bildiği kendinden geçtiğiydi. Ertesi sabah uyandığında sanki şimdiye kadarki en kötü akşamdan kalmalığı yaşıyor gibi korkunç ve sersemlemiş haldeydi. Kıyafetleri karman çormandı ve iç çamaşırı yoktu.

Pip: Salı günü savcılığın uzman tanığının Rohypnol benzeri benzodiazepinlerin etkileri hakkında ne söylediğini hatırlarsak Nat'in ifadesinde söyledikleriyle oldukça uyumlu. Uyuşturucu ilaç sakinleştirici gibi işlev görüyor ve vücudun merkezi sinir sistemi üzerinde depresan bir etki yaratabiliyor ki bu da Nat'in neden felç olmuş gibi hissettiğini açıklıyor. Kendi bedeninizden çıkmış gibisiniz, sanki bedeniniz sizi dinlemiyor, uzuvlarınız artık vücudunuza bağlı değil gibi bir his yaratıyor.

Ravi: Doğru, ayrıca savcı, konunun uzmanı tanığının Rohypnol'in yan etkisinin Nat'in söylediği gibi "kendinden geçme" ya da yeni anılar yaratamama anlamına gelen *ileriye dönük amneziye* sebep olduğunu birkaç kez tekrar etmesini sağladı. Bana kalırsa savcı, jürinin bunu aklında tutmasını istiyor çünkü tüm tanıkların ifadelerinin önemli bir parçası olacak. Uyuşturucu anı oluşturma yeteneklerini etkilediğinden kurbanlar neler olduğunu tam olarak hatırlamıyorlar.

- Pip: Savcı, Becca Bell'le ilgili bu gerçeği de sıcak tutmaya niyetli. Küçük bir hatırlatma, Becca kısa süre önce savunmasını suçlu olarak değiştirdi ve avukatlarının Andie öldüğü sırada henüz reşit olmadığından ve çevresel faktörler nedeniyle hiç hapis cezası almayacakları konusunda emin olmalarına rağmen üç yıl cezaya çarptırıldı. Bu yüzden Becca ifadesini dün on sekiz ay boyunca kalacağı hapisaneden video bağlantısı üzerinden verdi.
- Ravi: Evet. Savcı tıpkı Becca'nın sorgusunda olduğu gibi bugün de iddia edilen saldırıların olduğu gecelerde ikisinin de bir ya da iki kadeh alkol aldıklarını ve bunun da sarhoş olmalarını açıklayamayacağını vurgulama konusunda kararlıydı. Nat tüm gece bir adet 330 mililitrelik bira içtiğini açıkça belirtti. Ve içkiyi ona kimin verdiğini de açıkça belirtti: Max.
- Pip: Peki Nat ifadesini verirken Max nasıl tepki verdi?
- Ravi: Kamuya ayrılan bölümden sadece onun profilini ya da başının arkasını görebiliyordum. Ama salıdan beri aynı şekilde davranıyor gibiydi. Sessiz, oldukça sakın tavırlar, sanki ne söyleyecekleriyle gerçekten ilgileniyormuş gibi tanık kürsüsünde kim varsa bakışlarını ona çeviriyor. Hâlâ kalın çerçeveli gözlüklerini takıyor ve o gözlüklerin numarasız olduğundan yüzde yüz eminim. Bu konuda ciddiymim, benim annem bir optometrist.
- Pip: Saçları hâlâ salı günü olduğu gibi uzun ve dağınık mı?
- Ravi: Evet, bence bu o ve avukatının üzerinde anlaştıkları bir imaj. Pahalı takım, sahte gözlükler. Belki sarı ve dağınık saçının jüriyi etkileyeceğini falan düşünüyorlardır.
- Pip: Bu son zamanlardaki dünya liderlerinin işine yaradı.

Ravi: Mahkeme ressamı bugünkü resminin fotoğrafını çek-meme izin verdi ve yayımlandıktan sonra paylaşabile-ceğimizi söyledi. Avukatı Christopher Epps kürsüde Nat'ın çapraz sorgulamasını yaparken ressamın orada oturan Max'ten nasıl bir izlenim edindiğini görebilirsi-niz.

Pip: Evet ve eğer resmi görmek isterseniz *iyibirkızincinayet-rehberipodcast.com* adresindeki ek bölümde bulabi-lirsiniz. Pekâlâ, biraz çapraz sorgudan konuşalım.

Ravi: Evet, sorgu biraz... Sertti. Epps birçok saldırgan soru sordu. O gece üzerinde ne vardı? Kasten mi davetkâr giyindin? Nat'ın o gece sosyal medyada paylaşılan fo-toğraflarını göstererek böyle şeyler sordu. Sınıf arka-daşın Max Hasting'ten hoşlanıyor muydun? Bir gecede ortalama ne kadar alkol tüketirsin? Ayrıca daha önce yaralanmaya sebep olan saldırıdan ceza aldığını gün-deme getirip onun güvenilmez olduğunu ima etti. Tam bir karakter suikastıydı. Nat'ın üzüldüğü görülüyordu ama sakinliğini korudu, birkaç saniye nefes alıp verdi ve sorulara cevap vermeden önce bir yudum su içti. Gerçi sesi titriyordu. İzlemek gerçekten zordu.

Pip: Kurbanların bu tür çapraz sorguya alınmasına izin veril-mesi beni çok sinirlendiriyor. Neredeyse ispat mecbu-riyetini onların omuzlarına yüklüyorlar ve bu adil değil.

Ravi: Hem de hiç adil değil. Bir sonraki aşamada Epps, sal-dırıya uğradığından ve saldırganın kim olduğundan eminken ertesi gün polise neden gitmediğini sordu. Yetmiş iki saat içinde gitse idrar tahliliyle vücudunda *Rohypnol* olduğunun kanıtlanabileceğini söyleyip yine de bu durumun tartışmaya açık olduğunu iddia etti. Nat hiçbir şey hatırlamadığı için olayın hemen sonra-sında durumdan emin olamadığını söyleyerek cevap verdi. Bunun üzerine Epps, "Madem bir şey hatırla-

mıyorsunuz cinsel bir aktiviteye rıza göstermediğinizi nasıl bilebiliyorsunuz? Ya da söz konusu gece sanıkla etkileşime girmediğinizi nereden biliyorsunuz?” diye sordu. Nat ertesi pazartesi Max’in ona partide “iyi vakit” geçirip geçirmediğini sorup kendisinin çok eğlendiğini söyleyerek şaşırtıcı bir yorum yaptığını söyledi. Epps hiç durmadı. Nat için çok yorucu olmuş olmalı.

Pip: Max’in savunması için kullandığı taktik belli ki bu. Bir şekilde her birimizi tanık olarak küçük düşürüp itibarsızlaştırmak. Benim sorgumda Max’i suçlamamın Becca Bell’i ve öne sürülen adam öldürme suçunu sempatik göstermek için ne kadar işe yarar olduğu öne sürüldü. Tüm bunların *podcast*’imle ortaya koyduğum “agresif feminist anlatının” bir parçası olduğu iddia edildi.

Ravi: Evet, Epps’in izleyeceği rota bu gibi görünüyor.

Pip: Sanırım saati üç yüz sterlinlik bir avukat olunca böyle agresif bir strateji izliyorsun. Ama para Hastings ailesi için sorun değil elbette.

Ravi: Nasıl bir strateji kullandığının önemi yok. Jüri gerçeği görecektir.

Dosya Adı:



Max Hastings Duruşması ek dosya:
Mahkeme Resmi.jpg



Bakışlarının odağını kaybetmesiyle el yazısı bulanıklaştı ve kelimeler boşluklar arasında büyüyen sarmaşıklar misali eğilip bükülmeye başladı. Pip önünde duran sayfaya bakıyordu ama aklı orada değildi. Artık böyleydi, dikkati, doğrudan içine çekildiği derin boşluklarla bölünüyordu.

Bundan çok da uzun olmayan bir zaman önce olsa, Soğuk Savaş'ın tırmanışı hakkında büyüleyici bir deneme yazısı yazmakta zorlanmazdı. İlgisini verir, *gerçekten* özen gösterirdi. Eskiden böyle biriydi ama bir şeyler değişmiş olmalıydı. Pip o boşlukların dolmasının ve işlerin normale dönmesinin zaman meselesi olduğunu umuyordu.

Masasının üstünde duran telefonu titredi, aydınlanan ekranda Cara'nın ismi göründü.

"İyi akşamlar Tatlı Bayan F-A," dedi Cara, Pip telefonu açar açmaz. "Netflix'i açıp soğuk terler dökmeye hazır mısınız?"

"Evet CW, bir saniye izin ver," dedi Pip, dizüstü bilgisayarını ve telefonunu yatağında yanına alıp örtünün altına girdi.

"Duruşma nasıldı?" diye sordu Cara. "Naomi neredeyse bu sabah Nat'e destek olmak için mahkemeye gidecekti. Ama Max'le yüz yüze gelmek istemedi."

"Yeni bölümü az önce yükledim," diyerek iç çekti Pip. "Onun yaptığını bildiğimiz halde kayıt sırasında Ravi'yle birlikte kelimelerin etrafında dolanıp "iddiaya göre" demek ve suçlu olduğunu bildiğimiz halde *aksi kanıtlana kadar herkes masumdur ilkesini* zedelemekten kaçınmak beni çok sinirlendiriyor."

"Evet, bu iğrenç. Ama üzülme, bir hafta içinde bitmiş olacak." Cara yorganın altına girerken hattan hışırtı sesleri duyuldu. "Hey, bil bakalım bugün internette ne buldum?"

"Ne?"

"Senin espri amaçlı montajlanmış fotoğrafın! Yabancıların

Reddit'te paylaştığı türden gerçek bir montaj. Basın mikrofonları önünde sen ve Dedektif Hawkins varsınız. Hani senin o konuşurken gözlerini deviriyormuş gibi görüldüğün fotoğraf var ya, onu kullanmışlar.”

“Gözlerimi deviriyordum.”

“İnsanlar bir sürü komik alt yazı eklemiş. Yeni ‘kıskanç kız arkadaş’ fotoğrafı sen olmuşsun. Bir tanesindeki alt yazı şöyleydi: *Ben... Senin yanına yazmış ve Hawkins’in yanında da şöyle yazıyor İnternette kendi esprimi bana açıklayan erkekler.*” Kıkırdadı. “İşte artık sen de internette böyle esprilere konu olabildiğine göre, başardığını anlarsın. Reklam verenlerden haber aldın mı?”

“Evet,” dedi Pip. “Birkaç şirket sponsorluk için e-posta atmış. Ama... Hâlâ bunun, yani olanlardan kâr elde etmenin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Kafam çok karışık, düşünecek çok şey var, özellikle de bu hafta.”

“Biliyorum, ne hafta ama.” Cara öksürdü. “Yarın, bilirsin... Anma var, benim ve Naomi’nin katılması Ravi ve ailesi için tuhaf olmaz mı?”

Pip doğruldu. “Hayır. Ravi’nin böyle düşünmediğini biliyorsun, bu konuda konuştunuz.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama sadece yarın Sal ve Andie anılacak ve artık gerçekleri biliyoruz, belki de bizim orada olmamız...”

“Babanın Sal’a yaptıkları yüzünden kendini suçlu hissetmeni isteyecek son kişi Ravi’dir. Anne ve babası da böyle düşünmüyor.” Pip duraksadı. “Bunları onlar da yaşadı, nasıl olduğunu herkesten daha iyi biliyorlar.”

“Biliyorum, sadece...”

“Cara, sorun yok. Ravi orada olmanızı ister. Sal da Naomi’yi orada isterdi diyeceğinden eminim. Naomi, Sal’ın en yakın arkadaşındı.”

“Tamam, madem bu kadar eminsin...”

“Her zaman eminim.”

“Öylesin. Bahis oynamayı düşünmelisin,” dedi Cara.

“Olmaz, annem zaten *takıntılı kişiliğim* hakkında endişeli.”

“Eminim ben ve Naomi’nin içine düştüğümüz rezillik senin normal görünmene yardımcı olur.”

“Belli ki yetmiyor,” dedi Pip. “Biraz daha çabalarsanız harika olur.”

Cara’nın son altı ayı atlatmasının yolu, yeni normal buydu. Karşısındakilerin kıvranıp sessizliğe gömüldüğü tek cümlelik esprilerin arkasına saklanıyordu. İnsanların çoğu, biri babasının bir kişiyi öldürüp bir başkasını kaçırmasıyla ilgili espri yaptığında nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ama Pip ne yapacağını gayet iyi biliyordu: o da eğilip tek cümlelik esprilerin arkasına saklanıyor, böylece Cara yanında hep birini bulabiliyordu. Ona bu şekilde yardım ediyordu.

“Not alındı. Gerçi büyükannemin daha fazla dayanacağını sanmıyorum. Naomi’nin aklına yeni bir fikir gelmiş, görünüşe göre babamın tüm eşyalarını yakmak istiyor. Büyükannemle büyükbabam tabii ki hayır dediler ve hemen terapistimizi aradılar.”

“Yakmak mı?”

“Biliyorum, değil mi?” dedi Cara. “Kazayla bir şeytan falan çağırabilir. Muhtemelen babama hiç söylememeliydim, hâlâ Naomi’nin bir gün fikrini değiştireceğini düşünüyor.”

Cara iki haftada bir babasını Woodhill Hapishanesi’nde ziyaret ediyordu. Bunun onu bağışladığı anlamına gelmediğini söylüyordu ama sonuçta o babasıydı. Naomi onu bir kez bile ziyarete gitmemişti ve asla gitmeyeceğini söylüyordu.

“Pekâlâ, anma saat kaçta? Ah, bir dakika, büyükbabam bana sesleniyor... Evet?” diye seslendi, sesi telefondan uzaklaşmıştı. “Evet, biliyorum. Evet öyle.”

Cara’nın büyükanne ve büyükbabası -annesinin ebeveynle-

ri- geçen kasım ayında buraya taşınmışlardı; böylece Cara, doktorun da tavsiyesiyle okul bitene kadar en azından bazı şeyler değişmeden devam edebilecekti. Ama neredeyse nisan bitmek üzereydi, son sınavlar ve okulun sonu hızla yaklaşıyordu. Çok hızlı. Yaz geldiğinde Wardlar'ın evi satışa çıkarılacak ve kızlar büyükannelelerinin Great Abington'daki evlerine taşınacaktı. En azından Pip, Cambridge'te üniversiteye başladığında yakın olacaktı. Ama Little Kilton, Cara olmadan eski Little Kilton olmayacaktı ve tam da bu yüzden Pip sessizce yazın hiç gelmemesini diliyordu.

“Tamam. İyi geceler büyükbaba.”

“Ne oldu?”

“Ah, bilirsin, saat on buçuk yani çooooook geç olmuş ve ışıkları söndürme zamanı gelmiş de geçmiş, çoktan yatmış olmam ve ‘kız arkadaşlarımla’ sohbet etmiyor olmam gerekirmiş. Çoğul söylüyor. Bu gidişle bırak birkaç taneyi, bir tane bile kız arkadaşım kalmaz; ayrıca 1700’lerden beri kimse ışıkları söndürme vakti dememiştir,” diye homurdandı.

“Şey, ampul 1879’da icat edildi yani...”

“Ah, kes lütfen. Ayarlandın mı?”

“Neredeyse,” dedi Pip parmaklarını *touchpad* üzerinde gezdirerek. “Dördüncü bölümdeyiz, değil mi?”

Bu, Pip aralık ayında Cara'nın uyuyamadığını ilk fark ettiği zaman başlamıştı. Aslında uyuyamaması şaşırtıcı değildi, en kötü düşünceler hep geceleri yatağa yatıldığında akla gelirdi. Ve Cara'nınkiler hepsinden kötüydü. Pip zihninden geçenleri dinlemesine engel olup dikkatini dağıtabilirse Cara'nın uykuya dalmasını sağlayabilirdi. Çocukken gece birlikte kaldıklarında ilk uyuyan hep Cara olur, tatlı horultusu ucuz korku filminin sonunu bozardı. Bu yüzden Pip, Cara'yı arayıp Netflix'te art arda dizi izleyerek bu çocukluk yatıya kalmalarını yeniden canlandırmayı denedi. İşe yaradı. Pip orada, uyanık ve dinliyorken Cara sonun-

da uykuya dalıyor, yumuşak nefesi hattın diğer ucundan duyuluyordu.

Artık her gece yapıyorlardı bunu. Başta Pip'in 'eğitici değeri' olduğunu savunduğu şovları izlemişlerdi. Ama o kadar çok şey yaşamışlardı ki başka şeyler izlemeleri gerekiyordu. En azından *Stranger Things*'in bir nebze tarihi niteliği vardı.

"Tamam, hazır mısın?" diye sordu Cara.

"Hazırım." Diziyi aynı anda başlatmak için birkaç deneme yaptılar, Cara'nın dizüstü bilgisayarını biraz geç cevap veriyordu; bu yüzden Pip *bir* dediği anda *başlat* demesini beklemeden oynat tuşuna bastı.

"Üç," dedi Pip.

"İki."

"Bir."

"Başlat."

Pip onun ayak seslerini tanıyordu; halıda, parke zeminde ve şimdi park alanında çakıl taşlarının üzerinde yürürken bile onun ayak seslerini tanıyordu. Arkasını dönüp ona gülümsedi ve Ravi'nin adımları onu her gördüğünde olduğu gibi küçük adımlardan yarı koşar hale döndü. Bu hali Pip'i her daim heyecanlandırıyordu.

“Selam komiser,” dedi dudaklarını alnına bastırırken. Ona taktığı düzinelerce takma isimden ilkiydi bu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Pip ama olmadığını biliyordu; aşırı sıkıldığı deodorantı bir sis bulutu misali peşinden geliyordu. Bu gergin olduğunu gösteriyordu.

“Evet, biraz gerginim,” dedi Ravi. “Annemle babam çoktan geldi ama ben önce bir duş almak istedim.”

“Sorun değil, tören yedi buçuktan önce başlamaz,” dedi Pip onun elini tutarken. “Çadırın etrafında şimdiden bir sürü insan birikti, neredeyse birkaç yüz kişi vardır.”

“Şimdiden mi?”

“Evet. Okuldan eve yürürken yanından geçtim, haber kanallarının arabaları yerleşmiş bile.”

“Bu yüzden mi gizlenerek geldin?” dedi Ravi gülümseyerek ve Pip'in başına geçirdiği yeşil ceketinin şapkasını çekiştirdi.

“Sadece yanlarından geçene kadar.”

Ne de olsa burada olmaları onun suçuydu. *Podcast*'i, Sal ve Andi'nin hikâyelerini haberlerde yeniden alevlendirmişti. Özellikle de ölümlerinin altıncı yılı olan bu haftada.

“Bugünkü duruşma nasıl geçti?” diye sordu Pip, hemen ardından ekledi: “Eğer istemiyorsan yarın da konuşabiliriz.”

“Hayır, sorun yok,” dedi Ravi. “Duruşma iyi geçmedi. Bugün

üniversitede Max ile aynı yurttaki kızlardan biri vardı. Ertesi sabah yaptığı 999 aramasını dinlettiler.” Ravi boğazına oturan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı. “Tabii ki çapraz sorguda Epps kızın üstüne gitti: tecavüz kitinde DNA’ya rastlanmadı, hiçbir şey hatırlamıyor falan gibi şeyler. Biliyor musun, Epps’i izlemek bazen gerçekten de ceza savunma avukatı olmayı isteyip istemediğimi düşündürüyor.”

Üzerinde çalıştıkları *plan* buydu: Ravi özel aday olarak Pip ile aynı anda A seviye sınavına girecekti. Ardından Pip’in üniversiteye gittiği eylül ayında başlayacak olan altı yıllık hukuk stajına başlayacaktı. “Oldukça güçlü bir eşleşme,” diye yorumlamıştı Ravi.

“Epps kötü olanlardan,” dedi Pip. “Sen iyilerden olacaksın.” Elini sıktı. “Hazır mısın? İstersen biraz daha burada bekleyelim.”

“Hazırım,” dedi Ravi. “Sadece... Ben... Benimle kalırsın değil mi?”

“Elbette.” Omzunu Ravi’nin omzuna dayadı. “Seni bırakmayacağım.”

Çıtırdayan çakıl taşlarını arkalarında bırakıp parkın yumuşak çimlerine doğru ilerlerken hava kararmaya başlamıştı. Sağ taraflarında küçük kalabalıklar yeşilliğin üstünden Gravelly Yolu’na doğru yürüyor, parkın güneyindeki çadıra doğru ilerliyorlardı. Pip kalabalığı görmeden önce seslerini, küçük bir alanı dolduran yüzlerce insanın çıkardığı türden kısık uğultuyu duydu. Ravi, Pip’in elini daha sıkı kavradı.

Hışırdayan sık çınar ağaçlarının etrafından dolaştılar ve soluk sarı renkte parlayan çadır görüldü, insanlar çadırın etrafına yerleştirilen metal kapların içindeki mumları yakmaya başlamış olmalıydı. Ravi’nin Pip’in avcundaki eli terlemeye başladı.

Yaklaşırken arkalarda duran birkaç yüzü tanıdı: Yeni tarih öğretmeni Adam Clark, kafede çalışan Jill’in yanında duruyordu; Cara’nın büyükannesi ve büyükbabası da arkada onlara el sallıyordu. İnsanların arasından ilerlediler, bakışlar üzerlerine

çevrildi, kalabalık Ravi için ikiye ayrıldı, onları içine aldı ve yeniden bir araya gelerek geri dönüş yolunu kapadı.

“Pip, Ravi.” Soldan gelen bir ses dikkatlerini çekti. Naomi’ydi, saçları tıpkı gülüşü gibi gergince toplamıştı. Yanında Pip’in arkadaşı Connor’ın ağabeyi Jamie Reynolds ve fark ettiği anda Pip’in midesinin alt üst olmasına neden olan Nat da Silva vardı. Kızın saçları artan karanlıkta o kadar beyaz görünüyordu ki, ışıltısı neredeyse çevresini aydınlatıyordu. Üçü de Sal ve Andie ile aynı dönemde okumuşlardı.

“Selam,” diyen Ravi, Pip’i düşüncelerinden çekip çıkardı.

“Merhaba Naomi, Jamie,” dedi Pip başını sallayarak. “Nat, selam,” diye geveledi Nat’in soluk mavi gözleri üzerine dönüp bakışları sertleşince. Etrafını saran hava ısınıp kaybedip soğumuştı.

“Üzgünüm,” dedi Pip. “Ben... Ben... Sadece bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, dü-dünkü duruşma yani, ama harikaydın.”

Hiçbir şey yoktu. Nat’in yanağında bir seğirme dışında hiçbir şey olmadı.

“Bu haftayla gelecek haftanın senin için zor olacağını biliyorum ama onu yakalayacağız. Bunu biliyorum. Ve eğer yapabileceğim bir şey varsa...”

Nat’in bakışları sanki Pip gerçekte orada değilmiş gibi başka yöne kaydı. Yüzünü diğer tarafa çevirirken sert bir sesle, “Tamam,” dedi.

“Tamam,” diye karşılık verdi Pip de usulca ve Naomi’yle Jamie’ye döndü. “Yerimize geçsek iyi olur. Sonra görüşürüz.”

Kalabalığın arasında ilerlediler, yeterince uzaklaştıklarında Ravi kulağına eğilip, “Evet, hâlâ senden nefret ediyor,” dedi.

“Biliyorum.” Bunu hak etmişti, Nat’i cinayet şüphelisi olarak düşünmüştü. Nat’in ondan nefret etmemesi için bir neden var mıydı? Pip ürperdiğini hissetti ve Nat’in bakışlarını diğer duygularla birlikte midesindeki aynı boşluğa yerleştirdi.

Kalabalığın arasında Cara’nın sallanan dağınık koyu sarı

topuzunu fark etti ve Ravi'yle birlikte o tarafa yöneldi. Cara o konuştukça hızla başını sallayan Connor ile birlikteydi. Yanlarında, başları neredeyse birbirine yapışmış gibi görünen Ant ve Lauren vardı, ikisi sürekli birlikte olduklarından artık tek nefeste Ant-ve-Lauren'di. Şimdi *birlikteymiş* gibi davranmaları gereken zamankinin aksine *gerçekten* birlikteydiler. Cara'ya göre bu, geçen ekim Pip'in gizli görevde olduğu ve hep birlikte gittikleri felaket partisinde başlamıştı. Pip'in fark etmemesine şaşmamalıydı. Zach onların diğer tarafında duruyor, görmezden geliyor ve parlak siyah saçlarıyla oynuyordu.

"Selam," dedi Pip, Ravi'yle birlikte grubun oluşturduğu çemberin içine girerken.

"Hey," dedi grup aynı anda sessizce.

Cara gergince yakasını tutup Ravi'ye baktı. "Ben, şey... Ben... Nasılsın? Üzgünüm."

Cara'nın söyleyecek söz bulamadığı hiç olmazdı.

"Sorun yok," dedi Ravi, Cara'ya sarılmak için Pip'in elini bırakırken. "Gerçekten yok, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Cara usulca Ravi'nin omzunun üstünden Pip'e bakarak.

"Ah, bakın," dedi Lauren, Pip'i dürtüp gözüyle işaret ederek. "Jason ve Dawn Bell."

Andie ve Becca'nın ebeveynleri. Pip, Lauren'in bakışlarını takip etti. Yaz akşamı için oldukça fazla görünen şık yün ceket giyen Jason, Dawn'ı çadıra doğru getiriyordu. Dawn'ın bakışları yerde, bedensiz ayakların üzerindeydi ve rimeli sanki ağlamış gibi kirpiklerinde topaklanmıştı. Elini tutup onu yanına çeken Jason'ın arkasında çok küçük görünüyordu.

"Duydunuz mu?" dedi Lauren gruba yaklaşmasını işaret ederek. "Görünüşe bakılırsa Jason ve Dawn yine berabermiş. Annem ikinci karısının onu boşadığını söylüyor ve görünüşe bakılırsa Jason da Dawn ile birlikte o eve geri taşınmış."

O ev. Andie Bell'in mutfak karoları üzerinde öldüğü ve Becca'nın başında durup izlediği ev. Pip, bu *görünüşe bakılırsalar*

doğruysa Dawn'ın bu kararda ne kadar söz hakkı olduğunu merak ediyordu. Araştırması sırasında Jason hakkında duydukları etrafındakilerin seçme hakkı olmadığını göstermişti. Pip'in *podcast*'inden yüzünün akıyla çıkamayacağı kesindi. Hatta bir dinleyicinin Twitter'da yaptığı *İBKCR En Nefret Edilen Kişisi* anketinde Jason Bell neredeyse Max Hastings ve Elliot Ward kadar oy almıştı. Pip'in kendisi de dördüncü sıradaydı.

"Hâlâ orada yaşıyor olmaları çok tuhaf," dedi Ant gözlerini Lauren'inkiler gibi kocaman açarak. Birbirlerinden böyle enerji alıyorlardı. "Öldüğü odada yemek yemek."

"İnsanlar katlanmak zorunda oldukları şeylerle başa çıkıyorlar," dedi Cara. "Onları normal standartlara göre yargılayabileceğinizi düşünmeyin."

Bu Ant-ve-Lauren'ı susturdu.

Oluşan gergin sessizliği Connor doldurmaya çalıştı. Pip bakışlarını çevirdiği anda yanlarında duran çifti tanıdı. Gülümsedi.

"Ah merhaba Charlie, Flora." Dört kapı ötede oturan yeni komşuları: kızıl rengi saçları ve düzgün kesilmiş sakalıyla Charlie ve Pip'in sadece çiçek desenli giysilerle gördüğü Flora. Kardeşinin okulunda yeni yardımcı öğretmendi ve Josh ona biraz fazlaca kafayı takmıştı. "Sizi orada görmedim."

"Merhaba," dedi Charlie başını eğip gülümseyerek. "Sen Ravi olmalısın," deyip Ravi'nin Pip'in elini tutma şansını bir türlü yeneden yakalayamadığı elini sıktı. "İkimiz de kaybınız için üzgünüz."

"Duyduğumuz kadarıyla ağabeyin harika bir çocukmuş," diye ekledi Flora.

"Teşekkürler. Evet, öyleydi," dedi Ravi.

"Ah," Pip konuşmaya dahil olması için Zach'in omzunu dürttü. "Bu Zach Chen. Eskiden sizin evinizde yaşıyordu."

"Seninle tanıştığımıza sevindim Zach," dedi Flora. "Evi çok sevdik. Arka oda seninki miydi?"

Fısıltı sesi bir an Pip'in dikkatini dağıttı. Connor'ın ağabeyi Jamie kardeşinin yanına gelmişti ve kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

Pip sohbeta geri döndüğünde, “Hayır, hayaletli değil,” diyor-
du Charlie.

“Flora?” Zach ona döndü. “Aşağıdaki tuvalette boruların uğuldadığını hiç duymadın mı? Sanki bir hayalet ‘kaçıuumm, kaçıuumm’ diyor gibi ses çıkarıyorlar.”

Flora'nın gözleri aniden irice açıldı, kocasına bakarken yüzünün rengi çekildi. Cevap vermek için ağzını açtı ama öksürmeye başladı, müsaade isteyip grubun yanından uzaklaştı.

“Şu yaptığına bak.” Charlie gülümsedi. “Yarın tuvalet hayaletiyle yakın arkadaşlık kuracak.”

Ravi'nin parmakları Pip'in kolundan aşağı kayıp elini kavrar-ken Pip ona bir bakış attı. Evet, muhtemelen ilerleyip Ravi'nin ailesini bulma zamanı gelmişti, yakında anma başlayacaktı.

Hoşça kalın deyip topluluğun önüne doğru yürümeye başladılar. Pip arkasına bakarken kalabalığın ikiye katlandığına yemin edebilirdi, neredeyse bin kişi vardı. Çadıra yaklaştıklarında Sal ve Andie'nin küçük yapının iki tarafındaki şövalelere yaslanmış büyük fotoğraflarını ilk kez gördü. Genç yüzlerinde aynı gülümseme vardı. İnsanlar portrelerin altına daire şeklinde çiçekler bırakmıştı, kalabalık hareket ettikçe mum ışıkları titreyordu.

“İşte oradalar,” dedi Ravi parmağıyla işaret ederek. Annesiyle babası sağda, Sal’ın resmine bakan tarafın önündeydi. Etraflarında bir grup insan vardı ve Pip’in ailesi de yakındaydı.

Fotoğraflar çeken Stanley Forbes'un arkasından geçtiler, kamerasının flaşı soluk yüzünü aydınlatıyor, koyu saçlarında dans ediyordu.

“Tabii ki o da gelmiş,” dedi Pip işitme mesafesinden çıktıklarında.

“Ah, onu rahat bırak komiser.” Ravi ona gülümsedi.

Stanley aylar önce Singh, ailesine el yazısıyla yazdığı bir özür mektubu göndermiş, oğullarından bahsetme şekli nedeniyle utandığını söylemişti. Halktan özür dilemek için yazdığı bir diğer mektubu gönüllü olarak çalıştığı kasabanın yerel gazetesi *Kilton Mail*’de yayınlanmıştı. Ayrıca parkta Andie’ninkinin hemen yukarısına Sal’a adanmış bir bank koyulması için bağış toplama görevini üstlenmişti. Ravi ve ebeveynleri özrünü kabul etmiş olsa da Pip şüpheli yaklaşıyordu.

“En azından üzgün olduğunu söyledi,” diye devam etti Ravi. “Tüm şu insanlara bak” Annesiyle babasının etrafındaki insanları işaret etti. “Arkadaşları, komşuları. Hayatlarını cehenneme çeviren insanlar. Asla özür dilemediler, sadece son altı yıl hiç yaşanmamış gibi davrandılar.”

Pip’in babası yanlarına gelip ikisine de sarılınca Ravi sustu.

Bırakmadan önce Ravi’nin sırtına yumuşakça vurarak “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Her şey yolunda,” diye yanıtladı Ravi ve Josh’ın saçlarını karıştırıp Pip’in annesine gülümsedi.

Ravi’nin babası Mohan yanlarına geldi. “Birkaç şeyi ayarlamak için içeri giriyorum. Sonra görüşürüz.” Bir parmağıyla Ravi’nin çenesine şefkatle dokundu. “Annene göz kulak ol.” Mohan çadıra çıkan basamakları tırmanıp içeri girerek gözden kayboldu.

Tören tam yedi otuz birde başladı. Ravi, Pip ve annesinin arasında duruyor, ikisinin de ellerini tutuyordu. Anma töreninin düzenlenmesine yardım edene bölge meclis üyesi “birkaç kelime” söylemek için basamakların tepesindeki mikrofona doğru giderken Pip baş parmağını Ravi’nin avucunda gezdirdi. Elbette meclis üyesi birkaç kelimeden fazlasını etti, kasabadaki aile değerleri ve gerçeğin ortaya çıkmasının kaçınılmaz olduğunu söyleyip “davadaki yorulmak bilmeyen çalışmaları” için Thames Val-

ley Polisi'ni övdü. Üstelik bunları söylerken alaycı olmaya bile çalışmıyordu.

Sonraki konuşmayı Little Kilton Gramer Okulu'nun şimdiki müdiresi Bayan Morgan yaptı. Ondan önceki müdür okulda çalışırken Bay Ward'un yaptıklarının bıraktığı etki yüzünden kurul tarafından istifaya zorlanmıştı. Bayan Morgan, Andie ve Sal hakkında konuşup hikâyelerinin tüm kasaba üzerindeki kalıcı etkisinden bahsetti.

Ardından Andie'nin en yakın arkadaşları Chloe Burch ve Emma Hutton çadırdan çıkıp mikrofonun başına geçti. Belli ki Jason ve Dawn Bell törende konuşmayı reddetmişti. Chloe ve Emma, Christina Rosetti'nin *Goblin Market* şiirinden bir dize okudu. Konuşmaları bittikten sonra sessizce mırıldanan kalabalığın arasına katıldılar. Emma burnunu çekiyor, koluyla gözlerini kuruluyordu. Pip onu izlerken biri arkasından dirseğine çarptı.

Pip arkasına baktı. Jamie Reynolds'tı, kalabalığın arasında yavaşça geziniyordu, gözlerinde kararlı bir bakış vardı ve mumların ışıkları yüzünden akan bir damla teri aydınlatıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı dalgın dalgın, sanki Pip'i tanımamış gibiydi.

"Sorun değil," diye cevapladı Pip ve Mohan Singh çadırdan çıkana kadar bakışlarıyla Jamie'yi takip etti. Mikrofonun başına geçen Mohan Singh boğazını temizlerken park sessizliğe büründü. Ağaçların arasında esen rüzgârın sesinden başka çıt çıkmıyordu. Ravi elini o kadar sıkıyordu ki tırnakları Pip'in etine girecekti.

Mohan, elindeki kâğıda baktı. Kendisi titriyor, tuttuğu kâğıt rüzgârda sallanıyordu.

"Size oğlum Sal hakkında ne söyleyebilirim?" diye başladığı konuşmasında sesi çatallaşmıştı. "Önünde parlak bir gelecek olan iyi bir öğrenci olduğunu söyleyebilirim ama muhtemelen bunu biliyorsunuz. Onun arkadaşlarına değer veren sadık biri

olduğunu, kimsenin yalnız ya da istenmeyen biri gibi hissetmesini istemediğini söyleyebilirim ama muhtemelen bunu da biliyorsunuz. Olağanüstü bir ağabey olduğunu ve bizi her gün gururlandıran bir oğul olduğunu anlatabilirim. Her şeye tırmanmak isteyen güler yüzlü bir çocuk ve sabah erken kalkıp geceleri geç yatmak isteyen bir ergen olduğuna dair anılarımızı paylaşabilirim. Ama bunun yerine size Sal ile ilgili tek bir şey söyleyeceğim.”

Mohan susup Ravi ve Nisha'ya bakarak gülümsedi.

“Sal bugün burada olsa bunu asla kabul etmez, muhtemelen utanırdı ama onun üç yaşından on sekizine kadar en sevdiği film *Babe* idi.”

Kalabalıktan hafif, gergin bir kahkaha yükseldi, Ravi'nin gözleri parlamaya başladı.

“O küçük domuzu severdi. Filmi sevmesinin bir diğer nedeni de favori şarkısının olmasıydı. Onu hem gülümsetip hem ağlatan, dans etmek istemesine sebep olan şarkı. Bu yüzden fenerleri yakıp uçururken onun yaşamını kutlamak için Sal hakkında az şey söyleyip o şarkıyı çalacağım. Ama önce oğluma yüksek sesle söylemek için altı yıl beklediğim bir şeyi söylemek istiyorum.” Mohan gözlerini kurularken elindeki sayfa kâğıttan kanatlar gibi çırpındı. “Sal. Üzgünüm. Seni seviyorum. Asla unutulmayacaksın, seni her an kalbimde taşıyacağım. En önemli ve sıradan anlarda, her gülümsememde, her kahkahada, her çıkış ve inişte. Söz veriyorum.” Durdu. Sağında duran birine başını salladı. “Başlat.”

Her iki tarafa da yerleştirilen hoparlörlerden son derece tiz bir fare sesi yükseldi: “Bir-iki-üç, ve başla!”

Şarkı başladı, bir davulun sabit ritmi ve yükselen melodi eşliğinde şarkısını söyleme başlayan tiz sesli fareye diğer farelerden oluşan koro katıldı.

Ravi şimdi bir yandan gülüyor bir yandan ağlıyordu. Arkalarından biri şarkıya alkış tutarak eşlik etmeye başladı.

Ardından başkaları da şarkıya katıldı.

Pip omzunun üzerinden müziğin ritmiyle sallanan kalabalığın arasında yayılan alkışları izledi. Sesi gür ve mutluydu.

İnsanlar tiz sesli farelerle birlikte şarkıya eşlik etmeye başladılar ve sözlerin sadece birkaç mısranın tekrarından ibaret olduğunu fark ettiklerinde diğerleri de onlara katıldı ancak yüksek notalara çıkmakta zorlanıyorlardı.

Ravi, Pip'e döndü ve birlikte dudaklarını oynatarak şarkının sözlerini söylediler.

Mohan basamaklardan indi, elindeki sayfanın yerini bir Çin feneri aldı. Bölge meclis üyesi bir başka feneri Jason ve Dawn Bell'e verdi. Pip, anne ve babasının yanına giden Ravi'nin elini bıraktı. Ravi'ye küçük kibrit kutusu verdiler. İlk yaktığı kibrit rüzgârla birlikte ince bir duman bırakarak söndü. Ellerini siper edip bir kez daha ve fenerin fitili yaktı.

Singh ailesi ateşin büyüyüp fenerin içinin sıcak havayla dolması için birkaç saniye bekledi. Hepsinin elleri alttaki tel çerçevedeydi ve hazır olduklarında doğrulup kollarını başlarının üstüne kaldırıp feneri bıraktılar.

Fener esintiyle sallanıp çadırın üstünde süzüldü. Pip nereye gittiğini görmek için boynunu uzattı, sarı-turuncu titreşen ışık etrafındaki karanlığı ateşe verdi. Çok geçmeden Andie'nin feneri görüntüye girdi, uçsuz bucaksız gökyüzünde Sal'ı takip ederek geceyi selamladı.

Pip izlemeye devam etti. Kasılan boynu omurgasına bir acının saplanması neden olsa da bakışlarını çevirmeyi reddetti. Ta ki altın rengi fenerler yıldızların arasında bir nokta olana, hatta yıldızların ötesine geçene kadar...

CUMARTESİ

Dört

Pip acıyan göz kapaklarını açmak için mücadele etti. Uyku onu çoktan ele geçirmişçesine sersemlemiş, kafası bulanmış gibi hissediyordu ama hayır... Gerçekten kanepeden kalkmalı ve biraz ders çalışmalıydı. *Gerçekten.*

Oturma odasındaki kırmızı kanepede ve ara sıra hatırlatmasına bakılırsa *Josh'in yerinde* uzanıyordu. Josh halının üstüne oturmuş, arka planda *Oyuncak Hikâyesi* oynarken Lego yapıyordu. Anne ve babası hâlâ bahçede olmalıydı; babası sabah heyecanla bugün bahçedeki kulübeyi boyayacaklarını söylemişti. Pekâlâ, babasının heyecan *duymadığı* şey çok azdı. Ancak Pip'in tek düşünebildiği, kulübenin yakınında, ölen köpeklerinin mezarının üzerine diktikleri ayçiçekleriydi. Henüz çiçek açmamışlardı.

Pip telefonuna baktı. Saat 17:11 olmuştu ve ekranda Cara'dan gelen bir mesajla yirmi dakika önce Connor'ın iki cevapsız araması vardı; gerçekten biraz uyumuş olmalıydı. Cara'nın mesajını okumak için ekranı kaydırды: *Agh, gerçekten de tüm gün kustum ve büyükanmem söylenip duruyor. BİR DAHA ASLA: gelip beni aldığın için çok teşekkürler xx*

Ekranı yukarı kaydırдыğında görülen Cara'nın önceki mesajı ise bir gece önce saat 00:04'te gönderilmişti: *Polpp neredesin ui I bulmaya çışılı güvenfe olmama yarıd et.* Pip hemen onu aramış, yattığı yerden fısıldayarak konuşmuştu ama Cara o kadar sarhoştı ki doğru düzgün cümle kuramıyor, ağlamalar ve hıçkırıklar arasında derdini yarım yamalak bile anlatamıyordu. Onun nerede olduğunu anlaması biraz zaman almıştı: bir felaket partisindeydi. Anma töreninden sonra gitmiş olmalıydı. Partinin kimin evinde olduğunu anlamak çok daha uzun sür-

müştü: “Stephen Thompsonlar’ın sanırım.” Bir de şöyle demişti: “Hi-Highmoor’da bir yer...”

Pip, Ant ve Lauren’in da partide olduklarını biliyordu, Cara’ya göz kulak olmaları gerekirdi. Ama elbette Ant ve Lauren birbirleriyle fazlasıyla meşguldüler. Üstelik Pip’i en çok endişelendiren bu da değildi. “Kendi içkini kendin mi aldın?” diye sormuştu. “Kimsenin verdiği içkiyi içmedin, değil mi?” Pip yatağından çıkıp arabasına atlamış ve Cara’yı bulup evine götürmek için “Highmoor’da bir yere” gitmişti. Yatağına dönmesi gece bir buçuğu bulmuştu.

Bugün de uykusuzluğunu telafi edecek kadar dinlendirici geçmemişti. Sabah Josh’ı futbol antrenmanına götürmüş, soğuk havada oturup maçı izlemiş, ardından öğle yemeğinde Max Hastings duruşmasıyla ilgili son bilgileri kaydetmek için Ravi gelmişti. Kayıt işi bittikten sonra Pip düzeltmeleri yapmış ve mini bölümü yüklemiş, internet sitesinde güncelleme yapmış ve e-postaları cevaplamıştı. *Josh’ın yeri* olan kanepeye sadece gözlerini dinlendirmek için iki dakikalığına uzanmıştı. Ama iki dakika nasılsa fark ettirmeden yirmi iki dakika olmuştu.

Biraz esnedikten sonra Connor’a mesaj atmak için telefonuna uzandığı sırada kapı zili çaldı.

“Tanrı aşkına,” dedi Pip ayağa kalkarken. Bacakları hâlâ uyuduğundan koridorda sendeleyerek ilerledi. “Bir adamın kaç lanet Amazon gönderisine ihtiyacı olur ki?” Babasının ciddi bir ertesi gün teslimat bağımlılığı vardı.

Pip kapının zincirini çıkardı -bu evlerinde yeni bir kuraldı- ve kapıyı açtı.

“Pip!”

Amazon kuryesi değildi.

“Ah Connor, selam,” dedi kapıyı ardına kadar açarken. “Ben de tam sana mesaj atacaktım. Ne oldu?”

Çocuğun gözlerini o an fark etti: bakışları nasıl oluyorsa aynı anda hem dalgın hem de panik halinde görünüyordu, mavi göz

bebeklerinin altında ve üstünde çok fazla beyaz vardı. Connor'ın yanakları pembe ve çilli olmasına rağmen yüzü kıpkırmızıydı ve alnından aşağı bir damla ter süzülüyordu.

“Sen iyi misin?”

Connor derin bir nefes aldı. “Hayır, değilim.” Sesi gergindi.

“Sorun ne... İçeri girmek ister misin?” Pip yolu açmak için kenara çekildi.

“Te-teşekkür ederim,” diyen Connor içeri girdikten sonra Pip kapıyı kapatıp kilitledi. Connor'ın tişörtü terden sırtına yapışıp toplanmıştı.

“Bu taraftan.” Pip onu mutfığa götürdü, altında spor ayakkabılarının durduğu taburelerden birine oturmasını işaret etti. “Su ister misin?” Cevap vermesini beklemeden bulaşıklıktan temiz bir bardak alıp doldurdu, bardağı önüne bırakırken çıkan ses Connor'ı ürküttü. “Buraya kadar koştun mu?”

“Evet.” Connor bardağı iki eliyle kavradı, aldığı koca yudumun bir kısmı çenesinden döküldü. “Üzgünüm. Seni aramayı denedim ama cevap vermedin, buraya gelmekten başka ne yapacağımı bilemedim. Sonra belki Ravi'de olabilirsin diye düşündüm.”

“Sorun yok. Buradayım,” dedi Pip hemen yanındaki tabureye otururken. Connor'ın hâlâ garip görünen bakışlarına Pip'in kalp atışları hızlanarak tepki verdi. “Ne oldu? Benimle ne hakkında konuşman gerekiyor?” Taburesinin kenarlarını tuttu. “Bir... Bir şey mi oldu?”

“Evet,” dedi Connor koluyla çenesini kurularken. Dudakları aralandı, kelimeleri söylemeden önce alıştırmayı yapıyormuş gibi ağzı açılıp kapandı.

“Connor ne var?”

“Ağabeyim,” dedi. “O... O kayıp.”

Pip, Connor'ın bardaktan kayan parmaklarına baktı.

"Jamie kayıp mı oldu?" diye sordu.

"Evet." Connor ona baktı.

"Ne zaman?" diye sordu. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Anma töreninde." Connor durup bir yudum daha su içti.

"Onu en son anma başlamadan önce gördüm. Eve gelmedi."

Pip soluğunu tuttu. "Ben başladıktan sonra da gördüm. Galiba sekiz ya da sekizi çeyrek geçiyordu. Kalabalığın arasında yürüyordu." Hafızasını yoklayıp bir gece önce olanları hatırladı. Jamie'nin diğer tarafa giderken ona çarpışı, aceleyle özür dilemesi, gergin ve kararlı görünüşü... O anda bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü, değil mi? Ve gözlerindeki bakış Connor'inkinden çok farklı değildi: aynı anda hem dalgın hem de keskindi. Bir kardeşe göre bile birbirlerine çok benziyorlardı. Çocukken böyle değillerdi ama Pip yıllar içinde bu farkın kapanmasını izlemişti. Jamie'nin sarıdan çok kahverengine yakın olan saçları sadece bir ton daha koyuydu. Ve Connor'a göre Jamie daha ağır ve hassastı. Ancak bir yabancı bile kardeş olduklarını söyleyebilirdi. "Onu aramayı denedin mi?"

"Evet, yüz kere," dedi Connor." Doğrudan sesli mesaja düşüyor sanki telefonu, kapalı ya da... Ölü gibi." Son kelimeyi söylerken kekeledi, başı omuzlarından sarkmıştı. "Annemle birlikte saatlerce nerede olduğunu bilebilecek kişileri aradık: arkadaşları, akrabalar. Kimse onu görmemiş ya da konuşmamış."

Pip onu asla bırakmayan midesindeki boşlukta bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. "Bölgedeki hastaneleri aradınız mı, belki..."

"Evet, hepsini aradık. Hiçbir şey yok."

Pip saate bakmak için telefonunu kaldırdı. Beş buçuk olmuştu, Jamie dün gece saat sekizden sonra *ondan* başka kimse tarafından görülmediyse yirmi bir saattir kayıp demektir.

“Tamam,” dedi kararlı bir sesle ve Connor’ın gözlerine bakmasını sağladı, “Annenlerin polis karakoluna gidip kayıp şahıs formu doldurması gerek. Sizin...”

“Yaptık bile,” dedi Connor, sesinde sabırsızlık belirtisi vardı. “Birkaç saat önce annemle karakola gidip rapor doldurduk, son çekilen fotoğraflarından birini verdik. Raporu alan Nat da Silva’nın ağabeyi Daniel’di.”

“Tamam, güzel, o zaman polisler...”

Connor, Pip’in sözünü kesti yine. “Hayır,” dedi. “Polisler bir şey yapmıyor. Daniel, Jamie yirmi dört yaşında bir yetişkin olduğu ve geçmişte habersiz evden ayrılma durumu olduğu için polisin yapabileceği fazla bir şey olmadığını söyledi.”

“Ne?”

“Evet bize bir dosya numarası verdi, Jamie’nin telefonunu ve daha önce birlikte kaldığı kişileri aramaya devam etmemizi söyledi. Kayıp insanların çoğunun kırk sekiz saat içinde geri döndüklerini ekledi; yani tek yapabileceğimiz beklemek.”

Pip kıpırdanınca altındaki tabure gıcırdadı. “Onu düşük risk grubunda olduğunu düşünmüş olmalılar. Kayıp kişi bildirildiğinde,” diye açıkladı, “Polis yaş, tıbbi durum, davranışın karakterine aykırı olup olmaması gibi faktörlere bakarak bir risk değerlendirmesi yapıyor. Ardından polisin vereceği tepki düşük, orta ya da yüksek risk olmasına bağlı olarak değişiyor.”

“Nasıl görüldüğünü biliyorum,” dedi Connor, bakışları şimdi biraz daha az dalgın gibiydi, “Jamie daha önce de birkaç kez ortadan kayboldu ve hep geri döndü.”

“İlk sefer üniversiteyi bıraktıktan sonraydı, değil mi?” dedi Pip hafızasını yoklayıp Reynoldsların evinin haftalarca nasıl gergin olduğunu hatırladı.

Connor başını salladı. “Evet, bu konu hakkında babamla büyük bir tartışma yaptıktan sonra bir hafta arkadaşında kalmış, telefonlara ya da mesajlara cevap vermemişti. Ve iki yıl önce Londra’da geçirdiği bir gecenin ardından eve dönmeyince an-

nem kayıp bildiriminde bulunmuştu. Telefonunu ve cüzdanını kaybetmiş, eve dönememiş bu yüzden birkaç gün birinin evinde kanepede yatmış. Ama...” Burnunu çekip elinin tersiyle sildi. “Ama bu sefer içimde farklı bir his var. Geçekten başının dertte olduğunu düşünüyorum Pip, gerçekten.”

“Neden?” diye sordu Pip.

“Son birkaç haftadır tuhaf davranıyordu. Mesafeliydi, diken üstünde gibiydi. Tahammülsüzdü. Jamie’yi tanırsın, o normalde rahattır. Babama sorsan tembeldir. Ama son zamanlarda bazen tuhaf görünüyordu.”

Dün gece ona çarptığında da öyle görünmüyor muydu? Tuhaf bir şekilde odaklanmış hali, sanki gözü başka bir şeyi, onu bile görmüyormuş gibi oluşu... Ayrıca kalabalığın arasında neden dolanıyordu? Bu da biraz garip değil miydi?

“Ve,” diye devam etti Connor, “Geçen sefer annemin ne kadar üzüldüğünü gördükten sonra yeniden kaçacağını sanmıyorum. Jamie bunu ona bir daha yapmaz.”

“Ben...” diye başladı Pip. Ama tam olarak ne diyeceğini bilmiyordu.

“İşte annem ve ben konuşuyorduk,” dedi Connor, omuzları büzüldü. “Polis soruşturma başlatmaz, medyayla falan bağlantı kurmazsa o zaman Jamie’yi bulmak için biz ne yapabiliriz? Seninle konuşmak istediğim bu Pip.”

Bunun nereye varacağını biliyordu ama Connor araya girmesine izin verecek kadar duraksamadı.

“Sen bu işin nasıl yapıldığını biliyorsun, geçen sene polisin çuvalladığı yerde her şeyi sen çözdün. Bir cinayeti aydınlattın. Hatta iki. Ve podcast’in,” yutkundu, “Yüz binlerce dinleyicin var, bu muhtemelen polisin sahip olduğu medya bağlantısından çok daha etkili olur. Jamie’yi bulmak istiyorsak kayıp olduğu haberini yaymalıyız, böylece bilgi sahibi olan ya da gören insanlar haber verebilir, bu konuda en büyük umudumuz sensin.”

“Connor...”

“Eğer araştırır ve şovunda yayınlarsan onu bulacağımızı biliyorum. Onu çabucak bulacağız. Buna mecburuz.”

Connor sustu. Takip eden yoğun sessizliğin aralarında gezindiğini hissedebiliyordu. Connor’ın ne soracağını biliyordu. Başka ne olabilirdi ki? Nefesini verdi, içinde yaşayan o şey midesinde burkuldu. Ama cevabı belliydi.

“Özür dilerim,” dedi usulca. “Bunu yapamam Connor.”

Connor’ın gözleri kocaman açıldı, omuzları gerildi. “Çok şey istediğimi biliyorum ama...”

“Bu çok fazla,” dedi Pip, annesiyle babasının hâlâ bahçeyle meşgul olduklarından emin olmak için pencereden dışarı baktı. “Bunu artık yapamam.”

“Biliyorum ama...”

“Geçen sefer az kalsın her şeyimi kaybediyordum, hastanelik oldum, köpeğim öldürüldü, ailemi tehlikeye attım, en yakın arkadaşımın hayatını berbat ettim. Benden istediğin şey çok fazla. Kendime söz verdim. Ben... Ben bunu artık yapmam.” Midesindeki boşluk daha da büyüdü, yakında içine sığmayacaktı. “Yapamam. Artık o kişi değilim.”

“Pip, lütfen...” Connor artık yalvarıyordu, kelimeler boğazında düğümlendi. “Geçen sefer onları tanıımıyordun bile, çoktan ölmüşlerdi. Bu Jamie, Pip. *Jamie*. Ya yaralandıysa? Ya bize ulaşamıyorsa? Ne yapacağımı bilmiyorum.” Gözleri yaşlarla dolarken sesi de çatallaşmıştı.

“Üzgünüm Connor, gerçekten,” dedi Pip sözleri canını acıtırsa da. “Ama hayır demek zorundayım.”

“Yardım etmeyecek misin?” Burnunu çekti. Bu kadar mı?”

Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

“Öyle demedim.” Pip tabureden kalkıp Connor’a bir peçete verdi. “Tahmin edeceğin üzere artık yerel polisle bağlantım var. Demek istediğim, bana bayıldıklarını olduğumu düşünmüyorum ama muhtemelen bu gibi konularda biraz daha etkim

olabilir.” Mikrodalgaın yanından arabanın anahtarlarını aldı. “Hemen Şimdi gidip Dedektif Hawkins ile konuşacağım, ona Jamie’yi ve neden endişeli olduğunuzu anlatacağım, bakalım soruşturma başlatmak için risk değerlendirmeleri konusunu bir kez daha düŐünmelerini sağlayabilecek miyim?..”

Connor kendi taburesinden kalktı. “Gerçekten mi? Bunu yapacak mısın?”

“Elbette,” dedi Pip. “Hiçbir Şey için söz veremem ama Hawkins gerçekten iyi bir adam. Üstelik mantıklı biri.”

“Teşekkür ederim,” diyen Connor sakar, çelimsiz kollarıyla Pip’e sarıldı. Sesi kısıktı. “ ok korkuyorum Pip.”

“Her Şey yoluna girecek.” Pip, gülümsemeye çalıştı. “Seni de evine bırakayım. Hadi.”

AkŐamın erken saatlerinde dışarı çıkarlarken kapı cereyana kapılıp arkalarından gürültüyle çarparak kapandı. Pip o sesi de içinde hissetti ve ses midesinde giderek büyüyen boşlukta yankılandı.

Pip küçük arabasından inerken kızıl kahverengi tuğlalarla örölü bina gökyüzünün grileşmesiyle belirginliğini kaybetmeye henüz başlamıştı. Duvardaki beyaz tabelada *Thames Valley Polisi, Amersham Polis Karakolu* yazıyordu. Little Kilton Polis ekibi burada, on dakika uzaklıktaki daha büyük bir kasabada konuşlanmıştı.

Pip ana kapıdan geçip mavi badanalı danışmaya yürüdü. İçeride bekleyen sadece bir kişi vardı ve o da arka duvarda duran sert metal sandalyelerden birinin üzerinde uyukluyordu. Pip danışma masasına gitti ve arka ofisten birinin dikkatini çekmek için cama vurdu. Uyuyan adam homurdanıp pozisyonunu değiştirdi.

“Merhaba?” Ses, sahibinden önce geldi: Pip’in birkaç kez görüştüğü gözaltı memuruydu gelen. Polis memuru elindeki kâğıtları sallayarak dışarı çıktı ve sonunda başını kaldırıp Pip’e baktı. “Oh, beklediğim sen değildin.”

“Üzgünüm,” diyerek gülümsedi Pip. “Nasılsın Eliza?”

“İyiym tatlım.” Nazik yüzü bir gülümsemeyle kırıştı, gri saçları üniformasının yakasına dökülmüştü. “Bu saatte seni buraya getiren nedir?”

Pip, Eliza’yı, ikisinin de rol yapmaya, lafı çevirip dolandırmaya ihtiyaçlarının olmamasını seviyordu.

“Dedektif Hawkins ile konuşmam gerek,” dedi Pip. “Burada mı?”

“Şu an burada.” Eliza kaleminin arkasını ısırdı. “Ama çok işi var, uzun bir gece olacağı benziyor.”

“Ona bunun acil olduğunu söyleyebilir misin? Lütfen,” dedi Pip.

“Tamam, ne yapabilirim bakayım,” diyen Eliza iç çekti. “Sen otur tatlım,” diye ekledikten sonra ofise geri dönüp gözden kayboldu.

Pip oturmadı. İçi kıpır kıpırdı, şu an hareket etmeden nasıl duracağını bilmiyordu. Bu yüzden spor ayakkabılarının gıcirtısının uyuyan adamı uyandırma ihtimalini göze alıp ön masanın uzunluğu boyunca yürüdü. Altı adım ileri, dön, altı adım geri.

Ofislere ve sorgu odalarına giden şifreli kapı uğultuyla açıldı ama dışarı çıkan Eliza ya da Richard Hawkins değildi. Üniformalı iki polis memuruydu. İlk çıkan Daniel da Silva, kıvrıcık saçlarını topuz yapıp siyah şapkasının altına sokan diğer memur Soraya Bouzidi için kapıyı tuttu. Pip onlarla ilk kez Daniel da Silva'nın Andie davasında şüpheliler listesinde olduğu geçen ekim ayında Kilton Kütüphanesi'ndeki polis buluşmasında karşılaşmıştı. Yanından geçerkenki zoraki gülümsemesine bakılırsa belli ki Daniel bunu hâlâ unutmamıştı.

Ama Soraya başını sallayıp içten bir “merhaba” ile onu selamladıktan sonra Daniel'in peşinden dışarı çıkıp devriye arabalarından birine bindi. Pip nereye gittiklerini, ne için çağırıldıklarını merak etti. Bu konu her neyse, Jamie Reynolds'tan daha önemli olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Tekrar uğuldayan kapı bu kez birkaç santim aralandı. Aradan çıkan bir el, iki parmağını Pip'e doğru uzattı.

“İki dakikan var,” diye seslendi Hawkins ona gelmesini işaret ederken. Pip koştu, spor ayakkabıları zeminde gıcırdayınca uyuyan adam homurdanarak uyandı.

Hawkins merhaba demesini beklemeden önu sıra koridorda ilerledi. Üstünde siyah bir kot ve koyu yeşil renkli kapitone yeni bir ceket vardı. Belki de sonunda Andie Bell'in kaybolmasıyla ilgili soruşturmayı yönetirken üzerinden çıkarmadığı uzun yün paltoyu atmıştı.

“Çıkmak üzereyim,” dedi bir anda 1 numaralı sorgu odasının kapısını açıp içeri girmesini işaret ederken. “Yani iki dakika derken ciddiydim. Sorun nedir?” Arkalarından kapadığı kapıya yaslandı.

Pip doğrulup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kayıp şahıs,”

dedi. “Little Kilton’dan Jamie Reynolds. Dosya numarası dört dokuz sıfır sıfır...”

“Evet, raporu gördüm,” diye kesti sözünü Hawkins. “Ne olmuş?”

“Bu konuyla ilgili neden bir şey yapmıyorsunuz?”

Dedektif bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Hawkins kahkahayla boğazını temizleme arasında bir ses çıkardı, eliyle sakallı çenesini ovuşturdu. “İşlerin nasıl yürüdüğünü bildiğinden eminim Pip. Açıklama yaparak sana patronluk taslamak istemem.”

“Düşük riskli olarak değerlendirilmemeliydi,” dedi Pip. “Ailesi başının ciddi şekilde belada olduğuna inanıyor.”

“Ailelerin sezgileri ciddi polis çalışmalarında güvendiğimiz kriterlerden biri değil.”

“Peki ya benim sezgilerim?” dedi Pip gözlerini kaçırmamasına izin vermeden. “Onlara güveniyor musunuz? Jamie’yi dokuz yaşından beri tanıyorum. Onu kaybolmadan önce Andie ve Sal’ın anma töreninde gördüm ve gerçekten tuhaf bir hali vardı.”

“Ben de oradaydım,” dedi Hawkins. “Duygusal bir törendi. İnsanların kendileri gibi davranmamalarına şaşırmam.”

“Demek istediğim o değil.”

“Bak Pip,” iç çekip yaslandığı kapıdan uzaklaştı, “Her gün kaç kayıp bildirimini alıyoruz biliyor musun? Bazen on iki tane oluyor. Her birinin izini sürecektir vaktimiz de kaynağımız da yok. Özellikle de bütçe bu kadar kesilmişken. Çoğu insan kırk sekiz saat içinde kendiliğinden geri dönüyor. Öncelik sıralaması yapmamız gerek.”

“O zaman Jamie’ye öncelik verin,” dedi Pip. “Bana güvenin. Yanlış olan bir şey var.”

“Bunu yapamam.” Hawkins başını salladı. “Jamie bir yetişkin üstelik annesi bunun karakterine aykırı bir davranış olmadığını kabul etti. Yetişkinlerin isterlerse ortadan kaybolma hakları var. Jamie Reynolds kayıp değil, o sadece gitti. İyi olacaktır. Ve isterse birkaç güne geri dönecektir.”

“Ya yanılıyorsanız?” diye sordu Pip. Dedektifin ilgisini kaybetmeye başladığını görüyordu. Onu ikna etmeliydi. “Ya Sal’daki gıbı bir şeyleri gözden kaçırıyorsanız? Ya yine yanılıyorsanız?”

Hawkins yüzünü ekşitti. “Üzgünüm,” dedi. “Keşke yardım edebilseydim ama gerçekten gitmem gerek. Gerçekten yüksek riskli bir durum var: sekiz yaşında bir çocuk arka bahçesinden kaçırılmış. Jamie için yapabileceğim bir şey yok. Maalesef işler böyle yürüyor.” Kapı koluna uzandı.

“Lütfen,” dedi Pip sesindeki çaresizlik ikisini de şaşırtmıştı. “Lütfen, yalvarıyorum.”

Dedektifin kilitteki parmağı durdu. “Benim...”

“Lütfen.” Daha önce ağladığı zamanki gibi düğümlenen boğazı, sesinin milyonlarca parçaya bölünmesine neden olmuştu. “Bunu bana bir daha yaptıрма. Lütfen. Bunu tekrar yapamam.”

Hawkins ona bakamadı, kapı kolunu sıktı. “Üzgünüm Pip. Elim kolum bağlı. Yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Dışarı çıkan Pip otoparkın ortasında durup gökyüzüne baktı, bulutlar yıldızları örtüp kendilerine sakladıklarından Pip onları göremiyordu. Yağmur henüz başlamıştı, göz pınarlarına denk gelen serin damlalar canını acıtıyordu. Bir süre orada durup uçsuz bucaksız göğü izleyerek içinden gelen sesin ona ne dediğini dinlemeye çalıştı. Daha iyi duyabilmek için gözlerini kapattı. *Ne yapayım? Bana ne yapacağımı söyle.*

Titremeye başlayınca saçlarındaki suları silkeleyip arabasına bindi. Gökyüzü ona cevap vermemişti. Ama cevap verebilecek biri vardı; onu kendinden bile daha iyi tanıyan biri. Telefonu çıkarıp numarayı tuşladı.

“Ravi?”

“Selam baş belası.” Sesinden gülümsediği belli oluyordu. “Yeni mi uyandın? Sesin tuhaf geliyor.”

Pip ona anlattı, her şeyi anlattı. Yardımını istedi çünkü Ravi yardım isteyebileceği tek kişiydi.

“Sana ne karar vereceğini söyleyemem,” dedi Ravi.

“Yapamaz mısın?”

“Hayır, senin yerine karar veremem. Sadece sen bilirsin, sadece sen bilebilirsin,” dedi. “Ama şunu biliyorum ki, her ne karar verirsen ver doğru olacak. Sen böyle birisin. Ve kararın ne olursa olsun orada olacağımı, sana destek olacağımı bil. Her zaman. Tamam mı?”

“Tamam.”

Pip daha hoşça kal derken kararını çoktan verdiğini fark etti. Belki de en başından belliydi, belki de gerçekten başka seçeneği yoktu ve sadece birinin bunun sorun olmayacağını söylemesini bekliyordu.

Sorun değil.

Rehberde Connor’ın numarasını aradı ve yeşil arama tuşuna bastı, kalbi ağzında atıyordu.

Connor ikinci çalışta telefonu açtı.

“Yapacağım,” dedi Pip.

Reynolds ailesinin Cedar Yolu'ndaki evi bir yüze benziyordu. Beyaz ön kapı ve her iki taraftaki geniş pencereler evin gülen ağzıydı. Tuğlaların renginin soluk olduğu kısım burundu. Üst kattaki iki kare pencere ise gündüzleri size bakıp geceleri perdeler kapandığındaysa uyuyan gözleriydi.

Yüz genellikle mutlu görünürdü. Ama şimdi ona bakarken evin bizzat kendisi içeride yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetmiş gibi eksik görünüyordu.

Pip kapıyı çaldı, ağır sırt çantası omzunu acıtıyordu.

"Ne çabuk geldin," dedi Connor kapıyı açarken. Ardından, içeri girmesi için kenara çekildi.

"Evet, eve uğrayıp birkaç malzeme aldım ve doğruca buraya geldim. Bu gibi durumlarda her saniye önemlidir."

Pip ayakkabılarını çıkarmak için durduğu sırada omzundaki çantanın kaymasıyla dengesini kaybedecek gibi oldu. "Ah bu arada annem sorarsa beni akşam yemeğine çağırdın, tamam mı?"

Pip henüz evdekilere söylememişti. Ama daha sonra anlatması gerektiğini biliyordu. Connor ilk kez dokuz yaşında Pip'e oyun oynamayı teklif ettiğinden beri iki aile yakındı. Ve annesi son zamanlarda Jamie'yi çok sık görüyordu çünkü son birkaç aydır annesinin emlak ofisinde çalışıyordu. Her şeye rağmen Pip bunun bir savaş olacağını biliyordu. Annesi ona geçen sefer olayı nasıl tehlikeli bir takıntı haline getirdiğini hatırlatacak -sanki buna gerek varmış gibi- ve ona bunun yerine ders çalışmasının gerektiğini söyleyecekti. Oysa şimdi bu tartışma için vakit yoktu. Biri kaybolduğunda ilk yetmiş iki saat hayati öneme sahipti ve daha şimdiden yirmi üç saat kaybetmişlerdi.

"Pip?" Connor'un annesi Joanna koridorda görüldü. Açık renk saçlarını başının üstünde toplamıştı ve her nasılsa sadece bir günde yaşlanmış gibi görünüyordu.

“Selam Joanna.” Bu kuraldı, ona Bayan Reynolds değil Joanna denmesini istiyordu.

“Pip, teşekkür ederim şey için... Şey...” dedi beceriksizce gülümsemeye çalışarak. “Connor ve benim ne yapacağımıza dair en ufak fikrimiz yoktu ve sadece gidilecek kişinin sen olduğunu biliyorduk. Connor polisle senin de şansının yaver gitmediğini söyledi.”

“Hayır, üzgünüm,” dedi Pip, Joanna’nın peşinden mutfağa giderken. “Denedim ama soruşturmayacaklar.”

“Bize inanmıyorlar,” dedi Joanna üstteki mutfak dolaplarından birinin kapağını açarken. Bu bir soru değildi. “Çay?” Ama bu bir soruydu.

“Hayır, teşekkürler.” Pip çantasını mutfak masasının üstüne bıraktı. Geçen yıl havai fişek gösterisinin olduğu gece Becca Bell, Andie’nin kalan *Rohypnol* haplarını çayına attığından beri nadiren çay içiyordu. “Burada başlayalım mı?” dedi bir sandalyenin yanına giderken.

“Evet,” dedi Joanna ellerini büyük boy kazağının katları arasına saklayarak. “Burası uygun.”

Pip sandalyeye oturdu, çantasının fermuarını açıp içinden bilgisayarını, iki USB mikrofonu, pop filtrelerini, dosyasını, kalemini ve büyük kulaklıklarını çıkarırken Connor da hemen yanındaki sandalyeye yerleşti. Joanna da oturmuştu ama kıpırdamadan duramıyor gibi birkaç saniyede bir hareket ediyor kollarının pozisyonunu değiştiriyordu.

“Baban burada mı? Abla?” Pip soruyu Connor’a sormuştu ama cevap veren Joanna oldu.

“Zoe üniversitede. Onu arayıp Jamie’nin kayıp olduğunu söyledim ama gelmeyecek. Görünüşe göre babası gibi düşünüyor.”

“Bu ne demek?”

“Arthur...” Joanna’yla Connor bir an göz göze geldi. “Arthur, Jamie’nin kayıp olduğunu düşünmüyor, ona göre sadece yine kaçtı ve yakında dönecek. Jamie ile ilgili her şeye çok öfkeli.”

Yine kıpırdandı, gözünün altını kaşdı. “Connor ve benim tüm bunlarla saçmaladığımızı düşünüyor.” Pip’in ekipmanlarını işaret etti. “Markete gitti, muhtemelen birazdan gelir.”

“Tamam,” diyen Pip bir yandan zihnine not alırken bir yandan da yüzüyle hiçbir şeyi ele vermemeye çalıştı “Sizce benimle konuşur mu?”

“Hayır,” dedi Connor kesin olarak. “Sormaya bile gerek yok.”

Odadaki hava gergin ve huzursuzdu, Pip’in koltuk altları terlemeye başladı. “Tamam, bir şey yapmadan önce ikinizle de açıkça konuşmam gerek, sanırım sizden bir tür feragatname almalıyım.”

İkisi de başlarını salladı, bütünüyle Pip’e odaklanmışlardı.

“Jamie’yi bulmaya yardım etmek için araştırma yapmamı istiyorsanız bunun bizi götürebileceği olası yerleri daha baştan kabul etmeliyiz, aksi halde yapamam.” Pip boğazını temizledi. “Araştırma bizi Jamie hakkında tatsız, hem onun hem de sizin için utanç ya da zarar verici bilgilere götürebilir. Sizden sakladığı ve açığa çıkmasını istemediği sırlara. Jamie’nin kayboluşuyla ilgili medyanın ilgisini en hızlı çekecek, bir şey bilen tanıkların ortaya çıkmasını sağlayacak en hızlı yolun *podcast* olduğunu kabul ediyorum. Hatta eğer kendi isteğiyle gittiyse Jamie’nin bile dikkatini çekip geri dönmesini sağlayabilir. Ancak bununla birlikte özel hayatınızın ortaya çıkacağını kabul etmelisiniz. Hiçbir şey kayıt dışı olmayacak ve bununla başa çıkmak zor olabilir.” Pip bunu herkesten iyi biliyordu. Hâlâ isimsiz ölüm ve tecavüz tehditleri alıyor, yorumlarda ve *tweet*lerde ondan çirkin, nefret saçan bir kaltak olarak bahsediliyordu. “Jamie burada olmadığından hem onun hem de kendi adınıza hayatlarınızı incelemeye açtığınızı kabul etmeniz gerekiyor, ben kazmaya başladıkça asla öğrenmek istemeyeceğiniz şeyleri öğrenebilirsiniz. Geçen sefer bunlar oldu, bu yüzden ben... Ben sadece buna hazır olup olmadığınızı bilmek istiyorum.” Pip sustu, boğazı kurumuştı, keşke çay yerine içecek başka bir şey isteseydi.

“Kabul ediyorum,” dedi Joanna, sesi her hecede biraz daha yükseldi. “Her şeyi. Onu eve getirecek her şeyi.”

Connor başıyla onayladı. “Ben de kabul ediyorum, onu bulmalıyız.”

“Tamam, iyi,” diyen Pip, Reynoldsların tıpkı Ward ve Bell ailesine yaptığı gibi hayatlarını mahvetmesi için gerçekten izin vermediklerini merak etmekten kendini alamadı. Pip’e onlar gelmiş, onu içeri onlar almıştı ama gülümseyen bir ağza benzeyen ön kapıdan içeri onunla el ele giren yıkımın tam olarak farkında değillerdi.

Tam o sırada kapı açıldı, halının üstünde ilerleyen ağır ayak sesleri ve hışırdayan torba sesleri duyuldu.

Joanna ayağa fırlarken sandalye zeminde gıcırdadı.

“Jamie?” diye bağırdı koridora doğru koşarken. “Jamie?”

“Benim,” dedi bir erkek sesi. Jamie değildi, Joanna’nın umutları bir anda yıkıldı, sanki yarı yarıya küçülmüştü ve benliğinden geriye kalanın da yok olmamasını ister gibi duvara tutundu.

Şakakları hafiften grileşmiş kıvrıkcık kızıl saçları, kalın bıyığı ve düzgün kesilmiş sakallarıyla Arthur Reynolds mutfığa girdi. Soluk mavi gözleri parlak sarı LED ışıkları altında neredeyse renksiz gibi görünüyordu.

“Biraz daha ekmek ile...” Pip’i ve önünde duran dizüstü bilgisayarıyla mikrofonları görünce omuzları çöktü ve sustu. “Tanrı aşkına Joanna,” dedi. “Bu saçmalık.” Alışveriş poşetlerini yere bırakınca masanın altına bir domates konservesi yuvarlandı. “Ben gidip televizyon izleyeceğim,” dedi ve mutfaktan çıkıp oturma odasına gitti. Arkasından çarparak kapadığı kapının sesi Pip’in kemiklerini titretti. Bütün arkadaşlarının babaları arasında en korkutucu olanın Connor’ın babası olduğunu söyleyebilirdi ya da Ant’inki. Cara’nın babası en az korkutucu görünendi ve sonuç ne çıkmıştı...

“Üzgünüm Pip.” Joanna konserveyi yerden alıp masaya geri döndü. “Eninde sonunda yelkenleri suya indireceğinden eminim.”

“Acaba ben...” diye başladı. “Acaba burada olmam doğru mu?”

“Evet,” dedi Joanna kesin bir dille. “Jamie’yi bulmak kocamın öfkesinden daha önemli.”

“Sen...”

“Eminim,” dedi Joanna.

“Pekâlâ.” Pip yeşil klasörü açıp iki sayfa çıkardı. “Başlamadan önce bunları imzalamanız lazım.”

Pip kendi kalemini Connor’a verirken Joanna tezgâhın üstünden bir tane aldı. Onlar formları okurken Pip dizüstü bilgisayarını açıp *Audacity* programını başlattı, USB mikrofonları takip üzerlerindeki pop filtrelerini düzeltti.

Connor imzasını attı, çalışmaya başlayan mikrofonlar kalemin kâğıt üstündeki sesini algılayınca orta çizgide mavi ses dalgası yükseldi.

“Joanna, ilk röportajı seninle yapacağım, olur mu?”

“Tabii.” Joanna imzaladığı formu verdi.

Pip, Connor’a baktı, dudaklarını aralamadan gülümsedi. Connor da ona göz kırptı belli ki işareti anlamamıştı.

“Connor,” dedi nazikçe. “Senin gitmen gerek. Tanıklarla ayrı ayrı röportaj yapılmalı, böylece birbirlerinden etkilenmezler.”

“Doğru. Anladım,” deyip ayağa kalktı. “Ben yukarı çıkıp Jamie’yi aramaya devam edeceğim.”

Mutfak kapısını arkasından kapattı, Pip mikrofonu ayarlayıp Joanna’nın önüne yerleştirdi.

“Sana dünle ilgili sorular soracağım,” dedi Pip, “Jamie’nin günüyle ilgili bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalışacağım. Ama aynı zamanda ilgisi olması ihtimaliyle Jamie’nin geçen hafta neler yaptığını da soracağım. Sadece elinden geldiğince dürüst cevap ver.”

“Tamam.”

“Hazır mısın?”

Joanna nefesini verip başını salladı. Pip kulaklıklarını taktı ve ekran üstündeki oku kırmızı kayıt tuşuna sürükledi.

İmleç üzerinde durdu.

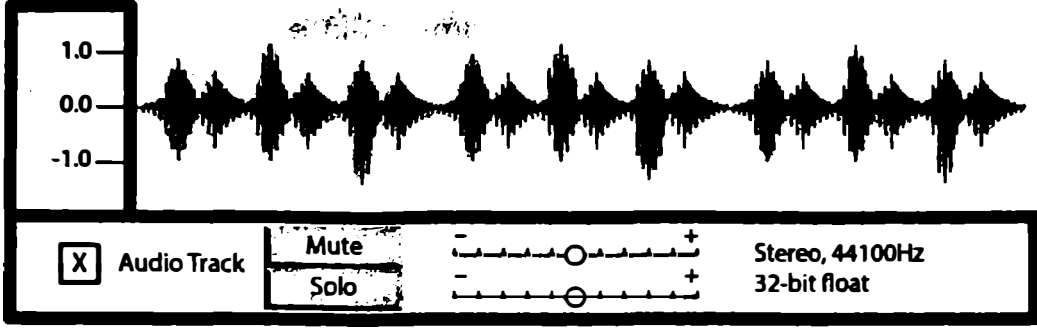
Pip merak ediyordu.

Geri dönölmez an çoktan gelip geçmiş miydi yoksa burada, şu anda, o kırmızı düğmenin üzerinde mi geziniyordu, merak etti. Ne olursa olsun geri dönüş artık bir seçenek değildi. Sadece ileri gidiş vardı. Daha ileri. Doğruldu ve kayıt tuşuna bastı.

Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2. SEZON:
Joanna Reynolds ile röportaj.wav



Pip: Pekâlâ Joanna, sorulara geçmeden önce bize kendinden ve Jamie'den biraz bahseder misin?

Joanna: **ELBETTE BENİM ADIM-**

Pip: Özür dilerim Joanna, doğrudan mikrofona konuşmana gerek yok. Rahat oturursan o sesini alır.

Joanna: Özür dilerim. Benim adım Joanna Reynolds, Jamie'nin annesiyim. Üç çocuğum var, Jamie ilk çocuğum, en büyükleri. Yirmi dört yaşına yeni girdi, doğum günü geçen haftaydı. Burada kutladık, Çin yemeği sipariş ettik ve *Colin the Caterpillar*'dan pasta aldık. Connor pastanın üstüne tam yirmi dört mum yerleştirmeyi başardı. Ah, tamam, diğer çocuklarım: kızım Zoe yirmi bir yaşında, üniversiteye gidiyor. Ve Connor, o benim bebeğim, on sekizinde ve lise son sınıfta. Ah özür dilerim, berbattı, bir daha deneyeyim mi?

Pip: Hayır, sorun yok, harikaydı. Bu ham röportaj, ben yayına hazırlayacağım, aralarda konuşup açıklama yaptığım bölümleri düzenleyeceğim; yani senin akıcılık ya da sesinin iyi çıkması falan gibi şeyler için endişelenmene gerek yok.

Joanna: Tamam.

Pip: Bazı şeylerin cevaplarını ben zaten biliyorum ama bö-

lüm içinde tüm bilgileri sunabilmek için sormam gerekiyor. Mesela sana şunu soracağım: Jamie hâlâ sizinle mi yaşıyor?

Joanna: Anladım. Tamam. Evet, Jamie hâlâ evde, ben, kocam Arthur ve en küçük oğlum Connor ile birlikte yaşıyor.

Pip: Şu anda çalışıyor mu?

Joanna: Evet, annenle çalıştığını biliyorsun Pip.

Pip: Biliyorum ama bunu senin söylemen-

Joanna: Ah özür dilerim, unuttum. Baştan alayım. Evet, Jamie şu anda *Proctor ve Radcliffe Homes* isimli yerel bir emlak acentesinde danışma görevlisi olarak yarı zamanlı çalışıyor. İşe başlayalı neredeyse üç ay oldu. Annenin ona iş vermesi büyük nezaket Pip, minnettarım. İlk yılında üniversiteyi bıraktığından beri Jamie iş bulmakta ya da girdiği bir işte kalmakta zorlanıyor. Son birkaç yıldır kaybolmuş gibi, ne istediğine ya da hangi konuda iyi olduğuna karar veremiyor. Ona yardım etmeyi denedik ama söz konusu Jamie olduğunda bir şeye doğru ne kadar itersen kendini o kadar çekiyor. Arthur da ona bu yüzden sinirleniyor. Ama ne mutlu bana ki Jamie en azından şimdilik işinden keyif alıyor gibi görünüyor.

Pip: Jamie'nin bir şeylere bağlanmakta zorlandığını söyleyebilir misin? Üniversiteden ayrılma nedeni bu muydu?

Joanna: Evet, sorunun bir kısmının bu olduğunu düşünüyorum. Denedi, gerçekten yaptı ama baskı çok fazla geldi ve kendini kapadı, vizelerden birinde panik atak geçirdi. Bence bu tür akademik ortamlar bazı insanlara göre değil. Jamie... O çok hassas bir çocuk... Adam. Yani sen onu tanıyorsun Pip. Arthur fazla hassas olduğu için endişeleniyor ama çocukluğundan beri öyle. O, çok tatlı bir çocuktü ve diğer annelerde böyle söylerdi.

Pip: Evet, bana karşı da hep çok iyiydi, asla Connor'ın korkutucu ağabeyi falan olmadı. Herkes de böyle düşünüyor gibi görünüyor. Yeri gelmişken, Jamie'nin en yakın arkadaşı kim? Little Kilton'dan biri mi?

Joanna: Hâlâ ara sıra üniversiteden bir çocukla konuşuyor ve sanırım internet üzerinden de arkadaşları var, sürekli o bilgisayarın başında. Jamie'nin arkadaşlarıyla arası asla fazla iyi olmadı, çok sık birebir arkadaşlıklar kuruyor ve bağlanıyor bu yüzden yürümeyince yıkılıyor. Şu an için en yakın arkadaşının Nat da Silva olduğunu söyleyebilirim.

Pip: Nat'i tanıyorum.

Joanna: Evet, elbette. Onların okul döneminden Little Kilton'da yaşayan pek kişi kalmadı; bir Naomi Ward, bir de M-Max Hastings. Üzgünüm, onun adını söylememeliydim. Ama Nat ve Jamie'nin çok fazla ortak noktası var gibi. O da üniversitede sorun yaşadı ve erken ayrılmak zorunda kaldı, sabıka kaydı olduğu için de istediği gibi bir iş bulmakta zorlanıyor. Bence ikisi de bu kasabada kalakaldıklarına inanıyor ve geride bir başkasıyla birlikte kalmak daha iyi. Geçen sene olanlar onları bir araya getirdi. Nat, Sal Singh ile samimiydi ve Jamie, Andie Bell ile arkadaştı, okul oyunlarının provalarında Andie ile çok zaman geçirmişti. Jamie ve Nat yaşananların çeperindeydi ve sanırım bu şekilde bağ kurdular. Geçen sene iyice yakınlaştılar, sürekli konuşuyorlardı. Nat muhtemelen şu ara tek arkadaşı. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse ben Jamie'nin onu farklı biçimde gördüğünü düşünüyorum.

Pip: Ne demek istiyorsun?

Joanna: Şey, ah tanrım, Jamie bunu söylediğim için çok kızacak. Ama hiçbir şeyin kayıt dışı kalmayacağını kabul ettim... Oğlumu çok iyi tanıyorum, duygularını saklama konusunda hiç iyi değildir. Ondan bahsetme biçiminden, her sohbeti bir şekilde Nat'e getirmenin yolunu bulma şeklinden ona âşık olduğunu söyleyebilirim. Hem de fena halde. Hemen her gün telefonda konuşuyorlar, sürekli mesajlaşıyorlar. Ama tabii Nat birkaç ay önce yeni bir erkek arkadaş ile çıkıp geldikten sonra işler değişti. Jamie onun adını hiç söylemedi ama yıkılmıştı. Onu odasında ağlarken buldum, karnının ağrıdığını söyledi ama ben biliyordum. Onu ilk kez böyle görmüyordum. Kalbinin kırıldığını biliyordum ve muhtemelen Nat yüzündendi.

Pip: Bu ne kadar önceydi?

Joanna: Mart ayının başı olmalı. Birkaç hafta fazla iletişim kurmadılar. Ama şimdi hâlâ arkadaşlar, aslında Jamie sürekli telefonundan mesajlaşıyordu, onunla olmalıydı çünkü hiçbirimiz göremeyelim diye saklıyordu. Geç saatlerde telefonda konuştuğunu da duyuyordum. Sesinden konuştuğu kişinin Nat olduğunu söyleyebilirim.

Pip: Tamam, teşekkür ederim, en kısa zamanda Nat ile konuşacağım. Peki, Connor bana Jamie için endişelendiğini çünkü son birkaç haftadır tuhaf davrandığını söyledi. Mesafeli, tahammülsüz... Sen de fark ettin mi?

Joanna: Birkaç haftadır kendi gibi değil. Geç kalkıyor, sabaha karşı eve geliyor, çok uyuyor ve işe geç kalıyordu. Normalde iyi geçiniyor olmalarına rağmen kardeşine tersleniyordu. Bunların kısmen Nat'le ilgisi olduğunu düşünüyorum ama aynı zamanda daha önce de dediğim gibi kendini geride kalmış hissediyor, birlikte liseye ve üniversiteye gittiği insanların başarılı kariyerler oluşturmalarını, düzenli ilişki yaşamalarını ve ailelerinin

yanından taşınmalarını izliyordu. Jamie sıkılgan bir çocuk, bana daha önce kendini değersiz hissettiğini, asla yeterince iyi olmadığını düşündüğünü söylemişti. Son altı aydır falan aşırı kilolarıyla da mücadele ediyordu. Ona sağlıklı olduğu ve halinden memnun olduğu sürece bunun önemi olmadığını söyledim ama... Dünyanın belli bir ölçünün üstündeki insanları kendilerinden utandırmaya çalıştığını biliyorsun. Bence Jamie'nin son haftalardaki mutsuzluğunun nedeninin kendini başkalarıyla mukayese edip asla onlarla aynı düzeye gelemeyeceğini hissetmesi. Ama ben yapabileceğini biliyorum.

Pip: Üzgünün Joanna bunu sormak istemezdim ama sen... Sen onun kendine zarar verme riski olduğunu mu düşünüyorsun?

Joanna: Hayır, kesinlikle hayır. Jamie bunu bana, ailesine yapmaz. Yapmaz. Konu bu değil Pip. O kayıp. Ölmedi. Ve her neredeyse onu bulacağız.

Pip: Tamam, özür dilerim. Jamie'nin dün, cuma akşamı kaybolmasıyla devam edelim ama önce gün içinde neler olduğunu anlatır mısın?

Joanna: Tabii. Saat dokuz civarı uyandım, cumaları işe geç gidiyorum, saat on birde başlıyorum. Arthur zaten işteydi -iş için şehre gidiyor- ve Connor da çoktan okula gitmişti. Ama Jamie hâlâ uyuyordu, ona işe geç kalacağını söyledim, saat dokuzu yirmi geçe evden çıktı ve işe giderken kafeden kahvaltılık bir şeyler alacağını söyledi. Sonra ben işe gittim. Arthur anmaya vaktinde gidebilmek için işten erken çıktı. Saat beş gibi evdeyim diye mesaj attı. Ben de hemen sonra çıktım, markete uğradım ve saat altı, altı buçuk civarı eve geldim. Biraz dinlendim ve ardından törene gitmek için dördümüz birlikte evden ayrıldık.

Pip: O akşam Jamie ne giyiyordu? Ben hatırlamıyorum.

Joanna: Kot pantolon ve en sevdiği gömleğini giymişti, bordo renkli ve yakasızdı. Jamie tıpkı *Peaky Blinders* karakterleri gibi diyordu.

Pip: Ayakkabıları?

Joanna: Ah, şey, spor ayakkabı. Beyaz.

Pip: Markası?

Joanna: Puma sanırım.

Pip: Anma törenine arabayla mı gittiniz?

Joanna: Evet.

Pip: Jamie anmadan önce tuhaf davranıyor muydu?

Joanna: Hayır, pek değil. Sessizdi ama muhtemelen Andie ve Sal'ı düşünüyordu. Aslında herkes sessizdi. Bana kalırsa oldukça sessiz bir araba yolculuğu olmuştu. Saat yedi gibi çadıra vardığımızda Connor arkadaşlarını, yani sizi bulmak için ayrıldı. Jamie de anma sırasında Nat ile birlikte duracağını söyleyip gitti. Bu onu son görüşümdü.

Pip: Ben onu daha sonra gördüm. Nat'i bulmuştu, o ve Naomi ile birlikteydi. Ve sonra bir ara Connor ile konuşmaya geldi. Bu iki seferde de bana iyi göründü. Sonra anma sırasında, Ravi'nin babası konuşmadan önce Jamie bana arkadan çarptı ve yanımdan geçti. Dikkati dağılmış, hatta belki gergin görünüyordu. Törenin ortasında kalabalığın içinde dolanmak istemesine neden olan ne gördü bilmiyorum. Ama bir şey olmuş olmalı.

Joanna: Bu ne zamandı?

- Pip: Sekizi on geçe olabilir.
- Joanna: Yani onu son gören kişi sensin.
- Pip: Sanırım şimdilik yle. Jamie'nin anma töreninden sonrası için planları var mıydı, biliyor musun?
- Joanna: Hayır, eve gideceğini sanıyordum. Ama bugün Connor, Jamie'nin Nat'i göreceğini falan söylediğini anlattı.
- Pip: Tamam, bunu doğrudan Connor'dan öğrenirim. Sen anmadan sonra nereye gittin?
- Joanna: Arthur ve ben yemeğe gittik. Bazı arkadaşlarımızla birlikte: Lowelar -Ant'ın ebeveynleri- Davisler ve Morganlar, Bayan Morgan ve kocasını tanıyorsun. Buluşma çok önceden planlanmıştı.
- Pip: İkiniz eve ne zaman döndünüz?
- Joanna: Aslında eve ayrı döndük. Arabayı ben kullanıyordum, bu yüzden alkol almadım ama gruptan güya içki içmeyecek birileri anmadan sonra bir şey içmeye ihtiyaçları olduğunu söyledi. Lowelar'ı ve Morganlar'ı eve bırakabileceğimi söyledim, yani onlar içti. Elbette bu arabanın dolu olacağı anlamına geliyordu ama Arthur eve yürüyerek dönmeye aldırmadı, ne de olsa uzak değildi.
- Pip: Bardan kaçta çıktınız? *King's Head*'de miydiniz?
- Joanna: Evet. Sanırım saat on bir olmadan çıktık. Herkes yorgundu ve anmanın ardından geç saatlere kadar kalıp keyif yapmak yanlış gelmişti. Lowelar bildiğin gibi kasabada oturuyor ama Morganlar Beaconsfield'da ve Arthur'un söylediği gibi sohbete bayılıyorum bu yüzden de eve dönmem on ikiye çeyrek geeyi buldu. Connor ve Arthur yatmıştı. Ama Jamie yoktu. Yatmadan önce ona mesaj attım. Bak ne yazdığımı okuya-

yım. *Ben yatıyorum hayatım, geç kalacak mısın? xx.* Bu mesajı saat 00:36'da yollamışım. Bak. Teslim edilmedi. Gitmedi bile.

Pip: Hâlâ gitmedi mi?

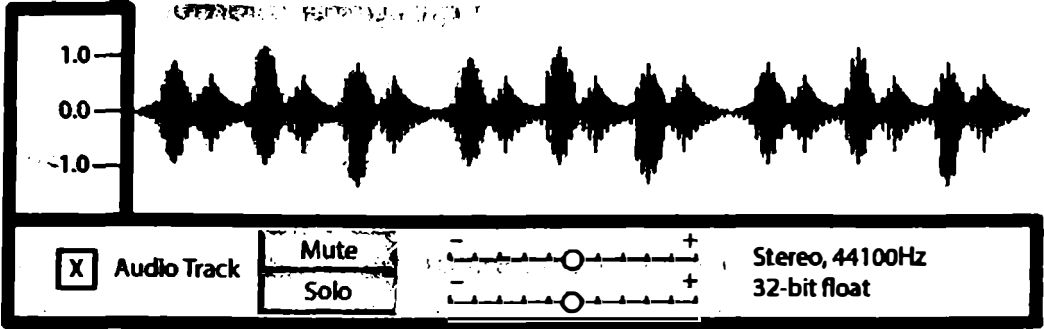
Joanna: Hayır. Bu kötü değil mi? Telefonu hâlâ kapalı ve 00:36'dan önce kapanmış olmalı... Ya da kötü bir şey oldu...

Pip: Lütfen kendini üzme Joanna. Tamam, burada duralım.

Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2. SEZON
Connor Reynolds ile röportaj.wav



Pip: Kaydediyorum. Tırnaklarını yemeyi bırakmalısın, mikrofon sesleri algılıyor.

Connor: Özür dilerim.

Connor: Jamie'nin son birkaç haftadır tuhaf davranmasıyla ilgili daha önce yaptığın yorumuna odaklanmak istiyorum. Mesafeli ve tahammülsüz. Bana spesifik örnekler ve tarih verebilir misin?

Connor: Evet denerim. Aslında son bir iki aydır Jamie'nin ruh hali değişti. Her şey yolunda gidiyordu, normal Jamie'ydi, sonra mart ayının başında gerçekten perişan ve sessiz görünmeye başladı, doğru düzgün kimseyle konuşmuyordu. Annemin deyimiyle "üstünde kara bulutlar" vardı.

Pip: Annen, Jamie'nin üzüntüsünün nedeninin Nat da Silva'nın yeni erkek arkadaşı ve çok yakınlaşmaları olduğunu düşünüyor gibi. Jamie'nin ruh halini bu açıklayabilir mi?

Connor: Evet belki, bu zaman bakımından uyuyor. Neyse, birkaç hafta böyle gitti, sonra bir anda yine iyi oldu, gülüyor, espri yapıyor, telefonuyla çok vakit geçiriyordu. "Netflix izlerken telefon yok" kuralımız var aksi halde

annem de Facebook'a giriyor ve bir şey kaçırsa geri sarmamız gerekiyordu. Ama Jamie'nin sürekli telefonuyla oynadığını fark ettim, sadece *Reddit*'e girmiyordu, sanki biriyle yazışıyor gibi görünüyordu.

Pip: Bu süre içinde ruh hali iyi gibi miydi?

Connor: Evet, kesinlikle. Yaklaşık bir buçuk hafta gerçekten keyfi yerindeydi: konuşkan, güler yüzlü. Bildiğimiz Jamie. Ama sonra yine aynı şekilde bir anda değişti. Tam olarak hangi gün olduğunu biliyorum çünkü hep birlikte yeni *Tomb Raider* filmini izlemeye gitmiştik yani 30 Mart'tı. Evden çıkmadan önce Jamie odasından çıkıp gelmeyeceğini söyledi, sesinden ağlamamak için kendini tuttuğunu anlamıştım. Ama babam olmaz dedi, çünkü biletler alınmıştı. Bu yüzden biraz atıştılar ama sonunda Jamie geldi. Ben onun yanında oturuyordum ve film boyunca ağladığını gördüm. Karanlık olduğundan kimsenin görmeyeceğini düşünüyordu.

Pip: Onu bu kadar üzenin ne olduğunu biliyor musun?

Connor: Hiçbir fikrim yok. Birkaç gün böyle gitti, işten gelince doğruca kendisini odasına kilitliyordu. Bir gece ona iyi olup olmadığını sordum sadece "Evet, iyiyim," dedi ama ikimiz de olmadığını biliyorduk. Jamie ve ben birbirimizle hep her şeyi konuşurduk. Her şeyi. Son zamanlara kadar. Bize ne oldu bilmiyorum.

Pip: Peki o birkaç günden sonra?

Connor: Şey... Sonra yine normale döndü. Mutlu görünüyordu, yani öyle çok mutlu değildi ama öncesine göre daha iyiydi. Ve sürekli telefonuyla meşguldü. Ben sadece yine yakın olmak istiyordum, eskisi gibi birlikte takılmak falan bu yüzden birkaç hafta önce bir gün yine telefonunda mesaj yazarken yanına gidip telefonunu kaptım ve "Kiminle yazışyorsun?" dedim. Sadece bir

şakaydı, o bana hep yapıyordu. Ama Jamie bu şekilde algılamadı. Bana bağırdı. Ben telefonu düşürene kadar beni duvara itti. Gerçekten bakmayacaktım, sadece bir şakaydı. Ama beni o şekilde duvara yapıştırması, bu... Bu sanki karşımdaki ağabeyim değil gibiydi. Sonrasında özür dileyip mahremiyetle ilgili bir şeyler söyledi ama... Bilirsin işte bir sorun var gibiydi. Ayrıca geç saatlerde telefonda olduğunu duyuyordum. Aslında son iki haftadır belki neredeyse her gece. Ve geçen hafta birkaç kez annemle babam yattıktan sonra gizlice evden çıktığını duydum. Nereye gidiyordu bilmiyorum. Geçen hafta doğum günü gecesi kaçtı. Gece yarısı olmadan önce gizlice çıktığını duydum. Uyumadan dönmesini bekledim. Saat iki civarı geri geldi ve ertesi sabah bunu ona sorunca bana olmayan sesler duyduğumu söyledi. Bu hafta pazartesi gecesi saat 3'te uyan-dım, beni uyandıranın onun gizlice eve dönüşü olduğundan eminim.

Pip: Anlıyorum.

Connor: Ama Jamie normalde böyle değil. Onu tanıyorsun Pip, o genellikle yumuşak başlı ve sakindir. Ama şimdi ruh hali aniden değişiyor. Sır saklıyor, gizlice evden çıkıyor. Sinirleniyor. Yolunda gitmeyen bir şeyler var, biliyorum. Annem mesajı gösterdi, değil mi? Bunu Jamie'ye dün gece on iki buçuk civarı göndermiş ve hâlâ teslim edilmedi. Telefonu öncesinden kapanmış. Ya da bozulmuş.

Pip: Belki de şarjı bitmiştir.

Connor: Hayır. Şarjı neredeyse doluydu. Biliyorum çünkü arabada Jamie'ye saati sordum ve bana ekranı çevirip gösterdi. Yüzde seksen sekiz falandı. Yeni bir telefon, yani şarjı çabuk bitmez. Hem dışarıdayken neden kapasın ki? Hiç mantıklı değil.

- Pip: Evet, teslim edilemeyen mesaj olayı kesinlikle önemlidir.
- Connor: Sence bu ne demek?
- Pip: Daha fazlasını öğrenene kadar tahmin yürütemem.
- Connor: Başı dertte demek, değil mi? Sadece söylemek istemiyorsun. Biri ona zarar verdi. Yoksa kaçırıldı mı?
- Pip: Connor, henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Hiçbir ihtimali göz ardı etmiyorum ama kanıt olmadan herhangi bir sonuca varamayız, böyle olmaz. Dünden bahsedelim. Bana gününü, Jamie ile etkileşimini anlatır mısın? Önemli bir şey oldu mu?
- Connor: Şey.
- Pip: Ne?
- Connor: Şey, bir şey var.
- Pip: Connor...
- Connor: Anneme söylemeyeceksin, değil mi?
- Pip: Benden ne istediğini hatırlıyor musun? Bunu binlerce kişi dinleyecek. Annen de duyacak, yani her neyse bana ve annene anlatman gerek.
- Connor: Lanet olsun, evet. Bu sadece... Tamam, annem ve Jamie, onlar çok iyi anlaşıyor. Her zaman. Sanırım ona anasının kuzusu diyebilirsin, tam uyuyorlar. Ama Jamie ve babamın sıkıntılı bir ilişkisi var. Jamie daha önce bana, babamın ondan nefret ettiğini düşündüğünü, babamın onun yüzünden sürekli hayal kırıklığına uğradığını söylemişti. Hiçbir şeyi konuşmuyorlar, sadece büyük bir kavgaya dönene kadar birikmesini bekliyorlar. Tartışma bitip gerginlik geçince normale dönüyorlar ve aynı döngü yeniden başlıyor. Şey... Dün de bu büyük tartışmalardan birini yaptılar.

Pip: Ne zaman?

Connor: Sanırım beş buçuktu. Annem marketteydi. Tartışma o gelmeden bitti, yani annem bilmiyor. Ben merdivenlerden dinledim.

Pip: Ne hakkında tartışıyorlardı?

Connor: Aynı şeyler. Babam Jamie'ye kendini toplamasını, hayatını düzene koymasını, o ve annemin arkasını toplamak için sürekli orada olamayacaklarını söyledi. Jamie bunun için çabaladığını ama babamın zaten başarısız olacağını düşündüğü için asla bu çabayı fark etmediğini söyledi. Kavganın tamamını duyamadım ama babamın şöyle bir şey söylediğini hatırlıyorum: "Biz banka değiliz, senin annenle babanız." Bunun neyle alakalı olduğunu bilmiyorum, belki babam Jamie'ye burada yaşadığı için kira ödemesi gerektiği konusunu açmış olabilir. Annem bunun çok saçma olduğunu düşünüyor, buna asla izin vermez ama babam sürekli "Başka nasıl öğrenecek?" deyip duruyor. Annem gelmeden önce birbirlerine söyledikleri son şeyler...

Pip: Ne?

Connor: Babam, "Sen yer israfısın," dedi. Jamie de "Biliyorum," diye karşılık verdi.

Pip: Anmaya giderken arabada herkesin sessiz olmasının nedeni bu muydu? Annen öyle dedi.

Connor: Evet. Ah, tanrım, ona anlattığımda çok üzülecek.

Pip: Bu gece ben gidince ona anlatmalısın.

Connor: Sanırım yapabilirim.

Pip: Peki, o geceye dönelim. Anma törenine geldiniz ve sen bizi bulmak için ayrıldın, Jamie de Nat'i bulmaya gitti. Ama sonra Jamie bir ara senin yanına geldi. Zach ve

ben yeni komşularımızla konuşurken Jamie seninle konuşuyordu.

Connor: Evet.

Pip: Ne söyledi?

Connor: Özür diledi. Babamla tartıştıkları için özür diledi çünkü benim tartışmalarından nefret ettiğimi biliyor. Sonra da anmanın ardından bir sürelğine Nat da Silva'nın evine gideceğini, akşamı onunla geçireceğini söyledi. Sanırım Sal ve Andie'yi tanıyan biriyle birlikte olmanın iyi olacağını düşündüler. Ama gece eve döneceğini söyledi. Ve yanımdan ayrılırken bana söylediği son şey, "Sonra görüşürüz," oldu. Yani geri dönmeyeceğini bilseydi yüzüme bakarak böyle bir yalan söylemezdi. Bu sabah annemle Nat'i aradık, Nat anmanın ardından Jamie'yi hiç görmemiş. Nerede olduğunu bilmiyor.

Pip: Peki sonrasında sen nereye gittin?

Connor: Zach'le ben, Ant ve Lauren'la felaket partisine gitmek istemedik çünkü ikisi diğer herkes görmezden geliyor bu yüzden Zach'in yeni evine gittik... *Fortnite* oynadık ve şimdi bütün dünya bunu biliyor. Ve sonra Zach beni eve bıraktı.

Pip: Saat kaçtı?

Connor: Zach'in evinden saat on bir buçukta çıktık yani on iki gibi gelmiş olmalıyım. Jamie dönmemişti. Uykum vardı, Jamie'yi düşünmeden yatmaya gittim. Böyle şeyleri önemsemiyor olmak gerçekten çok aptalca. Aptallık ettim. Eve geleceğini düşündüm. Eve gelmeliydi. Ve şimdi o...

“Fotoğrafları mı?”

“Evet, son zamanlarda çekilen fotoğrafları,” dedi Pip bakışlarını ikisi arasında gezdirerek. Sessizliği büyük mutfak saatinin tik takları doldurdu. Ama saniye çok yavaş ilerliyor, sanki bir şekilde Pip zamandan hızlı hareket ediyordu. Uzun süredir hissetmediği, özlediği bir histi bu. “Sanırım anmada çekilmiş, üstünde ne olduğunu gösteren resmi yoktu.”

“Hayır,” dedi Joanna telefonun kilidini açıp fotoğrafları karıştırırken. “Ama geçen perşembe Jamie’nin doğum gününde bir sürü çektim.”

“Yüzünün net görüldüğü bir tane var mı?”

“Al, sen bir bak.” Joanna masanın üstünden telefonunu uzattı. “Sola doğru kaydırırsan birkaç tane göreceksin.”

Connor, Pip’in omzunun üstünden ekranı görebilmek için sandalyesini biraz yaklaştırdı. İlk fotoğrafta Jamie mutfak masasının diğer tarafında tek başınaydı. Koyu sarı saçları arkaya taranmıştı, gülümsüyordu, öyle geniş bir gülümsemeydi ki pembe yanaklarına kadar yayılmıştı ve çenesi tırtıl şeklindeki pastanın üstüne yerleştirilen mumların ışığında turuncu renkte parlıyordu. Sonraki fotoğrafta pastanın üstüne eğilmişti, mumları söndürmek için yanaklarını şişirmiş alevlerse ondan kaçabilmek için ileri uzanmış görünüyordu. Pip ekranı kaydırды. Şimdi pastaya bakan Jamie’nin elinde sapıyla ağzı arasında kırmızı plastik bant bulunan uzun gri bir bıçak vardı. Bıçağın ucunu tırtılın ensesine batırıp dıştaki çikolatalı kabuğu çatlatmıştı. Sonraki fotoğrafta tırtılın kafası kopmuştu, Jamie başını kaldırmış, doğrudan kameraya gülümsüyordu. Sonra pasta yok oldu ve yerini Jamie’nin elinde tuttuğu bir hediye aldı, gümüş rengi puantiyeli paket kâğıdının yarısı yırtılmıştı.

“Ah, evet,” dedi Connor, “Babamın doğum günü için *FitBit* adımsayar aldığını görünce Jamie’nin yüzü.”

Bu doğrudu, Jamie'nin gülümsemesi burada daha gergin, daha zoraki görünüyordu. Pip ekranı yeniden kaydardı ama bu bir videoydu ve başparmağının değmesiyle başladı. Görüntüde şimdi Connor vardı, iki kardeş birlikteydi, Jamie'nin kolları Connor'ın omzundaydı. Görüntü biraz sallanıyor, arkadan nefes sesleri geliyordu.

"Gülümseyin çocuklar," diyordu Joanna.

"Gülümsüyoruz," diye mırıldandı Jamie fotoğraf için gülümsemesini bozmamaya çalışarak.

"Bu ne yapıyor?" diye sordu Joanna'nın sesi.

"Tanrı aşkına," dedi Connor, "Yine yanlışlıkla video çekiyor. Değil mi?"

"Ah anne." Jamie kahkaha attı. "Yine mi?"

"Bir şey yapmadım ben," dedi Joanna ısrarla, "Ona ben basmadım, aptal telefon."

"Hep telefonun hatası, değil mi?"

Jamie ve Connor birbirlerine baktılar, Joanna ısrarla bunu kendisinin yapmadığını söylerken çocukların kahkahaları tiz sesli kıkırdamalara dönüştü. Arthur'un sesi duyuldu: "Ben bir bakayım Jo." Ardından Jamie kolunu Connor'ın boynuna doladı, küçük kardeşinin başını göğsüne yaslayıp diğer eliyle saçlarını karıştırırken Connor kıkırdarak itiraz ediyordu. Görüntünün donmasıyla video sona erdi.

Connor'ın sandalyesinde ne kadar gerildiğini ve Joanna'nın yere indirdiği gözlerinin dolduğunu fark eden Pip "Üzgünüm," dedi. "Bunların hepsini bana e-posta olarak atar mısın Connor? Ve son zamanlarda çekilen başka fotoğrafları da."

Connor öksürdü. "Evet, atarım."

"Pekâlâ." Pip ayağa kalktı, dizüstü bilgisayarını ve mikrofonları çantasına koydu.

"Gidiyor musun?" diye sordu Connor.

"Gitmeden önce yapacağım son bir şey var," dedi. "Jamie'nin odasını aramam gerek. Olur mu?"

“Evet. Evet tabii,” dedi Joanna ayağa kalkarken. “Biz de gelebilir miyiz?”

“Elbette,” dedi Pip ve Connor’ın kapıyı açıp onları üst kata götürmesini bekledi. “Siz baktınız mı?”

“Tam olarak değil,” dedi Joanna peşlerinden yukarı çıkarken. Oturma odasında Arthur’un öksürdüğünü duyunca hepsi gerildi. “Olmadığını ilk fark ettiğimizde ben odasına gittim. Dün gece burada uyuyup sabah erkenden çıktı mı görmek için şöyle bir baktım. Perdeler hâlâ açıktı. Jamie sabah perdelerini açıp yatağını toplayacak türden biri değil.” Jamie’nin karanlık odasının yarı aralık kapısının dışında durdular. “Jamie biraz düzensiz,” dedi çekinerek. “İçerisi biraz dağınık.”

“Sorun değil,” dedi Pip içeri girmesi için Connor’a başını sallayarak. Kapıyı ardına kadar açan Connor’ın ışığı yakmasıyla odanın karanlık gölgelerinin yerini dağınık bir yatak, pencerenin önünde darmadağın bir masa, içindekilerin deniz mavisini halının üstüne bir ada misali yığıldığı kapısı açık bir gardırop şeklini aldı.

Dağınık demek az kalırdı.

“Acaba ben, şey...”

“Evet, ne yapman gerekiyorsa yap. Olur mu anne?” dedi Connor.

“Olur tabii,” dedi Joanna usulca ve oğlunun yokluğunu en çok hissettiren odasında etrafa bakındı.

Pip, *boxer* ve tişörtlerden oluşan küçük tepenin üstünden atlayıp masaya gitti. Parmağını masanın ortasında duran kapağı kapalı dizüstü bilgisayarın üstündeki ucu kalkmış Demir Adam etiketi üzerinde gezdirdi. Kapağı yavaşça kaldırıp açma düğmesine tıkladı.

Vınlayarak çalışmaya başlayan makinada mavi Windows oturum açma ekranı görüldü. “Aranızda Jamie’nin şifresini bilen var mı?” diye sordu Pip.

Connor omuz silerken Joanna başını iki yana salladı.

Pip eğilip şifre kutucuğuna *password1* yazdı.

Hatalı şifre.

12345678

Hatalı şifre.

“İlk kedinizin adı neydi?” diye sordu Pip. “Şu kıvıllık renkli olan.”

“PeterPan,” dedi Connor. “Birleşik olarak.”

Pip denedi. *Hatalı.*

Pip üçüncü kez hatalı şifre girince aşağıda ipucu sekmesi açıldı. Jamie şöyle yazmıştı: *Bilgisayarımdan uzak dur Con.*

Connor okurken burnunu çekti.

“Bilgisayarı açabilmemiz gerçekten önemli,” dedi Pip. “Şu an Jamie ve onun ne yaptığıyla ilgili aramızdaki en önemli bağ bu.”

“Evlenden önceki soyadım?” dedi Joanna. “Murphy’yi dene.”

Hatalı şifre.

“Hangi takım tutuyor?” diye sordu Pip.

“Liverpool.”

Hatalı. Bazı sesli harflerin yerine rakamlar ve sona bir ve iki ekleyerek de denedi.

“Denemeye devam edebilir misin?” diye sordu Joanna. “Seni dışarı atmaz mı?”

“Hayır, Windows’ta şifre girme sınırı yok. Ama rakamları ve büyük harfleri doğru sıralayarak şifreyi bulmak zor olabilir.”

“Başka bir şey deneyemez miyiz?” dedi Connor. “Mesela bilgisayarını sıfırlamak gibi?”

“Sistemin yeniden yüklenmesini sağlarsak tüm dosyaları kaybederiz. En önemlisi tarayıcının kaydettiği çerezler, e-posta ve sosyal medya hesaplarının şifreleri gider. Asıl girmemiz gerekenler bunlar. Jamie’nin Windows’a bağlı e-posta hesabının şifresini biliyor olma ihtimaliniz var mı?”

“Hayır, üzgünüm.” Joanna’nın sesi çatallaşmıştı. “Onunla ilgili bu şeyleri bilmem gerekirdi. Neden bunları bilmiyorum? Bana ihtiyacı var ama ben ona yardım edemiyorum.”

“Sorun yok.” Pip ona döndü. “Girene kadar denemeye devam edeceğiz. Başaramazsak zorla girebilecek bir bilgisayar uzmanıyla iletişime geçmeyi deneyebilirim.”

Kollarını kendi omuzlarına dolayan Joanna yine küçülmüş gibi görünüyordu.

“Joanna,” dedi Pip doğrularak, “Ben aramaya devam ederken neden sen de şifre denemeye devam etmiyorsun? Jamie’nin sevdiği yerleri, sevdiği yiyecekleri, gittiğiniz tatilleri düşünmeye çalış. Bunun gibi şeyler. Ayrıca her birini küçük harf, büyük harf, harfleri rakamlarla değiştirerek, sonuna bir ya da iki ekleyerek farklı şekillerde dene.”

“Tamam.” Yapacak bir şeyi olduğu için yüzü biraz aydınlanmış gibiydi.

Pip aramaya devam edip masanın iki tarafındaki çekmeceleere baktı. Birinde sadece kalemler ve oldukça eski kurumuş yapıştırıcı vardı. Diğerinde bir deste A4 kağıdı ve üstünde *Üniversite Çalışması* etiketi bulunan soluk bir klasör duruyordu.

“Bir şey var mı?” diye sordu Connor.

Pip başını iki yana salladı, masanın altındaki çöp kutusuna ulaşmak için dizlerinin üstüne çöktü, Joanna’nın bacaklarına yanından kendine doğru çekti. “Bana yardım et,” dedi Connor’a ve içindekileri birer birer dışarı çıkarmaya başladı. Boş bir deodorant şişesi. Bir adet buruşturulmuş fiş: Pip kâğıdı açtı ve ayın 24’ünde salı günü 14:23’te ana caddedeki Co-op’tan alınan tavuklu mayonezli sandviçe ait olduğunu gördü. Altında Monster Munch’tan bir paket vardı: soğan turşusu. Kâğıdın dışına taşan yağa bir kâğıt yapışmıştı. Pip kâğıdı alıp açtı. Mavi tükenmez kalemle yazılmış bir yazı vardı: *Hillary F Weiseman sol 11*

Kâğıdı Connor’a doğru uzattı. “Bu Jamie’nin el yazısı mı?” Connor başını sallayarak onayladı. “Hillary Weiseman,” dedi Pip. “Onu tanıyor musunuz?”

“Hayır,” dediler Connor ve Joanna aynı anda. “Adını daha önce duymadım,” diye ekledi Joanna.

“Pekâlâ, Jamie tanıyor olmalı. Bu not yeni yazılmışa benziyor.”

“Evet,” dedi Joanna, “iki haftada bir gelen bir temizlikçimiz var. Çarşamba günü buradaydı, yani o çöp kutusundaki şeyler son on, on bir güne ait.”

“Şu Hillary’yi bulalım, Jamie hakkında bir şeyler biliyor olabilir.” Pip telefonunu çıkardı. Ekranda Caradan gelen bir mesaj vardı: *Bu akşam tuhaf şeylere hazır mısınız?? Lanet olsun.* Pip hemen cevap yazdı: *Çok üzgünüm, bu gece olmaz. Connorlar’ın evindeyim. Jamie kayıp. Yarın anlatırım. Özür dilerim xxx.* Pip gönder tuşuna bastı ve suçluluk duygusunu göz ardı etmeye çalışıp tarayıcıya tıkladı ve seçmen kütüğünde arama yapmak için 192.com sitesini açtı. Hillary Weiseman ve Little Kilton yazarak arama yaptı.

“Bingo,” dedi ekranda ismi görününce. “Little Kilton’da yaşayan bir Hillary F. Weiseman var. 1974’ten 2006’ya kadar buradaki seçmen kütüğünde kayıtlıymış. Bekleyin.” Pip başka bir sekme açtı ve ismi *Little Kilton* ve *ölüm ilanı*yla birlikte Google’da arattı. *Kilton Mail*’den ekranda çıkan ilk sonuç aradığı cevabı ona verdi. “Hayır, bu doğru Hillary olamaz. O 2006’da seksen dört yaşında ölmüş. Başkası olmalı. Buna sonra bakacağım.”

Pip kâğıt parçasını parmakları arasında açıp telefonuyla resmini çekti.

“Bunun bir ipucu olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Connor.

“Eleyene kadar her şey bir ipucudur,” diye yanıtladı Pip.

Çöp kutusunda tek bir şey kalmıştı: top haline getirilmiş boş bir kese kâğıdı.

“Connor, çok fazla kurcalamadan Jamie’nin tüm kıyafetlerinin ceplerini arar mısın?”

“Ne arayacağım?”

“Herhangi bir şey.” Pip odanın diğer tarafına geçti. Durdu, mavi desenli yorgani olan yatağa baktı, ayağı yerde bir şeye

çarptı. Bu bir kupaydı, içindeki şeker, dipte kalan çay kalıntıları-
nın üstünde kabuk tutmuş ama henüz küflenmemişti. Kupanın
kırık sapı birkaç santim ötede duruyordu. Pip kupayı alıp Joan-
na'ya gösterdi.

“Burası biraz dağınık değil,” dedi Joanna şefkat dolu bir sesle.
“Çok dağınık.”

Pip sapını içine koyduğu kupayı muhtemelen üstünden dev-
rildiği komodinin üstüne bıraktı.

“Sadece kâğıt mendil ve bozukluk var,” diye bildirdi Connor.

“Burada işler yolunda gitmedi,” dedi Joanna klavyenin tuş-
larına basarken, enter tuşuna basışı her denemede biraz daha
sertleşiyordu.

Komodinin üstünde kırık kupanın yanı sıra bir lamba, Step-
hen King’in *Mahşer* kitabının yıpranmış bir kopyası ve bir iP-
hone şarj kablosu vardı. Dört cılız ayak üzerinde duran komo-
dinin bir çekmecesine vardı ve Pip bu çekmecenin Jamie’nin özel
eşyalarını sakladığı yer olabileceğini biliyordu. Her ihtimale
karşı Connor ve Joanna ne yaptığını görmesinler diye arkasını
dönüp çekmeceyi açtı. Kondom ya da bu tarz şeyler olmadı-
ğını görünce şaşırdı. Çekmecede Jamie’nin pasaportu, kablosu
dolanmış beyaz kulaklığı, “demir takviyeli” multivitamin şişesi,
zürafa şeklinde kitap ayracı ve bir saat vardı. Saat Pip’in dikka-
tini çeken son nesneydi ve bunun bir nedeni vardı: bu, Jamie’ye
ait olamazdı.

Narin deri kayışı pembeydi, parlak pembe kasasında saat
minesinin sol tarafından yükselen metal çiçekler vardı. Pip par-
mağını üzerlerinde gezdirirken taç yaprakların sivri uçları par-
mağına battı.

“O nedir?” diye sordu Connor.

“Bir kadın saati.” Pip onlara döndü. “Bu senin mi Joanna?
Yoksa Zoe’nin mi?”

Joanna saate bakmak için yanına gitti. “Hayır, ikimizin de
değil. Daha önce görmedim. Sence Jamie biri için mi aldı?”

Pip, Joanna'nın düşündüğü kişinin Nat olduğunu tahmin edebiliyordu ama Nat da Silva'ya hiç uygun olmayan bir saat varsa o da buydu. "Hayır," dedi Pip. "Bu yeni değil, bakın, kasa-sında çizikler var."

"Tamam, o zaman kimin saati? Şu Hillary'nin mi?" dedi Connor.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Pip saati dikkatle çekmeceye geri bırakırken. "Önemli de olabilir önemsiz de. Sadece bakmalıyız. Sanırım şimdilik işimiz bitti." Doğruldu.

"Tamam, sırada ne var?" diyen Connor'ın gözleri huzursuzca onunkilerle buluştu.

"Bu gecelik yapabileceklerimizin hepsi bu," dedi Pip bakış-larını Connor'ın hayal kırıklığıyla kaplanan yüzünden kaçırır-ken. Gerçekten de bu olayı sadece birkaç saatte çözebileceğini mi sanmıştı? "İkinizin şifreyi kırmak için çalışmaya devam et-menizi istiyorum. Denediğiniz tüm ihtimalleri yazın. Jamie'nin lakaplarını, en sevdiği kitapları, filmleri, doğduğu yeri, aklını-za gelebilecek her şeyi deneyin. Ben de tipik şifre öğelerini ve kombinasyonlarını araştıracağım ve seçenekleri daraltmanıza yardım etmesi için yarın size vereceğim."

"Çalışacağım," dedi Joanna. "Durmayacağım."

"Ve telefonunu kontrol etmeye devam edin," dedi Pip. "Mesaj teslim edilirse hemen öğrenmek istiyorum."

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Connor.

"Gidip şu ana kadar elimizde olan tüm bilgileri yazacağım, biraz düzeltme ve kayıt yapacağım, internet sitesi duyurusu için taslak hazırlayacağım. Yarın sabah herkes Jamie Reynolds'ın ka-yıp olduğunu öğrenecek."

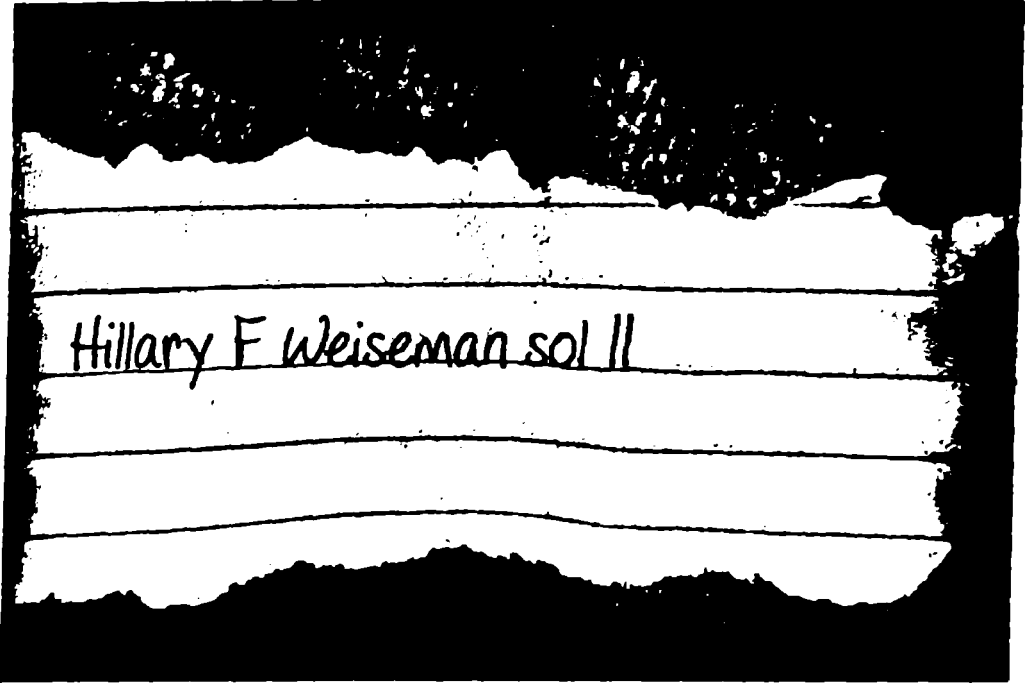
Ön kapıda hızlıca ve beceriksizce sarıldıkları Pip gecenin içine adım attı. Arabasına giderken omzunun üstünden arkasına bak-tı. Joanna çoktan içeri girmişti, şüphesiz Jamie'nin bilgisayarının

başına koşuyordu. Ama Connor hâlâ kapıdaydı, gidişini izlerken Pip'in bir zamanlar tanıdığı o küçük korkak oğlan çocuğuna benziyordu.

Dosya Adı:



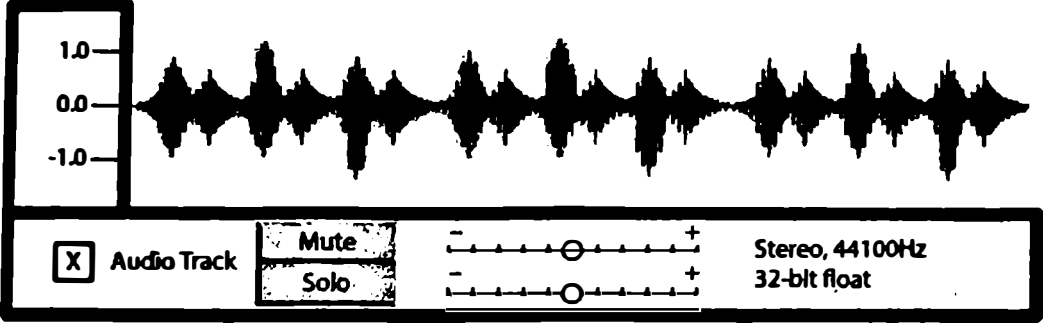
Jamie'nin öpünde bulduğum kâğıt parçası.jpg



Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2. SEZON BÖLÜM 1:
Giriş.wav



Pip: Bir söz verdim. Kendime. Herkese. Bunu bir daha asla yapmayacağım, asla dedektiflik oynamayacağım, küçük kasaba sırlarının dünyasında kendimi bir daha kaybetmeyeceğim. Ben artık o kişi değildim. Bu sözüme bağlı kalabilirdim, bunu yapabilirdim, biliyorum. Ama bir şey oldu ve şimdi bu sözümü bozmak zorundayım.

Biri kayıp. Tanıdığım biri. Little Kilton'dan Jamie Reynolds. En yakın arkadaşlarımdan biri olan Connor'ın ağabeyi. Ben, 28 Nisan Cumartesi gecesi saat 23:27'de bunları kaydederken Jamie kaybolalı yirmi yedi saat oldu. Ve kimse bunla ilgili bir şey yapmıyor. Polis, Jamie'yi düşük riskli kayıp şahıs olarak değerlendirdi ve onu aramak için personel görevlendirmiyor. Onun kayıp olmadığını, sadece gittiğini düşünüyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse haklı olmalarını umuyorum. Umarım burada gerçek bir vaka yoktur. Umarım Jamie sadece bir arkadaşında kalmak için evden ayrılmıştır, ailesine mesaj atmayı ve çağrılarına geri dönmeyi unutmuştur. Umarım birkaç gün sonra tüm bu yaygaranın ne için olduğunu merak edip eve döner. Ama şu an, burada umuda yer yok ve eğer onu başka kimse aramayacaksa o zaman ben arayacağım.

İşte bu yüzden İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi ikinci sezonu: Jamie Reynolds'un Kayboluşu'na hoş geldiniz.

PAZAR

2 GÜNDÜR KAYIP

Dosya Adı:



Dava Notları 1.docx

Başlangıç düşünceleri:

-Jamie'nin son birkaç haftada sergilediği davranışlar önemli görünüyor: ruh halindeki değişiklikler, geçen hafta geç saatte iki kez evden gizlice çıkması. Peki neyin peşindeydi? Her şey bir şekilde telefonuyla ilgili gibi görünüyor.

-Bu düşünceyi *podcast* için kaydetmek uygun değil ama Arthur Reynolds'ın bu soruşturmaya dahil olmaması şüpheli mi? Yoksa Jamie'nin geçmişte haber vermeden ortadan kaybolması bunu anlaşılır mı kılıyor? Gergin bir ilişkileri var ve anma töreninden önce büyük bir tartışma yaşamışlar. Bu sadece döngünün bir parçası olabilir mi: baba ile tartışma → haber vermeden birkaç gün kaçma.

-Ama Connor ve Joanna, Jamie'nin KAÇMADIĞINDAN emin. Aynı zamanda Jamie'nin ruh halindeki dalgalanmalara rağmen kendine zarar verebileceğine inanmıyorlar.

-Joanna'nın 00:36'da Jamie'ye gönderdiği teslim edilemeyen mesaj önemli bir kanıt. Bu demek oluyor ki Jamie'nin telefonu en azından o saatten beri kapalı ve hiç açılmadı. Bu bile tek başına "kaçma" teorisini kuşkulu hale getiriyor: Jamie kalmak için bir arkadaşını arayacak ya da toplu taşıma kullanacaksa telefonuna ihtiyacı olacaktı. Yani Jamie'nin başına bir şey geldiyse, bir şekilde zarar gördüyse bu saat 00:36 civarında olmuş olmalı.

-Reynolds ailesinin anma sonrası yaptıkları:

-Arthur bardan eve yürüyerek saat 23:15 civarı geldi. (Benim tahminim)

-Joanna eve arabayla döndü ve en erken 00:15 gibi eve vardı.

-Connor'ı Zach Chen saat 00:00 gibi eve bıraktı.

Yapılacaklar listesi:

- İkinci sezonu internet sayfası/sosyal medya üzerinden duyur
- Kayıp kişi posterleri hazırla
- Yarınki *Kilton Mail*'de bir bildirim basılmasını sağla
- Nat da Silva ile röportaj yap
- Hillary F. Weiseman'ı araştır
- Jamie'nin odasının tarifini kaydet
- Anne ve babamla **O Konuşmayı** yap

Dosya Adı:



Kayıp Posterı.docx

KAYIP

Connor'dan
fotoğraf bekliyorum

JAMIE REYNOLDS

Yaş:24 Boy: 175 cm Kilo: 81 kg
Kısa koyu sarı saçlı, mavi gözlü.

**Bordo renkli yakasız gömlek, kot pantolon ve Puma marka
spor ayakkabı giyyordu.**

**Son olarak 27 Nisan saat 20:00 civarı Little Kilton Parkı'ndaki
anma töreninde görüldü.**

**ACİL DUYURU: Anmadan sonra Jamie'yi gördüyseniz ya da nerede
olduğuna dair bilgi sahibiyseniz lütfen 07700900382 numaralı telefonu
arayın ya da İBKCRpodcast@gmail.com adresine e-posta gönderin.**

**Soruşturmaya yardım etmek için lütfen yukarıdaki eposta adresine cuma
günü yapılan anma töreninde çekilen tüm fotoğraf ve videoları gönderin.**

Dokuz

Pip anacadde üzerinde beklerken güneş soluk ve mat bir sarıydı. Kuşlar gökyüzünde salınıyordu, geçen arabaların sesleri bile yarı uykuluydu ve tekerlekleri asfalta sessizce sürtünüyordu. Hiçbirinin acelesi yoktu. Hiçbirinin. Yolunda gitmeyen ya da ters giden bir şey olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Her şey çok sessiz, çok sakindi, ta ki Ravi, Gravelly Yolu'nun köşesinden dönüp el sallayarak ona doğru koşmaya başlayıncaya kadar.

Ravi ona sarıldığı anda Pip yüzünü onun çenesinin altına sıkıştırdı. Ravi'nin boynu, öyle olması gerekmediği zamanlarda bile hep sıcaktı.

“Solgun görünüyorsun,” dedi Ravi geri çekilip. “Dün gece hiç uyumadın mı?”

“Biraz,” dedi Pip. Yorgun olması gerektiği halde hiç öyle hissetmiyordu. Aksine aylardır ilk kez bu kadar zinde ve kendi bedeniyle uyum halinde hissediyordu. Başı özlediği gibi uğulduyordu. Onun nesi vardı? Midesi huzursuzca kasıldı. “Geçen her saat Jamie'nin bulunma ihtimali istatikselsel olarak azalıyor. İlk yetmiş iki saat hayati.”

“Hey, beni dinle.” Ravi yüzüne bakmak için Pip'in çenesini tutup kaldırdı. “Kendine de bakman gerek. Uykusuz kalırsan düzgün düşünemezsin ve bu şekilde Jamie'ye yardımın dokunmaz. Kahvaltı ettin mi?”

“Kahve.”

“Yemek?”

“Hayır.” Ona yalan söylemenin anlamı yoktu, hemen anlardı.

“Tamam, pekâlâ, böyle olacağını tahmin etmiştim,” dedi arka cebinden bir paket çıkarırken. *Coco Pops* mısır gevrekli barı Pip'in eline tutuşturdu. “Lütfen yiyin madam. Hemen.”

Pip teslim oluyor gibi bir bakış attıktan sonra paketi açtı.

“Krallara layık bir kahvaltı,” dedi Ravi. “Lezzetli popomun sıcaklığı sayesinde yumuşacık.”

“Mmmm, leziz,” dedi Pip bir ısırık alırken.

“Peki, plan ne?”

“Connor birazdan burada olur,” diye yanıtladı Pip ısırıklar arasında. “Ve Cara da. Siz üçünüz kayıp posterlerini alıp yola koyulacaksınız ben de *Kilton Mail* ofisine gideceğim. Umarım birileri vardır.”

“Kaç poster yazdırdın?” diye sordu Ravi.

“İki yüz elli. Hiç bitmeyecek sandım, babam bütün mürekkebi bitirdiğimi görünce kızacak.”

Ravi iç çekti. “Yardım edebilirdim. Unutma, her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Biz bir takımız.”

“Biliyorum. Ve sana her konuda güveniyorum, poster hazırlamak *hariç*. Az kalsın şu hukuk şirketine yazdığın e-postayı görüşlerinizi yerine “Göğüslerinizi takdir ediyorum,” diye yollayacağını hatırlıyor musun?”

Ravi gülümsemesine engel olamadı. “İşte bu yüzden bir kız arkadaşım var.”

“Redaksiyon için mi?”

“Evet, sadece bunun için, başka neden olabilir ki?”

Birkaç dakika sonra Connor geldi, telaşlı adımları kaldırımı dövüyordu, yanakları her zamankinden kırmızıydı. “Üzgünüm,” dedi. “Hastaneleri yeniden araması için anneme yardım ediyordum. Hiçbir şey çıkmadı... Selam Ravi.”

“Hey,” dedi Ravi bir elini Connor’ın omzuna koyup birkaç saniye orada tutarken birbirlerine sessizce anlayış dolu bakış atıldılar. “Onu bulacağız,” dedi usulca ve başıyla Pip’i işaret etti. “O çok inatçıdır.”

Connor gülümsemeye çalıştı.

“Tamam, bunlar sizin için.” Pip kalın kayıp poster yığınının çıkarıp ikiye böldü ve onlara verdi. “Şeffaf dosya içinde olanlar dükkân vitrinleri ve duvarlar için. Diğerleri kapıdan vermek için. Cadde boyunca her yere ve parkın aşağısındaki yollara gidi. Connor, tüm komşularınıza ver. Raptiye makinesi getirdin mi?”

“Evet, iki tane, bant da var,” dedi.

“Güzel. Gitmemiz gerek.” Başını sallayıp yanlarından ayrılırken kontrol etmek için cep telefonunu çıkardı. Hiçbir uyarı, ikaz olmadan otuz yedi saat geçmişti. Zaman hızla akıp geçiyordu, Pip ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Orada biri vardı; *Kilton Mail* ofis binasının dışında öne eğilmiş birinin gölgesi ve anahtar şingirtisi vardı. Pip onun kasaba gazetesinde çalışan gönüllü kadınlardan biri olduğunu hatırladı.

Kadın anahtarları karıştırıp bir diğerini denerken Pip’in orada durmuş kendisini izlediğinin farkında değildi.

“Merhaba,” dedi Pip yüksek sesle ve kadın tam da tahmin ettiği gibi ürkerek sıçradı.

“Ah.” Kadının çığlığı gergin bir kahkahaya dönüştü. “Ah, sen misin? Yardım edebilir miyim?”

“Stanley Forbes içeride mi?” diye sordu Pip.

“Öyle olmalı.” Nihayet doğru anahtarı bulup kilidin içine kaydırıldı. “Bugün basmadan önce anma töreniyle ilgili yazıyı düzeltmemiz lazım, bu yüzden benden gelip yardım etmemi istedi.” Kapıyı açtı. “Önden buyur,” dedi. Pip eşikten geçip küçük ön odaya girdi.

“Ben Pip,” dedi iki eski koltuğun yanından geçip kadının peşi sıra arka ofise doğru giderken.

“Evet, kim olduğunu biliyorum,” dedi kadın ceketini çıkarırken. Ve sonra nispeten daha az donuk bir sesle: “Ben Mary, Mary Scythe,” dedi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Pip ki bu tam olarak doğru değildi. Mary’nin geçen yıl güzel ve şirin kasabalarında yaşanan tüm o sıkıntılar için Pip’i suçlayan insanlardan biri olduğunu düşündü.

Mary’nin kapıyı itip açmasıyla görünen, duvarlara dayalı dört bilgisayar masası bulunan kare şeklinde küçük oda Pip’in

hatırladığı kadar dar ve klostrofobikti. Galiba Beechwood Vadi-si'ndeki malikânelerde yaşayan ailelerin bağışlarıyla yayınlanan küçük yerel gazete için ancak bu kadarı mümkün olabiliyordu.

Stanley Forbes karşı duvara dayalı masada oturuyordu, sırtı onlara dönüktü, muhtemelen parmaklarını aralarında gezdirdiği için koyu kahve saçları dağınık tutamlar halinde ayrılmıştı. Beyaz mavi şeritlere bakılırsa Facebook'ta gezindiği masaüstü bilgisayarının ekranına eğilmiş, geldikleri dikkatini çekmemişti.

“Merhaba Stanley,” dedi Pip yumuşak bir sesle.

Dönmedi. Hatta hiç hareket etmedi, hâlâ bilgisayar ekranını aşağı doğru kaydırıyordu. Onu duymamıştı.

“Stanley?” diyerek tekrar denedi Pip. Hiçbir şey, hafif bir irkilme bile yoktu. Kulaklık takmıyordu, değil mi? Pip öyle bir şey göremiyordu.

“Doğrusu,” diye çıkıştı Mary, “Hep böyle yapıyor. Şimdiye kadar karşılaştığım en seçici işitme tarzı. Tüm dünyanın sesini kapatıyor. Hey, Stan!” Son kısmı bağırarak söyledi ve sonunda Stanley sandalyesini onlara doğru çevirip başını kaldırdı.

“Ah özür dilerim, bana mı diyordunuz?” dedi, yeşil-kahve gözleri Mary'yi geçip Pip'e odaklandı.

“Burada başkası yok,” dedi sinirle ve el çantasını Stanley'nin en uzağında duran masaya bıraktı.

“Selam,” dedi Pip bir kez daha, ona doğru yürüyüp aradaki mesafeyi dört adımda kapattı.

“Me-merhaba,” dedi Stanley ayağa kalkarken. Elini uzattı, belli ki elini sıkacaktı ama sonra fikrini değiştirmiş olacak ki geri çekti ve ardından bir kez daha düşünüp mahcup bir gülümsemeyle tekrar uzattı. Büyük ihtimalle karmaşık geçmişleri ve kendisi en az yirmilerinin sonundayken Pip'in on sekizinde olmasından onu nasıl selamlaması gerektiğini bilmiyordu.

Pip sırf onu durdurmak için elini sıktı.

“Üzgünüm,” diyen Stanley beceriksizce hareket ettirdiği elini yanına indirdi.

Stanley sadece Singhler'den özür dilememişti, Pip de birkaç ay önce ondan bir mektup almıştı. Mektupta onunla konuşma şekli ve Becca Bell onun telefonundan Pip'in numarasını alıp bunu Pip'i tehdit etmek amacıyla kullandığı için özür dilemişti. O zaman bunu bilmiyordu ama yine de üzgündü. Pip onun gerçekte ne kadar samimi olduğunu merak ediyordu.

“Senin için ne yapabilirim?” diye başladı Stanley. “Benden ne istiyorsun?”

“Anma töreninin yarınki gazetede çok yer kaplayacağını biliyorum. Ama bunun için de bir yer ayırabilir misin?” Pip sırt çantasını açıp ayırdığı kayıp posterini çıkardı. Stanley'ye uzattı, okurken kaşlarının çatılmasını, içerden ısırđğı yanağında çukur oluşmasını izledi.

“Kayıp, öyle mi?” Yine kâğıda baktı. “Jamie Reynolds.”

“Onu tanıyor musun?”

“Sanmıyorum,” dedi Stanley. “Yüzünü anımsıyor gibiyim ama. Kilton'dan mı?”

“Evet. Ailesi Cedar Yolu'nda yaşıyor. Jamie, Kilton Gramer'de Andie ve Sal ile birlikte okudu.”

“Ne zamandan beri kayıp?” diye sordu.

“Orada yazıyor.” Pip'in sesi sabırsızca yükseldi. Konuşulanları duyabilmek için eğilen Mary'nin sandalyesi gıcırdadı. “Daha fazlasını öğrenene kadar en son saat sekiz civarı anmada görüldüğünü biliyorum. Fotoğraf çektiğini gördüm, onları bana e-posta atabilir misin?”

“Şey, evet, tamam. Peki ya polis?” diye sordu Stanley.

“Kayıp başvurusu yapıldı,” diye yanıtladı Pip. “Polis şu an dahil olmuyor. Yani sadece ben varım. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var.” Sormak zorunda olduğu için sinirlenmiyormuş gibi gülümsedi.

“Anmadan beri mi kayıp?” diye düşündü Stanley yüksek sesle. “Bu sadece bir buçuk gün eder, haksız mıyım?”

“Otuz yedi buçuk saat,” dedi Pip.

“Bu çok uzun değil, değil mi?” Kâğıdı indirdi.

“Kayıp kayıptır,” dedi Pip. “Ve ilk yetmiş iki saat hayati önem taşır, özellikle bir sorun olduğundan şüpheleniyorsan.”

“Şüpheleniyor musun?”

“Evet,” dedi Pip. “Ailesi de şüpheleniyor. Peki yardım edecek misin? Bu duyuruyu yarın yayınlayabilir misin?”

Stanley bir an durdu, ne yapacağını düşünürken gözleri daldı. “Sanırım yoldaki çukurlarla ilgili makaleyi gelecek haftaya kadar erteleyebilirim.”

“Bu evet demek mi?” diye sordu Pip.

“Evet, yayınlandığından emin olacağım.” Postere dokunarak başını salladı. “Gerçi ben sorunsuz bir şekilde evine geri döneceğinden eminim.”

“Teşekkür ederim Stanley.” Adamın nazik gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdi. “Gerçekten minnettarım.” Gitmek için spor ayakkabılarının topukları üstünde döndü ama kapıya vardığı sırada Stanley’nin sesiyle durdu.

“Gizemler hep sana gelmenin bir yolunu buluyor, değil mi?”

Kapı zilinin sesi tizdi ve tıpkı bir çığlık gibi kulakları tırmalıyordu. Pip parmağını çekerek beyaz tuğlalı evin yeniden sessizliğe bürünmesini sağladı. Bunun doğru ev olduğunu umdu, ona tarif edilen buydu: Beacon Geçidi, on üç numara, koyu kırmızı kapı.

Garaj yolunda duran parlak beyaz BMW marka spor araba sabah güneşini Pip'in gözlerine yansıtıp kamaştırıyordu.

Zili tekrar çalmak üzereyken sürgü sesi duydu. Kapı içeri doğru açıldı ve aralıkta, gün ışığında gözlerini ovuşturan bir adam görüldü. Bu, yeni erkek arkadaş olmalıydı. Üstündeki temiz beyaz *sweatshirt*ün kollarında siyah Adidas logosu vardı ve altına da koyu renk basketbol şortu giymişti.

"Evet?" dedi sertçe, sesi yeni uyanmış gibi çatlaktı.

"Selam," dedi Pip neşeyle. Adamın boynunda bir dövme vardı, gri mürekkeple beyaz tenine çizili simetrik tekrar eden şekiller basamakları andırıyordu. Desenin içinden çıkan bir kuş sürüsü yüzünün yan tarafından yukarıya, kısa tıraşlı kahverengi saçlarına doğru uçuyordu. Pip adamın gözlerine baktı. "Şey, Nat da Silva burada mı? Ailesinin evine gittim ve annesi burada olabileceğini söyledi."

"Evet, içeride," dedi burnunu kıvrarak. "Sen arkadaşı mısın?"

"Evet," dedi Pip ama bu bir yalandı yine de: *Hayır, ben aksi için çabalasam da o hâlâ benden nefret ediyor*, demekten daha kolaydı. "Ben Pip... Fitz-Amobi. İçeri girebilir miyim? Onunla oldukça acil bir şey hakkında konuşmam gerek."

"Olur. Biraz erken ama," dedi geri çekilerek ve Pipe peşinden gelmesini işaret etti. "Ben Luke. Eaton."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Pip kapıyı kapadı, koridor-da köşeyi dönüp arka taraftaki mutfığa giren Luke'u takip etti.

"Nat, bir arkadaşın geldi," dedi Luke içeri girerlerken.

Mutfak kare şeklindeydi, bir duvarda L şeklinde tezgâh, diğerinde büyük ahşap masa vardı. Masanın ucunda bir yığın para gibi görünen bir şey vardı ve BMW'nin anahtarı yığının üstüne ağırlık olarak konmuştu. Diğer uçta oturan Nat da Silva'nın önünde bir kâse mısır gevreği duruyordu. Üstündeki beyaz kazak Luke'a ait olmalıydı, boyalı beyaz saçları yana doğru taranmıştı.

Elinden düşürdüğü gevrek dolu kaşık gürültüyle kâseye çarptı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Selam Nat.” Pip orada huzursuzca durdu, kapı eşiğindeki Luke ve masada oturan Nat arasında sıkışıp kalmıştı.

“Anma töreninde bana söylemek istediklerini söyledin zaten,” dedi Nat küçümser bir tavırla ve kaşığını geri aldı.

“Ah hayır, bu duruşmayla ilgili değil.” Pip, Nat'e doğru bir adım attı.

“Ne duruşması?” diye sordu arkasında duran Luke.

“Önemli değil,” diye cevap verdi Nat dolu ağzıyla. “Ne o zaman?”

“Jamie Reynolds,” dedi Pip. Açık pencereden esen rüzgâr dantel tülleri dalgalandırıp tezgâhın üstündeki büyük ihtimal paket servisten kalan iki kese kâğıdını hışırdattı. “Jamie kayıp,” diye ekledi.

Nat'ın çatılan kaşları mavi gözlerini gölgelendirdi. “Kayıp mı? Annesi dün beni arayıp onu görüp görmediğimi sordu? Hâlâ ortaya çıkmadı mı?”

“Hayır ve gerçekten endişeliler. Dün kayıp başvurusu yaptılar ama polis konuyla ilgili bir şey yapmıyor.”

“Aman tanrım, ciddi misin?”

Pip buradan devam etti.

“Şey... Evet, Dedektifle konuştum. Yapabilecekleri bir şey olmadığını söyledi. Bu yüzden Reynoldslar benden araştırmamı istedi.”

“Podcast için mi?” Nat ünsüz harflere vurgu yapıp kelimeyi sertleştirerek, kinle söylemişti.

“Şey, evet.”

Nat bir kaşık daha gevrek yuttu. “Ne kadar fırsatçısın.”

Luke sırttı.

“Onlar benden istedi,” dedi Pip usulca. “Sanırım kayda alacağım bir röportaj vermek istemezsin.”

“Aynı zamanda öngörülüsün de,” dedi, kâseyle ağzı arasında duran dolu kaşıktan süt damladı.

“Jamie kardeşine anmadan sonra akşamı birlikte geçirmek için sana -ailenin evine- gideceğini söylemiş.”

“Gelecekti. Ama gelmedi.” Nat burnunu çekip Luke’a bir bakış attı. “Gelmeyeceğine dair bir mesaj da atmadı. Bekledim. Aramayı denedim.”

“Yani Jamie’yi bizzat son olarak anma töreninde mi gördün?”

“Evet.” Nat ağız dolusu gevreği ktırdatarak çiğnedi. “Andie’nin arkadaşları konuşmaya başladıktan sonra Jamie’nin bir şey görmeye çalışır gibi kalabalığın diğer tarafına baktığını fark ettim. Ona ne olduğunu sorduğumda bana ‘Az önce birini gördüm,’ dedi.”

“Sonra?” dedi Pip, Nat uzun süre duraksayınca.

“Sonra gitti, herhalde her kimse onunla konuşmaya,” dedi.

Pip’in de onu en son gördüğü bu andı. Kalabalığın diğer tarafına giderken ona çarpmıştı, yüzünde tuhaf bir gerginlik vardı. İyi de kimin yanına gidiyordu?

“Gördüğü ‘kişinin’ kim olduğuna dair bir fikrin var mı?”

“Hayır,” diyen Nat duyulabilir bir çatırtıyla boynunu esnetti. “Tanıdığım biri olamaz, aksi halde ismini söylerdi. Muhtemelen o kişi *her kimse* onunla birlikte. Eve dönecektir. Jamie böyledir, ya hep ya hiç.”

“Ailesi başına bir şey geldiğinden emin,” diyen Pip’in uzun süre hareketsiz durmaktan ayakları karıncalanmaya başlamıştı. “Bu yüzden anma töreninde ve sonrasında neler yaptığını öğ-

renmemi gerek. Cuma gecesi kimle iletifime geftigini bulmaliyim. Yardimi dokunacak bir fsey biliyor musun?"

Arkasında duran Luke'un konufmadan önce derin bir nefes aldığını duydu. "Nat hakli, Jamie büyük olasilikla bir arkadaşında kalıyordur. Bunca endişenin boşuna olduğuna eminim."

"Jamie'yi tanıyor musun?" Pip ona bakmak için başını hafifçe çevirdi.

"Hayır, pek sayılmaz, sadece Nat aracılığıyla tanıyorum. Onlar iyi arkadaşlar. Eğer Nat o iyidir diyorsa o zaman muhtemelen iyidir."

"Pekâlâ ben..." diye konuşmaya başlanıftı net Nat.

"Anma töreninde neredeydin?" diyerek onun sözünü kesip Luke'a döndü Pip. "Onu gördün mü?"

"Hayır, orada değildim. O çocukları tanıımıyordum. Yani hayır, Jamie'yi görmedim. Cuma günü evden hiç çıkmadım."

Pip ona bakıp başını salladı, ardından mutfak masasına geri döndü. Bunu yaptığı sırada bir an Nat'ın yüzündeki ifadeyi gördü. Luke'a bakıyordu, kaşığa giden eli havada donup kalmıftı, dudakları sanki konuşacakmış da nasıl yapacağını unutmuş gibi aralıktı. Ardından gözleri Pipe kayd ve ifadesi anında değifti, değiftim o kadar hızlıydı ki Pip tüm bunları gerçekten gördüğünden ya da ne anlama geldiğinden emin olamadı.

"Peki," diyen Pip artık Nat'i daha dikkatli izliyordu, "Jamie o gece ya da son haftalarda tuhaf davranıyor muydu?"

"Sanmıyorum," dedi Nat. "Son zamanlarda pek konuşmadık."

"Mesajlaşıyor muydunuz? Geç saatte telefonda konuşuyor muydunuz?" diye sordu Pip.

"Şey, pek..." Nat bir anda gevreği bıraktı, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu ne?" dedi, sesi öfkeliydi. "Beni sorguya mı çekiyorsun? Sadece Jamie'yi en son ne zaman gördüğümü söylediğimi düşünüyordum ama şimdi bir nedenden dolayı benden şüpheleniyormuşsun gibi geliyor. Geçen seferki gibi."

“Hayır, ben öyle...”

“Geçen sefer yanılmıştın, değil mi? Hatalarından ders almalısın.” Nat’in geri ittiği sandalyesi zeminde tiz bir ses çıkararak Pip’in sözünü kesti. “Seni kim bu boktan kasabanın kanun dışı soruşturmacısı yaptı? Herkes bu oyunu oynamaktan mutlu olabilir ama ben olmuyorum.” Başını salladı, soluk mavi gözlerini yere indirdi. “Şimdi gidiyorsun.”

“Özür dilerim Nat,” dedi Pip. Söyleyebileceği başa bir şey yoktu, söyleyebileceği her şey Nat’in ondan daha çok nefret etmesine neden olacaktı. Ve bunun için suçlanacak tek bir kişi vardı. Ama Pip artık o kişi değildi, değil mi? Midesinde derin boşluk hissi geri geldi.

Luke, Pip’i koridordan geçirip kapıyı açtı.

Pip yanından geçerken sesinde belli belirsiz alaycı bir tonla “Bana yalan söyledin,” dedi. “Arkadaşız dedin.”

Luke’un arabasından yansıyan ışıkla gözlerini kıstı, arkasını dönüp omuzlarını silkti.

“Yalancıları anlamakta iyi olduğumu sanıyordum.” Kapıyı tutan eli kasıldı. “Peşinde olduğun her neyse bizi bu işe bulaştırma. Duydun mu?”

“Duydum.”

Luke gülümsedi ve sertçe kapıyı kapadı.

Pip evden uzaklaşırken saate bakmak için telefonunu çıkardı: 10:41. Otuz sekiz buçuk saattir kayıp. Ana ekran Twitter ve Instagram bildirimleriyle doluydu ve o bakarken daha fazlası gelmeye devam ediyordu. İnternet sitesinde ve sosyal medyada saat on buçukta yayınlanması için ayarlanan gönderi podcast’in ikinci sezonunu duyuruyordu. Yani artık herkes Jamie Reynolds’ın durumunu öğrenmişti. Artık geri dönüş yoktu.

Birkaç tane de e-posta gelmişti. Bir şirket daha sponsorluk teklif ediyordu. Stanley Forbes’un gönderdiği yirmi iki eki olan e-postanın konu kısmında anma fotoğrafları yazıyordu. İki dakika önce bir tane de Pip’le aynı sokakta oturan Gail Yardley’den gelmişti.

Selam Pippa, yazıyordu. Kasabadaki kayıp posterlerini az önce gördüm. O akşam Jamie Reynolds'ı gördüğümü hatırlamıyorum ama anmada çektiğim fotoğraflara hızla göz attım ve onu buldum. Bu fotoğrafa bakmak isteyebilirsin.

Dosya Adı:



Dava Notları 2.docx

Gail Yardley'nin fotoğrafındaki şüphesiz Jamie. Fotoğrafın zaman bilgisini gösteren metaveri saatin 20:46 olduğunu söylüyor, yani işte Jamie burada, kaybolmadan önce, onu son gördüğümünden on dakika sonra.

Jamie sanki kameraya bakıyor ve bu, fotoğraftaki en tuhaf şey. Diğer herkes, her bir yüz, tüm gözler aynı şeye bakmak için çevrilmiş: o anda Andie ve Sal için yakılan fenerler çadırın çatısının üstünde süzülüyor.

Ama Jamie yanlış yöne bakıyor.

Soluk, çilli yüzü neredeyse karanlıkta, Gail'in kamerasının açısına göre kızın arkasındaki bir şeye bakıyor. Ya da birine. Muhtemelen Nat da Silva'ya bahsettiği kişiye.

Ve ifadesi... Orada tam olarak okuyamadığım bir şey var. Aslında korkmuş gibi görünmüyor. Ama ifadesi korkudan çok da farklı değil gibi. Endişeli mi? Telaşlı mı? Gergin mi? Sanki bir şey hakkında akli karışmış gibi ağzı açık, gözleri irileşmiş, tek kaşı hafifçe yukarı kalkmış. Peki, bu tepkiye kim ya da ne neden oldu? Jamie, Nat'e birini gördüğünü söylemiş, peki anma töreninin ortasında kalabalığın içinde onu bulmasını gerektirecek bu kadar acil olan ne vardı? Ve neden yanına gitmek yerine orada durup o birine bakıyor? Burada tuhaf olan bir şey var.

Stanley Forbes'un fotoğraflarına da baktım. Hiçbirinde Jamie yok ama sonra kalabalığın içinde Gail'i bulup Jamie'nin kime baktığını anlamak ya da en azından seçenekleri daraltmak için Gail'in fotoğraflarıyla karşılaştırdım. Stanley'nin o tarafı gösteren tek bir fotoğrafı var ve zaman bilgisi anma başlamadan önce çekildiğini söylüyor. Yardley ailesinin orada, sol tarafta, birkaç sıra arkada olduklarını görebiliyorum. Arkadaki yüzleri görebilmek için fotoğrafı büyüttüm ama fotoğraf çok uzaktan çekilmiş ve net değil.

Siyah polis üniforması ve parlak sivri şapkalara bakarak Daniel da Silva ve Soraya Bouzidi'nin Yardleyler'in yanında durduklarını söyleyebilirim. Yanlarındaki koyu yeşil renkli ceketin sahibi Dedektif Richard Hawkins olmalı. Sanırım arkada duran, piksellere bölünmüş birkaç yüzü okuldan tanıyorum ama Jamie'nin kime baktığını söylemek imkansız. Ayrıca bu fotoğraf Jamie'nin fotoğrafından bir saat önce çekilmiş; kalabalık o süre içinde yer değiştirmiş olabilir.

-Bu izlenimleri daha sonra 1. bölüm için kaydet.

Fotoğraf -Nat'in tanıklığıyla birlikte- araştırmada kesinlikle odaklanacak bir yol açtı. Jamie'nin kalabalıkta bulmaya gitti "kişi" kim? Her kimse o gece Jamie'nin nereye gittiğini biliyor olabilir. Ya da ona ne olduğunu.

Diğer İzlenimler

- Jamie'nin dikkati o gece bir şey ya da biri yüzünden dağılmış olmalı çünkü planladığı gibi Nat'in evine gitmedi hatta gitmeyeceğine dair mesaj bile atmadı. Bu fotoğrafta gördüğümüz *dikkat dağılmasını* başlatan şey mi?
- Jamie'nin gece geç saatte yaptığı telefon konuşmaları ve sürekli mesajlaşmaları Nat da Silva ile değil, tabii Luke'un önünde söylemek istememiş olabilir (o oldukça korkutucu biri).
- Luke cuma günü hiç dışarı çıkmadığını söylediğinde Nat'in yüzündeki o ifade. Hiçbir şey olmayabilir. Aralarında benim anlamadığım "bir" şey de olabilir. Ama tepkisi benim için anlamlı. Büyük ihtimalle Jamie ile ilgisi yok ama her şeyi not almalıyım. (Podcast'te bundan bahsetme -Nat benden yeterince nefret ediyor.)

On bir

Kafe kapısının üstündeki çınlayan çan, beyninin içinde gereğinden fazla yankılandı. İstenmeyen bu yankılanma tüm düşüncelerini bölüyordu ama evde çalışamazdı, yani kafede kalması gerekiyordu. Anne ve babası şimdiye dek kasabadaki posterleri görmüş olmalıydı. Pip eve giderse *O Konuşmayı* yapması gerekcekti ve şimdi bunun için zamanı yoktu. Ya da belki hazır değildi.

Anma töreninde çekilen fotoğrafların eklendiği başka e-postalar gelmişti, duyurusunun ardından gelen bildirim sayısı bini geçmişti. Troller de onu bulduğu için Pip bildirimleri sessize almak zorunda kalmıştı. Profil resmi olmayan biri *Jamie'yi ben öldürdüm* yazmıştı. Bir diğeri ise *Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?* demişti.

Çan tekrar çaldı ama bu kez ona Cara'nın sesi eşlik etti.

"Hey," dedi Pip'in karşısındaki sandalyeyi çekerken. "Ravi burada olduğunu söyledi. *Chalk Yolu'nu* bitirdiğim sırada onu gördüm."

"Posterlerin mi bitti?" diye sordu Pip.

"Evet. Ama seninle konuşmak istediğim başka bir şey var." Cara sesini gizemli bir biçimde alçalttı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Pip onu taklit ederek.

"Şimdi posterleri asarken Jamie'nin yüzüne bakıyor, ne giydiğini okuyordum, ben... Ben bilmiyorum." Cara öne eğildi. "Aşırı sarhoş olduğumu ve o geceyle ilgili fazla şey hatırlamadığımı biliyorum ama içimde hep şöyle bir his var... Şey, sanırım ben o gece Jamie'yi gördüm."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Pip. "Felaket partisinde mi?"

Cara başını sallayarak onayladı, öne doğru o kadar çok eğilmişti ki artık gerçekten oturmuyordu. "Demek istediğim hafı-

zam çok net değil. Daha çok déjà vu gibi. Ama onu o kıyafetlerle düşününce, partide yanımdan geçtiğine yemin edebilirim. Sarhoştum yani belki o yüzden o an bir şey düşünemedim ya da belki anlamadım ama- hey bana öyle bakma! Onu orada belki görmüş olabileceğimden eminim.”

“Onu orada belki görmüş olabileceğinden eminsin?” diye tekrarladı Pip.

“Tamam, kesin emin değilim.” Kaşlarını çattı. “Ama bence oydu.” Sonunda geri oturdu, gözlerini irice açıp Pip’in konuşmasını bekledi.

Pip dizüstü bilgisayarının kapağını kapadı. “Peki, tamam, diyelim Jamie’yi orada *gördün*. Jamie on sekiz yaşındakilerle dolu bir partide ne halt ediyordu? O yirmi dört yaşında ve muhtemelen bizim yaşımızda tanıdığı tek insanlar biziz, yani Connor’ın arkadaşları.”

“Bilmiyorum.”

“Biriyle konuştu mu?” diye sordu Pip.

“Ben *bilmiyorum*,” dedi Cara parmaklarını şakaklarına götürüp. “Sanırım tek hatırladığım bir ara yanımdan geçtiği.”

“Ama eğer oradaysa...” diye başlayan Pip ne düşüneceğini şaşırmış gibi sustu.

“Bu gerçekten tuhaf olurdu,” diye tamamladı Cara onun yerine.

“Gerçekten tuhaf olurdu.”

Cara durup Pip’in kahvesinden bir yudum aldı. “Pekâlâ, bu konuda ne yapacağız?”

“Tamam, neyse ki partide gördüğünü sandığın şeyi doğrulayabilecek bir sürü insan var. Eğer doğruysa o zaman Jamie’nin anmadan sonra nerede olduğunu öğrenmiş oluruz.”

Pip ilk olarak Ant ve Lauren’e mesaj atıp partide Jamie’yi görüp görmediklerini sordu. Ant iki dakika sonra yanıt verdi. Cevabı ikisi adına yazdığına göre belli ki beraberlerdi:

Hayır, görmedik, gerçi çok da kalmadık. Jamie neden orada olsun ki? X

“Ant ve Lauren birbirlerinden başka bir şeyin farkında değiller, ne şaşırtıcı,” dedi Cara alaycı bir sesle.

Pip tekrar mesaj attı: *Stephen Thompson’ın numarası sende var, değil mi? Yollayabilir misin lütfen? Acil.* Öpücük koymadı.

Parti Stephen’in evindeydi ve Pip ondan hâlâ hoşlanmıyor olsa da -geçen sene uyuşturucu satıcısı Howie Bowers hakkında bilgi edinmek için bir felaket partisine gizli göreve gitmiş ve orada Stephen onu zorla öpmeye çalışmıştı- şimdilik bunu bir kenara bırakmak zorundaydı.

Ant nihayet Stephen’in numarasını gönderince Pip kahvesinin kalanını bir dikişte bitirdi, Cara’ya *susmasını* işareti edip onu aradı. Cara parmaklarını dudaklarına götürüp ağzını bir fermuarla kapatıyormuş gibi yaptıktan sonra duymak için yaklaştı.

Stephen dördüncü çalışta açtı ve şaşkın bir sesle “Alo?” dedi.

“Selam Stephen,” dedi Pip. “Benim Pip. Fitz-Amobi.”

“Ah, selam,” diyen Stephen’in ses tonu değişti. Daha yumuşak ve derin bir hal aldı.

Pip gözlerini devirdi.

“Senin için ne yapabilirim?”

“Kasabadaki posterleri gördün mü bilmiyorum...”

“Ah, aslında annem bahsetti. Onların ‘göz zevkini bozduğunu’ söyledi.” Pip’in ancak kahkaha olarak tanımlayabileceği bir ses çıkardı. “Seninle alakası var mı?”

“Evet,” dedi Pip elinden geldiğince canlı bir sesle. “Bizim dönemden Connor Reynolds’ı tanıyorsun değil mi? İşte onun ağabeyi Jamie cuma gecesinden beri kayıp ve herkes gerçekten endişeli.”

“Yapma ya,” dedi Stephen.

“Cuma gecesi evinde bir felaket partisi verdin değil mi?”

“Gelmiş miydin?” diye sordu Stephen.

“Maalesef hayır,” dedi Pip. Gerçi aşırı sarhoş ve ağlayan Cara’yı almak için evin dışına kadar gelmişti. “Ama Jamie Reynolds’ın partide olduğuna dair söylentiler var, acaba onu gördüğünü hatırlıyor musun? Ya da başka biri gördüğünden bahsetti mi?”

“Yeni bir soruşturma şeyi mi yapıyorsun?” diye sordu.

Pip soruyu duymazdan geldi. “Jamie yirmi dört yaşında, yaklaşık bir yetmiş, kahveye yakın koyu sarı saçlı, mavi gözlü. O...”

“Evet,” diyerek sözünü kesti Stephen. “Onu görmüş olabilirim. Oturma odasında tanımadığım bir adamın yanından geçtiğimi hatırlıyorum. Biraz büyük görünüyordu, kızlardan biriyle diye düşündüm. Gömlek giyyordu, koyu kırmızı gömlek.”

“Evet.” Pip doğrulup Cara’ya başını salladı. “Bu Jamie’ye benziyor. Şimdi telefonuna bir resmini gönderiyorum, gördüğünün o olduğunu doğrulayabilir misin?” Pip telefonunu indirdi, Jamie’nin posterdeki resmini bulup Stephen’a gönderdi.

“Bu o.” Telefonun ekranına bakan Stephen’ın sesi biraz uzaktan gelmişti.

“Saat kaçta gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Ah, pek değil,” dedi. “Erkendi, belki dokuz on falan emin değilim. Onu sadece bir kere gördüm.”

“Ne yapıyordu?” diye sordu Pip. “Biriyle mi konuşuyordu? İçki mi içiyordu?”

“Hayır, biriyle konuştuğunu görmedim. Elinde içki olduğunu da sanmıyorum. Orada öylece durup izliyordu. Düşününce, biraz ürkütücüydü.”

Pip, Stephen’a ürkütücü olanın kendisi olduğunu hatırlatmak istedi ama dilini tuttu. “İnsanlar evine kaçta geldi? Anma saat sekiz buçuk gibi bitti, insanlar doğruca sana mı geldi?”

“Evet. Ben on dakika uzakta oturuyorum yani gelenlerin çoğu parktan yürüyerek doğruca eve geldi. Yine soruşturma yaptığını söyledin, değil mi? Bu podcast’inde yayınlanacak mı? Çünkü...” Stephen sesini fısıltıya indirdi, “...şey, annem parti verdiğimi bilmiyor, hafta sonu spa’daydı. Kırılan vazo ve içecek lekelerinin suçunu köpeğimize attım. Gece bir gibi polis gelince partiyi sonlandırdık, komşulardan biri gürültüden şikayet etmiş olmalı. Ama annemin partiyi öğrenmesini istemiyorum, yani mümkünse...”

“Kapıya gelen polis memuru kimdi?” diye araya girdi Pip.

“Ah, şu Silva olan. Sadece herkese evine gitmesini söyledi. Şey, partiden söz etmeyeceksin, değil mi? Podcast’te?”

“Ah, tabii kesinlikle,” diye yalan söyledi Pip. Elbette partiden bahsedecekti, hatta Stephen ‘Yılışık’ Thompson’ın başının belaya girmesi gayet iyi olurdu. Teşekkür edip telefonu kapadı. “Haklıymışsın,” dedi Cara’ya telefonu bırakırken.

“Öyle mi? Jamie orada mıymış? Yardım mı ettim şimdi sana?”

“Oradaymış ve ettin.” Pip gülümsedi. “İki görgü tanığımız var, ikisi de tam saati bilmiyor ama bence Jamie’nin anmanın ardından oraya gittiğinden emin olabiliriz. Şimdi zaman aralığını daraltmak için görsel kanıt bulmam gerek. Felaket partisindeki- lere toplu mesaj atmanın en iyi yolu hangisi?”

“Okul yılı grubundaki herkese Facebook’tan mesaj at?” dedi Cara omuz silkerek.

“İyi fikir.” Pip dizüstü bilgisayarını açtı. “Önce Connor’a söylemeliyim. Jamie orada ne halt ediyordu?” Bilgisayarı çalıştı, Jamie’nin kayıp posterindeki yüzü ekranda belirdi, solgun gözleri doğrudan onunkilere bakıyor, ensesinden buz gibi bir ürperti süzülürken orada tutuyordu. Pip onu tanıyordu, O Jamie idi. *Jamie*. Ama birini iyi tanımak nasıl mümkündü? Gözlerine bakıp arkalarındaki sırları okumaya çalıştı. *Neredesin?* Pip sessizce yüzüne bakarak sordu.

Herkese merhaba,

Kasabada asılı posterlerden öğrenmiş olabileceğiniz üzere Jamie Reynolds (Connor'ın ağabeyi) cuma gecesi anmanın ardından kayboldu. Jamie Reynolds'ın Stephen Thompson'ın Highmoor'daki evinde verdiği felaket partisinde görüldüğünü kısa süre önce öğrendim. Partide olan herkese acil bir çağrı yapmak istiyorum, lütfen partide çektiğiniz fotoğraf ve videoları bana gönderin (hiçbirinin aileleriniz ya da polisle paylaşılmayacağına söz veriyorum). Kaydettiğiniz Snapchat/Instagram hikâyelerinizi de dahil edin lütfen. Bunları yukarıda listelenen e-posta adreslerine en kısa sürede yollamanızı rica ediyorum. Aşağıda Jamie'nin fotoğrafını paylaşıyorum. Partide onu gördüğünü hatırlayan, nerede olduğuna ya da cuma gecesi neler yaptığına dair bilgisi olanlar lütfen e-posta ya da yukarıda verdiğim telefon numarası aracılığıyla benimle iletişime geçsin.

Teşekkür ederim.

Pip

12:58



Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2. SEZON:
George Thorne ile telefon görüşmesi.wav



Pip: George, George, kayıt düğmesine bastım. Yarın okulda imzalaman için form getireceğim ama şimdilik yayınlanacak bir podcast'te sesinin kullanılmasına izin verir vermediğini sorabilir miyim?

George: Evet, sorun yok.

Pip: Tamam, kafenin arkasına geçtim, şimdi beni daha iyi duyuyor musun?

George: Evet, daha iyi.

Pip: Tamam. Facebook'taki mesajımı gördün. Bana anlattığın şeye dönelim. Baştan alabilir misin?

George: Evet, ben onu gördüm-

Pip: Özür dilerim, biraz daha geri gidelim. Cuma gecesi nereyedeydin?

George: Ah tabi. Cuma gecesi anma töreninin ardından Stephen Thompson'ın evindeki felaket partisine gittim. Gelecek hafta büyük bir futbol maçımız olduğundan çok fazla içmedim. Ant muhtemelen bahsetmiştir. Bu yüzden bütün geceyi hatırlıyorum. Ve onu gördüm, Jamie Reynolds'ı oturma odasında gördüm. Bir duvara yaslanmıştı, kimseyle konuşmuyordu. Kendi kendime onu tanımıyorum diye düşündüm, yani bilirsin normalde

bu partilere okuldan hep aynı kişiler gelir bu yüzden dikkatimi çekti. Ama onunla konuşmadım.

Pip: Tamam. Onu bir sonraki gördüğün zamanla devam edelim.

George: Peki. Bir süre sonra sigara içmek için dışarı çıktım. Ön tarafta sadece birkaç kişi vardı, Jas ve Katie M konuşuyordu, Katie bir nedenden dolayı ağlıyordu. Jamie Reynolds da oradaydı. Çok net hatırlıyorum. Evin önündeki kaldırımında bir aşağı bir yukarı yürüyor, telefonda biriyle konuşuyordu.

Pip: Telefonda konuşurkenki tavrını tarif edebilir misin?

George: Evet, şey o biraz... Tedirgin görünüyordu. Sinirli gibi ama çok değil. Belki korkmuş. Sesi sanki titriyordu.

Pip: Söylediklerini duyabiliyor muydun?

George: Sadece birazını. Sigaramı yakarken onun şöyle dediğini duydum: "Hayır, bunu yapamam." Ya da bu anlamda bir şeyler. Ve bunu birkaç kez tekrarladı: "Bunu yapamam, yapamam." O anda dikkatimi çekti bu yüzden telefona bakıyormuş gibi yapıp onu dinledim. Bir süre sonra Jamie başını sallamaya başladı şöyle bir şey diyordu: "Her şeyi söylediğimi biliyorum ama..." ve sonra bir nevi sesi alçaldı.

Pip: Orada olduğunu fark etti mi? Dinlediğini?

George: Sanmıyorum. Telefonun diğer ucunda her ne oluyorsa ondan başka bir şeyin farkında olduğunu sanmıyorum. Karşı tarafı daha iyi duyabilmek için diğer kulağını tıkamıştı. Bir süre konuşmadı, yürümeye devam ederken sanki karşı tarafı dinliyordu. Ve şöyle dedi: "Polisi arayabilirim," ya da onun gibi bir şey. Polisten bahsettiğinden kesinlikle eminim.

- Pip: Bunu agresif bir biçimde mi söyledi yoksa yardım önerir gibi mi?
- George: Bilmiyorum, hangisi olduğunu söylemek zor. Sonra yine bir süre konuşmadı, dinliyordu ve daha gergin görünüyordu. Bir çocukla ilgili bir şey söylediğini hatırlıyorum.
- Pip: Bir çocuk mu? Kimin çocuğu?
- George: Bilmiyorum sadece o kelimeyi duydum. Ardından Jamie başını kaldırdı ve tesadüfen göz göze geldik, dinlediğimi anlamış olmalı. Telefonda konuşmaya devam ederek evden uzağa caddenin aşağısına doğru yürümeye başladı. Duyduğum en son şey: "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," gibi bir şeydi.
- Pip: Ne tarafa gitti?
- George: Sağa doğru gittiğinden eminim, anacaddeye doğru.
- Pip: Sonra eve döndüğünü gördün mü?
- George: Hayır, bir süre daha yaklaşık beş dakika kadar orada kaldım. Geri gelmedi.
- Pip: Bu olduğunda saat kaçtı biliyor musun?
- George: Tam ne zaman olduğunu biliyorum çünkü Jamie gittikten hemen sonra yani otuz saniye kadar sonra Chesham Lisesi'nden konuştuğum şu kıza mesaj attım. Ona Sünger Bob'un bir resmini gönderdim ve... Ne var biliyor musun bunun konuyla alakası yok ama telefonumda saat 22:32'de gönderdiğim yazıyor ve bu tam olarak Jamie yürüyerek uzaklaştıktan sonra oldu.
- Pip: 22:32. George bu harika. Çok teşekkür ederim. Jamie'nin kimle konuştuğuna dair bir ipucu yakaladın mı? Kadın mı erkek mi söyleyebilir misin?

George: Hayır. Hayır Jamie'nin duyduklarından hoşlanmadığından başka bir şey söyleyemem. Sence... Sence Connor'ın ağabeyi iyi mi? Acaba gördüklerimi daha önce mi anlatmalıydım? Belki o gece Connor'a mesaj atsaydım...

Pip: Sorun yok, bir saat öncesine kadar Jamie'nin kayıp olduğunu bilmiyordum. Ve verdiğin bilgilerle çok yardımcı oldun. Connor minnettar kalacaktır.

On İki

Mutfak adasının üstüne koydukları iki ayrı dizüstü bilgisayarın karşısında oturmuş ahenksiz bir biçimde tuşlara basıyorlardı.

“Çok hızlı gidiyorsun,” dedi Pip, Ravi’ye kendi ekranının üstünden bakıp. “Her birine dikkatle bakmalıyız.”

“Ah,” dedi alaycı bir sesle yüzünü buruşturarak. “İpuçlarını gece göğünde aradığımızı fark etmemişim.” Bilgisayarı çevirip karanlıkta süzülen Çin fenerlerinin arka arkaya dört fotoğrafını gösterdi.

“Sadece kontrol ediyordum Huysuz.”

“Bu benim *sana* taktığım isim,” dedi Ravi. “Kullanma iznin yok.”

Pip ekranına geri dönüp felaket particilerinin e-posta olarak gönderdiği fotoğraf ve videolara tıkladı. Ravi anmada çekilen fotoğraflara bakıyordu ve gönderilenlerin sayısı şimdiden iki yüze ulaşmıştı.

“Zamanımızı doğru mu kullanıyoruz?” Ravi hızla başka bir fotoğraf dizisine geçti. “Jamie’nin anmanın ardından felaket partisine gittiğini ve saat on buçukta oradan sağ salim ayrıldığını biliyoruz. Sonrasındaki hareketlerinin izini sürmemiz gerekmez mi?”

“Felaket partisinden ayrıldığını biliyoruz,” dedi Pip, “Ama *neden* orada olduğu hakkında hâlâ fikrimiz yok ve tek başına bu bile yeterince tuhaf. Ve sonra George’un duyduğu şu telefon konuşması. Hiçbiri karakterine uygun değil, ciddiym, ona söylediğimde Connor’ın yüz ifadesini gördün. Tuhaftı. Bunu açıklayacak başka bir kelime yok. Jamie’nin davranışları anmadan itibaren garipleşiyor. Bunun bir şekilde kaybolmasıyla ilgisi olmalı.”

“Sanırım.” Ravi bakışlarını dizüstü bilgisayarının ekranına çevirdi. “Pekala, Jamie’nin anma töreninde ‘birini’ -artık her

kimse- gördüğünü düşünüyoruz. Onu kalabalığın içinde gördü, bekledi ve sonra Highmoor'daki partiye yürüyerek giderken takip etti. Yılışık Stephen, Jamie'nin öylece durup izliyormuş gibi görüldüğünü söyledi."

"Sanırım öyle." Pip alt dudağını ısırdı. "Bu bana mantıklı geliyor. Bu demek oluyor ki o 'birisi' okulda benim dönemimden ya da alt dönemden biri."

"Jamie neden senin okulundan birini takip etsin ki?"

Pip, saklamaya çalışsa da Ravi'nin sesindeki huzursuzluğu fark etmişti. Jamie'yi savunma ihtiyacı hissetti ama tek söyleyebildiği, "Gerçekten bilmiyorum," oldu. Durum hiç de iyi görünmüyordu. Connor'ı annesiyle birlikte Jamie'nin bilgisayarında denemeleri için tipik parola öğeleriyle dolu dört sayfalık soru listesiyle eve gönderdiğine memnundu. O yanlarındayken Jamie hakkında konuşmak daha zordu. Ama Pip de kabullenmekte zorlanıyordu. Jamie'nin neden orada olduğunu, kimi aradığını açıklayacak bir şeyi gözden geçiriyor olmalıydı. Nat'i ekecek ve aramalarını göz ardı edecek kadar önemli bir şey olmalıydı. Ama neydi?

Pip ekranın alt sağ köşesindeki saate baktı. Dört buçuk olmuştu. Jamie'nin en son sağ salım görüldüğü yeni saat 22:32 olduğundan şimdi kırk iki saattir kayıptı. Kırk sekiz saatin dolmasına sadece altı saat kalmıştı. Kayıp insanların büyük kısmı bu noktada geri dönüyordu: neredeyse yüzde yetmiş beşi. Ama Pip'in içinde Jamie'nin onlardan biri olmayacağına dair bir his vardı.

Ve diğer sorun: Pip'in ailesi şu an marketteydi, annesi mesaj atıp haber vermişti. Pip tüm gün onlardan kaçmıştı, Josh da onlarlaydı, ani alışveriş istekleriyle onları oyalayabilirdi (son seferinde babasını iki paket havuç dilimi almaya ikna etmiş ama sonra havuç sevmediğini anlayınca ziyan olmuşlardı). Ancak Josh'ın tüm oyalamalarına rağmen yakında evde olurlardı ve şimdiye dek Jamie'nin kayıp posterlerini görmemiş olmalarına imkan yoktu.

Yapabileceği bir şey yoktu, geri döndüklerinde bu işi halletmeliydi. Ya da Ravi'ye gitmemesi için ısrar ederek tartışmayı biraz daha erteleyebilirdi, ebeveynleri büyük olasılıkla Ravi'nin önünde Pip'e bağırmaazlardı.

Pip kendi dönemindeki altı Katie'den biri olan Katie C.'nin gönderdiği fotoğraflara tıkladı. Şimdiye kadar baktığı düzinelerce fotoğraf arasında Jamie'nin orada olduğunu kanıtlayan sadece iki tane fotoğraf bulmuştu ve biri güvenilir bile değildi. Koridor-da fotoğraf çekmek için poz veren bir grup çocuğun arasından bir kolun alt kısmı görünüyordu. Bedensiz kolda Jamie'ninkine benzeyen bordo gömlek ve onun taktığı kare şeklinde siyah saat vardı. Yani muhtemelen oydu yine de Jamie'nin saat 21:16'da partide olduğunda başka bir bilgi vermiyordu. Acaba partiye o saatte mi gelmişti?

Diğerinde en azından yüzü görünüyordu, Pip'in döneminden Jasveen'in mavi desenli bir koltukta oturduğu bir fotoğrafın arka tarafındaydı. Kamera, muhtemelen bir zamanlar kar beyaz olan tişörtünün önündeki kırmızı içecek lekesi yüzünden suratını abartılı bir üzüntüyle sarkıtmış olan Jas'e odaklanmıştı. Jamie birkaç adım arkasında, koyu renkli çıkma pencerenin yanında duruyordu, görüntü biraz bulanıktı ama çerçevenin sol çaprazına bakan gözleri belirgindi. Çenesi sanki dişlerini sıkıyormuş gibi kasılmıştı. Bu, Stephen Thompson'ın onu gördüğü an olmalıydı, birini izliyormuş gibi görünüyordu. Meta veri fotoğrafın 21:38'de çekildiğini söylüyordu yani bu noktada Jamie en azından yirmi iki dakikadır partideydi. Tüm bu süre boyunca orada durup birini mi izlemişti?

Pip İngilizce sınıfından Chris Marshall'ın gönderdiği e-postayı açtı. Ekteki videoları indirdi, kulaklıklarını takıp oynat düğmesine tıkladı.

Bir dizi hareketsiz resim ve kısa video kliplerden oluşuyordu, Chris'in Snapchat ya da Instagram'da kaydettiği hikâyesi olmalıydı. O ve politika sınıfından Peter'ın bira içerken çektikleri sel-

fi'e'nin ardından gelen kısa videoda Pip'in tanımadığı biri amuda kalmıştı, Chris ona tezahürat yapıyor, sesler mikrofonda cızır-
dıyordu. Sonraki fotoğraf Chris'in bir şekilde maviye dönmüş
diliydi.

Sonraki videoda ses Pip'in kulağında patlayıp sıçramasına
neden oldu. Karşılıklı atışmada bir grup yüksek sesle "Peter, Pe-
ter" diye bağırırken odadaki diğerleri yuhalayıp, gülerek dalga
geçiyordu. Yemek odası gibi görünen bir yerdeydiler, iki ucuna
üçgen şeklinde dizilmiş plastik bardakların bulunduğu masanın
sandalyeleri geri çekilmişti.

Bira pong. Bira pong oynuyorlardı. Politika sınıfından Peter
masanın bir ucundaydı, parlak turuncu pinpon topuyla nişan
almak için tek gözünü kısıp odaklanmıştı. Bileğini sallamasıyla
top elinden çıktı ve uzaktaki bardaklardan birine girerken hafif-
ten bira sıçrattı.

Pip'in kulaklıkları odanın içinde patlak veren çığlıklarla tit-
redi, Peter zaferle bağırırken diğer uçtaki kız bardaktaki bira-
yı içmek zorunda olduğu için söyleniyordu. Tam o anda Pip'in
dikkatini başka bir şey çekti, bakışları arka plana kaydı. Videoyu
dondurdu. Yemek odasının katlanır cam kapısının sağ tarafın-
da Cara duruyordu, anın donduğu karede tezahürat yaparken
ağzı kocaman açılmıştı ve koyu renkli bir sıvı bardağının üst kıs-
mında dışarı doğru kabarıyordu. Görüntüde başka bir şey daha
vardı: Cara'nın arkasındaki parlak sarı ışıklı koridorda, kapının
arkasında gözden kaybolmak üzere olan bir bacak görünüyor-
du. Jame'nin o gece giydiğiyle aynı renkte olan kot ve beyaz spor
ayakkabılı bir bacak.

Pip videoyu dört saniye geriye, Peter'in zafer anından önce-
sine aldı. Oynat düğmesine bastı ve anında dururdu. Koridorda
duran Jamie'ydi. Hareket halinde olduğundan hatları bulanıktı
ama o olmalıydı: koyu sarı saçlar, yakasız bordo renkli bir göm-
lek. Ellerinin arasındaki koyu renkli nesneye bakıyordu. Telefo-
na benziyordu.

Pip videoyu tekrar oynattı ve Jamie'nin yemek odasındaki tüm heyecanı görmezden gelip telefona bakarak koridorda hızla yürümesini izledi. Cara başını çevirip kısa bir an gidişini izledi, ardından topun bardağın içine düşmesiyle birlikte atılan çığlıklar dikkatini yeniden odaya çekti.

Dört saniye.

Sadece dört saniye görünüyordu. Ardından Jamie gidiyordu, beyaz spor ayakkabıları ondan kalan son izlerdi.

“Onu buldum,” dedi Pip.

On üç

Pip imleci geri sürükleyip Ravi'ye göstermek için yeniden oynattı.

“Bu o,” diye onayladı Ravi sivri çenesini Pip'in omzuna yaslayıp. “Bu, Cara'nın onu gördüğü an. Bak.”

“Snapchat hikâyeleri varken güvenlik kameralarına kimin ihtiyacı olur,” dedi Pip. “Sence koridordan ön kapıya doğru mu yürüyor?” Video oynamaya devam ederken dönüp Ravi'nin gözlerine baktı. “Yoksa evin arkasına mı?”

“İkisi de olabilir,” dedi Ravi. “Evin planını bilmeden hangisi olduğunu söylemek zor. Sence Stephen'ın evine gidip bakabilir miyiz?”

“İzin vereceğinden şüpheliyim,” dedi Pip. “Annesinin partiyi öğrenmesini istemiyor.”

“Hımm,” dedi Ravi, “Kat planını Zoopla, Rightmove'da falan bulabiliriz.”

Video bira pong oyunundan sonra da devam ediyordu, eklenen diğer klipte Peter tuvalete eğilmiş kusarken Chris kameranın arkasında kıkırdarak “İyi misin koca adam?” diyordu.

Peter'ın öğürmelerini daha fazla dinlemeye ihtiyaç olmadığından Pip videoyu durdurdu.

“Jamie'nin görüldüğü an saat kaç biliyor muyuz?” diye sordu Ravi.

“Hayır. Chris bana kaydettiği hikâyeyi göndermiş, hiçbir kısmında zaman damgası yok.”

“Arayıp ona sorsana.” Ravi uzanıp Pip'in dizüstü bilgisayarını kendine doğru çekti. “Bakalım Zoopla'da evi bulabilecek miyim? Stephen'ın evi kaç numara?”

“Highmoor, on dokuz,” dedi Pip taburenin üstünde Ravi'ye arkasını dönüp telefonunu alırken. Chris'in numarası onda olacaktı. Bunu biliyordu çünkü birkaç ay önce bir grup projesi yapmışlardı. A-ha, işte bulmuştu: *Chris M.*

“Alo?” dedi Chris telefonu açınca. Kelimeyi soru sorar gibi söylemişti, belli ki Pip’in numarasını kaydetmemişti.

“Selam Chris. Ben Pip.”

“Ah, selam,” dedi Chris. “Sana az önce e-posta...”

“Evet, teşekkür ederim. Ben de aslında bununla ilgili bir şey soracaktım. Buradaki video, Peter’in bira pong oynadığı, saat kaçta çekildiğini biliyor musun?”

“Ah, hatırlamıyorum.” Chris hattın diğer ucunda esnedi. “Ben çok sarhoştum. Ama aslında, bekle...” telefonu hoparlöre alınca sesi yankı yaparak uzaklaştı. “Peter’ı taciz edebileyim diye hikâyeyi kaydettim ama Snapchat beni deli ettiğinden videoları normal kamera uygulamasından çektim.”

“Ah, albümünde duruyorsa bu harika,” dedi Pip. “O zaman saatini öğrenebiliriz.”

“Lanet olsun,” diye tısladı Chris. “Hepsini silmiş olmalıyım, üzgünüm.”

Pip’in midesi kalktı ama sadece bir an için, ardından sürünerek yerine dönerken Pip, “Ya son silinenler?” dedi.

“Ah, iyi akıl ettin.” Pip, Chris’in parmaklarının cihaza değdiğini duyuyordu. “Evet, işte burada. Bira pong videosu saat 21:56’da çekilmiş.”

“21:56,” diye tekrar eden Pip saati Ravi’nin uzattığı not defterine yazdı. “Mükemmel, çok teşekkür ederim Chris.”

Chris konuşmaya devam ediyor olmasına rağmen Pip telefonu kapadı. O asla görüşmenin başında ve sonda yapılan kısa sohbetlerin hayranı olmamıştı ve şimdi de rol yapacak zamanı yoktu. Ravi sıklıkla ona küçük kabadayım diyerek takılırdı.

“Bunu duydu mu?” diye sordu Ravi’ye.

Ravi başını salladı. “Bu arada ben de Rightmove’da Stephen’in evini buldum, son satışı 2013’de yapılmış. Fotoğraflardan pek bir şey anlaşılmıyor ama kat planı hâlâ duruyor.” Ekranı Pipe çevirip Stephen’in evinin zemin katının siyah beyaz şemasını gösterdi.

Pip ekrana uzandı, 16'x12'5" *Yemek Odası* olarak etiketlenen kutuya koyduğu parmağını sürükleyerek katlanır kapıdan çıkardı, Jamie'nin izlediği yolu takip edebilmek için koridorda sola döndü. Burası ön kapıya gidiyordu.

"Evet," dedi Pip. "Saat 21:56'da kesinlikle evden çıkıyor." Pip kat planını kopyalayıp açıklama eklemek için Paint'e yapıştırdı. Koridordan ön kapıya doğru bir ok çizdi ve *Jamie 21:56'da çıkıyor* diye etiketledi. "Ve telefonuna bakıyor," dedi Pip. "Sence George'un konuşurken gördüğü kişiyi mi aramak üzere?"

"Öyle görünüyor," dedi Ravi. "Bu hayli uzun bir telefon konuşması anlamına gelir. En azından yarım saat."

Pip kat planındaki ön kapının dışına Jamie'nin telefonda konuşurken kaldırımında volta atığını gösteren ileri geri bir çift ok daha çizdi. Telefon görüşmesinin zaman aralığını not etti ve ardından evden uzaklaşan bir ok çizip Jamie'nin ayrıldığını saati ekledi.

"Hiç profesyonel sanatçı olmayı düşündün mü?" dedi Pip'in omzunun üstünden bakan Ravi.

"Ah, sessiz ol, bu iş görür," dedi çenesindeki gamzeye dürterek. Ravi "Biiiiiip," diye robotik bir ses çıkarıp yüzünü sıfırlıyormuş gibi yaptı.

Pip onu görmezden geldi. "Aslında bunun Jamie'nin diğer görüldüğü kısma da yardımı dokunabilir." Jamie'nin, Jasveen ve lekeli bluzunun arkasında durduğu fotoğrafı açtı. Kat planının yanına sürükledi. "Burada bir kanepa var, yani burası oturma odası olmalı, değil mi?"

Ravi başıyla onayladı. "Kanepa ve çıkma pencere."

"Tamam," dedi Pip. "Ve Jamie tam o pencerenin yanında duruyor." Kat planındaki çıkma pencere sembolünü işaret etti. "Ama gözleri sola doğru bakıyor."

"Cinayetleri çözebiliyorsun ama sağını solunu ayıramıyorsun," diye gülümsedi Ravi.

"Bu sol," dedi Pip ısrarla. "Bizim solumuz onun sağı."

“Tamam, lütfen canımı yakma.” Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı, çarpık gülümsemesi yanaklarına yayıldı. Neden onunla uğraşmaktan keyif alıyordu? Ve onun bunu yapması neden Pip’in hoşuna gidiyordu? Bu çıldırtıcıydı.

Pip arkasını döndü, parmağını kat planında Jamie’nin durduğu yere koydu ve sürükleyerek Jamie’nin yaklaşık bakış açısını takip etti. Parmağı onu yandaki duvara dayalı kare şeklinde bir kutucuğa götürdü. “Bu sembolün anlamı ne?” diye sordu.

“Bu bir şömine,” dedi Ravi. “Yani Jamie saat 21:38’de o şöminenin yanında duran birine bakıyormuş. Muhtemelen anmada peşinden gittiği aynı kişi.”

Pip yeni noktaları ve saatleri kat planı üzerinde işaretlerken başını sallayarak onayladı.

“Yani Jamie’yi aramayı bırakıp,” dedi Pip, “Bunun yerine 21:38 civarı şöminenin yanına çekilen fotoğraflara bakmaya başlarsam o kişinin kim olabileceğini bulabilirim.”

“İyi plan komiser.”

“Sen işine dön,” dedi ayağıyla Ravi’yi adanın diğer tarafına doğru iterken. Ravi yerine gitmeden önce Pip’in çorabını çekip aldı.

Pip, Ravi’nin *touchpad*’ine sadece bir kez tıkladıktan sonra usulca, “Kahretsin,” dediğini duydu.

“Ravi, dalga geçmeyi bırakır...”

“Dalga geçmiyorum,” dedi ve yüzünde gülümsediğine dair bir belirti yoktu. “Kahretsin.” Bu kez daha yüksek sesle söylerken Pip’in çorabını elinden düşürdü.

“Ne?” Pip taburesinden kalkıp onun yanına gitti. “Jamie’yi mi buldun?”

“Hayır.”

“O kişiyi mi?”

Ravi esrarengiz bir sesle “Hayır ama kesinlikle *bir* kişi,” derken Pip de nihayet ekranı görebilmişti.

Fotoğrafta yüzlerce surat vardı, hepsi göğe bakıyor, fenerleri

izliyordu. Yakındaki insanların yüzünde ürkütücü gümüş rengi bir parıltı vardı, kameranın flaşının patlamasıyla gözleri kırmızı çıkmıştı. En arkada, kalabalığın azaldığı noktada duran kişi Max Hastings'di.

“Yoo,” dedi Pip ve nefesi tükenene kadar son harfi sessizce uzattı.

Max orada, tek başına duruyor, geceye karışan siyah ceke-tinin kapüşonu saçlarının çoğunu kapatıyordu. Ama şüphesiz oydu, gözleri parlak kırmızı, ifadesi boş ve okunaksızdı.

Ravi'nin mermer tezgâha indirdiği yumruk hem dizüstü bilgisayarının hem de Max'in gözlerinin titremesine neden oldu. “Ne demeye oraya gelmiş?” Burnunu çekti. “Orada hoş karşılanmayacağını biliyordu. Hem de hiçkimse tarafından.”

Pip bir elini Ravi'nin omzuna koydu, öfkesini derisinin altında bir sarsıntı misali hissetti. “Çünkü o kimi inciteceğini umursamadan canının istediğini yapan biri,” dedi.

“Onu orada istemiyordum,” dedi Ravi, Max'e bakarak. “Orada olmamalıydı.”

“Üzgünüm Ravi.” Elini kolundan kaydırıp Ravi'nin avcunun içine koydu.

“Üstelik yarın da tüm gün ona bakmak zorundayım. Yalanlarını dinlemek zorundayım.”

“Duruşmaya gitmek zorunda değilsin,” dedi Pip.

“Hayır. Zorundayım. Bunu sadece senin için yapmıyorum. Yani senin için yapıyorum, senin için her şeyi yaparım.” Bakışlarını yere indirdi. “Ama kendim için de yapıyorum. Sal, Max'in gerçekte nasıl bir canavar olduğunu bilse yıkılırdı. Mahvolurdu. Arkadaş olduklarını sanıyordu. Ne *cüretle* gelir.” Bilgisayarının kapağını sertçe indirerek Max'in yüzünü kapattı.

“Birkaç gün içinde bir süre hiçbir yere gidemeyecek,” dedi Pip, Ravi'nin elini sıkarak. “Sadece birkaç gün kaldı.”

Ravi zayıfça gülümsedi, baş parmağını Pip'in parmak eklemelerinde gezdirdi. “Evet,” dedi. “Evet, biliyorum.”

Ravi'nin konuşması anahtar sesi ve kapının gıcırdayarak açılmasıyla kesildi. Üç çift ayak zemini adımladı. Ve ardından:

“Pip?” Annesinin sesi daha içeri girmeden mutfakta yankılanmıştı. Kaşlarını kaldırarak Pip'e baktı, alnında öfkeden oluşmuş dört çizgi vardı. Ravi'ye gülümsemek için ifadesini bir saniye yumuşattıktan sonra tekrar Pip'e döndü. “Posterlerini gördüm,” dedi ciddi bir sesle. “Bize ne zaman söyleyecektin?”

“Uh...” diye başladı Pip.

Elinde tıka basa dolu dört torbayla mutfağa ağır ağır yürüyerek giren babası torbaları tezgâha bırakırken annesiyle Pip arasındaki göz temasını bozdu. Ravi fırsattan yararlanıp ayağa kalktı, dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırdı. Pip'in ensesini okşayıp “İyi şanslar,” dedi ve kapıya doğru yürümeden önce anne ve babasıyla büyüleyici bir şekilde vedalaştı.

Hain.

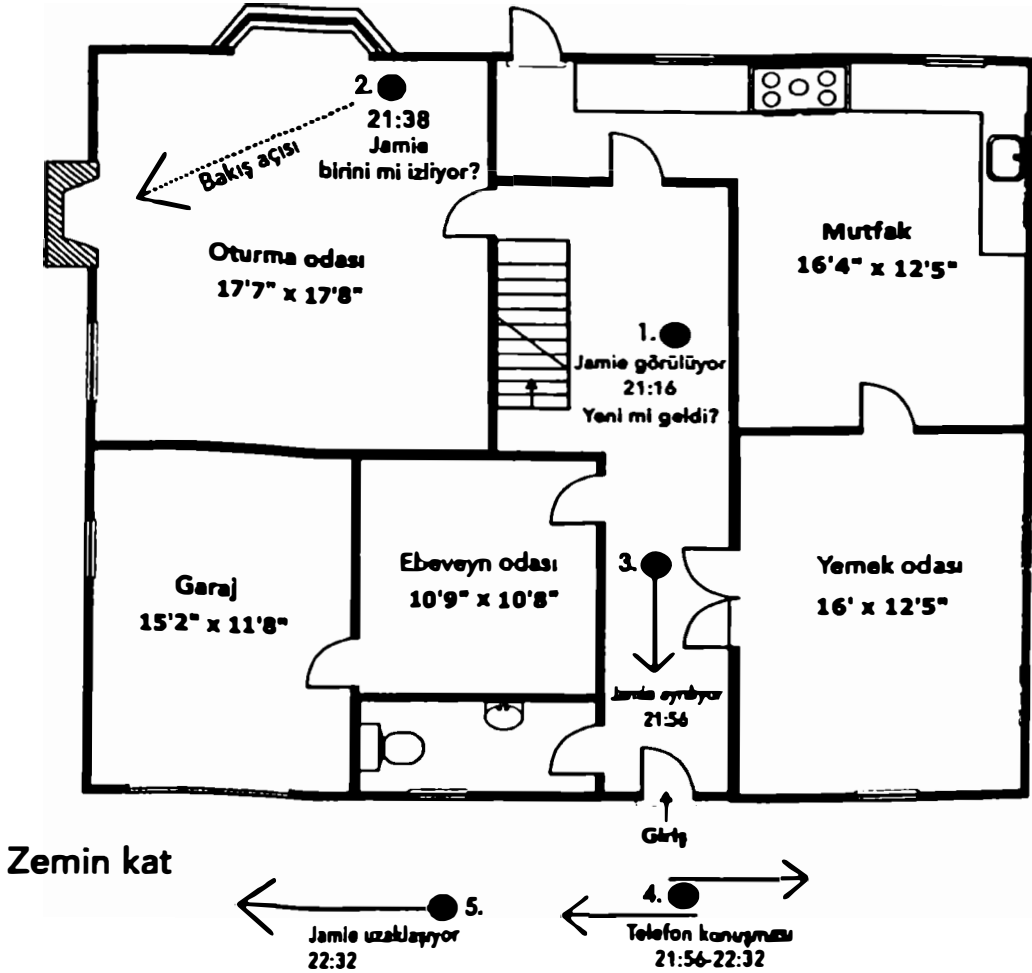
Pip başını eğdi, bilgisayarını kendisi ve ebeveynleri arasında bir kalkan olarak kullanmaya çalışıp ekoseli gömleği içinde kaybolmayı denerdi.

“Pip?”

Dosya adı



Felaket partisi açıklamalı kat planı.jpg



On dört

“Merhaba?”

“Evet, üzgünüm.” Pip annesiyle göz göze gelmekten kaçınarak dizüstü bilgisayarının kapağını kapadı. “Sadece bir şeyi kaydediyordum.”

“O posterler ne demek oluyor?”

Pip kıpırdandı. “Bence ne demek istedikleri gayet açık. Jamie kayıp.”

“Bana ukalalık taslama,” dedi annesi bir elini beline koyup: bu hep tehlike işareti demekti.

Pip’in babası paketleri yerleştirmeyi bıraktı -elbette buzdolabına girecekleri yerleştirdikten sonra- ve tezgâha dayandı, Pip ve annesiyle arasında eşit mesafe olsa da güvende olacak kadar uzaktaydı. Bu konuda iyiydi: tarafsız bölgede kamp yapar, köprü kurardı.

“Evet, düşündüğün doğru,” dedi Pip sonunda annesinin gözlerine bakarak. “Connor ve Joanna gerçekten endişeli. Jamie’nin başına bir şey geldiğini düşünüyorlar. Yani evet, onun ortadan kaybolmasını araştırıyorum. Ve evet araştırmayı şovun ikinci sezonu için kaydediyorum. Benden istediler ve ben de evet dedim.”

“Ama anlamıyorum,” dedi annesi gayet iyi anladığı halde. Bu da başka bir taktikti. “Tüm bunlara bir nokta koymuştun. Geçen sene yaşadıklarından sonra. Kendini tehlikeye attıktan sonra.”

“Biliyorum...” diye başladı Pip ama annesi sözünü kesti.

“Hastanelik oldun Pippa, aşırı doz yüzünden. Mideni yıkdılar. Artık hüküm giymiş bir katil tarafından tehdit edildin.” Pip’in annesi Elliot Ward’dan sadece böyle bahsedebiliyordu. Onu eskisi gibi bir dost olarak anmasının yolu yoktu. Bu çok fazla olurdu. “Ve Barney...”

“Anne, biliyorum,” dedi Pip, kontrol etmeye çalıştığı yükselen

sesi çatallaştı. “Geçen sene benim yüzümden yaşanan tüm berbat şeyleri biliyorum, sürekli hatırlatmana gerek yok. Biliyorum, tamam mı? Bencil davrandığımı biliyorum, takıntılı olduğumu biliyorum, pervasızlık ettiğimi ve senden her gün özür dilesem de asla yeterli olmayacağını biliyorum, tamam mı?” Pip mide-sindeki boşluğun kıpırdandığını onu tamamen yutmak için açıldığını hissetti. “Özür dilerim. Kendimi suçlu hissediyorum, yani senin bunu söylemene gerek yok. Kendi hatalarım konusunda uzmanım, anlıyorum.”

“O halde neden kendini yine aynı duruma sokuyorsun?” diyen annesinin sesi yumuşamış eli belinden inmişti. Pip bunun bir zafer mi yoksa yenilgiye mi işaret olduğunu anlayamadı.

Oturma odasından gelen çizgi film kahkahaları konuşmalarını böldü.

“Joshua,” babası nihayet konuşmuştu. “Televizyonun sesini kıs lütfen!”

“Ama Sünger Bob oynuyor ve ses sadece on dörtte,” diye karşılık verdi küçük bir ses.

“Joshua...”

“Tamam, tamam.”

Televizyonun sesi Pip’in kulaklarındaki uğultudan duyamayacağı noktaya kadar kısıldı. Babası yerine geçip devam etmelerini işaret etti.

“Neden?” Annesi son sorusunu altını kalınca çizerek tekrarladı.

“Çünkü mecburum,” dedi Pip. “Ve doğrusunu bilmek istiyorsan hayır dedim. Tercihim buydu. Connor’a bunu yeniden yapamam dedim. O yüzden dün Jamie’nin ortadan kaybolmasını soruşturmalarını sağlamak için polisle konuşmaya gittim. Bu şekilde yardım edebileceğimi düşündüm. Ama Jamie için bir şey yapmayacaklar, yapamıyorlar.” Pip ellerini dirseklerinin arasına sıkıştırdı. “Gerçek şu ki polis hayır dedikten sonra başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmak istemedim. Ama yapamadan

duramazdım. Benden istediler. Bana geldiler. Ya hayır deseydim? Ya Jamie hiç bulunamazsa? Ya öldüyse?”

“Pip, bu senin işin değil.”

“Benim işim değil ama benim sorumluluğum gibi hissediyorum,” dedi. “Bunun doğru olmadığıyla ilgili ikinizin de binlerce argümanınız olduğunu biliyorum ama nasıl hissettiğimi söylüyorum. Benim sorumluluğum çünkü bir şey başlattım ve şimdi onu geri alamam. Başıma, hepimizin başına gelenlere rağmen yine de geçen sene iki cinayeti çözdüm. Şimdi beni dinleyen altı yüz bin abonem var ve insanlara yardım etmek için bunu kullanabilecek bir pozisyondayım. Jamie’ye yardım etmek için. Bu yüzden başka seçeneğim yoktu. Yardım edebilecek tek kişi ben olmayabilirim ama şu an var olan tek kişi benim. Jamie’den bahsediyoruz anne. Ben kolay olanı, güvenli olanı, ailemin istediğini seçip hayır dersem ve başına bir şey gelirse bununla yaşayamam. Bu yüzden yapıyorum. İstedikim için değil, mecbur olduğum için. Ben bunu kabullendim, umarım siz de kabullenebilirsiniz.”

Pip gözünün ucuyla babasının başını salladığını, tepedeki LED ışıkların koyu tenli alnında sarı çizgiler oluşturduğunu gördü. Annesi de görmüştü, kaşlarını çatarak ona baktı.

“Victor...” dedi.

“Leanne,” diye karşılık verdi tehlikeli bölgeye doğru bir adım atarak. “Pervasızca davranmadığı belli, kararını vermeden önce çok düşünmüş. Ondan ancak bunu isteyebiliriz çünkü bu onun kararı. Artık on sekiz yaşında.” Dönüp Pip’e gülümsedi, gözleri parlıyordu. Ona, nasıl tanıştıklarının hikâyesini her anlattığında baktığı gibi baktı. Pip dört yaşındaydı, kreş işi olmadığından evi gösteren annesine eşlik ediyor, Victor’ın almak için baktığı bu evin içinde dolaşıyordu. Annesinin *iyi beyefendiye* kaliteli mutfakla ilgili bilgi verebilmek için sessiz olmasını söylemesine rağmen peşleri sıra her odaya giriyor ve her seferinde yeni bir hayvanla ilgili bilgi veriyordu. Victor o gün ikisinin birlikte kalbini çaldığını söylüyordu.

Pip babasına gülümseyerek karşılık verdi, midesindeki boşluk azıcık da olsa küçülmeye başlayıp ona bir parça daha yer açtı.

“Peki ya riskler ne olacak Victor?” dedi Pip’in annesi ama ses tonu değişmiş, savaş neredeyse bitmişti.

“Her şeyin riski var,” dedi Victor. “Karşıdan karşıya geçmenin bile. Gazeteci ya da polis memuru olmaktan farkı yok. Olası riskler yüzünden onu bu ikisinden uzak tutabilir miyiz? Üstelik ben oldukça iriyim. Kızıma zarar vermeyi aklından geçiren olursa kafasını koparırım.”

Pip kahkaha atarken annesinin dudağı belli etmek istemediği bir gülümsemeye seğirdi. İyi bir mücadele vermiş olsa da gülümsemesi şimdilik kaybolmuştu.

“İyi,” dedi annesi. “Pip, ben senin düşmanın değilim, annem. Sadece senin güvende ve mutlu olmanı istiyorum ve son seferinde ikisini de kaybetmiştin. Hoşuna gitse de gitmese de seni korumak benim görevim. Demek istediğim, tamam, kararını kabul ediyorum. Ama sağlıksız bir takıntı haline getirmediğinden emin olmak için gözüm üstünde olacak ve okulu asmana ya da çalışmalarını ihmal etmene izin vermeyeceğimi söylerken bana inansan iyi edersin,” dedi parmaklarıyla sayarak. “Her şeyin yolunda olduğundan eminim ama herhangi bir tehlike belirtisi olursa en ufacık bile doğruca bize geleceksin. Söz mü?”

“Teşekkür ederim.” Pip nefesini bırakıp başını salladı. “Geçen seferki gibi olmayacak, söz veriyorum.” Artık aynı kişi değildi. Bu kez iyi olacaktı. İçindeki onu asla bırakmayan boşluk hissi de bu kez işler farklı olacak diyordu. “Ama sizi uyarmalıyım: bence her şey yolunda değil. Şöyle söyleyeyim, yarın işte Jamie’yi göreceğini sanmıyorum.”

Annesinin yüzü kızardı, bakışlarını yere indirirken alt dudağı ince bir çizgi halinde gerildi. Annesinin onca ifadesi arasında Pip bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. “Şey,” dedi annesi usulca, “Söylemeye çalıştığım Jamie’nin muhtemelen iyi olduğu

ve tüm bunların boşa çıkacağı. Bu yüzden kendini fazla kaptırmanı istemiyorum.”

“Evet, umarım hepsi boşunadır,” dedi Pip babasının verdiği satsuma portakallarını meyve kâsesine boşaltırken. “Ama birkaç tane olumsuz bulgu var. Telefonu o gece kapandı ve o zamandan beri hiç açılmadı. Ve o gün tuhaf, karakterine aykırı davranıyordu.”

Annesi ekmegi ekmek kutusuna koydu. “Demek istediğim, belki de tuhaf davranmak Jamie’nin karakterine aykırı bir şey değildir.”

“Dur, ne?” Babasının ona uzattığı yulaf paketini alacağı sırada durdu.

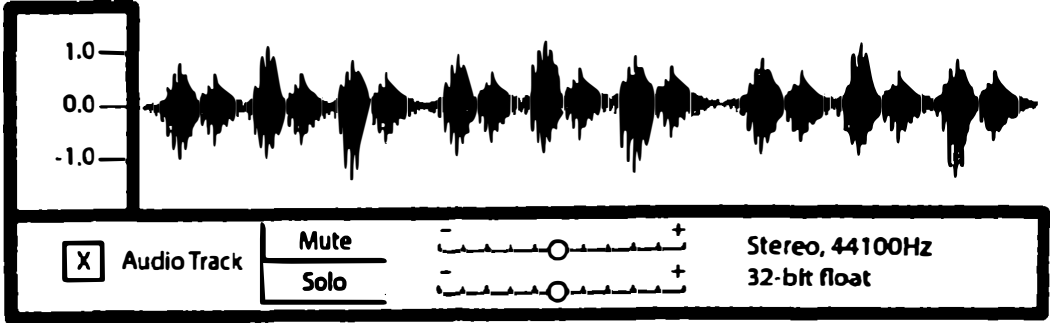
“Ah, hiçbir şey,” dedi annesi domates konserveleriyle uğraşırken. “Hiçbir şey söylememeliydim.”

“Ne hakkında hiçbir şey söylememeliydin?” dedi Pip, annesinin huzursuzluğunu hissedince yüreği ağzına geldi. Gözlerini kısıp arkası dönük olan annesine baktı. “Anne? Jamie hakkında bildiğin bir şey mi var?”

Dosya adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2.SEZON
Annem ile röportaj.wav



Pip: Anne dur, bekle mikrofonu şimdi ayarladım. Bana ne diyecektin söyler misin? Jamie hakkında?

DUYULMUYOR

Pip: Anne... Mikrofona biraz daha yaklaşmalısın. Oradan sesini alamaz.

DUYULMUYOR

Pip: Lütfen sadece otur ve her neyse bana anlat.

Annem: **DUYULMUYOR**... Yemeği hazırlamam gerek.

Pip: Biliyorum, biliyorum. Bu sadece birkaç dakika sürecektir. Lütfen. "Tuhaf davranmak Jamie'nin karakterine aykırı değil" derken ne söylemek istedin? İşte olan bir şeyden mi bahsediyorsun? Jamie cuma günü anma töreninden önce öğle vardiyasında çalışıyordu. O zaman da mı tuhaf davranıyordu, bunu mu söylemek istedin? Lütfen anne, bunun araştırmama gerçekten yardımı olur.

Annem: Hayır... Bu... Ah hayır, yapmamalıyım. Üstüme vazife değil.

Pip: Jamie kayıp. Neredeyse iki gün oldu. Tehlikede olabilir. Şu an ne kimin üstüne vazife umursayacağını sanmıyorum.

Annem: Ama Joanna...

Pip: Benden bunu yapmamı isteyen o. Jamie hakkında bilmek istemediği şeyler öğrenebileceğini kabul etti.

Annem: Joanna... Joanna, Jamie'nin hâlâ *Proctor* ve *Radcliffe*'te çalıştığını mı sanıyor? Öyle mi söylemiş?

Pip: Evet, tabii, ne demek istiyorsun? O zaten orada çalışıyor. Cuma günü kaybolmadan önce de işteydi.

Annem: O... Jamie artık emlakçıda çalışmıyor. İki hafta kadar önce ayrıldı.

Pip: Ayrıldı mı? İstifa mı etti? Ailesinin haberi yok, onlar hâlâ seninle çalıştığını sanıyorlar. Her gün işe gidiyordu. Neden istifa edip bu konuda yalan söylesin ki?

Annem: O... İstifa etmedi.

Pip: Ne?

Annem: Pip...

Pip: Anne?

Annem: Bir olay oldu. Ama gerçekten bunun hakkında konuşmak istemiyorum, bunun hiçbir şeyle ilgisi yok. Benim söylemek istediğim, belki de Jamie'nin ortadan kaybolması karakterine o kadar da aykırı bir davranış değildir; hem niye başının derde girmesine neden olayım hele de...

Pip: Anne, o kayıp. Son birkaç hafta içinde yaşanan her şeyin ilgisi olabilir. Her şeyin. Eğer anlatırsan Joanna kızmayacaktır, bunu biliyorum. Olay neydi? Ne zaman yaşandı?

Annem: Şey... Çarşamba günü olmalı çünkü Todd yoktu, Sio-bhan ve Olive çalışıyordu ama onlar da ev göstermek için dışarıdaydı.

Pip: İki hafta önce çarşamba? Yani... Ayın 11'i mi?

Annem: Sanırım doğru. Ben öğle yemeğindeydim, Jackie'yi görmeye kafeye gittim ve Jamie'yi ofiste yalnız bıraktım. Ve geri döndüğümde... Beklediğinden erken dönmüş olmalıyım çünkü o...

Pip: Ne? Ne yapıyordu?

Annem: Bir şekilde anahtarım ondaydı, o gün daha önce çantamdan almış olmalı, ben dışarıdayken masa çekmece-mi açmak için kullanmış. Şirketin kredi kartını çekmeden alırken içeri girdim.

Pip: Ne?

Annem: Ben girince panikledi. Titriyordu. Kartı neden aldığıyla ilgili bir sürü bahane öne sürdü, zarf siparişi vermek için kart bilgileri gerektiğini söyledi, sonra Todd'un ondan bir şey istediğini söyledi. Ben yalan söylediğini anlamıştım, Jamie de benim ona inanmadığımı anlamıştı. Bunun üzerine tekrar tekrar özür diledi. Üzgün olduğunu, sadece paraya ihtiyacı olduğunu söyledi ve sonra... Şöyle bir şey dedi: "Ölüm kalım meselesi ol-masa asla böyle bir şey yapmazdım."

Pip: Ölüm kalım meselesi mi? Ne demek istedi?

Annem: Bilmiyorum. Bana kalırsa kartı ATM'ye götürüp birkaç yüz pound çekecekti. Daha önce ofise çay malzemeleri alması için o kartı ona verdiğim için şifreyi biliyordu. Paraya neden ihtiyacı olduğunu bilmiyorum ama belli ki çaresiz durumdaydı. Jamie ile daha önce hiç sorun yaşamadık. Bu işi ona, Arthur'a ve Joanna'ya yardım etmek için teklif etmiştim çünkü Jamie bir yerde dikiş tutturmak için çabalıyordu. O çok tatlı genç bir adam, çocukluğundan beri öyle. Ofise girdiğimde gördüğüm Jamie bambaşka biriydi. Çok korkmuş görünüyordu. Çok üzgündü.

Pip: Çok çaresiz durumda olmalı çünkü nakit çekmeyi ba-

şarsaydı bile eninde sonunda öğreneceğini bilirdi. Neden bu kadar acil paraya ihtiyacı vardı?

Annem: Sormadım. Sadece ona kartı bırakmasını, anahtarımı vermesini ve polisi aramayacağımı söyledim. Onun başına daha fazla dert açmak istemiyordum, her neyse yeterince derdi var gibi görünüyordu. Üstelik arkadaşlarımdan birinin çocuğu başını belaya soktuğu için polisi arasam kendimi suçlu hissederdim. Bunu yapamazsın. Bu yüzden Jamie'ye gördüğümü kimseye anlatmayacağımı ama Proctor ve Radcliffe'te çalışmaya devam edemeyeceğini, sözleşmesinin derhal feshedileceğini söyledim. Ona hayatına çekiz düzen vermesi gerektiğini aksi halde Joanna'ya anlatmak zorunda kalacağımı söyledim. Polis çağırmadığım için bana teşekkür etti, ona daha en başında bir fırsat verdiğim için minnettar olduğunu söyledi ve gitti. Giderken söylediği son şey, "Çok üzgünüm, mecbur olmasam yapmazdım," oldu.

Pip: Paraya ne için ihtiyacı vardı?

Annem: Bana söylemedi. Ama şirketten para çalmayı ve bunun için yakalanmayı göze aldıysa yani paraya ne için ihtiyacı olabilir, şey dışında... Yasa dışı... Suç oluşturan bir şey dışında?

Pip: Mümkün. Ama bu iki hafta sonra ortadan kaybolmasının şüpheli ya da karakterine aykırı bir davranış olmadığı anlamına gelmez. Artık Jamie'nin başının dertte olduğundan daha çok eminim. Muhtemelen kötü bir şeylere bulaştı.

Annem: Onun bir şeyler çalabilecek biri olduğunu hiç düşünmedim. Asla.

Pip: Sana söylediği tek sebep ölüm kalım meselesi miydi?

Annem: Evet söylediği buydu.

Pip: Peki ölüm ya da kalım derken kimden bahsediyordu?

On beş

Pip, Joanna'nın kalbinin parçalanmaya başladığı anı görebildiğinden emindi. Ona ve Connor'a felaket partisinden, orada birini takip ettiğinden bahsettiği an değildi. Saat on buçukta partiden ayrıldığını, birinin telefonda konuşurken polisten bahsettiğine şahit olduğunu söylediği an değildi. Hatta Jamie'nin iki haftadır hâlâ bir işi olduğuna dair yalan söylediği ya da işi nasıl kaybettiğini anlattığı an da değildi. Hayır, tam olarak şu sözleri söylediği andı: ölüm kalım meselesi.

Joanna'da anında bir şeyler değişti: başını tutuş biçimi, göz kenarlarındaki çizgiler, sanki yaşam enerjisinin bir kısmı akıp mutfağın soğuk havasına karışmış gibi cildinin kırışıp soluklaşması. Pip, Joanna'nın en kötü korkularını dillendirdiğini biliyordu. Daha kötüsüye bu sözlerin Jamie'nin kendisinden çıkmış olmasıydı.

"Ama Jamie'nin bu sözlerle ne demek istediğini bilmiyoruz. Başını soktuğu belayı aza indirmek ya da annemin sempatisini kazanmak için abartmış da olabilir," dedi Pip bakışlarını Joanna'nın üzgün gözlerinden Connor'a çevirirken. Arthur Reynolds yoktu. Anlaşılan günün büyük kısmını dışarıda geçirmişti ve ikisi de onun nerede olduğunu bilmiyordu. Joanna'nın en iyi tahmini *kafasını dağıtıyor* olduğuydu. "Jamie'nin paraya ne için ihtiyacı olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"İki hafta önce çarşamba günü mü?" dedi Connor. "Paraya ihtiyaç duyacağı yaklaşan bir doğum günü ya da etkinlik yoktu."

"Jamie'nin doğum günü hediyesi almak için para çalmaya kalktığını sanmam," diye cevap verdi Pip olabildiğince nazik bir sesle. "Ödeme yapması gereken bir borcu var mıydı? Telefon faturası mesela? Son zamanlarda telefonunu çok kullandığını biliyoruz."

"Sanmıyorum." Joanna sonunda konuşabilmişti. Emlak

ofisinde maaşı iyiydi, telefon faturasını rahatlıkla karşılayabildiğinden eminim. Normalden fazla da harcamıyordu. Jamie nadiren kendine giysi falan alır. Sanırım onun ana gideri öğle yemeğiydi.”

“Tamam, araştıracağım.”

“Jamie nereye gidiyordu?” diye sordu Connor. “Bize işe gittiğini söylediği zamanlarda yani.”

“Buna da bakacağım,” dedi Pip. “Belki sadece evden çıkıyordu, böylece hiçbirinize ne olduğunu anlatması gerekmeyecekti. Belki size diğer işini kaybettiğini söylemeden önce yeni bir iş bulmaya çalışıyordu. Bu durumun Jamie ve babası arasında çekişme konusu olduğunu biliyorum, belki iş yüzünden başka bir tartışma yaşamaktan kaçınıyordu.”

“Evet,” dedi Joanna çenesini kaşıyarak. “Arthur işini kaybettiğini duysa sinirlenirdi. Ve Jamie tartışmaktan nefret ediyor.”

“Felaket partisine geri dönersek,” diyen Pip sohbeti başka yöne çekti, “Jamie’nin telefonda kiminle konuştuğuna dair bir fikriniz var mı? Ondan bir şey yapmasını isteyen birini biliyor musunuz?”

“Hayır. Biz değildik,” dedi Joanna.

“Zoe?” diye sordu Pip.

“Hayır, o gün Jamie ile konuşmamış Jamie’nin düzenli olarak konuştuğu tek kişi bildiğim kadarıyla Nat da Silva. En azından eskiden öyleydi.”

“O değilmiş,” dedi Pip. “Jamie’nin o gece planladıkları gibi evine gelmediğini, aramalarına ve mesajlarına cevap vermediğini söyledi.”

“O zaman bir fikrim yok. Üzgünüm,” dedi Joanna, sanki sesi de onu terk ediyormuş gibi usulca.

“Sorun değil,” dedi Pip enerjik bir sesle ortamı dengelemek için. “Bana söylerdiniz biliyorum ama bilgisayarın şifresini çözebildiniz mi?”

“Henüz çözemedik,” dedi Connor. “O sorular üzerinde çalış-

şıyoruz, rakamların yerini değiştirerek her kombinasyonu deniyoruz. şimdilik bir şey yok. Denediğimiz her şeyi kaydediyoruz, sanırım şimdiye kadar altı yüzün üstünde başarısız deneme oldu.”

“Tamam, denemeye devam. Yarın okuldan sonra verilere zarar vermeden şifreyi kırabilecek biri var mı bakacağım.”

“Tamamdır.” Connor parmaklarıyla oynuyordu. Hemen arkasındaki tezgâhta açık mısır gevreği paketi ve iki kirli kâse vardı. Pip bunun akşam yemekleri olduğunu tahmin etti. “şifre dışında yapabileceğimiz bir şey var mı? Ne olursa?”

“şey, evet tabii,” dedi bir şey düşünmeye çalışarak. “Hâlâ insanların felaket partisinden gönderdiği fotoğraf ve videolara bakıyorum. Dediğim gibi, saat 21:38 ile 21:50 arası şöminenin etrafında duranları bulmaya çalışıyorum. şimdilik şömineye doğru bulduğum tek fotoğraf 21:29’da çekilmiş. Bizim dönemden ve alt dönemden dokuz kadar kişi var. Fotoğrafın saati Jamie’nin kimi izlediğini anlamak için erken olabilir ama hiç yoktan iyidir, ben... biz yarın okulda peşine düşeriz. Connor, fotoğraf ve video dosyalarını sana e-posta atacağım, sen de bakabilir misin?”

“Tabii.” Doğruldu. “Yaparım.”

“Harika.”

“İnsanlar mesaj atıyor,” dedi Joanna. “Kayıp posterlerini gören arkadaşlar, komşular. Ben evden hiç çıkmadım, tüm gün Jamie’nin bilgisayarını ve telefonunu denedim. Kullandığın fotoğrafı görebilir miyim?”

“Evet, tabii.” Pip parmağını *touchpad* üzerinde gezdirip bilgisayarı uyandırdı. Son kullanılan dosyaların arasından fotoğrafı buldu ve görebilmesi için bilgisayarı Joanna’ya doğru çevirdi. “Bunu seçtim,” dedi. “Yüzü netçe görölüyor ve gülümsemesi çok geniş değil çünkü insanların büyük büyük gülümserken çok farklı göründüklerini düşünüyorum. Bu doğunı günü pastasının mumları yanmadan önce çekilmiş yani mum ışığının oluşturduğu tuhaf ışıklar yok. İyi mi?”

“Evet,” dedi Joanna usulca yumruk haline getirdiği eliyle ağzını kapatırken. “Evet mükemmel.” Bir noktaya uzun süre bakmaktan korkuyormuş gibi oğlunun yüzünde gezdirdiği gözleri doldu. Eğer uzun süre bakarsa ne göreceğini sanıyordu? Yoksa yüzünü inceliyor, tüm detayları ezberlemeye mi çalışıyordu?

“Ben tuvalete gidiyorum,” dedi Joanna dalgın bir sesle ve titreyerek sandalyeden kalktı. Mutfağın kapısını arkasından kaparken Connor iç çekti. Tırnağının kenarındaki eti kopardı.

“Ağlamak için yukarı gidiyor,” dedi. “Bütün gün ağlıyor. Ne yaptığını biliyorum, o da bildiğimi biliyor olmalı. Ama yine de benim yanımda ağlamıyor.”

“Üzgünüm.”

“Belki ağladığını görürsem umudumu kaybedeceğimi düşünüyordur.”

“Üzgünüm Connor.” Pip kolunu tutmak için uzandı ama uzakta olduğundan yetişemedi. Bunun yerine bilgisayarını tutup önüne çekti. Jamie’nin yüzü ona bakıyordu. “Ama bugün ilerleme kaydettik. Jamie’nin o geceki zaman çizelgesini biraz daha oluşturduk ve izlenecek birkaç yol bulduk.”

Connor telefonunun saatine bakıp omuz silkti. “Jamie’nin son görülme saati artık 22:32 değil mi? Bu da kırk sekiz saatin dolmasına elli yedi dakika kaldı demek oluyor.” Bir süre konuşmadan durdu. “Önümüzdeki elli yedi dakika içinde dönmeyecek, değil mi?”

Pip buna ne cevap vereceğini bilemedi. Ama söylemesi hatta dün söylemesi gereken bir şeyi biliyordu: lazım olması ihtimaline karşı Jamie’nin diş fırçasına, tıraşına ya da DNA’sı olabilecek hiçbir şeye dokunulmamalıydı. Ama şimdi doğru zaman değildi. Bunu söylemek için doğru bir zaman olduğundan da emin değildi. Bu asla geçilmeyecek bir çizgiydi.

Bilgisayarının ekranına, Jamie’nin hafifçe gülümseyen yüzüne baktı; aralarında on gün yokmuş gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor gibiydiler. İşte tam o anda Pip bir şey fark etti: fo-

toğraftaki Jamie bu masada tam karşısında oturuyordu. Sanki cilalı ahşap yüzeyde zamanda bir çatlak açılmıştı ve Pip burada Jamie ise oradaydı. Her şey fotoğraftakiyle aynıydı: ucuz hatıralık magnetlerle kaplı buzdolabı kapısı, lavabonun arkasında üçte biri inik olan krem rengi stor, Jamie'nin sol omzunun arkasında duran ahşap doğrama tahtası, diğer omzunun arkasında saplarında renk kodlu bantlar bulunan altı farklı boyutta bıçağın takılı olduğu siyah sildir bıçak tutacağı.

Pekala, aslında -Pip'in bakışları ekran ve tezgah üzerinde gidip geldi- fotoğrafta Jamie'nin arkasında duran bıçak tutacağı tamdı, bütün bıçaklar içindeydi: mor, turuncu, açık yeşil, koyu yeşil, kırmızı ve sarı. Ama şimdi bakınca bıçaklardan biri yoktu. Sarı bant olan bıçak.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Connor. Pip onun arkasında durduğunu ve omzunun üzerinden kendisini izlediğini fark etmemişti.

"Ah, hiçbir şey," dedi. "Sadece fotoğrafa bakıyordum ve bıçaklardan birinin orada olmadığını fark ettim. Önemli bir şey değil," diye tekrar etti fikri savuşturmak ister gibi elini sallayarak.

"Muhtemelen makinededir." Connor gidip bulaşık makinesinin kapağını açtı. "Hımm," dedi makineyi bırakıp lavaboya yöneldi. Oraları karıştırırken birbirine çarpan porselenlerin şangırtısı Pip'i ürküttü. "Biri kazayla çekmeceye koymuş olmalı. Ben hep yapıyorum," dedi ama çekmeceleri sonuna kadar çekip içlerindeki etrafa saçarken sesinde panik havası vardı.

Pip onu izlerken korkusu ona geçmiş olacak ki her şingirtıda kalp atışı hızlanıyor ve göğsünde soğuk bir ürperti belirliyordu. Connor, mutfak dişlerini çıkarmış da odanın kalanını ısırıyor-muş gibi tüm çekmeceler açılınca kadar aramaya devam etti. "Burada yok," dedi gereksiz olmasına rağmen.

"Belki de annene sormalısın," dedi Pip ayağa kalkıp

"Anne!" diye bağırdı Connor. Bu kez dikkatini mutfak do-

laplarına çevirmişti, bütün dolap kapaklarını açtı, mutfak alt üst olmuş gibi görünüyordu. Verdiği his de aynıydı: Pip'in midesi bulanıyor, ayakları titriyordu.

Joanna'nın merdivenlerden aşağı koştuğunu duydu.

"Sakin ol Connor," dedi Pip. "Muhtemelen buralarda bir yerdedir."

"Ya yoksa," derken dizlerinin üstüne çöküp lavabonun altındaki dolapları kontrol etti, "Bu ne anlama gelir?"

Ne anlama *gelirdi*? Belki de bu gözlemini bir süre kendine saklamalıydı. "Bıçaklarınızdan birinin kayıp olduğu anlamına gelir."

"Ne kayıp?" dedi Joanna kapıdan içeri koşarak girerken.

"Bıçaklarınızdan biri, sarı bantlı olan," dedi Pip, diz üstü bilgisayarını çekip Joanna'ya gösterdi. "Görüyor musun? Jamie'nin doğum gününde çekilen fotoğrafta burada. Ama şimdi kutuda değil."

"Hiçbir yerde yok," dedi Connor nefes nefese. "Bütün mutfakı aradım."

"Bunu görebiliyorum," dedi Joanna kapaklardan bazılarını kapatırken. Lavaboya tekrar baktı, içindeki fincanları ve bardakları kaldırıp altlarını kontrol etti. Pip'in oturduğu yerden boş olduğunu görmesine rağmen bulaşıklığa baktı. Connor bıçak tutacağının başındaydı, sarı olan bir şekilde altlarına gizlenmiş olabilir gibi diğerlerini tek tek çıkarıyordu.

"Evet, kayıp," dedi Joanna. "Olması gereken hiçbir yerde yok. Geri döndüğünde Arthur'a soracağım."

"En son ne zaman kullandığını hatırlıyor musun?" diye soran Pip, Jamie'nin doğum günü fotoğraflarını karıştırdı. "Jamie pastasını kesmek için kırmızı saphıyı kullanmış, o tarihten sonra sarı olanı kullandığını hatırlıyor musun?"

Joanna sağ tarafa baktı, sanki hafızasını yokluyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Connor, musakkayı hangi gün yaptım?"

Connor nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. "Şey, geç gel-

diğim gündü, gitar dersinden sonra, değil mi? Yani çarşamba.”

“Evet, çarşamba.” Joanna, Pip’e döndü. “Kullandığımı hatırlamıyorum ama patlıcanı kesmek için onu kullanırım çünkü en geniş ve keskin olanı o. Olmasa kesin fark ederdim.”

“Tamam, tamam,” dedi Pip düşünmeye zaman kazanmak için. “Yani bıçak muhtemelen son dört gündür kayıp.”

“Bu ne demek?” diye sordu Joanna.

“Bir anlamı olması gerekmiyor,” dedi Pip düşünceli bir tavırla. “Jamie’yle hiç ilgisi olmayabilir. Evin içinde bakmayı düşünmediğiniz bir yerden çıkabilir. Şu an sadece alışılmışın dışında bir durum ve ben ne olursa olsun alışılmışın dışında olan her şeyi bilmek istiyorum. Hepsı bu.”

Evet, ikisinin gözlerindeki panik bu bilgiyi kendisine saklaması gerektiğini doğruluyordu. Pip bıçakların markasına baktı, fazla dikkat çekmemeye çalışarak telefonuyla bıçak standının ve boş yuvanın resmini çekti. Bilgisayarının başına geçip markayı Google’da arattı, web sitesinde tüm farklı renkteki bıçakların yan yana dizili olduğu bir resim buldu.

“Evet, bunlar onlar,” dedi arkasında duran Joanna. “Tamam,” Pip dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına soktu. “Felaket partisinden gelen dosyaları size göndereceğim, bir şey bulursanız bana hemen mesaj atın. Yarın okulda görüşürüz. İyi geceler Joanna. İyi uykular.”

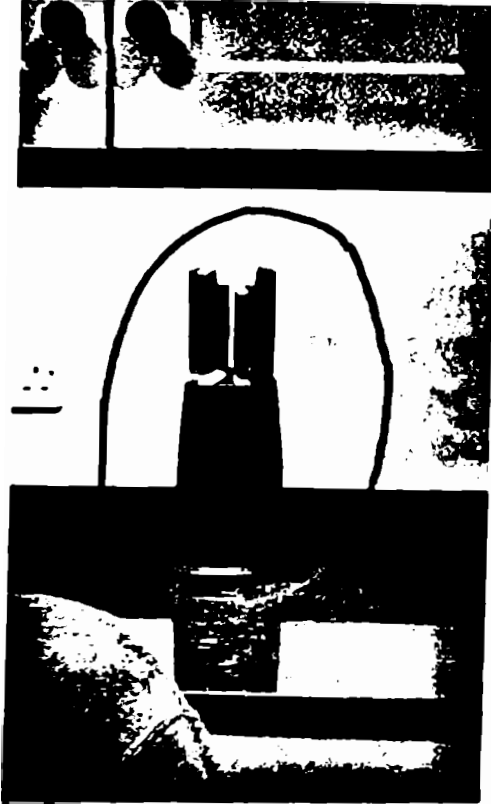
İyi uykular mı? Ne aptalca bir şey söylemişti, elbette iyi bir uyku uyumayacaktı.

Pip gergin yarım yamalak bir tebessümle mutfaktan çıkarken yüzündeki ifadeyi, az önce aklından geçirdiklerini okuyamadıklarını umdu. Altı farklı renkte sapı olan yan yana dizili bıçaklar arasında sarı olana bakarken bu düşünce istemeden aklına gelivermişti. Aklından geçen bu bıçaklardan birini silah olarak kullanmak istese hangisini seçeceğiydi. Eksik olanı.

Dosya adı:



Bıçak setinin geçen perşembe ve bugün çekilen
fotoğrafı.jpg



Dosya Adı:



Dava Notları 3.docx

Kayıp bıçak:

İlgisiz olabilir, tüm kalbimle böyle olmasını umuyorum, aksi halde bu dava hiç de girmek istemediğim uğursuz bir yön alacak. Ama zamanlama önemli olduğunu hissettiriyor: hem Jamie hem de evlerindeki bıçak aynı hafta içinde kayboluyor. Böylesi büyük bir bıçağı (web sitesinde 15 santimlik bir şef bıçağı olduğu yazıyor) evin içinde nasıl kaybedebilirsin? Kaybedemezsin. Çarşamba akşamından sonra bir noktada evden alınmış olmalı.

Tuhaf davranış:

Annemin şirketinden para çalma girişimi kesinlikle tanıdığım Jamie'nin karakterine aykırı bir davranış. Reynoldslar da aynı şekilde düşünüyor; daha önce hiçbir şey çalmamış. Planı neydi -kartı ATM'ye sokup maksimum nakit tutarını mı (Google'da bunun 250-500 pound arasında olabileceği yazıyor) çekecekti? Öylesine bir düşünce: bunun Jamie'nin komodin çekmecesinde bulduğum kadın saatiyle ilgisi olabilir mi? Yeni gibi görünmüyordu acaba ikinci el mi aldı? Yoksa o da çalıntı olabilir mi?

Peki ya Jamie'nin 'ölüm kalım meselesi' demesinin anlamı ne? Kaybolmasını düşününce aklıma ürpertici şeyler geliyor. Kendisinden mi bahsediyordu yoksa başkasından mı? (Not: ikinci el kadın saati almak muhtemelen 'ölüm kalım meselesi' kapsamına girmez.)

Ailesine işini kaybettiğinden bahsetmemiş olması doğal olarak çok şüpheli görünmedi. Elbette ki kovulma sebebini örtbas etmek isteyecekti; Jamie ve babası arasındaki gerginliğin sebebinin onun bir yerde sabit kalamaması, yeterli hırs ve dürtüye sahip olmaması olduğu göz önüne alındığında yine işsiz olduğu gerçeğini saklamak istemiş olması da mantıklı geliyor.

Tuhaf davranışlardan bahsederken -Arthur Reynolds bütün gün

neredeydi? Tamam, Jamie'nin gerçekten kaybolduğuna inanmadığını, büyük kavgalarının ardından evden kaçığını ve birkaç gün içinde sağ salim döneceğini düşündüğünü anlıyorum. Geçmiş tecrübeleri bu teoriyi destekliyor. Ama eşin ve küçük oğlun bir sorun olduğundan bu kadar eminken sen de olasılıkları değerlendirmeye başlamaz mısın? Karısının perişan halde olduğu ortada, Arthur her şeyin yolunda olduğuna inanıyor olsa bile karısını desteklemek için yanında olması gerekmez mi? Hâlâ bu araştırmaya dahil olmak istemiyor. şimdi kırk sekiz saatlik süreyi geçtik, belki yakında fikrini değerştirir.

Felaket partisi:

Jamie orada ne yapıyordu? Benim teorime göre gördüğu "birisi" büyük ihtimalle okulda benim dönemimden ya da alt dönemden bir kişi. Jamie onu anmada gördü sonrasında o kişiyi (muhtemelen arkadaş grubuyla birlikte) Highmoor'a, Stephen Thompson'ın evindeki felaket partisine yürürken takip etti. Jamie'nin içeri girdiğini (21:16'da görölüyor) ve o "birisi" ile konuşmak istediğini sanıyorum -başka neden takip etsin ki? Saat 21:38'de Jamie'nin şöminenin yanında duran "birisini" izlediğini düşünüyorum. 21:29'da çekilen bir fotoğrafta şöminenin etrafında kimliği belli dokuz kişi var.

13. sınıftan: Elspeth Crossman, Katya Juckes, Struan Copeland, Joseph Powrie, Emma Thwaites ve Aisha Bailey.

12. sınıftan: Yasmin Miah, Richard Willet ve Lily Horton.

Fotoğraf Jamie'nin görölme anıyla uyuşmuyor ama ona en yakın bulabildiğim bu. Yarın okulda onları bulacağım, bir şey biliyorlar mı bakacağım.

Sürülecek izler:

- Felaket partisinden daha çok fotoğraf ve video geldi -onlara bak.
- *Hillary F. Weiseman -bulabildiğim tek Hillary F. Weiseman 2006 yılında Little Kilton'da ölen 84 yılında bir

kadın. Ölüm ilanına göre bir kızı ve iki torunu var ama ben başka Weiseman bulamadım. Jamie bir buçuk hafta kadar önce onun adını neden yazdı? Bağlantı ne?

- Saat 22:32'de Jamie kimle telefonda konuşuyordu? Uzun bir konuşma mıydı 30 dakika+? Son haftalarda mesajlaştığı/konuştuğu kişi aynı kişi miydi? Nat da Silva değil.
- "Birisi" kim ve Jamie neden onu felaket partisine kadar takip etti?
- Para çalmak: sebebi ne? Ölüm kalım meselesi ne?

PAZARTESİ

3 GÜNDÜR KAYIP

On altı

Artık en önde oturmuyordu. Eskiden sınıfta, Elliot Ward II. Dünya Savaşı'nın ekonomik etkilerini anlatırken önde otururdu.

Artık dersi Noel'den önce Bay Wards'ın yerine gelen yeni tarih öğretmeni Bay Clark anlatıyordu. Gençti, belki otuzlarında bile değildi, tüy gibi görünen kahverengi saçları ve çoğu kıvılcık renkli olan düzgün sakalları vardı. İstekliydi ve PowerPoint slaytlarının geçişleri konusunda biraz fazla coşkuluydu. Ses efektleri konusunda da. Yine de pazartesi sabahı el bombalarının patlaması için erken bir saatti.

Gerçi Pip dersi dinlemiyordu. Arka köşede oturuyordu. Artık yeri orasıydı, Connor da yanında oturuyordu: bu değişmemişti. Ancak bugün geç kalmıştı ve şimdi de oturduğu yerde ayağını sallıyor ve derse de dikkatini vermiyordu.

Pip'in ders kitabı sıranın üstünde duruyordu, 237. sayfa açıktı ama not tutmuyordu. Ders kitabı onu Bay Clark'ın gözlerinden koruyan bir kalkandı. Telefonu kitaba dayamıştı, kulaklıkları takılıydı, kazağının önünden geçirdiği kablo kol boyunca kıvrılıyor, kulaklık uçları avcunda duruyordu. Tamamen gizlenmişti. Bay Clark, Pip'in çenesini eline dayamış, tarihleri ve sonuçları yazdığını düşünüyor olmalıydı ama aslında o felaket partisi dosyalarını karıştırıyordu.

Dün gece geç saatte ve bu sabah ekleri olan yeni bir e-posta dalgası gelmişti. Jamie hakkındaki haber yayılmış olmalıydı. Ama hâlâ ihtiyaç duyduğu zaman aralığı ve yere ait bir fotoğraf yoktu. Pip başını kaldırdı: zilin çalmasına beş dakika kalmıştı, bir e-postaya daha bakacak zamanı vardı.

Sıradaki Pip'in İngilizce sınıfından Hannah Revens'den gelmişti.

Selam Pip, diyordu. Bu sabah biri Connor'ın kayıp ağabeyini aradığını ve onun cuma gecesi felaket partisinde olduğunu söyledi. Bu video süper utanç verici -anlaşılan saat 21:49'da süper sarhoşken erkek arkadaşına göndermişim- lütfen kimseye gösterme. Arkada tanımadığım bir çocuk var. Okulda görüşürüz x

Pip ensesinin gerilip karıncalandığını hissetti. Zaman aralığı ve Hannah'ın tanımadığı bir çocuk. Bu o olabilirdi: fırsat. Ekteki dosyaya dokundu ve oynata bastı.

Ses kulaklarında çınladı: yüksek müzik, sohbet uğultusu, yemek odasındaki bira pong oyunundan geldiğini tahmin ettiği tezahürat ve yuhalamalar. Ama bu video oturma odasında çekilmişti. Görüntünün neredeyse tamamında Hannah'ın yüzü vardı, yukarı uzattığı koluyla kendini çekiyordu. Jasveen'in saat 21:38'de oturduğu ve videoda ucu görünen koltuğun karşısındaki kanepenin arkasına yaslanmıştı.

Hannah tek başınaydı, yüzünde Instagram'daki köpek filtresi vardı, saçlarının arasından çıkan kahverengi sivri kulaklar başını çevirdikçe sallanıyordu. Ariana Grande'nin yeni şarkısı çalıyordu ve Hannah dudaklarını oynatarak eşlik ediyordu. *Oldukça* abartılıydı. Şarkının ruhuna göre yumruğunu sıkıp gözlerini kapatıyordu.

Bu şaka değildi, değil mi? Pip Hannah'ın başının arkasına bakarak izlemeye devam etti. Arkadaki iki yüzü tanıdı: Joseph Powrie ve Katya Jukes. Kanepelerin konumuna bakılırsa görüntüye girmeyen şöminenin önünde duruyor olmalıydılar. Kameraya arkası dönük başka bir kızla konuşuyorlardı. Uzun, koyu renk düzleştirilmiş saçlar ve kot pantolon. Pip'in tanıdığı bir sürü kişi olabilirdi.

Video bitmek üzereydi, mavi çizgi çubuk üstünde sona doğru ilerliyordu. Altı saniye kalmıştı. İşte o sırada, aynı anda iki şey oldu. Uzun, kahverengi saçlı kız döndü, şömineden uzakla-

şıp Hannah'ın kamerasına doğru yürümeye başladı. Aynı anda görüntünün diğer tarafından biri ona doğru geldi, çok hızlı yürüyordu bu yüzden sadece bulanık halde başı ve gömleği göründü. Bordo gömleği.

Diğer iki kişi çarpışmak üzereyken Jamie uzanıp kızın omzuna dokundu.

Video sona erdi.

Pip'in koluna doğru "Kahretsin," diye fısıldaması Connor'ın dikkatini çekti. Kızın kim olduğunu biliyordu.

"Ne?" diye fısıldadı Connor.

"Birisi."

"Ha?"

Zil çaldı, metalik ses Pip'i ürküttü. Uykusuz kaldığında kulakları hep çok hassas oluyordu.

Kitabını çantasına koyup kendini kulaklıklarından kurtarıırken "Koridora," dedi. Ayağa kalktı, çantasını omzuna attı, Bay Clark'ın verdiği ödevi kaçırmıştı.

Arkada oturmak en son çıkmak demekti, sınıfın boşalmasını sabırla bekledi. Pip koridorda peşi sıra gelen Connor'ı uzaktaki duvara götürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Connor.

Pip kulaklıkları çözüp teker teker Connor'ın sivri kulaklarına taktı.

"Of dikkat etsen olur mu?" Pip telefonu ona doğru kaldırıp oynat düğmesine basarken Connor sesi daha iyi duyabilmek için elleriyle kulaklarının etrafını kapadı. Yüzünde minik bir gülümseme belirdi. "Vay canına, bu utanç verici," dedi birkaç saniye sonra. "Bana göstermek istediği bu ..."

"Elbette ki değil," dedi Pip. "Sonunu bekle."

Videonun sonunu gördüğünde gözlerini kısıp "Stella Chapman mı?" dedi.

"Evet." Pip kulaklıkları kulağından o kadar sert çekti ki Connor bir kez daha *ofladı*. "Stella Chapman onun anmada gördüğü ve partiye kadar takip ettiği 'birisi' olmalı."

Connor başıyla onayladı. “Peki şimdi ne yapacağız?”

“Öğle yemeğinde onu bulup konuşacağız. Birbirlerini nereden tanıdıklarını ve ne hakkında konuştuklarını soracağız. Jamie’nin onu neden takip ettiğini.”

“Tamam, iyi,” dedi Connor, ifadesi biraz değişmiş sanki kasları bir parça gevşemişti. “Bu iyi değil mi?”

“Evet,” dedi Pip gerçi *iyi* doğru kelime olmayabilirdi. Ama en azından nihayet bir yere varıyorlardı.

“Stella?”

“Ah selam,” diye yanıtladı Stella ağzında Twix’le. Badem şeklinde kahverengi gözlerini kıstı, kusursuz elmacık kemikleri yanık tenine sürdüğü bronzlaştırıcıyla daha da belirginleşmişti.

Pip onu nerede beklemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Dolap komşusuydular; Chapman, Fitz-Amobi’den sadece altı kapı uzaktaydı, çoğu sabah selamlaşırlardı ve selamlaşmaları her zaman Stella’nın dolap kapısının korkunç gıcirtısıyla son bulurdu. Stella kitaplarından bazılarını dolaba koymak için kapağı açarken Pip bu kez kendini gıcirtıya hazırladı.

“Ne var?” Stella’nın bakışları Pip’in omzunun üstünden hemen arkasında duran Connor’a kaydı. Koruma misali kalçasına koyduğu elleriyle gülünç görünüyordu. Pip, bir adım geri çekilip rahatlayana kadar ona öfkeyle baktı.

“Öğle yemeğine mi gidiyordun?” diye sordu Pip. “Seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?”

“Şey, evet, kafeteryaya gidiyorum. Sorun ne?”

“Önemli bir şey değil,” dedi Pip, Stella ile koridorda yürürken. “Sadece öncesinde seninle birkaç saniye konuşabilir miyim diye merak ettim. Burada?” Pip durdu, boş olup olmadığını önceden kontrol ettiği matematik sınıfının kapısını açtı.

“Neden?” Stella’nın sesindeki şüphe netti.

“Ağabeyim kayıp,” diye araya girdi Connor, elleri yine kalçasındaydı. Korkutucu görünmeye mi çalışıyordu? Çünkü hiç

işe yaramıyordu. Pip yine ona baktı, normalde Connor bakışları okuma konusunda iyiydi.

“Onun kayboluşunu araştırdığımı duymuşsundur,” dedi Pip. “Sadece Jamie Reynolds hakkında birkaç soru sormak istiyorum.”

“Üzgünüm.” Stella huzursuzca kıpırdandı, saçlarının ucuyla oynamaya başladı. “Onu tanımıyorum.”

“Ama...” Connor konuşmaya yeltendi ama Pip onu durdurdu.

“Jamie cuma gecesi felaket partisindeydi. Şimdilik son olarak görüldüğü yer orası,” dedi Pip. “Jamie’nin partiye gelip seninle konuştuğu bir video buldum. Sadece ne hakkında konuştuğunuzu ve birbirinizi nereden tanıdığınızı bilmek istiyorum. Hepsi bu.”

Stella cevap vermedi ama ifadesi onun söylemediği şeyi ortaya döküyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış pürüzsüz alnı çizgilerle dolmuştu.

“Onu gerçekten bulmamız gerek Stella,” dedi Pip nazikçe. “Başı belada olabilir, ciddi ve o gece yaşanan herhangi bir şey nereye gittiğini bulmamıza yardımcı olabilir. Bu... Bu ölüm kalm meselesi,” dedi Connor’a bakmamaya çalışarak.

Stella dudağını ısırды, kararını verirken gözlerini kapadı.

“Tamam,” dedi.

Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2. SEZON:
Stella Chapman ile röportaj.wav



Stella: Böyle iyi mi?

Pip: Evet, harika, seni gayet iyi duyabiliyorum. Jamie Reynolds'ı nereden tanıdığınla başlayalım mı?

Stella: Ben... şey, Ben... Onu tanımıyorum.

Connor: **DUYULMUYOR**

Pip: Connor, kayıt sırasında konuşamazsın.

Connor: **DUYULMUYOR.**

Stella: Şey... Ben... Ben...

Pip: Gerçekten Connor, sen neden öğle yemeğine gitmiyorsun? Orada görüşürüz.

Connor: **DUYULMUYOR**

Pip: Ah hayır cidden, ısrar ediyorum Connor. Seninle orada buluşuruz. Git hadi. Ah, kapıyı kapat lütfen. Teşekkürler. Bunun için özür dilerim, o sadece ağabeyi için endişeleniyor.

Stella: Evet, sorun yok, anlıyorum. Sadece ağabeyi hakkında onun yanında konuşmak istemedim, anlıyorsun değil mi? Tuhaf olurdu.

Pip: Anlıyorum. Böylesi daha iyi. Pekala Jamie'yi nereden tanıyorsun?

- Stella: Onu *gerçekten* tanımıyorum. Hem de hiç. Cuma gecesi onunla ilk defa konuştum. Bu sabah okula gelirken posterleri görene kadar kim olduğunu bile bilmiyordum.
- Pip: İzin ver şu videoyu sana izleteyim. Hannah'ın yüzünü görmezden gel. Görüyor musun, arka planda, sen Katya'nın yanından ayrılıyorsun ve sonra Jamie senin yanına geliyor.
- Stella: Evet, geldi. Bu ee... Tuhaftı... Gerçekten tuhaftı. Yanlış anlama falan olduğunu düşündüm. Ya da akli karışmıştı.
- Pip: Ne demek istiyorsun? Seninle ne hakkında konuşmak istedi?
- Stella: Senin de gördüğün gibi omzuma dokundu ben de ona döndüm ve o "Leila sensin," dedi. Ben de "Hayır, benim adım Stella," dedim. Ama o "Leila, gerçekten sensin," diye devam etti ve "Hayır, ben değilim," dediğimde beni dinlemiyordu.
- Pip: Leila mı?
- Stella: Evet. Oldukça ısrarcıydı onun üzerine ben "Üzgünüm, seni tanımıyorum," deyip uzaklaşmaya başladım ve şöyle bir şey dedi, "Leila, benim Jamie. Az kalsın seni tanıyamayacaktım, saçlarını değiştirmişsin." O noktada kafam karıştı. O da şaşkın görünüyordu sonra bana bir lise partisinden ne yaptığımı sordu. Artık beni ürkütmeye başlamıştı, ona dedim ki , "Benim adım Leila değil, Stella ve senin kim olduğunu ya da neden bahsettiğini bilmiyorum. Beni rahat bırak yoksa çığlık atacağım." Ve sonra uzaklaştım. Bu kadar. Başka bir şey söylemedi, peşimden de gelmedi. Ben giderken gerçekten üzgün görünüyordu ama nedenini bilmiyorum. Hâlâ da neler olduğunu, ne demek istediğini anlamış değilim. Bu tu-

haf, ürkütücü bir kız tavlama taktiğiye bilmiyorum, o bizden büyük, değil mi?

Pip: Evet, yirmi dört yaşında. Bir saniye, doğru anlamış mıyım: sana birkaç kez Leila diye hitap etti ve sen onu tanımıyor gibi görününce "Benim Jamie," dedi. Ardından saçlarını değiştirmenle ilgili yorum yaptı-

Stella: Ki değiştirmedim, saçlarım yani evelden beri böyle.

Pip: Doğru ve sonra sana "Bir lise partisinde ne yapıyorsun?" diye sordu.

Stella: Evet, tam olarak bu kelimelerle. Neden? Ne düşünüyorsun?

Pip: Stella... Sosyal medya hesabında mesela Insta'da çok fotoğrafın var mı? Selfie ya da sadece senin olduğun fotoğraflar?

Stella: Evet var. Çoğu öyle. Bunun nesi yanlış?

Pip: Hiçbir şeyi. Sadece senin olduğun kaç fotoğraf var?

Stella: Bilmem. Bir sürü. Neden?

Pip: Kaç takipçin var?

Stella: Çok değil. Sekiz yüz civarı? Neden Pip? Sorun ne?

Pip: Bence şey, bana Jamie bir *catfish* *olayından bahsediyor gibi geldi.

Stella: Catfish mi?

Pip: Biri senin fotoğrafını kullanıp kendine Leila demiş.

Stella: Ah. Şimdi sen söyleyince çok mantıklı geldi. Evet, Jamie beni gerçekten tanıdığını düşünüyor gibi görünüyordu ve benim de onu tanımamı bekliyor gibi konu-

* Başka insanların sosyal medya hesaplarından alınan fotoğraflarla oluşturulan sahte hesap.

şuyordu. Sanki daha önce çok defa konuşmuşuz gibi. Ama gerçek hayatta değil.

Pip: Evet. Ve eğer bu catfish ise belki de bir şekilde fotoğrafların üzerinde oynamışlardır, "saçını değiştirmişsin" yorumu bundan dolayı olabilir. Bence Jamie seni anmada gördü yani... Leila olduğunu düşündüğü kişiyi, onu gerçek hayatta ilk kez görüyordu ama kafası karıştı çünkü sen farklı görünüyordun. Sonra seni felaket partisine kadar takip etti, seninle konuşmak için fırsat kolladı. Ama aynı zamanda seni orada, bir lise partisinde, on sekiz yaşındaki çocuklarla takılırken gördüğü için şaşkındı, bu yüzden Leila'nın ona daha büyük, yirmilerinde olduğunu söylediğini düşünüyorum.

Stella: Evet, çok mantıklı. Her şey uyuyor. Catfish. Çok net. Ah tanrım, şimdi asılmaya çalışmadığını anladığım için söylediklerim yüzünden kendimi kötü hissettim. Sonrasında yıkılmış görünüyordu. Anlamış olmalı, değil mi? Leila'nın gerçek olmadığını ona yalan söylediğini anladı herhalde.

Pip: Öyle görünüyor.

Stella: Yani şimdi kayıp mı? *Ciddi ciddi* kayıp mı?

Pip: Evet, *ciddi ciddi* kayboldu. Biri tarafından kandırıldığını öğrendikten hemen sonra.

Kimden: harryscythe96@yahoo.com 14:41

Kime: IBKCRpodcast@gmail.com

Konu: Jamie Reynolds'ın görülmesi

Sevgili Pippa Fitz-Amobi

Merhaba, benim adım Harry Scythe. Podcast'inin büyük hayranıyım -ilk sezonda harika iş çıkardın! Kilton'da yaşıyorum ve kitapçıda çalışıyorum (bu e-postayı da sana şu an oradan gönderiyorum.) Cuma öğleden sonra çalışıyordum, kapadıktan sonra ben ve iş yerinden birkaç arkadaşım anma törenine gittik -Andie ya da Sal'ı tanımıyordum ama gitmenin iyi olacağını düşündük. Törenin ardından sipariş verip bira içmek için arkadaşımızın Wyvil Yolu'ndaki evine gittik.

Her neyse, gecenin sonunda oradan ayrılırken sizin çocuğu, Jamie Reynolds'ı gördüğümüze oldukça eminim, yanımızdan geçti. O olduğundan % 98 eminim. Bu sabah posterleri görünce arkadaşlarımla konuştum ve onlar da o olduğunu düşünüyor. Bu yüzden mümkün olduğunca çabuk sana haber vermem gerektiğini düşündüm. Ben ve o gece orada olan iki arkadaşım şu an işteyiz, yani eğer bu bilgi işine yarayacaksa istediğin zaman bizimle irtibata geçebilir/gelip konuşabilirsin.

Saygılarımla,
Harry

On yedi

Anacadde üzerindeki Book Cellar göze çarpıyordu. Pip'in hatırladığı kadarıyla hep böyleydi. Ve bunun nedeni sadece tek bir kitaba daha *ihtiyacı* olduğunda annesinin kolundan çekistirerek gitmek istediği yer olması değildi. Kelimenin tam anlamıyla dikkat çeken bir yerdi: caddenin geri kalanı bembeyaz cepheleri ve çapraz şeklinde siyah ahşap kirişleriyle tek tipken bu dükkânın sahibi, dış duvarları parlak, keyif verici bir mora boyamıştı. Anlaşılan on yıl önce büyük bir kargaşaya neden olmuştu.

Connor kaldırımında Pip'in arkasında yürüyordu. Kendisinin de söylediği gibi *tüm bu catfish teorisi* pek aklına yatmıyordu. Pip'in, Jamie'nin son haftalarda hep telefonu ile ilgilendiğini söyleyenin kendisi olduğunu hatırlatması bile pek işe yaramamıştı.

"Şimdiye kadar öğrendiğimiz her şeyle uyuyor," diye devam etti Pip ilerideki kitap dükkânına bakarak. "Geç saatteki telefon konuşmaları, ekranının görünmemesi konusundaki hassasiyeti. Bu da bana şu Leila ile olan ilişkisinin, bu kandırmanın romantik bir şey olduğunu düşündürüyor. Jamie, Nat da Silva olayından sonra muhtemelen kendini savunmasız hissediyordu, internetten birine âşık olması anlaşılır. Özellikle de Stella Chapman'ın fotoğraflarını kullanan birisine."

"Olabilir. Sadece böyle bir şey beklemiyordum." Connor'ın başını omzuna doğru eğmesi baş ile onaylama ya da omuz silkme olabilirdi.

Bunu Connor'la yapmak aynı şey değildi. Ravi tam olarak ne diyeceğini, ne çıkarım yapacağını, onu net bir biçimde düşünmeye nasıl iteceğini biliyordu. Hatta en çılgın fikirlerine bile onunla birlikte el ele atlardı. Onlar böyle çalışırlar ne zaman konuşacaklarını ne zaman sadece birbirlerinin yanında olacaklarını bilip birbirlerinin en iyi yönlerini ortaya çıkarırlardı. Ravi hâlâ mahkemedeydi ama onu daha önce, Stella ile röportaj yap-

tıktan sonra aramıştı. Savcılık bitirmişti ve Max'in savunmasının başlamasını bekliyordu ve her şey yerli yerine oturana kadar -Jamie, Leila- konuşmuşlardı. Oysa bu Connor'a yaptığı üçüncü açıklamaydı ve o her seferinde omuz silkerek Pip'in zihninde şüphe yaratıyordu. Şüphelenmek için zaman yoktu bu yüzden Pip kaldırırmda hızlanıp şüpheleri geçiştirmeye çalışırken Connor da ona yetişmek için çabalıyordu.

"Elimizdeki kanıtlara uyan tek açıklama bu," dedi. "İç güdüler kanıtları takip etmeli, bu iş böyle yürür." Kapının önünde durup dikkatini Book Cellar'a çevirdi. "Burada olası görgü tanıklarıyla işimiz bitince bizim eve gideriz. İnternette şu Leila'yı bulup teorimizi doğrulayabilecek miyiz bakarız. Ah," Connor'a döndü, "Ve lütfen konuşmayı benim yapmama izin ver. Böylesi daha iyi olur."

"İyi, tamam," dedi Connor. "Stella olayı için üzgün olduğumu söyledim."

"Biliyorum. Sadece endişeli olduğumu da biliyorum." İfadesini yumuşattı. "Sadece bana bırak. Bunun için buradayım."

Pip'in içeri girmek için açtığı cam kapının üstündeki çan çaldı. Dükkânın içindeki kokuyu seviyordu, eski tür bir kokuydu, bayat ve zamansız. Altın rengi metal harflerle işaretlenmiş koyu maun raflardan oluşan labirentte insan kendini kaybedebilirdi. Çocukken bile kendini hep Suç bölümünün önünde bulurdu.

"Merhaba," tezgâhın arkasından boğuk bir ses geldi. Ve ardından, "Ah, sensin. Selam," dedi.

Kasada duran adam masanın yanından geçip çalışan bölümden onlara doğru yürüdü. En yüksek raflar kadar uzun olan boyu ve bir o kadar geniş vücudu, kalın kaslı kolları ve küçük bir topuz halinde toplanan siyaha yakın saçlarıyla buraya ait değilmiş gibi görünüyordu.

"Ben Harry," dedi elini Pipe'ye uzatıp. "Scythe," diye ekledi elini sıkarken. "Sana e-postayı gönderen kişi."

"Evet, bunun için çok teşekkür ederim," dedi Pip. "Elimden geldiğince çabuk geldim, zil çalar çalmaz buraya koştuk." Con-

nor'ın ayağının altındaki zemin tahtası gıcırdadı. "Bu Connor Reynolds, Jamie'nin kardeşi."

"Merhaba," dedi Harry şimdide uzattığı elini Connor'a çevirmişti. "Ağabeyin için üzgünüm dostum."

Connor yarım yamalak birkaç kelime mırıldandı.

"Cuma gecesi ne gördüğünüzü sorabilir miyim?" dedi Pip. "Kaydetmemin sakıncası var mı?"

"Tabii, tabii sıkıntı yok. Hey Mike," diye seslendi arka tarafta rafları düzelten adama. "Gidip ofisten Soph'ı getirsene! Onu gördüğümüzde üçümüz de oradaydık," diye açıkladı.

"Harika. Mikrofonları buraya yerleştirebilir miyim?" Kasa-nın yanındaki masayı işaret etti.

"Tabii tabii, saat dörtten sonra kapanıncaya kadar genellikle boş oluruz." Harry'nin kahverengi kâğıt torbaları kaldırdığı yere Pip sırt çantasını bıraktı. Dizüstü bilgisayarıyla iki USB mikrofonu çantadan çıkardı.

Soph ve Mike arka ofisten çıktılar. Pip her zaman orada ne olduğunu merak etmişti ama bu yaş aldıkça azalan bir meraktı.

Selamlaşma ve tanışma faslının ardından Pip Book Cellar'ın üç çalışanına mikrofonun etrafında toplanmalarını söyledi. Harry'nin boyuna göre ayarlayabilmek için onların mikrofonunu birkaç kitabın üstüne koymak zorunda kaldı.

Herkes hazır olunca Pip kayıt düğmesine bastı ve başını salladı. "Harry, anma töreninin ardından birinin evine gittiğini söylediniz. Ev neredeydi?"

"Benim evimdi," dedi Mike, konuşurken sakalını o kadar sert kaşımıştı ki Pip'in ekranındaki mavi ses çizgisin yükselmesine neden oldu. Diğer ikisinden daha büyük görünüyordu, en azından otuzlarındaydı. "Wyvil Yolu'nda."

"Nerede oturuyorsun?"

"Elli sekiz numara, yolun kıvrıldığı yerin ortasında."

Tam olarak nereyi kast ettiğini biliyordu. "Pekala, geceyi hep birlikte mi geçirdiniz?"

“Evet,” dedi Soph. “Biz ve arkadaşımız Lucy. O bugün burada değil.”

“Ve hepiniz Mike’ın evinden aynı anda mı ayrıldınız?”

“Evet, arabayı ben kullanıyordum,” dedi Harry. “Eve giderken Soph ve Lucy’i bıraktım.”

“Tamam,” dedi Pip, “Aranızda evden tam olarak saat kaçta çıktığınızı hatırlayan var mı?”

“23:45 falandı, değil mi?” dedi Harry arkadaşlarına bakarak. “Eve vardığım saati düşünerek söylüyorum.”

Mike başını iki yana salladı. “Bence biraz daha önce olmalı. Saat 23:45’te yattım, biliyorum çünkü alarmı kurmak için telefonun saatine bakmıştım. Sizi uğurladıktan sonra hemen yukarı çıktım, yatmak için hazırlanmam ancak beş dakika sürmüştür bu yüzden 23:40’ta çıktığınızı düşünüyorum.”

“23:40 mı? Bu harika, teşekkürler,” dedi Pip. “Bana Jamie’yi nasıl gördüğünüzü anlatır mısınız? Neredeydi? Ne yapıyordu?”

“Yürüyordu,” dedi Harry gözünün önüne gelen saçlarını geri iterken. “Oldukça hızlı... Bir yere gidiyor gibi demek istiyorum. Mike’ın evinin bulunduğu taraftaki kaldırımdaydı, sadece birkaç adım arkamızdan geçti. Bize bakmadı bile. Her nereye gidiyorsa ona odaklanmış gibiydi.”

“Hangi yöne gidiyordu?”

“Wyvil Yolu’nun yukarısına,” dedi Mike, “Kasabanın merkezinden uzağa.”

“Wyvil Yolu boyunca mı yürüdü? Yoksa mesela Tuder Hattı ya da başka bir yere saptı mı?” diye sordu Pip kulağına takılı kulaklıkları tutup iyi mi diye Connor’a bakarken. Dikkatle izliyor, söylenen her kelimeyi gözleriyle takip ediyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Harry. “Yanımızdan geçtikten sonra onu görmedik, diğer taraftaki arabama gittik. Üzgünüm.”

“Onun Jamie Reynolds olduğundan emin misiniz?”

“Evet, ben o olduğundan oldukça eminim,” konuşan içgüdüsel olarak mikrofona eğilen Soph’tu. “O saatte etrafta yürüyen başka kimse yoktu bu yüzden dikkatimi daha çok çekti. Harry

posterini gösterdiğinde anladım. Kapıdan ilk ben çıkmıştım, Jamie'nin bize doğru yürüdüğünü gördüm, sonra Mike'a hoşça kal demek için arkamı döndüm."

"Ne giyiyordu?" diye sordu Pip. Bunu tam olarak onları test etmek için sormamıştı ama emin olmak zorundaydı.

"Üstünde koyu kırmızı morumsu bir gömlek vardı," dedi Soph onay almak için arkadaşlarının gözlerine bakarak.

"Evet, bordo rengi," dedi Harry. "Kot pantolon. Spor ayakkabı."

Pip telefonunun kilidini açtı ve Jamie'nin anmada çekilmiş net fotoğrafını açtı. Telefonu kaldırdı, Soph ve Harry başlarını sallayarak onayladı. Ama sadece Soph ve Harry.

"Bilmiyorum," dedi Mike ağzının bir kenarını dudak büker gibi kıvrarak. "Daha koyu renk bir şey giydiğine yemin edebilirim. Demek istediğim, onu sadece birkaç saniye gördüm ve karanlıktı. Ama bence şapkası olan bir şey giyiyordu. Lucy de öyle düşünüyor. Ve ellerini göremedim çünkü ceplerindeydi, ceket cebi gibi bir şeyin içine sokmuştu. Sadece gömlek giyiyor olsa o zaman elleri neredeydi? Ama kapıya en son ben çıktım yani onu sadece arkadan gördüm."

Pip telefonu kendine çevirip Jamie'ye baktı. "Kaybolduğunda üzerinde bu vardı," dedi.

"Ah, sanırım doğru düzgün bakamadım," dedi Mike geri adım atarak.

"Sorun yok," diyerek gülümsedi Pip rahatlatıcı bir tavırla. "Daha sonra önemli olacağını bilmediğiniz küçük ayrıntıları hatırlamak zordur. Jamie ile ilgili başka bir şey hatırlıyor musunuz? Mesela davranışları?"

"Göze çarpan bir şey yoktu," dedi Harry, Soph'a bakarak. "Galiba çok hızlı nefes alıp verdiğini fark ettim. Bir yere yetişmek için acele eden bir adama benziyordu."

Bir yere yetişmek için acele eden. Pip zihninde tekrar ettiği kelimelere kendininkileri ekledi: *ve şimdi hiçbir yerde yok.*

"Tamam." Kaydı durdurdu. "Zaman ayırdığınız için hepinize teşekkür ederim."

On sekiz

Pip elindeki kâğıt parçasını çevirip yarım saat önce karaladığı listeye göz gezdirdi:

Leila

Leyla

Laila

Layla

Leighla

Lejla

Mutfaktan ödünç aldığı bir sandalyeyle Pip'in masasının arkasında oturan Connor "Bu imkansız," dedi pes ederek.

Pip sabırsızca sandalyesinde dönerek esintinin elindeki listeyi sallamasına izin verdi. "Sahte hesabımızın bir sürü değişik şekilde yazılabilecek bir isim seçmesi sinir bozucu." İsmi Facebook ve Instagram'da arattılar ama soyadı olmadan -ya da ilk adın nasıl yazıldığını bilmeden- arama sonucu çok ve işe yaramazdı. Stella Chapman'ın Instagram'daki tüm görüntüleriyle yaptıkları aramada bir yere varmamıştı. Belli ki Leila'nın hesabı algoritmaların onu bulamayacağı şekilde değiştirilmişti.

"Onu asla bulamayacağız," dedi Connor.

Yatak odasının kapısı üç kere hafifçe tıkladı.

"Git buradan," dedi Pip Instagram'da Leighlalar'ın olduğu sayfayı aşağı doğru kaydırırken. Kapı gıcırdayarak açıldı, Ravi bir kaşı havada, dudaklarını sarkıtmış halde orada duruyordu.

"Ah, sana demedim." Pip başını kaldırırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yine Josh geldi sandım. Özür dilerim. Merhaba."

"Merhaba," dedi Ravi, Connor'ı selamlamak için iki kaşını kaldırırken yüzünde keyifli bir tebessüm vardı. Masaya doğru yürüdü, dizüstü bilgisayarın yanına oturdu, bir ayağını Pip'in sandalyesine uzatıp bacağının altına sıkıştırdı.

“Duruşmanın devamı nasıl geçti?” Ravi, Connor’ın göremeyeceği gizli selamlaşma için ayak parmaklarını oynatınca Pip ona baktı.

“Fena değildi.” Neler yaptıklarına görmek için gözlerini kısıp ekrana baktı. “Son kurban ifadesini bu sabah verdi. Ayrıca Max’in ondan düzenli olarak Rohypnol aldığını kanıtlamak için Andie Bell’in kullan at telefonunu sundular. Öğle molasının ardından savunmanın sırası geldi, kürsüye ilk olarak Max’in annesini çağırdı.”

“Ah, nasıl gitti?” diye sordu Pip.

“Epps ona yedi yaşındayken lösemi nedeniyle ölümün eşinden dönen Max’in çocukluğunun nasıl geçtiğini sordu. Annesi hastalık sırasında oğlunun nasıl cesur, *hassas*, *sevecen* ve *tatlı* olduğunu anlattı. İyileşmesinin ardından bir yıl geç başladığı okulda Max’in ne kadar utangaç ve sessiz olduğundan bahsetti. Bu davranışlarını yetişkinliğine taşıdığını söyledi. Oldukça inandırıcıydı,” dedi Ravi.

“Bence bunun nedeninin oğlunun bir tecavüzcü olmadığına oldukça *inanıyor* olması,” dedi Pip. “Muhtemelen Epps kendinden geçmiştir, altın madeni bulmak gibi bir şey bu. Müşterini insanlaştırmak için çocuk yaştaki kanserden daha iyi ne olabilir?”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum,” dedi Ravi. “Güncellemeyi sonra kaydedeceğiz, değil mi? Şimdi ne yapıyoruz, sahte hesabı mı arıyoruz? Leyla böyle yazılmıyor,” diye ekledi ekranı göstererek.

“Bir sürü yazılış şeklinden biri bu,” dedi Pip iç çekip. “Boşa kürek çekiyoruz.”

“Kitapçıdaki çocuktan ne haber?” diye sordu Ravi.

“Bence söyledikleri doğru,” dedi Pip. “23:40’ta Wyvil Yolu’nun yarısında yürürken görmüşler. Dört tanık var.”

“Şey,” dedi Connor usulca, “Her konuda aynı fikirde değiller.”

“Öyle mi?” dedi Ravi.

“Jamie’nin ne giydiğiyle ilgili ufak fikir ayrılıkları,” dedi Pip. “İkisi onu bordo gömlekle görmüş, diğer ikisi üstünde kapüşonlu sweatshirt gibi bir şey olduğunu düşünüyor.” Connor’a döndü. “Görgü tanıkları arasındaki küçük tutarsızlıklar normaldir. İnsan hafızası mutlak değildir. Ama giysiler uyuşmasa da ağabeyini gördüklerine yemin eden dört kişi var, buna güvenebiliriz.”

“23:40,” diye yüksek sesle düşündü Ravi, “Bu son görülmesinden bir saat sonra. Highmoor’dan Wyvil Yolu’na yürümek bir saat sürmez.”

“Hayır, sürmez.” Pip onun kaldığı yerden devraldı. “Bu arada bir yere uğramış olmalı. Bahse varım Layla ile ilgisi vardır.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Connor.

“Felaket partisinde Stella ile konuşuyor,” dedi Pip. “Leyla’nın onu oltaya getirdiğini öğreniyor. Sonra dışarıda telefonla konuşurken görülüyor, tedirgin, polisi aramaktan bahsediyor. Konuştuğu kişi onun Lailası olmalı, öğrendiklerinden sonra onunla yüzleşiyor. Jamie kendini ihanete uğramış ve üzgün hissetmiş olmalı, George’un davranışlarını tanımlaması buna uyuyor. Sonrasında ne olduysa, Jamie nereye gittiye bununla ilgili olmalı. Leighla ile ilgili.”

“Bunu birden fazla kez açıklamak zorunda kaldığını anlayabiliyorum,” dedi Ravi Connor’a bakarak şüpheli bir tavırla. “Dikkat: bunu yapmaktan nefret eder.”

“Öğreniyorum,” dedi Connor.

Pip, Ravi’ye öfkeli bir bakış attı. En azından o bakışlarını okuyabiliyor ve anında tepki veriyordu. “Aynı zamanda da sinir bozucu bir biçimde hep haklıdır yani...”

“Pekâlâ, sıradaki plan,” dedi Pip. “Bir Tinder profili oluşturmak.”

“Az önce hep haklı olduğunu söyledim,” diye karşılık veren Ravi’nin sesi tiz ve espriliydi.

“Balık tutmak için.” Pip çocuğun dizine vurdu. “Körü körüne ismini arayarak Laila’yı bulamayacağız. En azından Tin-

der'da aramayı bölge olarak daraltabiliriz. Stella'nın röportajına bakılırsa Jamie Leyla'yı Little Kilton'da gördüğüne değil, felaket partisinde gördüğüne şaşırmış. Bu da bana Jamie'ye buralı olduğunu söylediğini düşündürüyor, sadece gerçek hayatta hiç buluşmadılar çünkü... Kandırmacaydı."

Telefonuna Tinder uygulamasını indirdi, parmağını isim kutucuğunun üstüne getirip yeni bir profil oluşturmaya başladı.

"Hangi adı kullanacağız?" dedi Ravi.

Pip ona baktı, gözleriyle çoktan sorusunu sormuştu.

"Beni bir randevu sitesine mi koymak istiyorsun?" diye sordu Ravi. "Sen tuhaf bir kız arkadaşsın."

"Böylesi daha kolay çünkü bende bir sürü fotoğrafın var. Zaten profili hemen sileceğiz."

"İyi," Ravi sırtıttı. "Ama gelecekteki kavgalarımızda bunu bir argüman olarak kullanamazsın."

"Tamam," dedi Pip hakkında kısmını doldururken. "*Futbol ve balık tutmak gibi erkeksi şeylerden hoşlanır.*"

"Aha," dedi Ravi, "oltaya getirmek."

"Siz ikiniz," diyen Connor'ın gözleri tenis maçı izler gibi ikisinin arasında gidip geliyordu.

Pip tercihleri değiştirmek için ayarlara tıkladı. "Beş kilometre çapla bölgeyi daraltalım. Bize kadınları göstermesini istiyoruz," dedi bu seçeneğin yanındaki kaydırma düğmesine tıklayarak. "Ve yaş aralığı... Pekâlâ Jamie'nin onun on sekizinden büyük olduğunu düşündüğünü biliyoruz bu yüzden on dokuzla yirmi altı arasını seçelim mi?"

"Evet, kulağa mantıklı geliyor," dedi Connor.

"Tamam." Pip ayarları kaydetti. "Hadi balık avlayalım."

Ravi ve Connor birbirlerine sokulup Pip'in omzunun üstünden olası eşleşmeleri sola doğru kaydırmasını izledi. Kitapçıdaki Soph da oradaydı. Ekranı birkaç kez kaydırıdıktan sonra Naomi Wards'ın onlara sırttan yüzü karşılarına çıktı. "Ona bundan söz etmeyeceğiz," dedi Pip Naomi'nin resmini yana kaydırırken.

Ve işte oradaydı. Bu kadar çabuk bulmayı beklemiyordu, bir anda karşısına çıkmıştı, az kalsın ekranı kaydırarakken baş parmağını ekrana değmeden önce durdurmuştu.

Layla.

“Aman tanrım,” dedi. “Layla, A-Y ile yazılıyor. Yirmi beş yaşında. Bir kilometreden daha yakında.”

“Bir kilometreden daha mı yakın? Ürkütücü,” dedi Connor ve daha iyi görebilmek için yaklaştı.

Pip, Layla’nın profilindeki dört fotoğrafa baktı. Bunlar Stella Chapman’ın Instagram hesabından çalınmış fotoğraflardı ama hepsi kırılmış, döndürülmüş ve filtrelenmişti. Ve asıl fark Layla’nın saçlarının kül rengi olmasıydı. Çok iyi iş çıkarılmıştı; Layla Photoshop programını kullanarak renk modu ve derinlik üzerinde oynamış olmalıydı.

“Okur. Öğrenmeye açık. Gezgini.” Ravi biyografisini okuyordu. “Köpek sever. Ve hepsinden öte kahvaltıya bayılır.”

“Kulağa ulaşılabilir geliyor,” dedi Pip.

“Evet, doğru,” dedi Ravi. “Kahvaltı en iyisi.”

“Bu *bir* olta, haklıymışsın,” dedi Connor tükürür gibi hızlı hızlı solurken. “Stella- ama sarışın. Neden?”

“Belli ki sarışınlar daha eğlenceli,” dedi Pip Layla’nın fotoğraflarına bir kez daha bakarken.

“Evet sen esmersin ve eğlenmekten nefret ediyorsun yani evet. Bu doğru,” dedi Ravi sevgiyle Pip’in başının arkasını okşayarak.

“Aha.” Pip bionun en altını işaret etti: *Insta@LaylaylaylaM*. “Instagram adı.”

“Ona git,” dedi Connor.

“Gidiyorum.” Pip Instagram uygulamasını açtı, arama çubuğuna takma adı yazdı. Sonuçların en tepesinde Stella’nın üzerinde oynanmış yüzü belirdi, Pip profile tıkladı.

Layla Mead. 32 gönderi. 503 takipçi. 101 takip edilen

Fotoğrafların çoğu Stella’nın sayfasından alınanlardı, burada

saçları doğal küllü sarıydı ama aynı delici gülümseme ve mükemmel ela gözleri vardı. Stella'nın olmadığı fotoğraflar da vardı, Little Kilton'da bir barın aşırı filtrelenmiş görüntüsü ilginç ve davetkar görünüyordu. Daha aşağıdaki bir fotoğrafta Ravi'nin evinin yakınında engibeli bir kır alanı ve göğe yükselen turuncu bir güneş görülüyordu.

Pip ilk gönderiyi kontrol etmek için aşağı kaydıldı, Stella/Layla'nın yavru beagle'ı kucakladığı bir fotoğraftı. Altına şöyle yazmıştı: *Revizyon: yeni güzellik ah ve... Yavru köpek!*

"İlk fotoğraf 17 Şubat'ta yüklenmiş."

"Yani Layla o zaman *doğmuş*," dedi Ravi. "Sadece iki ay önce."

Pip, Connor'a baktı, bu kez daha söylemeden Pip'in ne söyleyeceğini anlamış gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Connor. "Uyuşuyor. Ağabeyim onunla mart ortasında konuşmaya başlamış olmalı, ruh hali o zaman değişmeye başladı, yine mutlu görünüyordu ve telefonu sürekli elindeydi."

"Bu zaman zarfında bir sürü takipçi edinmiş. Ah..." takipçi listesini kontrol etti, "Jamie burada. Ama takipçilerin çoğu bot ya da aktif olmayan hesaplar gibi görünüyor. Büyük ihtimalle takipçi satın almış."

"Layla ağırdan almamış," diyen Ravi, Pip'in bilgisayarını kucasına alıp bir şeyler yazmaya başladı.

"Bekle," dedi Pip, Layla'nın takipçileri arasında başka bir isme odaklanmıştı. "Adam Clark." Connor'a baktı. İkisinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ravi bakıştıklarını fark etti. "Ne?" diye sordu.

"Bu bizim yeni tarih öğretmenimiz," diye cevap verdi Connor, bu arada Pip o olduğundan emin olmak için isminin üstüne tıkladı. Hesap gizli olarak ayarlanmıştı ama kızıyla karışık sakallarına iştirilmiş küçük Noel süsleriyle kocaman gülümsediği profil resmi kesinlikle ona aitti.

"Sanırım Layla ile konuşan tek kişi Jamie değil," dedi Pip. "Stella tarih dersi almıyor ve Bay Clark da okulda yeni, eğer onunla konuşuyorsa sahte hesap olduğunu bilmiyor olabilir."

“Aha,” dedi Ravi dizüstü bilgisayarını avcunda çevirerek. “Layla Mead’in Facebook hesabı da var. Aynı resim, ilk paylaşım 17 Şubat.” Okumak için ekranı kendine çevirdi. “O gün durumunu güncellemiş: *Eskisinin şifresini unuttuğum için yeni hesap açtım.*”

“Hep aynı hikâye, Layla,” diyen Pip, Stella’nın ışıltılı gülümsemesinin bulunduğu Stella’nın değil Layla’nın olan sayfaya geri gitti. “Ona mesaj atmayı denemeliyiz, değil mi?” Gerçekten sormuyordu ve ikisi de bunu biliyordu. “Jamie’ye ne olduğunu, onun nerede olduğunu bilmesi en muhtemel kişi o.”

“Onun kesinlikle bir kız olduğundan emin misin?” diye sordu Connor.

“Bence evet. Jamie onunla telefonda konuşuyordu.”

“Ah, doğru. Peki ona ne mesaj atacaksın?”

“Şey...” Pip düşünürken dudağını ısırdı. “Ben, Ravi ya da podcast üzerinden gönderemem. Hatta senden bile Connor. Jamie’yle bir ilgisi varsa onunla bağlantımızı, kayboluşunu araştırdığımızı biliyordur. Bence dikkatli olmalıyız, sadece konuşmak isteyen bir yabancı gibi yaklaşmalıyız. Yavaş yavaş kim olduğunu ya da Jamie hakkında neler bildiğini öğrenebilecek miyiz bakalım. Yavaş yavaş. Sahte hesap anlaşılmaktan hoşlanmaz.”

“Yeni bir hesap açabiliriz ama hiç takipçi olmamasından şüphelenebilir,” dedi Ravi.

“Lanet olsun haklısın,” diye mırıldandı Pip. “Hımm...”

“Bir fikrim var?” Connor bunu bir soru gibi tonlamış, cümlelerin sonunu vazgeçecekmiş gibi uzatmıştı. “Şey, pekâlâ, başka bir Instagram hesabım var. İsimsiz bir tane. Ben şey ben fotoğraf çekmekle ilgileniyorum. Siyah beyaz fotoğraf,” dedi mahcup bir tavırla omuz silkerek. “İnsanların değil, kuşlar binalar falan. Kimseye söylemedim çünkü Ant’ın dalga geçeceğini biliyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Pip. “Bu işe yarar. Kaç takipçin var?”

“Oldukça fazla,” dedi “Ve sizlerden kimseyi takip etmiyorum yani bir bağlantı yok.”

“Mükemmel, iyi düşündün,” Pip telefonunu kaldırırken gülmüseddi. “Benimkinden giriş yapar mısın?”

“Evet.” Connor telefonu aldı, klavyede tuşlara basıp geri verdi.

“*An.On.In.Frame*,” Pip hesabın adını okudu, bakışlarını ilk sıradaki resimlerde gezdirdi ama Connor’ın paylaşmak istemiyor olma ihtimaline karşı daha aşağı inmedi. “Bunlar gerçekten çok güzel Con.”

“Teşekkür ederim.”

Layla Mead’in profilini yeniden arattı, mesaj düğmesine tıklayınca boş özel mesaj sayfası ve yazmasını bekleyen bir giriş kutusu açıldı.

“Tamam, ne diyeyim? Yabancılar DM’den mesajlaşırken genellikle nasıl sözcükler kullanır?”

Ravi kahkaha attı. “Bana sorma,” dedi. Ben asla DM’den yürümedim, senden önce bile.”

“Connor?”

“Şey. Bilmiyorum, belki sadece bir *Hey, nasılsın* ile başlamalıyız.”

“Evet, bu işe yarar,” dedi Ravi. “İnsanlarla nasıl konuşmayı sevdiğini çözene kadar yeterince masum.”

“Tamam,” dedi Pip parmaklarının titremesine aldırmamaya çalışıp yazdı. “*Heyy* diye iki Y ile yazıp cilve yapayım mı?”

“Y-apma,” dedi Ravi ve Pip onun yapmaya çalıştığı kelime oyununu anladı.

“Tamam. Herkes hazır mı?” İkisine de baktı. “Gönder tuşuna basayım mı?”

Ravi parmaklarıyla ateş eder gibi yaparken Connor da “Evet,” dedi.

Pip tereddüt etti, parmağı gönder düğmesinin üstünde gezinirken kelimeleri bir kez daha okudu. Kulağa biçimsiz ve anlamsız gelene kadar zihninde tekrar etti.

Ardından nefes alıp göndere bastı.

Sayfanın tepesine zıplayan mesaj gri konuşma balonunun içindeydi.

“Yaptım,” dedi, nefesini verip telefonu kucağına bıraktı.

“İyi, şimdi bekleyeceğiz,” dedi Ravi.

“Çok değil,” dedi Connor ekranı görmek için eğilirken. “Görüldü yazıyor.”

“Lanet olsun,” dedi Pip ve telefonu yeniden eline aldı. “Layla gördü. Aman tanrım.” Ekrana bakarken bir şey daha oldu. *Yazıyor* kelimesi... Sayfanın sol tarafında belirdi. “Yazıyor. Lanet olsun, şimdiden yazıyor.” Sesi sanki boğazına sığmıyor gibi gergin ve panik haldeydi.

“Sakin ol,” diyen Ravi ekranı görebilmek için masadan indi.

yazıyor... kelimesi kayboldu.

Onun yerinde artık yeni bir mesaj vardı.

Pip mesajı okuduğunda kalbi duracak gibi oldu.

Merhaba Pip, yazıyordu.

Hepsi bu kadardı.

“Kahretsin.” Ravi omzunu sıktı. “Sen olduğunu nasıl anladı? Nereden biliyor?”

“Bu hoşuma gitmedi,” dedi Connor başını sallayarak. “Çocuklar içimde kötü bir his var.”

Pip kulaklarındaki uğultudan ikisinin hâlâ konuşup konuşmadığını duymasa da “Şişşş,” diye mırıldandı. “Layla yine yazıyor.”

yazıyor...

Ve simge kayboldu.

yazıyor...

Yine kayboldu.

yazıyor...

Beyaz kutuda ikinci mesaj görüldü.

Gittikçe yaklaşıyorsun:)

On dokuz

Tıkanan boğazı sesini içine hapsetti, kelimeleri pes edip dağılana kadar köşeye sıkıştırdı. Pip'in tek yapabildiği mesaja bakmak, anlamı kazanana kadar onları çözüp tekrar bir araya getirmektir.

Merhaba Pip.

Gittikçe yaklaşıyorsun:)

Konuşmayı ilk başaran Connor oldu. "Bu da neyin nesi? Pip?"

Kendi ismi ona ait değilmiş gibi kulağına yabancı, üzerine uymayacak hale gelen kadar şekli değişmiş gibi geldi. Pip bu yabancıların ellerinde tanınmayan üç harfe baktı. Bu yabancı bir kilometreden daha yakındı.

"Şey," tek söyleyebildiği buydu.

"Sen olduğunu biliyor," dedi Ravi, sesi Pip'i kendine getirdi. "Kim olduğunu biliyor."

"'Gittikçe yaklaşıyorsun' ne demek?" diye sordu Connor.

"Jamie'yi bulmaya," dedi Pip. *Ya da Jamie'ye ne olduğunu bulmaya*, diye düşündü kendi kendine, kulağına aynı gibi gelseler de çok ama çok farklıydılar. Layla biliyordu. Layla her kimse her şeyi biliyordu, Pip artık bundan emindi.

"Ya o gülen yüz." Pip, Ravi'nin ürperdiğini hissetti.

Şok azalınca Pip harekete geçti. "Cevap vermem lazım. Hemen," deyip yazdı: *Kimsin sen? Jamie nerede?* Artık rol yapmanın anlamı yoktu, Layla bir adım öndeydi.

Göndere tıkladı ama ekranda hata kutusu belirdi.

Mesaj gönderilemedi. Kullanıcı bulunamadı.

"Hayır," diye fısıldadı Pip. "Yoyoyoyo." Layla'nın sayfasına geri döndü ama artık yoktu. Profil resmi ve biosu hâlâ görünüyordu ama resimler gitmiş, yerine *Henüz hiç gönderi yok* yazısıyla uygulamanın en üstünde *Kullanıcı bulunamadı* ibaresi gelmişti. "Hayır," diye inledi Pip hayal kırıklığıyla, gırtlaktan çıkan sesi çığ ve öfkeliydi. "Hesabını kapadı."

“Ne?” dedi Connor.

“Gitti.”

Ravi, Pip’in dizüstü bilgisayarının başına koşup Layla Mead’in Facebook sayfasını yeniledi. Aradığınız sayfa bulunamadı. “Kahretsin. Facebook hesabını da kapattı.”

“Ve Tinder’ı da,” dedi Pip uygulamayı kontrol edip. “Gitti. Onu kaybettik.”

Odayı sessizlik kapladı, bu sessizlik sesin yokluğu değil de aralarındaki boşluğu dolduran, yaşayan, boğucu bir şeydi.

“Biliyor, değil mi?” dedi Ravi, nazik sesi sessizliği bozmak yerine hemen üstünde asılı kaldı. “Layla, Jamie’ye ne olduğunu biliyor.”

Connor elleriyle tuttuğu başını salladı. “Bu hoşuma gitmedi,” dedi yere bakarak.

Connor’ı izleyen Pip başının hareketiyle donup kalmıştı. “Benim de.”

Ravi’yi kapıya kadar geçirirken babası için yüzüne yerleştirdiği tebessüm sahteydi.

“Duruşmanın güncellemesini yaptınız mı, minik turşum?” diye sordu babası Ravi’nin sırtına nazikçe vururken. Bu, babasının sadece Ravi’ye özel hoşça kal deme şekliydi.

“Evet. Az önce yükledik,” dedi Pip.

Bir saat önce, birbirlerine aynı soruları sormaktan yorulduklarında, Connor evine gitmişti. Bu gece yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Layla Mead gitmişti ama ipuçları tükenmemişti. Tam olarak değil. Pip ve Connor yarın okulda Bay Clark’a onun hakkında ne bildiğini soracaklardı, plan buydu. Ve bu gece, Ravi gittikten sonra Pip az önce olanları kaydedecek, röportajların düzeltmelerini tamamlayacak ve sonra ilerleyen saatlerde yayına sokacaktı: ikinci sezonun birinci bölümü.

“Yemek için teşekkürler Victor,” dedi Ravi ardından Pip’e dönüp gizli vedalaşmalarından birini yapmak için gözlerini hafifçe

kıstı. Pip göz kırparak karşılık verdi. Ravi kapı koluna uzandı ve çekip açtı.

“Ah,” dedi hemen kapının önünde duran biri; kapıyı çalmak için kaldırdığı eli havada asılı kalmıştı.

“Ah,” dedi Ravi de, Pip kim olduğunu görmek için eğildi. Dört kapı ötede oturan Charlie Green kızıl saçlarını yüzünden çekti.

“Selam Ravi, Pip,” dedi Charlie garip bir el sallamayla. “İyi geceler Victor.”

“Selam Charlie,” dedi Pip’in babası misafir olarak gördüğü birinin karşısında ortaya çıkan neşeli, fiyakalı, gürleyen o sesiyle. Neyse ki Ravi bir süre önce misafirlikten başka bir aşamaya geçmişti. “Nasıl yardım edebiliriz?”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi Charlie hem sesi hem de soluk yeşil gözleri endişeliydi. “Geç olduğunu biliyorum ve yarın okul var ama...” Susup Pip’in gözlerine baktı. “Gazetede kayıp ilanını gördüm Pip. Ve sanırım Jamie Reynolds hakkında bir şeyler biliyorum. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Babası yirmi dakikaya izin verdi, Charlie de yirmi dakika yeter demişti. Şimdi Pip ve Ravi, turuncu sokak lambalarının gölgelerini uzatıp canavarlaştırdığı loş sokakta adamın peşi sıra gidiyorlardı.

“Şimdi,” dedi Charlie ön kapıya giden garaj yolunda yürürken dönüp onlara bakarak, “Flora ve ben, bizde şu kapı ziline takılan kameralardan var. Çok taşındık, eskiden Dartford’da yaşıyorduk ve oradayken birkaç kez hırsız girdi. Biz de Flora’nın içi rahat etsin diye kamera taktırdık sonra da Kilton’a gelirken yanımızda getirdik. Kasaba ne kadar güvenli olursa olsun ekstra güvenliğin zararı olmaz diye düşündüm, anlıyorsunuz değil mi?”

Mevcut soluk pirinç kapı zilin üstündeki küçük siyah bir cihaz olan kamerayı gösterdi. “Hareket sensörlü, yani şu an bizi kaydedecek.” Kapıyı açıp içeri girerken hafifçe el sallayıp onları içeri davet etti.

Zach ve ailesi eskiden burada yaşadığından Pip evi biliyordu, Charlie'nin peşinden Chenler'in eskiden oyun odası olarak kullandığı ama şimdi bir ofisi andıran odaya girdi. Çıkma pencerenin altında bir koltuk ve kitaplık vardı. Karşı duvara dayalı geniş beyaz masanın üstünde iki büyük bilgisayar monitörü duruyordu.

“İşte,” dedi Charlie bilgisayarı işaret ederek.

“Güzel tertibat,” dedi Ravi neden bahsettiğini biliyormuş gibi ekranları kontrol ederken.

“Ah, ben evden çalışıyorum. Web tasarımı. Serbest çalışıyorum,” diye açıkladı Charlie.

“Harika,” dedi Ravi.

“Evet, en çok da pijamalarım ile çalışabildiğim için,” diyerek güldü Charlie. “Babam olsa muhtemelen ‘Artık yirmi sekiz yaşındasın gerçek bir iş bul,’ derdi.”

“Eski nesil,” dedi Pip onaylamayarak “pijamanın cazibesini anlayamıyorlar. Peki bize göstermek istediğin nedir?”

“Merhaba.” Odada yeni bir ses duyuldu, Pip başını çevirince kapı eşiğinde duran Flora'yı gördü, saçlarını toplamıştı, geniş kesim gömleğinin ön tarafında un lekeleri vardı. Elinde tuttuğu Tupperware üst üste dört sıra halinde kare şeklinde kesilmiş yulaf barlarla doluydu. “Bunları Josh'ın sınıfı için pişirmiştım. Ama aç olabilirsiniz diye düşündüm. İçinde üzüm yok, bana güvenin.”

“Selam Flora,” Pip gülümsedi. “Ben tokum, teşekkür ederim.” İştahı yoktu, akşam yemeğini bitirmek için bile kendini zorlamıştı.

Ama Flora'ya doğru giden Ravi'nin yüzünde geniş, çarpık bir gülümseme belirdi, “Ben bir tane alırım, harika görünüyorlar,” deyip ortada duran yulaf barlarından bir tane aldı.

Pip iç çekti: Ravi onu besleyen herkesi severdi.

“Onlara gösterdin mi Charlie?” diye sordu Flora.

“Hayır, şimdi açacağım. Gelip şuna bakın,” derken fareyi oy-

natıp ekranlardan birini çalıştırdı. “Dediğim gibi kapı zili kameramız var, hareket tespit ettiğinde kayda başlıyor ve telefonumdaki uygulamaya bildirim gönderiyor. Kaydettiği her neyse Bulut’a yükleniyor ve silinmeden yedi gün saklanıyor. Salı sabahı uyandığımda uygulamanın gece yarısı bildirim gönderdiğini gördüm. Ama aşağı inip kontrol ettiğimde her şey yerinde görünüyordu, kaybolan ya da yerinde olmayan bir şey yoktu bu yüzden ben de kamerayı yine bir tilkinin harekete geçirmiş olabileceğini düşündüm.”

“Evet,” dedi Pip ve Charlie dosyalara bakarken biraz daha yaklaştı.

“Ama dün Flora eşyalarından birinin kaybolduğunu fark etti. Hiçbir yerde bulamadık, bunun üzerine her ihtimale karşı silinmeden kamera kayıtlarını kontrol edeyim dedim. Herhangi bir şey çıkacağını düşünmedim ama...” Bir video dosyasına çift tıkladı ve medya oynatıcı açıldı. Charlie görüntüyü tam ekran yapıp oynat düğmesine tıkladı.

Evlerinin önünün 180 derecelik görüntüsüydü, bahçe yolundan az önce girdikleri kapıya kadar ve kapının iki tarafındaki odaların çıkma pencerelerine kadar görünüyordu. Her şey yeşildi, açık yeşil ve parlak yeşiller gece göğünün koyu yeşiline karışmıştı.

“Gece görüşü,” dedi Charlie yüzlerine bakarak. “Salı sabaha karşı 03:07’de çekilmiş.”

Kapıda bir hareket vardı. Her neyse kamerayı harekete geçirmişti.

“Üzgünüm, özünürlük harika değil,” dedi Charlie.

Yeşil figür bahçe yolunda hareket ediyordu, kameraya yaklaştıkça kolları ve bacakları bulanık da olsa seçiliyordu. Ön kapıya doğru yürürken yüzü göründü, gözleri yerindeki siyah noktalar dışında tanıdığı bir yüzdü. Korkmuş görünüyordu.

“Bu sabah *Kilton Mail*’de resmini görene kadar kim olduğunu bilmiyordum ama bu Jamie Reynolds değil mi?”

“Evet, o,” dedi Pip, boğazı yine tıkanıyordu. “Ne yapıyor?”

“Soldaki pencereye bakın, o bu odanın penceresi,” Charlie ekranda göstererek konuştu. “Gün içinde havalansın diye açmış olmalıyım ve belki sonra iyice kapadığımı düşündüm. Ama bakın, aşağıdan birkaç santim açık.”

Charlie anlatırken ekrandaki Jamie de bunu fark etti, pencereye yaklaşıp parmaklarını boşluktan içeri soktu. Koyu renk şapka taktığından başının arkası görünmüyordu. Pip, Jamie’nin pencereyi tutup yukarı kaldırmasını izledi.

“Ne yapıyor?” diye sordu Ravi ekrana eğilerek, yulaflı barı unutmuştu. “İçeri mi giriyor?”

Soru yarım saniye içinde anlamını yitirdi çünkü Jamie başını eğerek pencereden soktu, ayaklarını içeri çekti ve ardında sadece eve açılan yeşil bir boşluk kaldı.

“Evin içinde sadece kırk bir saniye kalıyor,” diyen Charlie videoyu Jamie’nin açık yeşil başı yeniden pencerede belirinceye kadar ileri sardı. Jamie bir ayağını dışarı atıp pencereden çıktı. Tıpkı içeri girdiğindeki gibi görünüyordu: hâlâ korkmuş gibiydi ve ellerinde hiçbir şey yoktu. Pencereye döndü, dirsekleriyle yaslanarak pencereyi pervaza kadar indirdi. Ardından evden uzaklaşmaya başladı, kapıya yaklaşırken adımları hızlandı ve gecenin yeşilleri arasında gözden kayboldu.

“Ah,” dedi Pip ve Ravi aynı anda.

“Biz de dün öğrendik,” dedi Charlie. “Aramızda konuştuk. Pencereyi açık bırakmam benim hatam. Polise haber verip suçlamada bulunmayacağız, Jamie denen çocuğun zaten yeterince sıkıntısı var gibi görünüyor. Ve aldığı şey, yani aldığını *düşündüğümüz* şeyin maddi bir değeri yok sadece manevi değeri var yani...”

“Ne almış?” diye sordu Pip bakışlarını Flora’ya çevirip, gözleri içgüdüsel olarak Flora’nın boş bileğine kaydı. “Jamie ne çalmış?”

“Saatimi,” dedi Flora kurabiye kabını bırakırken. “Geçen haf-

ta sonu okuduğum kitaba takılıp durduğu için burada bıraktığımı hatırlıyorum. O zamandan beri görmedim. Ve kayıp olan tek şey o.”

“Bu saat pembe deri kayışlı, kenarlarında metal çiçekler olan bir saat mi?” diye sordu Pip ve Charlie ile Flora anında telaşla birbirlerine baktılar.

“Evet,” dedi Flora. “Evet kesinlikle. Pahalı bir şey değildi ama Charlie birlikte geçirdiğimiz ilk Noel’de almıştı. Sen nereden...”

“Saatini gördüm,” dedi Pip. “Jamie Reynolds’ın yatak odasında.”

“O-oh,” diye mırıldandı Charlie.

“Hemen sana geri verilmesini sağlayacağım.”

“Harika olur ama acelesi yok,” dedi Flora nazikçe gülümseyerek. “Çok meşgul olduğunuzu tahmin ediyorum.”

“Ama tuhaf olan...” Charlie kendisini dikkatle izleyen Ravi’nin yanından geçip Jamie’nin bir hafta önce içeri girdiği pencerenin yanına yürüdü- “Neden sadece saati aldı? Pahalı olmadığı ortada. Benim cüzdanı da buradaydı ve içinde nakit vardı. Bilgisayar ekipmanlarım da burada ve bunlar da ucuz şeyler değil. Jamie tüm bunları neden es geçti? Neden sadece neredeyse hiçbir değeri olmayan bir saat? Kırk bir saniyede girip çıkıyor ve sadece bir saat mi alıyor?”

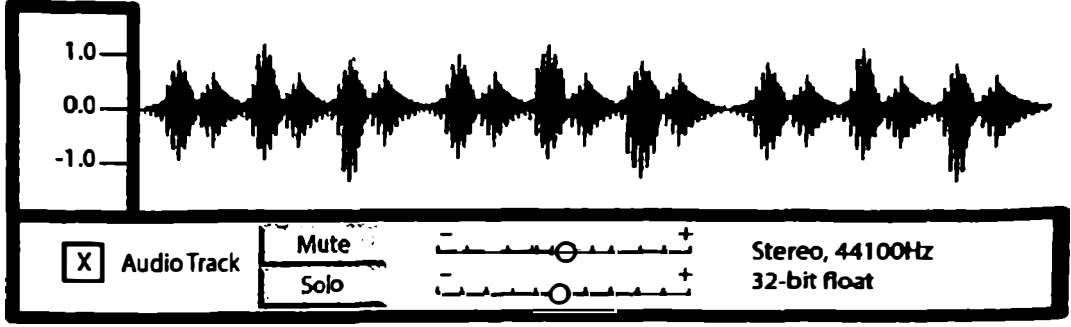
“Bilmiyorum ama tuhaf,” dedi Pip. “Açıklamam yok. Çok üzgünüm, bu...” Boğazını temizledi, “Benim tanıdığım Jamie bu değil.”

Charlie’nin bakışları Jamie’nin pencerenin alt kenarında parmaklarını soktuğu yere kaydı. “Bazı insanlar gerçekte kim olduklarını saklama konusunda oldukça iyidirler.”

Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2. SEZON:
1. Bölüm Giriş.wav



Pip: Bu davada geçen sefer yüzleşmek zorunda olmadığım beni rahatsız eden kaçınılmaz bir şey var. Ve o da zaman. Geçen her dakika her saat Jamie'nin sağ salim eve dönme ihtimali daha da zayıflıyor. Bunu söyleyen istatistikler. Ben bu bölümü yüklediğim ve siz dinlemeye başladığınızda önemli bir zaman sınırını aşmış olacağız. Jamie'nin son görülmesinin üstünden yetmiş iki saat geçmiş olacak. Normal polis prosedüründe yüksek riskli kayıp kişi soruşturmasında yetmiş iki saat sınırdır, bu sınır aşıldıktan sonra artık arananın bir kişi değil bir ceset olduğu sessizce kabullenilir. Bu benim değil zamanın suçu ve korkunç bir şey.

Ancak ben Jamie'nin iyi olduğuna, onu bulmak için hâlâ zamanımız olduğuna inanmak zorundayım. Olasılık, olası olduğu anlamına gelir. Hiçbir şey kesin değildir. Ve ben noktaları bulup onları birleştirmeye dün olduğumdan daha yakıным. Bence her şey birbirine bağlı. Ve eğer bu doğruysa her şey bir kişiyi gösteriyor: Layla Mead. Gerçekte var olmayan biri.

Gelecek bölümde bize katılın.



59.17Mb yüklendi

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi: Jamie Reynolds'ın kaybolması

2. Sezon 1. Bölüm SoundCloud'a başarıyla yüklendi.

SALI

KAYBOLUŞUNUN

4. GÜNÜ

Yirmi

Jamie Reynolds kesin öldü.

Connor telefonu yüzüne doğru tutarken kelimeler görüntüye bir girip bir çıkıyordu.

“Bak,” derken sesi ya koridorda ona yetişmeye çalıştığı için ya da başka bir nedenden titriyordu.

“Gördüm,” diyen Pip bir grup yedinci sınıf öğrencisinin yanından geçerken yavaşladı. “Sana söylediğim en önemli kural neydi Con?” Dönüp ona baktı. “Yorumları okuma. Asla. Tamam mı?”

“Biliyorum,” dedi Connor telefonuna bakarak. “Ama bu senin bölüm linkini gönderdiğin tweet’in altına yazılmış ve şimdiden yüz doksan kez beğenilmiş. Bu, yüz doksan kişinin gerçekten ağabeyimin öldüğünü düşündüğü anlamına mı geliyor?”

“Connor...”

“Ve bir de şu Reddit’teki yorum var,” diye devam etti onu dinlemeden. “Bu kişi Jamie’nin cuma akşamı bıçağı kendini korumak evden aldığını çünkü birinin ona saldırmayı deneyeceğini bildiğini düşünüyor.”

“Connor.”

“Ne?” dedi savunmaya geçerek. “Sen de yorumları okuyorsun.”

“Evet, okuyorum. Bir ipucu bulma ya da birinin benim gözden kaçırdığım bir şeyi yakalamış olması ihtimaline karşı. Ama büyük bölümünün işe yaramaz olduğunu ve internetin geri ze-

kalılarla dolu olduğunu da biliyorum,” dedi ilk basamakları tırmanırken. “Jamie’nin anmada koca bir bıçak taşıdığını gördün mü? Ya da felaket partisindeki resimlerden birinde? Hayır. Çünkü taşımıyordu, sadece gömlek ve kot giyyordu. On beş santimlik bir bıçağı saklayacak fazla yeri yoktu.”

“Oldukça fazla trolün var he?” Connor tarih katındaki çift kanatlı kapıyı iterek açan Pip’i takip ediyordu. “*Jamie’yi ben öldürdüm ve seni de öldüreceğim Pip.*”

Alt sınıftan bir öğrenci tam o anda yanlarından geçti. Kızın nefesi kesildi, ağzı şaşkınlı açıldı ve hızla diğer tarafa yürümeye başladı.

“Sadece bir şey okuyordum,” diye seslendi Connor açıklamak için ama kız karşı taraftaki kapıların ardında gözden kaybolunca pes etti.

“Pekâlâ.” Pip, Bay Clark’ın sınıfının kapısının önünde durup camdan içeri baktı. Teneffüs olmasına rağmen içeride, masasında oturuyordu. Pip, okulda daha yeni olduğundan öğretmenler odası yerine boş bir sınıfta oturmanın daha çekici geldiğini tahmin etti. “Benimle gel ama sana bakarsam bu gitmen gerektiği anlamına gelir. Anladın mı?”

“Evet, anladım,” dedi Connor.

Pip kapıyı açıp Bay Clark’a el salladı.

Bay Clark ayağa kalktı. “Merhaba, Pip, Connor,” dedi neşeyle, nereye koyacağını bilemiyor gibi kıpırdattığı ellerinden biri kahverengi dalgalı saçlarına giderken diğerini cebine soktu. “Sizin için ne yapabilirim? Sınavla mı ilgili?”

“Şey, aslında başka bir şeyle ilgili.” Pip ön taraftaki sıralardan birine yaslanıp çantasının ağırlığını azalttı.

“Konu nedir?” dedi Bay Clark, kalın kaşlarının altındaki yüz ifadesi değişmişti.

“Bilmem duydunuz mu ama Connor’ın ağabeyi Jamie geçen cuma gününden beri kayıp ve ben onun kayboluşunu araştırıyorum. Bu okulun eski öğrencisiydi.”

“Evet, evet, dün yerel gazetede gördüm,” dedi Bay Clark.

“Çok üzgünün Connor, sen ve ailen için zor olmalı. Okul danışmanının...”

“İşte,” diyerek sözünü kesti Pip, öğle arasının bitmesine sadece on beş dakika kalmıştı ve kaybedecek zamanı yoktu. “Jamie’nin kayboluşunu araştırıyoruz ve sürdüğümüz bir ipucu bizi bir kişiye yönlendirdi. Ve evet, o kişiyi tanıyor olabileceğinizi düşünüyoruz. Belki bize onun hakkında biraz bilgi verebilirsiniz.”

“Şey ben... Ben buna iznim var mı bilmiyorum...” diye kekeledi Bay Clark.

“Layla Mead.” Pip ismi söylerken yüzüne bakıp bir tepki aradı. Ve ne kadar çabalasa ne kadar saklamaya çalışsa da Bay Clark aradığını verdi. Gözlerindeki panik kıvılcımını gizleyememişti. “Peki, onu *tanıyor* musunuz?”

“Hayır.” Sanki bir anda dar geliyormuş gibi yakasını çekirtmeye başladı. “Üzgünüm, bu ismi daha önce hiç duymadım.”

Yani oyunu böyle oynamak istiyordu, öyle mi?

“Ah tamam,” dedi Pip, “Benim hatam.” Doğruldu, kapıya yöneldi. Arkasında Bay Clark’ın rahat bir soluk aldığını duydu. O an durup arkasını döndü. “Yalnız,” dedi kafası karışmış gibi başını kaşırken, “Bu çok tuhaf?”

“Anlamadım?” dedi Bay Clark.

“Demek istediğim Instagram’da takip edip birkaç fotoğrafını beğenirken Layla Mead ismini daha önce hiç duymamış olmanız tuhaf.” Pip bir açıklama arıyormuş gibi tavana baktı. “Acaba bunu unuttunuz mu?”

“Ben... ben,” diye kekeledi ileri doğru adım atan Pip’i dikkatle izlerken.

“Evet, unutmuş olmalısınız,” dedi. “Çünkü kasıtlı olarak yalan söylemeyeceğinizi biliyorum özellikle eski bir öğrencinin hayatını kurtarabilecek bir konuda.”

“Ağabeyimin,” diye araya girdi Connor ve kabul etmek Pip’in hiç hoşuna gitmese de zamanlaması mükemmeldi. Ve gözlerindeki camısı, yalvaran bakışları da kesinlikle öyleydi.

“Şey, ben... Ben bunun uygun olduğunu sanmıyorum,” dedi Bay Clark yakasının üstünden boynunun kızardığı görünüyordu. “Bay Ward ve Andie Bell’den sonra ne kadar katı kurallar olduğunu biliyor musunuz? Tüm bu koruyucu önlemler, hiçbir öğrenciyle yalnız kalmamalıyım.”

“Biz yalnız değiliz.” Pip, Connor’ı gösterdi. “Ve isterseniz kapı da ardına kadar açık kalabilir. Benim tek önemsedğim Jamie Reynolds’ı canlı bulmak. Ve bunu yapmak için sizin Layla Mead hakkında bildiklerinizi anlatmanız gerek.”

“Kes,” dedi Bay Clark, kızarıklık şimdi sakallarından yanaklarına tırmanmıştı. “Ben senin öğretmenimim, lütfen beni manipüle etmeye çalışma.”

“Burada kimse manipüle edilmiyor,” dedi Pip soğukkanlılıkla ve dönüp Connor’a baktı. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordu, suçluluk duygusuyla dolan midesindeki boşluk da farkındaydı. *Görmezden gel, sadece görmezden gel.* “Ayrıca Layla’nın Kilton’da bir öğrenci olan Stella Chapman’ın fotoğraflarını kullandığını bilip bilmediğinizi de merak ediyorum.”

“O zaman bilmiyordum,” dedi sesi fısıltı halindeydi. “Onun sınıfına girmiyorum, sadece birkaç hafta önce koridorda yürürken gördüm, o sırada Layla ve ben konuşmayı çoktan kesmiştik.”

“Yine de,” Pip burun kıvrıp dişlerini sıkarak içine hava çekti. “Biri bunu öğrenirse başınız belaya girebilir.”

“Pardon?”

“Teklifim şu,” dedi yüzüne masum bir tebessüm yerleştirerek. “Bana sesinizi değiştirecek bir yazılım kullanacağım bir röportaj verin. İsminiz kesinlikle kullanılmayacak, kimliğinizi belli edebilecek her bilgiyi bipleyeceğim. Siz de bana Layla Mead ile ilgili bildiklerinizi anlatacaksınız. Eğer bunu yaparsanız kimsenin öğrenmesini istemediğiniz şeyleri öğrenmeyeceğinden eminim.”

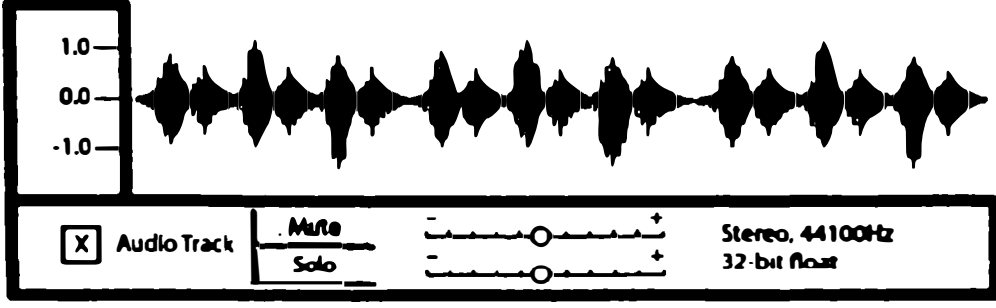
Bay Clark duraksadı, yanaklarını ısıırıp sanki yardım edebilmiş gibi Connor’a baktı. “Bana şantaj mı yapıyorsun?”

“Hayır efendim,” dedi Pip. “Sizi ikan etmeye çalışıyorum.”

Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2. SEZON:
Adam Clark ile Röportaj.wav



Pip: Layla ile nasıl tanıştığınızdan başlayalım.

İsimsiz: **(DEĞİŞTİRİLMİŞ)** hiç tanışmadık. Gerçek hayatta yani.

Pip: Doğru ama ilk çevrimiçi iletişim nasıl oldu? Kim başlattı? Tinder'da mı eşleştiniz?

İsimsiz: Hayır, hayır orada yokum. Instagram'da. Benim kendi hesabım gizli bu yüzden **(...BİP...)**. Bir gün, sanırım şubat sonuna doğruydum Layla denen bu kadın beni takip etmek için istek gönderdi. Profiline baktım, güzel göründüğünü düşündüm, Little Kilton'ın yerlisi olduğu belliydi çünkü kasaba çevresinde fotoğrafları vardı. O zaman ben buraya taşınalı birkaç ay olmuştu ve **(...BİP...)** dışında kimseyle tanışma fırsatı bulamamıştım. Yeni biriyle tanışmanın hoş olacağını düşündüm bu yüzden isteğini kabul edip ben de onu takibe aldım. Birkaç fotoğrafını beğendim.

Pip: Birbirinizle özelden mesajlaşmaya mı başladınız?

İsimsiz: Evet, Layla DM'den bir mesaj gönderdi, şöyle bir şeydi, "Hey, beni takip ettiğin için teşekkürler." Beni tanıdığını düşündüğünü söyledi, Little Kilton'da yaşayıp yaşamadığımı sordu. Bu arada mesajlaşmalarımızın tüm detaylarını anlatmayacağım.

- Pip: Evet anlıyorum. Peki açıklığa kavuşturmak için soruyorum Layla ile sohbetinizin niteliği... Romantik miydi? Flört mü ediyordunuz?
- İsimsiz:
- Pip: Tamam, cevap vermenize gerek yok. Gayet açık. Bütün konuşmalarınızı aktarmanızı istemiyorum, sadece Layla'nın gerçekte kim olduğunu tespit etmeme yardım edecek bir şey söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum. Onunla hiç telefonda konuştunuz mu?
- İsimsiz: Hayır. Sadece Instagram'da. Ve gerçekten yalnızca birkaç gün sohbet ettik. En fazla bir hafta. Önemli bir şey değildi.
- Pip: Layla nerede yaşadığını söyledi mi?
- İsimsiz: Evet, Little Kilton. Belli ki adres paylaşacak noktaya kadar gelmedik. Ama bölgeyi biliyor gibiydi King's Head'de içki içmekten bahsetti.
- Pip: Kendi hakkında başka bir şey anlattı mı?"
- İsimsiz: Yirmi beş yaşında olduğunu söyledi. Babasıyla yaşadığını, Londra'da bir yerde İK'da çalıştığını ama şu an hasta olduğu için işten ayrıldığını anlattı.
- Pip: Hasta mı? Nesi varmış?
- İsimsiz: Sormadım. Birbirimizi pek tanı mıyorduk, bu kabalık olurdu.
- Pip: Bana klasik catfish cümlesi gibi geldi. O zamanlar söylediği kişi olmadığından şüphelendiniz mi?
- İsimsiz. Hayır. Stella Chapman'ı (...BİP...) görene kadar hiç fikrim yoktu, oltaya geldiğimi anlayınca çok şok oldum. En azından çok uzamamıştı.
- Pip: Yani sadece bir hafta mı konuştunuz? Ne tür şeyler konuştunuz? Masum olanlar.

- İsimsiz: Bana kendimle ilgili bir sürü soru sordu. Açıkçası çok fazla. Benimle bu kadar ilgilenen biriyle tanışmayı canlandırıcı buldum.
- Pip: Gerçekten mi? Ne tür şeyler sordu?
- İsimsiz: Öyle beni sorguya çeker falan gibi değildi, soruları sohbet sırasında doğal geliyordu. En başta kaç yaşımda olduğumu öğrenmek istedi ve doğrudan sordu. Ona yirmi dokuz olduğumu söyledim bunun üzerine ne zaman otuz olacağımı ve büyük kutlama için planlarım olup olmadığını sordu. Konuşkandı. Hoştu. Ailemle de çok ilgileniyordu, onlarla yaşayıp yaşamadığımı, kız kardeşlerim olup olmadığını, ebeveynlerimin nasıl olduklarını sordu. Ben bu soruları ona yönelttiğimde cevap vermekten kaçınıyordu. Daha çok benimle ilgili görünüyordu. Ev hayatının iyi olmadığını düşünmeme sebep oldu.
- Pip: Her şey yolunda gidiyormuş gibi peki bir haftanın sonunda mesajlaşmayı neden kestiniz?
- İsimsiz: O mesaj atmayı kesti. Nedeni hakkında hiç fikrim yok.
- Pip: Sizi görmezden mi geldi?
- İsimsiz: Evet, utanç verici. Ben sonrasında mesaj atmaya devam ettim 'Merhaba? Nereye kayboldun?' falan. Ama cevap yazmadı. Bir daha hiç haber almadım.
- Pip: Sizi neden görmezden geldiğine dair bir fikriniz var mı? Söylediğiniz bir şey olabilir mi?
- İsimsiz: Bilmiyorum. Ortadan kaybolmadan önce ona söylediğim son şeyi biliyorum. Bana hayatımı nasıl kazandığımı sordu ve bende cevap verdim, (...**BİP**...) olduğumu ve (...**BİP**...) çalıştığımı söyledim. Ve hepsi bu kadar, hiç cevap yazmadı. Sanırım şu bir (...**BİP**...) ile çıkmak istemeyen tiplerdendi. Belki daha iyisini falan bulacağını düşündü.

Pıp: O zaman bunun sahte bir hesap olduğunu bilmediğinizi biliyorum ama şimdi geriye bakınca Layla gerçek kimliğiyle ilgili bir ipucu verdi mi ya da ağzından bir şey kaçırdı mı? Yaşı? Modası geçmiş argo bir kelime? Size Jamie Reynolds'tan bahsetti mi? Ya da gerçek hayatta iletişimde olduğu başka insanlardan?

İsimsiz: Hayır, hiç böyle bir şey olmadı. Bana söylediği kişi olduğuna inandım. Hiç hata yapmadı. Yani eğer o bir catfish ise sanırım gayet iyi iş çıkarıyor.

Yirmi bir

Connor yemiyordu. Yemeğini tabağının kenara ittiriyor, plastik çatalının sivri uçlarıyla dokunmadığı makarnasında derin çığı-ler çiziyordu.

Zach de fark etmişti; masanın diğer tarafından gürültülü kafeteryada sessizce oturan Connor'ı izlerken Pip onunla tesadüfen göz göze gelmişti. Sorunun yorumlar olduğunu biliyordu. İnternetteki yabancılar, teorileri ve fikirleri. *Jamie Reynolds ölmüş olmalı. Ve: O kesin öldürüldü -gerçi bir bakıma hak etmiş görünüyor.* Pip, Connor'a bunları göz ardı etmesini söylemişti ama belli ki yapamamıştı, kelimeler zihninde sinsice dönüp duruyor, iz bırakıyordu.

Cara yanında oturuyordu, o kadar yakındı ki dirseği ara sıra Pip'in kaburgalarına çarpıyordu. Connor'ın en sevdiği konu olan 51. Bölge komplo teorileri konusunu açmasına bakılırsa Connor'ın sessizliği onun da dikkatini çekmişti.

Durumu sadece Ant ve Lauren fark etmemişti. Ant güya Connor'ın en yakın arkadaşıydı ama sırtı ona dönük halde bankta yan oturmuş Lauren'la bir şey hakkında konuşup kıkırdıyorlardı. Pip şaşırdığını söyleyemezdi. Ant dün de Connor için endişeliymiş gibi görünmemiş, Jamie'nin konusunu sadece bir kez açmıştı. Pip bunun tuhaf bir durum olduğunu, çoğu kişinin ne diyeceğini bilemediğinin farkındaydı ama en azından insan üzgün olduğunu söylerdi. Bunu yapabiliirdi.

Ant her ne fısıldadıysa Lauren suratını sarkıttı ve Pip içinde bir şeylerin kaynadığını hissetti yine de dudağını ısırıp ve bir şey söylemedi. Kavga başlatılacak bir zaman değildi. Bunun yerine Cara'nın çantasından KitKat çıkarıp masanın üstünden yavaşça Connor'ın görüş alanına doğru kaydırmasını izledi. Bu hareket onun dalgın halini bozdu, Cara'ya baktı, çatalı bırakıp ikramını kabul etmek için uzanırken ağzının kenarı küçük, anlık bir tebessümle seğirdi.

Cara aynı gülümsemeyi Pip'e yöneltti. Yorgun görünüyordu. Üç gece geçmişti, Pip'in onu arayıp uyuyana kadar konuşamayacağı kadar meşgul olduğu üç gece. Pip onun uykusuz olduğunu tahmin edebiliyordu, Cara'nın gözlerinin altındaki morluklar haklı olduğunu gösteriyordu. Aynı gözler kocaman açılıp yukarı doğru kalkarak başka bir şey anlatmaya çalışırken biri Pip'e arkadan yaklaşıp omzuna dokundu. Pip dönüp bakınca Tom Nowak'ın arkasında dikilmiş beceriksizce el salladığını gördü. O, Lauren'in eski erkek arkadaşıydı, geçen yaz ayrılmışlardı.

"Selam," dedi kafeteryanın gürültüsü arasında.

"Argh," diye araya girdi Lauren anında. Ah, demek şimdi dikkatini onlara çevirmişti. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Tom uzun saçlarını gözlerinin önünden çekerek. "Sadece Pip'le bir şey hakkında konuşmam gerek."

"Kesin öyledir," bu kez de Ant araya girdi. Oturduğu yerde iyice dikildi, bir kolunu Lauren'in önünden uzatıp masayı tuttu. "Masamıza gelmek için her bahaneyi kullanırsın değil mi?"

"Alakas yok..." Tom omzunu silkip sustu ve tekrar Pip'e döndü. "Bildiğim bir şey var."

"Burada kimse seni istemiyor. Defol," dedi Ant; Lauren bir kolunu onunkinin üstüne atarken yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı.

"Seninle konuşmuyorum," dedi Tom. Pip'e baktı. "Jamie Reynolds hakkında."

Connor başını kaldırdı, Pip'e odaklanırken gözlerini kırpıştırarak kaygılı bakışı silmeye çalıştı. Pip elini kaldırıp başını sallayarak ona olduğu yerde kalmasını işaret etti.

"Ah tabii," dedi Ant sırtarak.

"Kes şunu Ant." Pip ayağa kalkıp ağır sırt çantasını omzuna astı. "Lauren dışında kimse etkilenmiyor." Plastik bankın üstünden geçti, avluya açılan kapılara doğru giderken Tom'a onu takip etmesini söyledi. Connor'ın onları izlediğini biliyordu.

"Burada konuşalım," dedi dışarı çıkınca ve alçak duvarı işa-

ret etti. Sabah yağmur yağdığından tuğlalar hâlâ biraz nemliydi, oturunca pantolonu ıslandı. Tom yanına oturmadan önce ceke-tini yaydı. “Jamie hakkında ne biliyorsun?”

“Kaybolduğu geceyle ilgili,” dedi Tom burnunu çekerek.

“Gerçekten mi? İlk bölümü dinledin mi? Dün gece yük-le-dim.”

“Hayır, daha dinlemedim,” dedi.

“Soruyorum çünkü Jamie’nin geçen cuma gecesine ait ha-reketlerinin zaman çizelgesini oluşturduk. Saat 21:16’da felaket partisinde olduğunu ve 22:32 civarı oradan ayrıldığını biliyoruz eğer söyleyeceğin buysa.” Tom boş gözlerle ona baktı. “Demek istediğim eğer söyleyeceğin buysa zaten biliyorum.”

Tom başını iki yan salladı. “Şey, hayır başka bir şey. Ben fela-ket partisine gitmedim ama onu gördüm. Sonrasında.”

“Öyle mi? 22:32’den sonra mı?” Aniden Pip’in algıları tama-men açıldı: onuncu sınıf çocukları çığlık atarak futbol oynu-yordu, çantasını üstüne bir sinek konmuştu, duvar kemiklerine baskı yapıyordu.

“Evet,” dedi Tom. “Ondan sonra.”

“Ne kadar sonra?”

“Şey, belki on beş yirmi dakika sonra,” yüzünü kırıştıarak odaklandı.

“Yani 22:50 civarı mı?” diye sordu Pip.

“Evet. Bu olabilir.”

Pip doğrulup Tom’un devam etmesini bekledi.

Devam etmedi.

“Ve?” dedi istemese de sinirlenmeye başlıyordu. “Neredey-din? Onu nerede gördün? Partinin olduğu Highmoor civarında bir yerde miydi?”

“Evet, yolda, şey, adı neydi... Ah, Cross Hattı,” dedi.

Cross Hattı. Pip Cross Hattı’nda yaşayan, parlak mavi kapısı ve köşeli bir bahçesi olan yalnızca bir kişi tanıyordu: Nat da Silva ve ailesi.

“Jamie’yi 22:50’de Cross Hattı’nda mı gördün?”

“Evet onu bordo gömleği ve beyaz spor ayakkabılarıyla gördüm. Bunu zellikle hatırlıyorum.”

“Üzerinde bu kıyafetler vardı, özellikle,” dedi Tom’un kelimeyi yutarak söylemesine sinir olduğundan yüzünü buruşturdu. “Sen o saatte neden oradaydın?”

Omuz silkti. “Bir arkadaşımın evinden kendi evime gidiyordum.”

“Peki Jamie ne yapıyordu?” diye sordu Pip.

“Yürüyordu. Yanımdan geçti.”

“Tamam. Yürüyerek yanından geçerken telefonda mıydı?” diye sordu.

“Hayır, sanmıyorum. Telefonda değildi.”

Pip iç çekti. Tom bu işi onun için kolaylaştırmayacaktı.

“Tamam, başka ne gördün? Bir yere mi gidiyor gibiydi? Belki bir eve?”

“Evet,” Tom başını salladı.

“Evet ne?”

“Bir eve. Bir eve yürüyordu,” dedi. “Sanırım caddenin ortasındaki.”

Nat da Silva’nın evinin yolun ortasında olduğu düşünceleri Pip’in dikkatini dağıttı. Nabızı hızlanırken ensesinde bir zonklama hissetti. Avuçları ıslaktı ve bunun nedeni yağmur değildi.

“Bir eve gittiğini nereden biliyorsun?”

“Çünkü onu gördüm. Evin içine girdi,” dedi.

“İçine mi?” Kelime ağzından istediğinden yüksek sesle çıkmıştı.

“Evet.” Tom’un sesi işi zorlaştıran *Pip’miş* gibi bıkkın geliyordu.

“Hangi eve?”

Tom saçlarını kaşıyarak diğer tarafa doğru ayırırken “Ah,” dedi. “Geçti, numarasına bakmadım. Görmedim.”

“Peki ev nasıl görünüyordu tarif edebilir misin?” Artık duvarı tutuyor, tırnaklarını taşa batırıyordu. “Kapısı ne renkti?”

“Şey,” ona baktı. “Sanırım beyazdı.”

Pip nefes verdi. Geri çekildi, parmaklarını gevşetti, bakışlarını yere indirdi. O halde Nat da Silva’nın evi değildi. Bu iyidi.

“Bekle,” dedi Tom aniden bakışlarını yeniden ona çevirip “Aslında hayır, sanırım beyaz değildi. Hayır, şimdi hatırladım... Kapı ma-maviydi. Evet, mavi!”

Pip’in hızla tepki veren kalbi kulaklarında şuna benzer bir ritimle atmaya başladı: *Nat-da-Sil-va, Nat-da-Sil-va, Nat-da-Sil-va.*

Ağzını kapalı tutmak için mücadele etti, tekrar açtığı anda şunu sordu:

“Beyaz tuğlalı ev mi? Bir tarafında sarmaşıklar olan?”

Tom başını sallayarak onayladı, şimdi yüzü daha canlıydı. “Evet, oydu. Jamie’nin o eve girdiğini gördüm.”

“Başka bir şey gördün mü? Kapıda kim vardı?”

“Hayır. Sadece onu içeri girerken gördüm.”

Nat da Silva’nın evine.

Baştan beri plan buydu, Jamie anma töreninden sonra Nat’in evine gidecekti. Connor’a böyle söylemişti. Nat’in Pip’e söylediği de buydu. Ancak Nat hiç gelmediğini de eklemişti. Onu son olarak ‘birini’ bulmak için kalabalığın arasına karışırken gördüğünü söylemişti.

Ama Tom 22:50’de Jamie’yi onun evine girerken görmüştü. Felaket partisinden sonra.

Yani biri yalan söylüyordu.

Peki kimin nedeni vardı?

“Tom,” dedi. “Bunları bir de ben kayıt alırken anlatmanın sakıncası olur mu?”

“Elbette. Sorun değil.”

r/İyiBirKızınCinayetRehberiPodcast

Gönderiler

VIEW



SORT 🔥 HOT -

u/hedeteocheptecce tarafından gönderildi 47 dakika önce

Hillary F. Weiseman ipucu?

Pip'in, Jamie'nin o geceki hareketlerini takip etmekle meşgul olduğunu biliyorum. Ama Jamie'nin çöp kutusunda bulduğu şu notu görmezden gelmesinin bir hata olacağını hissediyorum. Reynoldsların temizlikçisinin iki haftada bir çarşamba günü geldiğini biliyoruz yani Pip'in bulduğu not son on gün içinde yazılıp atılmış olmalı, bu da Jamie'nin alışılmadık davrandığı (hırsızlık, evden gizlice çıkmak) zaman dilimiyle çakışıyor.

Pip araştırmaları sonucunda sadece bir Hillary F Weiseman'a ulaştı -84 yaşında bir kadın, Little Kilton'da yaşamış ve 12 yıl önce ölmüş. Yani evet, Jamie'nin yakın zamanda bu ölmüş yaşlı kadının ismini yazmış olması garip. Ama merak ediyorum, acaba bu not birine değil de bir yere atıfta bulunuyor olabilir mi? Hillary orada öldüyse bence kasabadaki bir mezarlığa gömülmüştür. Ya notta şahsen Hillary'den değil de buluşma yeri olarak mezarından bahsediliyorsa? Nottaki kelimelere tekrar bakın: *Hillary F. Weiseman sol 1:1*. Ya bu aslında şu anlama geliyorsa: mezarlığın sol tarafındaki Hillary F. Weiseman'ın mezarı saat 11'de. Bir buluşma yeri ve saat. Siz ne düşünüyorsunuz millet?

59 Yorum

Beğen

Paylaş

Kaydet

Yirmi iki

Pip bakmamaya çalıştı. Bakışlarını kaçırdı ama o evde gözlerini çeken bir şey vardı. Gördüğü onca şeyden sonra asla normal bir ev olamazdı. Ölüm etrafında asılı kalmış gibiydi, bir evin olmaması gereken bir şekilde parlamasına neden olan eğik çatısı, sarmaşıklar tarafından yutulmuş benekli tuğlalarıyla sanki bu dünyadan değilmiş hissi veriyordu.

Bell ailesinin evi. Andie'nin öldüğü yer.

Pip oturma odasının penceresinden Jason Bell'in başının arkasını görebiliyordu, diğer tarafta TV'nin ışığı vardı. Jason kaldırımdaki ayak seslerini duymuş olacak ki aniden başını çevirip baktı. Bir an için Pip ile göz göze geldiler, onu tanıyınca Jason'ın bakışları buz kesti. Pip ürküp bakışlarını yere indirdi, yürüyüp evi arkalarında bıraktılar. Pip yine de Jason'ın gözlerini üstünde hissediyordu.

"Pekâlâ," dedi hiçbir şeyin farkında olmayan Ravi. Belli ki o eve bakmak için aynı ihtiyacı duymuyordu. "Bu fikri Reddit'teki birinden mi aldın?" diye sordu tepedeki kiliseye çıkan yolda yürürken.

"Evet ve iyi bir teori," dedi Pip. "Ben düşünmeliydim."

"Bölüm yayınlandığından beri başka ipucu çıktı mı?"

"Hayır," dedi. Dik yokuşu tırmanırken harcadığı efor sesinin çatallanmasına neden oldu, bir köşeyi döndükleri sırada ağaçların arasında kalan eski kilise görüntüye girdi. "Tabii 'Jamie'yi Aberdeen'deki McDonalds'ta gördüm' yorumunu bir ipucu olarak saymazsan. Ya da onu Paris Louvre'da gördüğünü söyleyen bir başkasını."

Otoban üstündeki yaya köprüsünü geçtiler, arabaların sesi kulaklarında çınlıyor gibiydi.

"Tamam," dedi Pip yaklaşırlarken. Kilisenin iki tarafında da bulunan mezarlığı tarafında geniş patika ayırıyordu. "Redditor

nottaki 'sol' kelimesinin sol tarafı ifade ediyor olabileceğini düşünüyor. Yani bu tarafa bakalım." Ravi'yi patikadan çıkarıp sol tarafta tepeyi saran çimlere doğru götürdü. Her yerde düz mermer levhalar ve sıralar halinde dik mezar taşları vardı.

"İsmi neydi, Hillary...?" diye sordu Ravi.

"Hillary F. Weiseman, 2006'da ölmüş." Pip gözlerini kısıp mezar taşlarını incelerken Ravi yanında duruyordu.

"Peki, Nat da Silva'nın yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu isimleri okurken.

"Bilmiyorum," dedi Pip. "Ama ikisi de doğru söylüyor olmaz, anlattıkları birbiriyle çelişiyor. Yani ya Nat da Silva ya da Tom Nowak yalan söylüyor. Ve Nat'ın daha çok sebebi olacağını düşünmeden edemiyorum. Belki Jamie o gece kısa bir süre eve uğramıştır ve oda sevgilisinin yanında söylemek istememiştir. Adam oldukça korkutucu görünüyordu."

"İsmi ne demiştin? Luke?"

"Eaton. Ya da belki sadece karışmak istemediği için Jamie'yi gördüğünü söylemek istemedi. Geçen sefer ona iyi davranmamıştım. Ya da bir şekilde olaya karıştığı için yalan söylüyor olabilir. Cuma gecesi nerede olduklarıyla ilgili konuşurken tüm hikayeyi anlatmıyorlarmış gibi tuhaf bir hisse kapıldım."

"Ama Jamie bundan neredeyse bir saat sonra Wyvil Yolu'nda sağ salım görülmüş. Yani Nat'ın evine gittiye bile ayrılırken iyiymiş."

"Biliyorum," dedi. "O halde neden yalan söylüyor? Saklayacak ne var?"

"Tom da yalan söylüyor olabilir," dedi Ravi mezar taşındaki soluk harfleri okuyabilmek için eğilirken.

"Olabilir," dedi Pip iç çekerek. "Ama neden? Ayrıca o evin... Şüphelilerden birine ait olduğunu nereden bilebilir ki?"

"Nat ile tekrar konuşacak mısınız?"

"Bilmiyorum." Pip diğer mezar sırasına geçti. "Konuşmam gerek ama onun benimle yeniden konuşacağını sanmıyorum."

Benden gerçekten nefret ediyor. Ve bu hafta onun için zaten zor geçti.”

“Ben gidebilirim,” dedi Ravi. “Max’in duruşması bitince.”

“Evet belki,” diye yanıtladı Pip ama Jamie’nin o zamana kadar hâlâ kayıp olabileceği düşüncesi içini sıktı. Adımlarını hızlandırdı. “Çok yavaş yürüyoruz. Hadi ayrılalım.”

“Hayır, ben seni gerçekten seviyorum.”

Pip ona bakmasa bile gülümsediğini hissedebiliyordu.

“Mezarlıktayız. Uslu dur.”

“Bizi duyamazlar,” dedi kaş çatmasına aldırmadan. “Tamam, iyi, ben bu tarafa bakacağım.” Sondan başlamak için mezarlığın en uzak ucuna doğru yürüdü.

Pip birkaç dakika sonra biçimsiz çalı çitlerinin arkasında onu gözden kaybedince kendini mezarlıkta yalnız gibi hissetti. Orada isim tarlasında tek başına duruyordu. Etrafta başka kimse yoktu, saat daha altı olmasına rağmen gece yarısı sessizliği hakimdi.

Başka bir sıranın sonuna ulaştı ama Hillary’dan bir iz yoktu, tam o sırada bir bağırış duydu. Rüzgar Ravi’nin sesini zayıflatırsa da çitlerin üzerinden salladığı elini görebiliyordu, hemen ona doğru yürümeye başladı.

“Buldun mu?” dedi nefes nefese.

Altın harflerle işlenmiş siyah mermer levhanın başında durup yüksek sesle okudu. “Hillary F. Weiseman’ın anısına. Ölüm tarihi 4 Ekim 2006. Sevgi dolu bir anne ve büyükanne. Seni çok özleyeceğiz.”

“Bu o,” dedi Pip etrafa bakınarak. Mezarlığın bu kısmı kuytuda kalıyordu, etrafı çalı çitleri ve ağaçlarla sarılmıştı. “Burası çok korunaklı. Buraya gelen patika dışında hiçbir taraftan görülmezsin.”

Ravi başını salladı. “Burası iyi bir gizli buluşma yeri olabilir.”

“İyi de kimle? Jamie’nin gerçek hayatta Layla ile buluşmadığını biliyoruz.”

“Peki ya bunlar?” Ravi Hillary’nin mezar taşının yanında duran küçük çiçek buketini işaret etti.

Kuruyup ölmüşlerdi, Pip parmaklarını plastik ambalajın etrafına sararken taç yapraklar döküldü. “Belli ki birkaç hafta önce bırakılmış,” derken çiçeklerin ortasındaki küçük beyaz kart gözüne ilişti. Mavi mürekkep yağmur yüzünden dağılmıştı ama kelimeler hâlâ okunabiliyordu.

“*Sevgili anne doğum günün kutlu olsun! Seni çok özliyoruz. Sevgiler Mary, Harry ve Joe,*” diye okudu Ravi’ye.

“Mary, Harry ve Joe,” dedi Ravi dalgın dalgın. “Onları tanıyor muyuz?”

“Hayır,” dedi Pip. “Seçmen kayıtlarına baktığımda Kilton’da yaşayan başka Weiseman bulamadım.”

“O halde muhtemelen soyadları Weiseman değil.”

Çakıllı patikadan onlara doğru yaklaşan ayak sesleri duydu- lar. Pip ve Ravi kim olduğunu görmek için topukları üstünde döndüler. Adam rüzgârın titrettiği söğüt gölgelerinin arkasından çıkıp görüş alanına girerken Pip olmaması gereken bir yerde yakalanmış gibi göğsünün sıkıştığını hissetti. Stanley Forbes’tu ve irkilerek soluğunu tutmasına bakılırsa onları orada, gölgele- rin arasında gizlenmiş gördüğüne en az onlar kadar şaşırmıştı.

“Lanet olsun beni korkuttunuz,” dedi bir eliyle göğsünü tutarak.

“Bir kilisenin yakınında ‘lanet’ okumaya izin var mı?” Ravi gülümseyerek gerginliği anında azalttı.

“Üzgünüm,” dedi Pip, solmuş çiçekler hâlâ elindeydi. “Burada ne yapıyorsun?” Çok mantıklı bir soru olduğunu düşündü, mezarlıkta başka kimse yoktu ve onların da burada olma nedeni kesinlikle sıradan değildi.

“Ben şey...” Stanley’nin kafası karışmış gibiydi. “Buraya gelecek sayıdaki bir hikâye için papazla konuşmaya geldim. Neden? Siz neden buradasınız?” Gözlerini kısıp başında durdukları mezar taşını okurken aynı soruyu onlara yöneltti.

Onları yakalamıştı, Pip yine de şansını denedi. “Hey Stanley,” dedi, “Sen kasabadaki çoğu kişiyi tanıyorsun, değil mi? Gazete sayesinde. Kızının adı Mary ve oğulları ya da torunlarının adı Harry ve Joe olan Hillary Weiseman diye bir kadın tanıyor musun?”

Mezarlıkta saklanırken karşılaştığı iki kişi kendisine en garip sorulardan birini sormuş gibi gözlerini kıstı. “Şey evet, tanıyorum. Bu Mary Scythe. Gazetede benimle gönüllü olarak çalışan Mary. Onlar da oğulları Harry ve Joe.”

Bunları söylediği anda Pip’in zihninde bir şimşek çaktı.

“Harry Scythe. Book Cellar’da mı çalışıyor?” diye sordu.

“Evet, sanırım,” dedi Stanley ayaklarını yere sürterken. “Bunun kayboluşunu araştırdığınız arkadaşınız Jamie Reynolds’la ilgisi var mı?”

“Olabilir.” Pip omuz silerken ayrıntı vermeyince adamın gözlerinde hayal kırıklığına benzer bir ifade okudu. Tamam ama kimse kusura bakmamalıydı, küçük kasabanın gönüllü gazetecisinin hikâyesini kovalayıp yoluna çıkmasını istemiyordu. Ama belki bu pek adil değildi, Stanley o istediğinde kayıp ilanını *Kilton Mail’e* basmıştı ve bu sayede insanlar öğrenmişti. “Şey,” diye ekledi, “Ben sadece ilanı gazeteye bastığın için teşekkür etmek istiyordum Stanley. Mecbur değildin ve çok yardımcı oldu. Yani evet. Teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi Ravi ile ona bakarak. “Umarım onu bulursunuz. Demek istediğim, bulacağınızdan eminim.” Bir kolunu yukarı sıvayıp saate baktı. “Gitsem iyi olur, papazı bekletmek istemem. Şey. Evet. Tamam. Hoşça kalın.” Yarım yamalak salladığı elini indirip kiliseye doğru yola koyuldu.

Pip, Stanley’nin uzaklaşmasını izlerken “Harry Scythe, Wyvil Yolu’ndaki görgü tanıklarından biri,” dedi Ravi’ye usulca.

“Ya, gerçekten mi?” dedi Ravi. “Küçük kasaba.”

“Öyle,” dedi Pip ve ardından ölü çiçekleri Hillary’nin mezarına geri bıraktı. “Gerçekten de küçük bir kasaba.” Bunun başka

bir mana taşıdığından emin değildi. Buraya gelmenin, Jamie'nin çöp kutusunda buldukları kâğıt parçası hakkında, buraya gelip aynı gölgelerin altında biriyle buluşmuş olduğu ihtimalinden başka herhangi bir şeyi açıklığa kavuşturduğundan da emin değildi. İpucu izlenemeyecek kadar muğlak ve belirsizdi.

“Hadi. Duruşma güncellemesini tamamlayıp aradan çıkar-mamız gerek,” dedi Ravi, Pip'in elini tutup parmaklarını onun-kilere dolarken. “Ayrıca Stanley Forbes’a teşekkür ettiğine ina-namıyorum.” Gözlerini şaşı ve yüzünü şaşkınlıktan dona kalmış gibi yaptı.

“Kes şunu,” dedi Pip hafifçe dürterek.

“Birine gerçekten nazik davrandın.” Aynı şapşal ifadeyi koru-yordu. “Aferin. Yıldızlı aferin Pip.”

“Kapa çeneni.”

Yirmi üç

Reynolds ailesinin ona bakan evinde üst kat pencereleri sarı renkli ve sakın göründü. Ama sadece bir an, içeri doğru açılan kapı aralığında Joanna Reynolds görünmeden önce.

“Geldin.” Joanna, Pip’i aceleyle içeri alırken Connor koridora geldi. “Hemen geldiğin için teşekkürler.”

“Sorun değil.” Pip çantasını omzundan indirip ayakkabılarını çıkardı. Joanna aradığında o ve Ravi, Max Hastings duruşmasının yeni güncellemesinin kaydını -savunma adına ifade veren Max’in üniversiteden iki erkek arkadaşı hakkında konuşmuşlardı- henüz bitirmişlerdi.

“Acil gibi geldi,” dedi Pip ikisine bakarak. Oturma odasının kapalı kapısının arkasından gelen televizyonun sesini duyabiliyordu. Muhtemelen Arthur Reynolds içerideydi, bu durumla ilgili bir şey yapmayı hâlâ reddediyordu. Ama Jamie gideli dört gün olmuştu, babası ne zaman pes edecekti? Pip anlıyordu: bir kere hayır dedikten sonra geri dönmek zordu. Ama artık endişelenmeye başlaması gerekmiyor muydu?”

“Evet, sanırım öyle.” Joanna, Pip’e onu takip etmesini işaret edip Connor’ın arkasından basamakları çıkmaya başladı.

“Bilgisayar mı?” diye sordu Pip. “Açabilmeyi başardınız mı?”

“Hayır, o değil,” dedi Joanna. “Hâlâ uğraşıyoruz. Yedi yüzden fazla deneme yaptık. Bir şey çıkmadı.”

“Tamam, dün iki bilgisayar uzmanına e-posta gönderdim, bakalım ne diyecekler.” Pip merdivenleri tırmanırken Joanna’nın ayağına basmamaya çalıştı. “Peki sorun ne?”

“Dün gece yayınladığın ilk bölümü dinledim, hem de birkaç kez,” diye aceleyle anlatan Joanna basamakların yarısında nefes nefese kaldı. “Kitapçıdaki görgü tanıklarıyla yaptığın röportaj, onu 23:40’da Wyvil’de görenler. O röportajda beni rahatsız eden bir şey vardı ve nihayet ne olduğunu anladım.”

Joanna onu Connor'ın ışığı yakıp beklediği Jamie'nin darma-
dağınık odasına soktu.

"Harry Scythe mı?" diye sordu Pip. "Onu tanıyor musun?"

Joanna başını iki yana salladı. "Jamie'nin ne giydiği ile ilgili konuştukları kısım. İki tanık onu bizim evden çıkarken üzerinde olduğunu bildiğimiz bordo gömleğiyle gördüğünü düşünüyor. Onlar Jamie'yi kendilerine doğru yürürken ilk görenler. Diğer iki tanık kapıya sonra çıkıyor, Jamie geçtikten sonra. Yani onu arkadan görüyorlar. Ve ikisi de onun bordo bir gömlek değil de daha koyu renkli, şapkalı ve Jamie'nin ellerini göremedikleri için cepli bir şey giydiğini düşünüyorlar."

"Evet, tutarsızlık var," dedi Pip. "Ama görgü tanıklarının ifadelerindeki küçük detaylarda farklılık olabilir."

Joanna'nın gözleri o kadar parlıyordu ki neredeyse Pip'in yüzünü yakacaktı. "Evet ve biz içgüdüsel olarak onu gömlekle görenlere inanmak istiyoruz çünkü Jamie'nin üstünde bunun olduğunu varsayıyoruz. Ama ya onu siyah kapüşonlu ile görenler haklıysa? Jamie'nin siyah kapüşonlusu var," dedi, "Fermuarlı, hep giyer... Eğer önü açıksa önden bakınca dikkatini çekmez ve altındaki gömleğe odaklanırsın."

"Ama cuma günü evden çıkarken siyah kapüşonlusunu giymiyordu," dedi Pip, Connor'a bakarak. "Ve yanında da değildi, sırt çantası falan da yoktu."

"Hayır, kesinlikle yanında değildi," diye araya girdi Connor. "Başta ben de bunu söyledim. Ama..." başıyla annesini işaret etti.

"Ama-" Joanna devreye girdi, "Her yere baktım. Her yere! Gardırobuna, çekmecelerine, tüm bu kıyafet yığınlarına, çamaşır sepetine, ütüleneceklerin arasına, bizim odadaki dolaplara, Connor ve Zoe'ninkine. Jamie'nin siyah kapüşonlusu yok. Bu evde değil."

Pip'in nefesi tıkanı. "Burada değil mi?"

"Biz yani olabilecek her yere üç kez baktık," dedi Connor.

“Son birkaç saati arayarak geçirdik. Yok.”

“Yani ya haklılarsa,” dedi Joanna, “Ya o iki görgü tanığı haklıysa, Jamie’yi siyah kapüşonlusuyla gördülerse o zaman...”

“O zaman Jamie eve döndü demektir,” dedi Pip ve soğuk bir ürpertinin midesini geçip bacaklarındaki boşlukları doldurduğunu hissetti. “Felaket partisi ve Wyvil Yolu’nda görünmesi arasında Jamie eve geri gelmiş. Buraya,” dedi etrafına yepyeni gözlerle bakarak: belki de bu kıyafet yığını Jamie telaşla kapüşonlusunu ararken etrafa saçılmıştı. Yatağının dibindeki kupa belki de acele ederken kazayla kırılmıştı. Aşağıdaki kayıp bıçak Belki, onu alan *Jamie’ye* belki de eve dönmesinin asıl nedeni buydu.

“Evet kesinlikle,” dedi Joanna. “Ben böyle düşünüyorum. Jamie eve geldi.” Küçük oğlunun eve geldiğini sanki sonrasındaki kısım, evden ayrılıp yine kaybolması bu gerçeği elinden alamamış gibi sesinde bir umut, gizlemediği bir özlemle söylemişti.

“Eğer kapüşonlusunu almak için eve döndüyse,” dedi Pip kayıp bıçaktan bahsetmekten kaçınarak, “Bu tahminen Highmoor’dan ayrıldığı 22:45 ile 23:25 arası olmalı çünkü Wyvil Yolu’nu yarılması en az on beş dakika alır.”

Joanna her kelimeyi başını sallayarak onayladı.

“Ama...” Pip kendini durdurdu ve soruyu Connor’a yönelterek yeniden başladı. “Ama baban yemekten saat 23:15 civarı dönmedi mi?”

Cevabı yine de Joanna verdi. “Evet, öyle. O civarda. Belli ki Arthur, Jamie’yi hiç görmemiş yani Jamie, Arthur dönmeden gelip gitmiş olmalı.”

“Ona sordunuz mu?” dedi Pip çekinerek.

“Neyi sorduk mu?”

“O geceki hareketlerini?”

“Evet, elbette,” dedi Joanna açıkça. “Senin de soylediğin gibi bardan eve 23:15 civarı donmuş. Jamie’yi görmemiş.”

“O halde Jamie daha önce gelmiş olmalı, değil mi?” diye sordu Connor.

“Evet,” dedi Pip ama onun düşündüğü bu değildi. Tom Nowak’ın Jamie’yi 22:50’de Cross Hatt’ında Nat da Silva’nın evine girerken gördüğünü söylediğini düşünüyordu. İki yere gidecek zamanı var mıydı? Nat’e uğrayıp eve yürüyüp ve yine ayrılacak zamanı? Hayır, bu zaman aralığında Jamie’nin Arthur ile karşılaşmaması mümkün değildi. Ama Arthur 23:15’te evde olduğunu ve Jamie’yi görmediğini söylüyordu. Burada örtüşmeyen bir şey vardı.

Ya Jamie Nat’e hiç gitmemiş eve daha erken gelip 23:15’te babası gelmeden önce çıkmıştı ya da Jamie Nat’e çok kısa *uğramış* ardından eve yürümüş, varışı babasıyla aynı ana denk gelmiş ama Arthur Jamie’nin evde olduğunu ya da ne zaman ayrıldığını fark etmemişti. Ya da Arthur *fark etmişti* ama bir sebepten ötürü yalan söylüyordu.

“Pip?” dedi Joanna tekrar.

“Üzgünüm, ne diyordun?” dedi Pip kendi zihninin içinden çıkıp odaya geri dönerek.

“Diyorum ki Jamie’nin siyah kapüşonlusunu ararken başka bir şey buldum.” Joanna’nın gözleri Jamie’nin beyaz çamaşır sepetine yaklaşırken gölgelendi. “Buraya baktım,” deyip kapağı kaldırdı ve üstten bir giysi aldı. “Ve bu, sepetin ortalarında.”

Pip’in görmesi için omuz dikişlerinden tutup kaldırdı. Gri renkli pamuklu bir kazaktı. Ön tarafında, yakanın on santim altında kırmızımsı kahve renkte kurumuş kan lekeleri vardı. Her biri bir santimden küçük yedi leke. Ve bir kolun manşetinde uzun bir kan lekesi.

“Lanet olsun.” Pip kan lekesini daha iyi görebilmek için yaklaştı.

“Bu doğum gününde giydiği kazak,” dedi Joanna, Pip de kasabaya astıkları posterlerden tanıdı.

“O gece geç saatte gizlice çıktığını duymuştun, değil mi?” diye sordu Pip, Connor’a.

“Evet.”

“O akşam evde kazayla bir yerini kesmedi değil mi?”

Joanna başını hayır anlamında salladı. “Odasına giderken iyiydi. Mutluydu.”

“Bu sıçrayan değil yukarıdan damlayan bir kana benziyor,” dedi Pip parmağını kazağın önünde gezdirerek. “Kol sanki kanın kaynağına sürünmüş gibi görünüyor.”

“Jamie’nin kanı mı?” Joanna’nın yüzündeki kan çekilmiş, görünmeyen bir yere gitmişti.

“Muhtemelen. Ertesi gün herhangi bir yerinde kesik ya da morluk gördünüz mü?”

“Hayır,” dedi Joanna usulca. “Görebildiğim kadarıyla bir şey yoktu.”

“Başkasının kanı da olabilir,” diye yüksek sesle düşündü Pip ve anında buna pişman oldu. Joanna’nın yüzü kırıp yaşlanırken tek bir damla göz yaşı kaçıp yanağından süzüldü.

“Üzgünüm Joanna,” dedi Pip. “Bunu söylememe...”

“Hayır, senin suçun yok,” diye ağladı Joanna. Kazağı dikkatle sepetin en üstüne koydu. İki damla göz yaşı daha yanağında birbiriyle yarıştı. “Sadece bu his, kendi oğlumu hiç tanımıyor muşum hissi.”

Connor annesinin yanına gidip sarıldı. Joanna yine küçülmüş, oğlunun kolları arasında kaybolurken göğsünde hıçkırıklara boğulmuştu. Korkunç, yaralı sesi duymak bile Pip’i paramparça etmişti.

“Sorun yok anne,” diye fısıldayan Connor, Pip’e baktı ama o da kadını rahatlatmak için ne diyeceğini bilmiyordu.

Joanna burnunu çekip göz yaşlarını kurulayarak kendini topladı. “Sadece onu tanıdığımdan emin değilim.” Jamie’nin kazağına baktı. “Senin annenden bir şey çalmaya kalkışıyor, kovulup bize haftalarca yalan söylüyor. Gecenin bir yarısı birinin evine girip ihtiyacı olmayan bir saat çalışıyor. Gizlice evden çıkıyor. Giysisinde muhtemelen bir başkasının kanıyla eve geliyor. Ben bu Jamie’yi tanımıyorum,” dedi, oğlunu, kendi tanıdığı

oğlunu karşısında hayal ediyormuş gibi gözlerini kapadı. “Bu o değil, yaptığı şeyler. O böyle biri değil; o tatlıdır, düşüncelidir. İşten geldiğimde bana çay yapar, günümün nasıl geçtiğini sorar. Onun nasıl hissettiğinden, benim nasıl hissettiğimden konuruz. Biz bir takımız o ve ben, doğduğundan beri böyleyiz. Onunla ilgili her şeyi biliyorum sanıyordum ama öyle değilmiş.”

Pip de kendini kanlı kazağa bakarken buldu, gözlerini ondan ayıramıyordu. “Burada, şu anda anladığımızdan daha fazlası var,” dedi. “Arkasında bir neden olmalı. Yirmi dört yılın ardından bir düğmeyi çevirip değişmiş olamaz. Bir sebep var ve ben onu bulacağım. Söz veriyorum.”

“Ben sadece onu geri istiyorum.” Joanna, Connor’ın elini sıkıp Pip’in gözlerine baktı. “Jamie’mizi geri istiyorum. Beni güldürdüğünü bildiği için bana hâlâ Jomumma diyen oğlumu. Jamie üç yaşındayken anne dışında bir adım olduğunu öğrendiğinde bana bu ismi taktı. Jomumma’yı o buldu böylece onun annesi olmaya devam edip adımları da geri aldım.” Joanna hıçkırdı, ses bütün vücudunda dolaşp omuzlarını titretti. “Ya bir daha bana böyle seslendiğini duyamazsam?”

Ama gözleri kuruydu sanki ağlayabileceği kadar ağlamış ve göz pınarları boşalmıştı. Pip kolunu annesine dolayan Connor’ın gözlerindeki bakışı tanıyordu: korku. Connor annesinin paramparça olmamasının tek yolu buymuş gibi onu sıkıca tuttu.

Bu Pip’in durup izleyeceği bir an değildi. Onları yalnız bırakmalıydı.

“Arayıp kapüşonlu konusunu haber verdiğiniz için teşekkür ederim,” dedi yavaşça Jamie’nin odasının kapısına doğru geri çekilirken. “Her bilgiyle bir adım daha yaklaşıyoruz. Ben... Ben gidip kaydı ve düzeltmeleri yapsam iyi olur. Belki bilgisayar uzmanlarının peşine düşerim.” Kapıya yaklaşıırken Jamie’nin dizüstü bilgisayarının kapalı kapağına baktı. “Sizde o büyük kilitli buzdolabı poşetlerinden var mı?”

Connor ona baktı, kafası karışmıştı ama yine de başını salladı.

“O kazağı bir tanesinin içine koy,” dedi. “Serin ve gün ışığından uzak bir yerde sakla.”

“Tamam.”

Yanlarından ayrılıp koridora çıkarken neredeyse fısıldar gibi bir sesle “Hoşça kalın,” dedi. Ama üç adım sonra bir şey onu durdurdu. Zihninde yakalayamayacağı kadar hızlı hareket eden bir düşünce vardı. Nihayet yerine oturduğunda üç adımı geri çıkıp Jamie’nin kapısına gitti.

“Jomumma?” dedi.

“Evet.” Joanna sanki çok ağırlarmış gibi yavaşça kaldırdığı gözleriyle Pip’e baktı.

“Demek istediğim... Jomumma’yı denediniz mi?”

“Anlamadım.”

“Özür dilerim, Jamie’nin şifresi olarak yani,” dedi.

“H-hayır,” dedi Joanna dehşete kapılmış gözlerle Connor’a bakarak. “Sen takma isimleri deneyin derken bizim Jamie için kullandıklarımızı kastettiğini sandım.”

“Sorun değil. Gerçekten de her şey olabilir,” dedi Pip, Jamie’nin masasına doğru yürürken. “Oturabilir miyim?”

“Elbette.” Pip bilgisayarın kapağını açarken Joanna ve Connor arkasına geçti. Ölü ekran yüzlerini uzatıp hayaletimsi bir görüntü vererek yansıttı. Pip güç düğmesine basınca mavi oturma açma ekranı görüntüye geldi, boş beyaz şifre kutusu ona bakıyordu.

Jomumma yazdı, harfler kutunun içine girerken küçük siyah daireler halini aldı. Durdu, parmağı giriş tuşunun üstündeyken oda birden çok sessizleşti. Joanna ve Connor nefeslerini tuttular.

Pip düğmeye bastı ve anında:

Hatalı şifre.

Arkasında ikisi de soluğunu verdi, birinin nefesi saçlarını uçurdu.

“Üzgünüm,” diyen Pip onlara bakmak istemiyordu. “Denemeye değer olduğunu düşündüm.” Öyleydi ve hatta belki birkaç tane daha denemeye değer, diye düşündü.

O harfını sıfır ile değiştirdi.

Hatalı şifre.

Sonuna bir koyarak tekrar denedi. Ardından iki ekledi. Ve sonra bir, iki, üç ve bir, iki, üç, dört. O harfi ve sıfır kullanarak hepsini denedi.

Hatalı şifre.

Büyük harfle J. Küçük harfle j.

M'si büyük Mumma. Sonra m'si küçük.

Pip başını eğip iç çekti.

"Sorun değil." Connor bir elini omzuna koydu. "Denedin. Uzmanlar halledebilir, değil mi?"

Evet, eğer e-postaya cevap verirlerse. Belli ki henüz vakit bulamamışlardı, en kötüsü de buydu çünkü herkesin zamanı varken Pip'in yoktu. Jamie'nin hiç yoktu.

Ama pes etmek çok zordu ve Pip bu konuda hiç iyi değildi. Bu yüzden son bir şey daha denedi. "Joanna, hangi yılda doğdun?"

"Ah, altmış altı," dedi. "Gerçi Jamie'nin bunu bildiğinden şüpheliyim."

Pip, *Jomumma66* yazıp giriş tuşuna bastı.

Hatalı şifre. Ekran onunla alay ediyordu, Pip içinde kabaran bir öfke hissetti, avuçları makineyi alıp duvara savunmak istemesine kaşınıyordu. İçinde bir yıl öncesine kadar varlığından habersiz olduğu yoğun, ilkel bir his vardı. Connor onun adını söylüyordu ama o isim artık sandalyede oturan kişiye ait değildi. Yine de kendini kontrol etti. Dilini ısırđı, bir kez daha denemek için parmaklarıyla tuşlara vurdu.

JoMumma66

Hatalı şifre.

Lanet olsun.

Joumumma1966

Hatalı.

Kahretsin.

JoMumma1966

-Hata-

Lanet olsun.

JOmumma66

Tekrar hoş geldiniz.

Dur, ne? Pip *Hatalı şifre* yazması gereken yere baktı. Şimdi onun yerinde sürekli dönen yükleme çemberi gözlerinin içinde yansıyor. Ve o üç kelime: *Tekrar hoş geldiniz.*

“Girdik! Sandalyeden fırladı, öksürükle kahkaha arası bir şey kaçtı ağzından.

“Girdik mi?!” Joanna, Pip’in kelimelerini inanamayarak tekrarladı.

“JOmumma66,” dedi Connor kolunu zaferle havaya kaldırken. “İşte bu. Başardık!”

Pip nasıl olduğunu bilmiyordu ama Jamie’nin dizüstü bilgisayarının cıvı cıvı sesi eşliğinde bir şekilde, tuhaf, kafa karıştıran bir sis içinde üçü birbirine sarılmıştı.

Yirmi dört

“Burada olmak istediğine emin misin?” dedi Pip doğrudan Joanna’ya bakarak, parmakları Jamie’nin Google Chrome’da taramacı geçmişini açmak üzere *touchpad* üzerinde duruyordu. “Ne bulacağımızı bilmiyoruz.”

“Anlıyorum,” dedi, eliyle sandalyenin arkasını sımsıkı kavradı, hiçbir yere gitmiyordu.

Pip, Connor’la bakıştı ve o da başını sallayarak sorun olmadığını belirtti.

“Tamam.”

Tıklayıp yeni bir sekmede Jamie’nin geçmişini açtı. En son giriş 27 Nisan Cuma günü 17:11’deydi. YouTube’da *Büyük Başarısızlıklar* derleme videosunu izlemişti. O güne ait diğer girişleri Reddit, daha fazla YouTube, Tapınak Şövalyeleri’nden Uzun Kabus’a bir dizi Wikipedia sayfasıydı.

Pip bir önceki güne gitti ve bir sonuç dikkatini çekti: Jamie kaybolmadan önceki gün Layla Mead’in Instagram sayfasını iki kez ziyaret etmişti. Ayrıca *nat da silva tecavüz duruşması max hastings* araması onu Pip’in iyibirkızincinayetrehberipodcast.com sayfasına yönlendirmişti, görünüşe göre Jamie, o ve Ravi’nin o günkü duruşma güncellemesini dinlemişti.

Gözlerini günler üzerinde aşağı kaydırды: Reddit girişleri, Wikipedia sayfaları, Netflix eğlencesi. Sıra dışı görünecek bir şey arıyordu. Wikipedia tarzı değil gerçekten sıra dışı olan bir şey arıyordu. Bir önceki haftaya geçti, orada 19 Nisan Perşembe, Jamie’nin doğum gününde bir şey onu durdurdu. Jamie Google’da *ne saldırı sayılır?* diye aratmıştı. Ve sonuçlardan birkaçına baktıktan sonra *nasıl dövüşülür* diye sormuştu.

“Bu tuhaf,” dedi Pip parmağıyla sonucun altını çizerek. “Bu aramalar doğum günü gecesi on bir otuzda yapılmış. Connor, sen o gece onun evden gizlice çıktığını duymuştun, kanlı ka-

zağıyla geri döndüğü gece.” Hâlâ kirli sepetinin üstünde duran gri kazağa baktı. “O gece bir tartışmaya gireceğini biliyormuş. Görünüşe göre kendini hazırlıyormuş.”

“Ama Jamie daha önce hiç kavga etmedi. Yani nasıl yapıldığını Google’da aratması gerektiğine göre bu kesin,” dedi Connor.

Pip’in bunun hakkında söyleyecek şeyleri vardı ama aşağıda başka bir sonuç gözüne ilişti. Birkaç gün önce pazartesi ayın 16’sında Jamie *kontrolcü babalar* diye arama yapmıştı. Pip’in nefesi boğazında düğümlendi ama tepkisini kontrol edip diğerleri görmeden aşağı kaydırıldı.

Ama bunu görmezden gelemezdi. Üstelik şimdi yaptıkları tartışmayı, Arthur’un büyük oğlunun kaybolması gerçeğine neredeyse tamamen ilgisiz kalmasını, Jamie ve Arthur’un o geceki olası kesişen zaman çizelgelerini düşünmeden edemiyordu. Ve birden Arthur Reynolds’ın tam altındaki odada oturduğunu, varlığı halıdan içeri sızan somut bir şeymiş gibi daha yoğun hissetti.

Connor’ın aniden “O ne?” demesi Pip’i ürküttü.

Dikkati dağılmış halde sonuçları aşağı kaydırıyordu ama durup gözüyle Connor’ın parmağının gösterdiği satırı takip etti. 10 Nisan Salı günü sabaha karşı 01:26’da *beyin kanseri* ile başlayan bir dizi tuhaf Google araması yapmıştı. Jamie, NHS web sitesinde biri *Beyin tümörleri* diğeri *Kötü huylu beyin tümörü* olan iki sonuca tıklamıştı. Birkaç dakika sonra Google’a geri dönmüş, *ameliyat edilemeyen beyin tümörü* yazmış ve kanser yardım kuruluşlarından birine tıklamıştı. Aynı gece Google’a bir şey daha sormuştu: *Beyin kanseri klinik deneyleri*.

“Hımm,” dedi Pip. “Yani ben de internette her şeye bakarım ve belli ki Jamie de bakıyormuş ama bu genel aramadan farklı hissettirdi. Bu daha çok... Hedefli, belirli bir arama gibi. Beyin kanseri olan birini tanıyor musunuz?” diye sordu Joanna’ya.

Kadın başını salladı. “Hayır.”

“Jamie hiç böyle birinden bahsetti mi?” Soruyu Connor’a yöneltmişti.

“Hayır, hiç.”

Pip’in sormak isteyip sormadığı bir şey daha vardı: Jamie kendinde olduğunu öğrendiği için beyin tümörlerini araştırıyor olabilir miydi? Hayır, olamazdı. Bunu annesinden saklayamazdı.

Pip biraz daha geri gitmeye çalıştı ama sonuçların sonuna gelmişti. Jamie bu noktada geçmişini silmiş olmalıydı. Devam etmek üzereyken beyin tümörü arama sonuçlarıyla arka ayakları üstünde yürüyen köpek videoları arasına sessizce sokulmuş, gözüne ilişen ama üstünde durmadığı birkaç arama sonucu dikkatini çekti. Jamie beyin kanserini araştırdıktan dokuz saat sonra Google’a *nasıl hızlı para kazanılır* yazmış ve *Hızlı Para Kazanmanın 11 Yolu* başlıklı bir makaleye tıklamıştı.

Yirmi dört yaşında hâlâ ailesiyle yaşayan birinin bilgisayarındaki buna rastlamak tuhaf değildi ama zamanlama manidardı. Jamie bu aramayı yaptıktan tam bir gün sonra Pip’in annesi onu şirketin kredi kartını çalmaya çalışırken yakalamıştı. İki durum ilişkili olmalıydı. İyi de Jamie neden 10 Nisan Salı sabahı para ihtiyacıyla uyanmıştı? Bir gün önce bir şey olmuş olmalıydı.

Pip dua ederek adres çubuğuna Instagram yazdı. Bu en önemli kısımdı: Jamie ve Layla’nın özel mesajlaşmalarına giriş yapmak sahte hesabı teşhis edebilmenin yoluydu. *Lütfen Jamie’nin şifresi kayıtlı olsun, lütfen lütfen lütfen.*

Ana sayfa açıldı, Jamie Reynolds’ın profiline giriş yapıldı.

“Evet,” diye fısıldadı Pip ama yüksek sesli bir titreşim dikkatini dağıttı. Arka cebindeki telefonu sandalyeye çarparak gürültüyle titriyordu. Çıkardı. Arayan annesiydi ve saatin kaç olduğunu göre Pip neden aradığını anlamıştı. Saat on olmuştu, ertesi gün okul vardı ve şimdi bu yüzden başı belaya girecekti. İç çekti.

“Gitmen mi gerek tatlım?” Joanna omzunun üstünden ekranı görmüş olmalıydı.

“Şey muhtemelen evet. Acaba... Jamie’nin bilgisayarını yanımda götürmemin sakıncası olur mu? Yani gece boyunca sos-

yal medya hesaplarını iyice incelerim ve bulduğum her şeyi sabah size anlatırım.” Ayrıca Jamie’nin, annesi ve küçük kardeşinin Layla ile özel mesajlarını okumasını istemeyeceğini düşünüyordu. Eğer bu mesajlar, bilirsiniz... Anne ve kardeşin görmesi için uygun değilse...

“Evet, elbette,” dedi Joanna eliyle Pip’in omuzunu okşayarak. “Sonuçta ne yapacağını bilen sensin.”

Connor sessiz bir “Evet,” ile kabul etse de Pip onunla gelmek istediğini, gerçek hayatın ayağına dolanıp durmaması gerektiğini düşündüğünü görebiliyordu. Okul, ebeveynler, saat.

“Önemli bir şey bulduğum *anda* sana mesaj atacağım,” diyerek onu rahatlatırken Chrome penceresini küçülttü ve mavi robot temalı ana ekran görüldü. Bilgisayarın işletim sistemi Windows 10’du ve Jamie onu uygulama modunda kurmuştu. Bu mod başta, Chrome uygulamasını Microsoft Word simgesinin yanında görmeden önce, kafasını karıştırmıştı. Bilgisayarın kapağını kapamak için uzanırken gözlerini diğer uygulamalar üzerinde gezdirdi: Excel, 40D, Sky Go, Fitbit.

Dizüstü bilgisayarı kapamadan önce duraksadı, bir şey, daha tam oluşmamış bir fikrin belirsiz çerçevesiydi onu durduran. “Fitbit mi?” Connor’a baktı.

“Evet, babam ona doğum gününde aldı. Gerçi Jamie’nin beğenmediği belliydi, değil mi?” diye sordu Connor annesine.

“Şey bilirsin Jamie’ye hediye almak zordur. Baban yardımcı olmaya çalışıyordu. Ben de iyi bir fikir olduğunu düşündüm,” dedi Joanna, ses tonu keskin ve korumacıydı.

“Biliyorum, öylesine dedim.” Connor Pip’e döndü. “Babam hesabı onun için ayarladı ve Jamie’nin bunu kendinin yapmacağını söyleyip uygulamayı telefonuna ve buraya indirdi ki bu muhtemelen doğrudur. Ve Jamie o günden beri saati *takıyor* bence daha çok babamı kızdır- yani onu mutlu etmek için,” dedi annesine doğru kaçamak bir bakış atarak.

“Bir dakika,” dedi Pip, artık tamamıyla şekillenen fikri bey-

nine baskı yapıyordu. “Jamie’nin kaybolduğu gece taktığı siyah saat Fitbit mi?”

“Evet,” dedi Connor usulca, sesinde bir tereddüt olsa da Pip’in bir yere varacağını anlamıştı, sadece ne olduğunu bilmiyordu.

“Aman Tanrım,” dedi aceleden sesi hırıltılı çıkmıştı. “Ne tür bir Fitbit? GPS var mı?”

Joanna, Pip’in heyecanı ona sıçramış gibi geri çekildi. “Kutu hâlâ duruyor, bekleyin,” deyip koşarak odadan çıktı.

“Eğer GPS varsa,” diyen Connor koşan kendisi olmadığı halde nefes nefeseydi, “Bu onun tam yerini bulabileceğimiz anlamına mı geliyor?”

Gerçekten bir cevaba ihtiyacı yoktu. Pip zaman kaybetmeden Fitbit uygulamasına tıklayıp ekranda açılan renkli panoya baktı.

“Hayır.” Joanna kutunun üstünü okuyarak odaya geri döndü. “Charge HR modeli GPS’ten söz etmiyor sadece kalp atış hızı, aktivite takibi ve uyku kalitesi yazıyor.”

Pip bunları kendisi de bulmuştu. Jamie’nin bilgisayarındaki panoda adım sayısı, kalp atış hızı, yakılan kalori, uyku, aktif dakika simgeleri vardı. Her simgenin altında aynı şeyler yazıyordu. *Veri alınmadı. Senkronize Edin&Tekrar Deneyin.* Bu 1 Mayıs Salı günü içindi. Pip en üstteki takvim simgesine tıklayıp bir gün öncesine gitti. Aynı şey yazıyordu: *Veri Alınmadı. Senkronize Edin&Tekrar Deneyin.*

“Bu ne demek?” diye sordu Connor.

“Şu an Fitbit kolunda değil,” dedi Pip. “Ya da telefonuna verileri senkronize edecek kadar yakın değil.”

Pazar ve cumartesiye geçip kaybolduğu cuma gününe tıklayınca simgeler canlandı ve çemberler yeşil ve turuncu kalın şeritler halinde tamamlandı. Kelimeler yerlerini sayılara bıraktı: o gün 10.793 adım atmış, 1649 kalori yakmıştı. Kalp atış hızı parlak bloklar halinde yükselip alçalıyordu.

Pip kendi kalbinin tepki verdiğini, kontrolü ele geçirdiğini ve *touchpad* üzerinde gezinen parmaklarının içinde attığını hisset-

ti. Adım sayısı simgesine tıklayınca Jamie'nin gün içinde adımlarını gösteren çubuk grafiklerin olduğu yeni bir ekran açıldı.

"Aman Tanrım!" derken gözleri grafiğin en sonundaydı. "Jamie'nin son görülmesinden sonra girmiş veri var. Bakın." Daha da yaklaşan Joanna ve Connor'a gösterdi. "Gece yarısına kadar yürümüş. Yani Wyvil Yolu'nda 23:40 civarı görüldükten sonra o..." Tam sayıyı bulmak için 23:30 ile 00:00 arasındaki sütuna tıkladı. "Bin sekiz yüz yirmi sekiz adım atmış."

"Bu ne kadar mesafe eder?" diye sordu Joanna.

"Hemen bakıyorum," dedi Connor telefonuna tıklayarak. "Bir buçuk kilometreden biraz az."

"Neden gece yarısı bir anda duruyor?" dedi Joanna.

"Çünkü veriler bir sonraki güne düşüyor," dedi Pip cuma gününün panosuna dönmek için geri oka tıkladı. Cumartesi gününe geçmeden önce Jamie'nin kalp atış hızı grafiğinde bir şey fark etti ve içine girmek için simgeye tıkladı.

Jamie'nin dinlenirken kalp atış hızı dakikada seksen olarak görünüyordu ve günün büyük kısmında böyleydi. Ama saat beş buçukta dakikada yüze kadar çıktığını gösteren bir dizi yükselme olmuştu. Connor'ın anlattığına göre bu Jamie ve babasının tartıştığı zaman dilimiydi. Birkaç saatliğine yine düzene giren kalp atışları Jamie, Stella Chapman'ı takip edip partide konuşmak için beklerken doksanlara tırmanıyordu. George'ın Jamie'yi dışarıda telefonda ve büyük ihtimalle Layla ile konuşurken gördüğü sırada kalbi daha da hızlanıyordu. Jamie yürürken yüzün biraz üstünde bir seviyede atmaya devam ediyordu. 23:40'da Wyvil Yolu'nda görüldükten sonra kalbi giderek daha da hızlanıyor ve gece yarısında yüz üçe çıkıyordu.

Neden bu kadar hızlıydı? Koşuyor muydu? Yoksa korkmuş muydu?

Cevap cumartesi günün ilk saatlerindeki verilerde olmalıydı.

Pip hemen cumartesi gününe geçti, veriler önceki günle karşılaştırıldığında eksikti, renkli çemberler tamamlanmamıştı.

Sadece 2571 adım vardı. Adım sayma menüsüne girdi ve mide-sinden bacaklarına ezici, soğuk bir hissin yayıldığını hissetti. Bu adımların hepsi gece yarısıyla on iki buçuk arasındaydı ve sonrasında... Hiçbir şey yoktu. Hiçbir veri görünmüyordu. Grafik düşmüştü: sıfır çizgisindeydi.

Ancak burada Jamie'nin adım atmadığı kısa bir süre vardı. Ya sabit duruyor ya da oturuyor olmalıydı. Tam gece yarısında olmuş, Jamie birkaç dakika boyunca hareket etmemişti ama bu çok uzun sürmüyordu çünkü saat tam beş gece yeniden hareket ediyor ve her şeyin durduğu noktaya, tam 00:30'dan öncesine kadar yürüyordu.

"Burada bitiyor," dedi Connor, o dalgın bakış yine gözlerine dönmüştü.

"Ama bu harika," dedi Pip, Connor'ın bakışlarını her şeyin durduğu yere çekmeye çalışarak. "Bu veriyi Jamie'nin nereye gittiğinin izini sürmek, saat tam on iki buçuktan önce nerede olduğunu bulmak için kullanabiliriz. Adım sayısı bize olayın, her ne olursa ne zaman olduğunu söylüyor ki bu da Joanna'nın 00:36'da gönderip teslim edilemeyen mesajıyla uyuyor. Aynı zamanda bize *nerede* olduğunu da söyleyebilir. Yani Wyvil Yolu virajında son görüldüğü 23:40'tan sonra Jamie birkaç dakika durmadan önce toplamda iki bin yirmi dört adım atmış. Ve sonra iki bin üç yüz yetmiş beş adım daha atmış ve bu adımlar onu her nereye götürdüyse olanlar orada olmuş. Bu sayıları son görüldüğü Wyvil Yolu'nu esas alarak bir çember çizmek için kullanabiliriz. Sonra da o bölge içinde Jamie'ye ya da nereye gittiğine dair bir iz ararız. Bu iyi, emin olun."

Connor gülümsemeye çalıştı ama gözleri tepki vermedi. Joanna da korkmuş görünüyordu ama ağzının kenarında kararlı bir ifade vardı.

Pip'in cebindeki telefon bir kez daha çaldı. Duymazdan gelip Jamie'nin o zaman aralığındaki kalp atış hızına bakmak için panoya geri döndü. Zaten yüzün üzerinde olan kalp atışı hareket

etmediği birkaç dakika içinde garip bir biçimde daha da hızlanıyordu. Yeniden yürümeye başlamadan hemen öncesi dakikada yüz yirmiye çıkıyordu. Tekrar harekete geçip iki bin üç yüz yetmiş beş adımı atarken kalp atışı az da olsa düşüyordu. Ve sonra saat on iki buçuk olmadan birkaç dakika önce Jamie'nin kalbi zirve yapıp dakikada yüz elli sekiz kez atıyordu.

Ve sonra düz çizgi halini alıyordu.

Yüz elli sekizden sıfıra düşüyor ve sonrasında bir daha atmıyordu.

Joanna da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki nefesi kesildi, gırtlaklatan gelen bir boğuk ses çıkardı ve her şeyi içinde tutabilmek için elleriyle yüzünü kapadı. Ardından aynı düşünce Connor'ın aklına geldi, ağzı bir karış açık halde gözlerini grafikteki sert düşüşe sabitlemişti.

“Kalbi durdu,” dedi, o kadar kısık sesle söylemişti ki Pip güçlkle duydu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. “O... Yoksa o...”

“Hayır, hayır,” dedi Pip elini kaldırıp, gerçi bu bir yalandı çünkü aynı korku onunda içini sarmıştı. Ama o duygularını kendine saklamalıydı, bu yüzden buradaydı. “Görüldüğü gibi değil. Bunun tek anlamı Fitbit'in artık Jamie'nin kalp atış verilerini alamıyor olması, tamam mı? Jamie Fitbit'i çıkarmış olabilir, bize söylediği sadece bu olabilir. Lütfen öyle düşünmeyin.”

Ama yüzlerinden artık onu dinlemediklerini görebiliyordu, ikisinin de bakışları düz çizgiye odaklanmıştı ve onunla birlikte boşluğa doğru sürükleniyorlardı. Bu düşünce kara delik gibiydi, kalan son umutlarını yiyip tüketiyordu ve Pip'in söyleyebileceği, söylemeyi düşünebileceği hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Dosya Adı:



Dava Notları 4.docx

Instagram'da DM'lere sadece mobil uygulamadan girilip masa-üstü versiyonundan girilemeyeceğini hatırladığımda neredeyse aklımı kaybedecektim. Ama sorun yok: Jamie'nin ilişkili e-posta adresinin oturumu dizüstü bilgisayarında açıldı. Instagram'dan şifre sıfırlama isteği gönderdim ardından Jamie'nin hesabına kendi telefonumdan giriş yaptım. Doğruca Jamie'nin Layla Mead ile direkt mesajlarına gittim. Çok fazla mesaj yoktu, sekiz günlük mesaj vardı. Mesajların içeriğine bakılırsa Tinder'da tanışmışlardı, ardından Jamie sohbeti Instagram'a taşımıştı sonra da WhatsApp üzerinden devam etmişlerdi. Ama onları göremiyorum. Konuşmalarının başı:

Seni buldum...

Evet buldun. Aslında senden saklanmıyordum :)

Günün nasıl geçti?

İyiydi, teşekkürler. Az önce bu dünyanın gelmiş geçmiş en iyi akşam yemeğini yaptım ve muhtemelen harika bir şef olabilirim.

Çok da mütevazisin. Anlat, ne pişirdin?

Be ki b i r gün bundan para kazanırsın.

Korkarım biraz fazla abartmış olabilirim. Peynirli makarna.

Mesajlarının çoğu böyle: uzun sohbetler/flörtleşmeler. Mesajların üçüncü gününde ikisinin de *Peaky Blinders* dizisini sevdiklerini keşfediyorlar ve Jamie hayatı boyunca 1920'lerde bir gangster olmayı arzuladığını itiraf ediyor. Layla, Jamie'yle çok ilgili görünüyor, ona sürekli sorular soruyor. Ama dikkatimi çeken birkaç tuhaf an var:

Doğum gününün yaklaştığını söylememiş miydin?

Evet öyle

Koskoca 30

Peki ne yapacaksın?

Parti mi? Aileni mi davet edeceksin?

Doğrusu pek parti insanı değilim. Muhtemelen arkadaşlarla küçük bir şey yaparız.

Bu özellikle dikkatimi çekti, çünkü Layla'nın Jamie'yi altı yaş daha büyük sanması kafamı karıştırdı: yirmi dokuzdan otuza giriyor. Cevap sohbetin ilerleyen kısımlarında geliyor. Ama bu sohbeti ilk gördüğümde Bay Clark'ın anlattıklarıyla aradaki benzerliği düşünmeden edemedim: Layla'nın ona doğrudan yaşını sorması ve bunu birkaç kez gündeme getirmesi. Ve tuhaf olansa o da yirmi dokuzu bitirip otuz oluyor. Tesadüf olabilir ama en azından not almaya değer diye düşündüm.

Bir başka gariplikse Jamie'nin (ve Layla'nın) sürekli olarak Jamie'nin Kilton'da küçük bir evde tek başına yaşadığına atıfta bulunması ki bu doğru değil. Aynı şekilde bu da Insta'daki konuşmalarının sonuna geldiğimde netleşti:

Evet, tabii. Ben de çok isterim :)

Dinle Layla. Sana bir şey söylemem gerek. Bunu söylemek kolay değil ama senden gerçekten hoşlanıyorum. Gerçekten. Daha önce kimse için böyle hissetmedim bu yüzden sana karşı dürüst olmak istiyorum. Ben aslında 29 değilim, birkaç hafta sonra 24 olacağım. Ve Londra'daki bir finans şirketinde başarılı bir yatırım uzmanı bu doğru değil. Bir aile dostumuzun işinde resepsiyon görevlisi olarak çalışıyorum. Ve kendi evim yok. Benim, babam ve kardeşimle yaşıyorum. Özür dilerim, niyetim asla kimseyi kandırmak değildi, özellikle de sen. Profilimde neden böyle yalanlar uydurduğumu bilmiyorum. Moralim bozukken, kendime, hayata olan güvenimi kaybetmişken yaptım ve sanırım gerçek ben yerine olmak istediğim kişiyi yarattım. Bu yanlış, özür dilerim. Ama bir gün o adam olmayı ve bende bunun için çabalamama isteği uyandıran senin gibi biriyle tanışmayı umuyorum. Üzgünüm Layla, bana kızarsan seni anlarım. Ama sorun olmazsa seninle konuşmaya devam etmek çok hoşuma gider. Sen her şeyi güzelleştiriyorsun.

Bu çooooook ilginç. Yani Jamie bir nevi sahte hesabı kandırmış. Tinder hesabında yaşı, işi, yaşam şekli hakkında yalan söylemiş. Bunun nedenini kendi gayet iyi açıklıyor: öz güvensizlik. Bu güvensizliğin Nat da Silva ile olanlarla, onun için çok önemli olan birini Luke Eaton gibi yaşça büyük bir adama kaptırmış olmasıyla ilgisi var mı merak ediyorum. Aslında Luke yirmi dokuz yaşında mı ve Jamie o yaşı bir tür güven patlaması ya da Nat'ın neden onu değil de Luke'u seçtiğine dair kafasında yaptığı mantıklı açıklama neticesinde mi seçti merak ediyorum.

Bu uzun mesajın ardından Layla üç gün boyunca Jamie'ye cevap vermeyi bırakıyor. Bu süre boyunca Jamie denemeye devam ediyor ve sonunda işe yarayacak bir şey buluyor:

Layla lütfen konuş benimle.

İzin ver açıklayayım

Gerçekten, çok üzgünüm

Seni üzmeyi hiç istemedim

Benimle bir daha konuşmazsan
anlarım.

Ama beni engellemedin yani hâlâ
şansım var mı?

Layla, lütfen konuş benimle

Seni çok önemsiyorum.

Senin için her şeyi yaparım

Her şeyi mi?

Aman Tanrım, selam. Evet. Her şeyi. Senin
için her şeyi yaparım. Yemin ederim.

Tamam

Hey telefon numaran ne?
Buna WhatsApp'ta devam
edelim

Benimle yine konuştuğuna çok
sevindim. 07700900472

Bilmiyorum ama bu sohbetten beni ürperten bir şey var. Onu üç gün boyunca görmezden geliyor ve sonra "Her şeyi mi?" diyerek geri dönüyor. Bu ürkütücü ama belki bunlar Layla ile yaptığım kısa konuşmadan kalan hislerimdir. Layla kim? Burada hiçbir şey bana onun gerçek kimliğiyle ilgili bir ipucu vermiyor. Çok dikkatli, kendini doğru miktarda saklamak konusunda çok iyi. Keşke Jamie'den istemek yerine kendi numarasını verseydi o zaman başka bir durumda olurum: Layla'yı doğrudan arayabilirdim ya da numaradan kim olduğunu bulurdum. Ama işte buradayım ve hâlâ aklımda o iki soru var. Layla gerçekte kim? Ve Jamie'nin kaybolmasıyla ne ilgisi var?

Diğer notlar

Kalp atışı hızı bilgilerine baktım, bu grafiklerde ne gördüğüme dair biraz bilgiye ihtiyacım vardı. Ama şimdi keşke yapmasaydım diyorum. Jamie'nin kalp atışı hızı ilk hareket etmediği 00:02'de 126 ardından veriler kesilmeden hemen önce 158'e çıkıyor. Ama uzmanlar bu seviyede kalp atışını savaş ya da kaç tepkisi yaşayan birinin kalp atışı olarak düşünebileceklerini söylüyorlar.

Dosya adı



Görölme arama bölgesi haritası.jpg



ÇARŞAMBA

5 GÜNDÜR KAYIP



Etkinlik

2 Mayıs Kayıp Jamie Reynolds için gönüllü arama ekibi
Özel: Düzenleyen Pip Fitz-Amobi

 Bugün 16:40

 Little Kilton Gramer Okulu, Kilton Gramer yolu, Little Kilton
HP1 6 0BM

 Davet eden Pip Fitz-Amobi

81 Gidiyor

12 Belki

33 Davetli

Herkese merhaba,

Muhtemelen duymuşsunuzdur, Connor Reynolds'ın ağabeyi Jamie beş gündür kayıp ve podcast'imde onun kaybolmasını araştırıyorum.

Ama yardımınıza ihtiyacım var! Yakın zamanda ulaştığım bilgiler Jamie'nin bilinen son konumu için yaklaşık bir alan sağlıyor. Jamie'nin cuma gecesi tam olarak nerede olduğu ve başına ne geldiğiyle ilgili herhangi bir iz ya da ipucu bulmak için bu alanın aranması gerek. Ama alan oldukça geniş bu yüzden aramada gönüllülere çok ihtiyacım var.

Eğer yardım eli uzatmak isterseniz lütfen bugün okuldan sonra 16:30'da toplantı için otoparkta buluşalım. Eğer yeterince gönüllü olursa ben, Connor Reynolds ve Cara Ward liderliğinde üç arama grubuna ayrılacağız. Lütfen bir takıma kayıt olmak için gelip birimizi bulun.

Şimdiden teşekkür ederim ve lütfen gelme niyetiniz varsa haber verin.

X

Yirmi beş

Dikkatle düşünerek attığı her adımda ormanın zeminine, ayak-kabıllarının kenarına biriken çamura bakıyordu. Bunlar orada olduğuna dair bir kayıt, ormanda onu takip eden bir izdi. Ama o başka birinin, Jamie'nin kaybolduğu gün giydiği Puma marka spor ayakkabısının tabanlarındaki tırtıklı dikey çizgilerin izlerini arıyordu.

Herkes gözleri yerde daireler çizerek Pip'in toplantıda bahsettiği izlerden birini arıyordu. Okuldan sonra seksen sekiz gönüllü gelmişti, çoğu kendi dönemlerindendi ama on ikinci sınıftan birkaç kişi de katılmıştı. Connor'ın takımındaki otuz kişi şu an okulun arkasındaki arazileri arıyor, Martinsend Yolu, Acres Çıkmazı ve Tudar Hattı'nın alt kısmında kapıları çalıp evin sakinlerine cuma gecesi 00:02 ile 00:28 arası Jamie'yi görüp görmediklerini soruyorlardı. Cara'nın takımındaki yirmi dokuz kişi daha kuzeyde olan Eski Çiftlik Yolu ve Blackfield Hattı'na yakın tarım arazileriyle tarlaları araştırıyordu. Pip'le birlikte arama yapan yirmi dokuz kişilik ekip geniş bir sıra halinde Lodge Ormanı'nın bir ucundan diğerini ararken iki metrede bir sendeleyerek ilerliyorlardı.

Ravi de onlara katıldığı için artık otuz kişi olmuşlardı. Max'ın duruşması erken bitmişti. Bugün kürsüye çıkma sırası Max'teydi ve Ravi gözünde nefrete benzer bir parıltıyla isteksizce Max ve avukatının iyi iş çıkardıklarını söyledi. Savcının çapraz sorguda soracaklarına cevap hazırlamışlardı. İki tarafta kapanış konuşmalarını yaptıktan sonra yargıç jüriyi kararı müzakere etmeleri için göndermişti.

“Yarın hapse gönderilirken yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Keşke senin için kaydedebilsem,” demişti Ravi ayağıyla çalıkların arasını ararken. Onun bu hareketi Pipe yine bu ormanda Sal'ın onu öldürecek zamanı olmadığını kanıtlamak için An-

die Bell cinayetini canlandırmalarını hatırlatmıştı.

Pip başını diğer tarafa çevirip Stella Chapman'a küçük, gergin bir gülümseme gönderdi. Ama ona bakan Layla Mead'in yüzüydü ve sırtından aşağı soğuk bir ürperti hissetti. Bir saati aşkındır ormandaydılar ve tek buldukları ağzı bağlı bir poşet köpek pisliği, bir adet buruşturulmuş karides cipsi paketi idi.

"Jamie!" diye bağırdı sıranın ilerisinden biri.

Seslenme bir süredir devam ediyordu. Pip kimin başlattığını, adını ilk kimin haykırdığını bilmiyordu ama ağır adımlarla ilerleyen ekip tarafından rağbet görmüştü ve belirli aralıklarla birileri sesleniyordu.

"Jamie!" diye bağırarak karşılık verdi. Muhtemelen faydasızdı, kelimenin tam anlamıyla boşluğa bir haykırıştı. Jamie hâlâ burada olamazdı ve eğer buradaysa adını duyacak halde olması mümkün değildi. Ama en azından gerçekten bir şey yapıyorlarmış hissi veriyordu.

Pip durdu, kısa bir an için hattı bozup dışarıda kalmış bir ağaç kökünün altını kontrol etmek için çömeldi. Hiçbir şey yoktu.

Telefonun bip sesi ayaklarının çıtırtısını bozdu. Connor'dan mesaj gelmişti: *Tamam, kapıları çalmak için üçe ayrıldık, Tudor Hattı bitti ve tarlalara doğru gidiyoruz. Bir şey buldunuz mu? X*

"Jamie!"

Pip evi arama bölgesinin dışında olmasına rağmen Max Hastings'in yaşadığı Tudor Hattı'nı dolaşmak zorunda olmadığı için rahatlamıştı. Gerçi evde kimse yoktu, o ve ailesi duruşma boyunca mahkemenin yakınındaki pahalı bir otelde kalıyorlardı. Yine de evinin yakınlarında bir yere gitmek zorunda olmadığına memnundu.

Henüz bir şey yok, diye mesaj yazdı.

"Jamie!"

Ama gönder tuşuna bastığı sırada ekranda Caradan gelen bir arama belirdi.

“Selam,” dedi Pip neredeyse fısıldayarak.

“Evet selam,” dedi Cara, rüzgârın uğultusu duyuluyordu. “Şey, ekibimden biri bir şey buldu. Senin dediğin gibi herkese uzak durmalarını söyledim, etrafında bir çember oluşturduk. Ama şey, senin gelmen gerek. Şimdi.”

“Ne buldun?” dedi Pip, panik sesine yayılmıştı. “Neredesiniz?”

“Çiftlik evindeyiz. Sycamore Yolu’ndaki terk edilmiş çiftlik evi. Hangisi olduğunu biliyorsun.”

Pip hangisi olduğunu biliyordu.

“Geliyorum,” dedi.

O ve Ravi artık koşuyorlardı, Sycamore Yolu’na döndüklerinde küçük tepenin ardındaki çiftlik evi göründü. Mat beyaza boyanmış tuğlaları kararmış keresteler kesip ikiye bölmüştü ve çatı gökyüzünü daha fazla taşıyamazmış gibi bir çatıya yakışmıyacak biçimde içe bükülmüştü. Becca Bell’in ablasının cesedini beş buçuk yıl boyunca sakladığı, terk edilmiş binanın arkasında gözlerden uzakta bir yerd. Andie onca zaman boyunca burada, septik tankın içinde çürümeye bırakılmıştı.

Pip çakılı yoldan çimlerin üstüne geçerken tökezledi, Ravi içgüdüsel olarak onu yakalamak için elini kavradı. Yaklaşırlarken toplanan kalabalığı gördü, Cara’nın takımı rengarenk giysileriyle çiftlik evinin donuk renkleri ve ayaklarını yakalamaya çalışan uzun otlarla kaplı bakımsız araziye yayılmıştı.

Herkes geniş aralıklarla duruyordu ve bütün gözler aynı yere çevrilmişti: dalları sanki kendilerinin olduğunu iddia etmek için yavaş yavaş uzanıyormuş gibi binaya doğru büyüyen evin yanındaki küçük ağaç topluluğuna.

Naomi ile birlikte grubun önünde duran Cara, Pip’e eliyle gelmesini işaret ederken herkese geri çekilmeleri için bağıırıyordu.

“Ne o?” dedi Pip nefes nefese. “Ne buldunuz?”

“Orada, şu ağaıların arasındaki uzun otların arasında.” Naomi parmağıyla işaret etti.

“Bir bıçak,” dedi Cara.

“Bıçak mı?” diye tekrar etti Pip, ayakları ağalığa çevirdiğı gözlerini takip ediyordu. Biliyordu. Daha görmeden hangi bıçak olduğunu biliyordu.

Bakmak için eğildiğinde Ravi yanındaydı. Ve işte orada, otların arasında yarı gizlenmiş halde duruyordu: sapında sarı bant olan gri ağızlı bir bıçak.

“Bu Reynoldsların mutfağından kaybolan bıçak, değil mi?” diye sordu Ravi ama Pip’in cevap vermesine gerek yoktu, gözleri yeterince şey anlatıyordu.

Daha fazla yaklaşmaya cesaret edemeden gözlerin kısıp inceledi. Birkaç adım öteden bakınca bıçak temiz görünüyordu. Belki biraz kirlenmişti ama kan yoktu. En azından görüldüğü kadarıyla. Burnunu çekti, telefonunu çıkarıp durduğu yerde bir fotoğrafını çekti ardından Ravi’ye gelmesini işaret ederek geri çekildi.

“Tamam,” dedi, panik duygusu korkuya dönüşüyordu. Ama Pip korkusunu kontrol edebilirdi, hatta kullanabilirdi. “Cara, Connor’ı arayıp takımındaki herkesi göndermesini ve hemen buraya gelmesini söyleyebilir misin?”

“Arıyorum,” dedi Cara telefonu kulağına doğru götürürken.

“Naomi, Cara’nın konuşması bitince ona benim ekibimi dağıtması için Zach’i de aramasını söyler misin?”

O ve Ravi, ekibi Zach ve Stella Chapman’ın sorumluluğına bırakmışlardı. Ama ormanda bir şey bulamayacaklardı çünkü Jamie buraya gelmişti. Jamie buradaydı ve evden almış olduğu bir bıçak taşıyordu. Burada, arama bölgesinin en ucundaydı, bu da Jamie’nin çiftlik evine yürümeye başlamadan önce başka bir yerde kısa bir süre durduğu anlamına geliyordu. Ve yine burada, saat 00:28’de Fitbit’i kalp atış hızını ve adımlarını saymayı kesmişti. Ve bir bıçak vardı.

Bıçak bir kanıttı. Delil zincirinin kırılmadan düzgün bir biçimde ilgilenilmesi gereken bir kanıttı. Buradaki kimse bıçağa dokunmamıştı ve polis gelene kadar da kimse dokunmayacaktı.

Pip Amersham'daki karakolun numarasını tuşladı. Rüzgarın sesini engellemek için diğer kulağını tıkayıp kalabalıktan uzaklaştı.

“Merhaba Eliza,” dedi. “Evet, benim Pip Fitz-Amobi. Evet. Karakolda kimse var mı? Hı-hıh. Bana bir iyilik yapıp Kilton, Sycamore Yolu'ndaki çiftlik evine gelebilecek müsait biri var mı sorabilir misin? Evet, Andie B'nin- hayır, bu açık bir kayıp vaka-sıyla ilgili. Jamie Reynolds. Dava ile bağlantılı bir bıçak buldum ve alınıp kanıt olarak düzgünce belgelenmesi gerekiyor. Diğer numarayı aramam gerektiğini biliyorum... sen sadece bu iyiliği yap Eliza, söz veriyorum sadece bu seferlik.” Durup hattın diğer ucunu dinledi. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

“On beş dakika,” dedi Ravi'nin yanına gidip. Bu on beş dakikayı iyi kullanıp Jamie'nin neden buraya geldiğini öğrenmeye çalışabilirlerdi.

“İnsanları ağaçlardan uzak tutabilir misin?” diye sordu Naomi'ye.

“Evet, elbette.”

“Hadi.” Pip, Ravi'yi çiftlik evinin içine doğru yönlendirdi, kırmızı boyalı kapı menteşelerinin üzerinde açık bir ağız misali sallanıyordu.

Eşikten geçtiler, evin içinde loş bir ışık etraflarını sardı. Pencerele yosun ve pislikle buğulanmıştı, pislikle kaplanıp sertleşen halı ayaklarının altında çıtırdadı. Terk edilmişlik içerideki kokuya bile sinmişti: küf, pas ve toz.

“Ne zaman taşınıyoruz?” diye sordu Ravi etrafına tiksinierek bakarken.

“Sanki odan buradan daha iyi.”

Koridorda ilerlemeye devam ettiler, mavi renkli solmuş duvar kâğıtları kabarmıştı, yer yer rulolar halinde soyulan kâğıtlar

duvara çarpan küçük dalgalara benziyordu. Kemerli giriş bir zamanlar oturma odası olması gereken geniş bir alana açılıyordu. Karşı uçta sararıp pul pul soyulmuş merdivenler vardı. Pencerede çürümüş, güneşte ağarmış, başka bir hayatta çiçekli olabilecek perdeler asılıydı. Ortada duran iki eski kırmızı koltuk tozdan griye dönmüştü.

Pip yaklaşırken koltuk minderlerinden birinin tozunun farklı olduğunu fark etti: kırmızı kumaşta daha temiz dairesel bir alan vardı. Sanki oraya biri oturmuştu. Yakın zamanda.

“Bak.” Ravi onun dikkatini odanın ortasına, tabure gibi ters çevrilmiş üç küçük metal çöp kutusuna çekti. Etraflarında yiyecek ambalajları vardı: diyet bisküvi ve cips paketleri, boş Pringles kutuları. Atılmış bira şişeleri, sarma sigara izmaritleri.

“Belki de o kadar terk edilmiş değildir,” dedi Ravi ve eğilip izmaritlerden birini alarak burnuna doğru götürdü. “Esrar gibi kokuyor.”

“Harika ve şimdi burası bir olay mahalliyse üstünde parmak izi bıraktın.”

“Ah evet,” dedi Ravi dişlerini sıkarak, gözlerinde mahcup bir ifade vardı. “Belki bunu imha etmek için eve götürürüm.” İzmariti cebine atıp doğruldu.

“İnsanlar sigara içip takılmak için neden buraya gelir?” dedi Pip etrafı incelerken, evin her köşesinden sorular su yüzüne çıkıyordu. “Bu çok hastalıklı. Burada ne olduğunu, Andie’nin cesedinin burada bulunduğunu bilmiyorlar mı?”

“Çekici gelen de muhtemelen bu,” dedi Ravi sinema tanıtımı sesini kullanarak devam etti. “Eski, terk edilmiş bir cinayet evi, sigara içmek ve atıştırmalık yemek için mükemmel bir yer. Görünüşe göre burada takılanlar her kimse sık sık geliyorlar ve bana kalırsa bu bir gece etkinliği. Belki bu gece ilerleyen saatlerde gelip kimlerin geldiğini görmek için dışarıda gözetleme yapabiliriz. Jamie’nin kaybolmasıyla bir ilgileri olabilir ya da belki geçen cuma bir şey görmüşlerdir.”

“Gözetleme yapmak mı?” Pip güldü. “Pekâlâ komiser.”

“Hey, komiser sensin. Benim isimlerimi bana takma.”

Pip ve Ravi içeride neler bulduklarını Connor ve Cara’ya gösterirken “Polis geldi,” diye selendi Naomi çiftlik evinin içine doğru.

“Ben gidip onlarla ilgileneyim.” Pip koridorda koşup dışarı çıktı. Işığa alışana kadar gözlerini kıstı. Bir polis arabası çakıl taşlı yola park etmişti, kapıların ikisi de açıldı. Daniel da Silva şapkasını düzelterek sürücü tarafından indi, diğer taraftan inense Soraya Bouzidi’ydi.

“Merhaba,” diye seslendi Pip karşılamak için onlara doğru yürürken.

“Eliza senin olduğunu söyledi,” dedi Daniel yüzündeki alaycı ifadeyi saklamayı ya becerememişti ya da bunu istememişti. Andie’nin katili olarak ondan şüphelendiğinden beri Pip’den hoşlanmıyordu ama bu bir sorun değildi çünkü Pip de ondan hiç haz etmiyordu.

“Evet, benim. 2017’den beri Kilton’daki tüm sıkıntıların nedeni,” dedi duygusuz bir tonla ve Soraya’nın gülümsediğini fark etti. “İşte, bu taraftan.” Onları otların üstüne doğru yönlendirdi ve küçük ağaç topluluğunun olduğu yönü işaret etti.

Daniel ve Soraya köklerin dibindeki uzun otlara doğru yürümeye devam ettiler. Pip onların önce bıçağa ardından birbirlerine bakmalarını izledi.

“Bu nedir?” diye seslendi Daniel.

“Bir bıçak,” dedi. Ardından daha yardım sever bir sesle, “Reynolds’ların evinden kaybolan bıçağın aynısı. Jamie Reynolds, o kayıp, hatırladın mı? Kız kardeşinin arkadaşı?”

“Evet, ben...”

“Dosya numarası dört dokuz sıfır sıfır bir beş iki...”

“Evet, tamam,” diye araya girdi. “Tüm bunlar nedir?” Çiftlik evinin gerisinde bekleyen öğrencileri işaret etti.

“Arama ekibi,” dedi Pip. “Polis bir şey yapmayınca sanırım iş son sınıflara kalıyor.”

Daniel da Silva dilini ısırınca yanaklarındaki kaslar seğirdi. “Doğru,” diye bağırarak onu şaşırttıktan sonra ellerini üç kez hızla çırpı. “Herkes evine! Hemen!”

Çocuklar küçük fısıldaşan gruplara ayrılarak anında dağıldılar. Pip polisin yanından geçip yola doğru çıkarlarken başını minnetle salladı. Ama çiftlik evinin girişindeki Ward kardeşler, Connor ve Ravi gitmedi.

“Bu bıçak, kayıp kişi davasında hayati önem taşıyor,” dedi Pip kontrolü yeniden kazanmaya çalışarak. “Bunun düzgünce alınıp belgelenmesi ve kanıt memuruna teslim edilmesi gerekiyor.”

“Evet, kanıt sürecini biliyorum,” dedi Daniel somurtarak. “Bunu buraya sen mi koydun?” Bıçağı işaret etti.

“Hayır,” derken içindeki o sıcak, ilkel duygu yeniden uyandı. “Elbette ki ben koymadım. Bulunduğunda burada bile değilim.”

“Onu alacağız,” diyerek araya giren Soraya onları yatıştırmak için Daniel ve Pip’in arasında durdu. “Düzgün bir şekilde ilgilendiğinden emin olacağım, endişelenme.” Onun gözlerindeki bakış Daniel’inkilerden çok farklıydı: nazik, şüphesiz.

“Teşekkür ederim,” dedi Pip devriye arabasına doğru yürüyen Soraya’ya.

Soraya işitme mesafesinden çıkınca Daniel da Silva Pip’e bakmadan tekrar konuştu. “Eğer bunun gerçek olmadığını öğrenirsem, eğer polisin zamanını boşa...”

“Gerçek,” dedi Pip, kelime sıkıdığı dişlerinin arasına sığacak şekilde ezildi. “Jamie Reynolds gerçekten kayıp. Bıçak gerçekten burada. Ve polisin her davayı öncelikli kılacak kaynakları olmadığını biliyorum ama beni lütfen dinle. Hawkins’e anlat. Burada kötü bir şey olmuş. Olduğunu biliyorum.”

Daniel cevap vermedi.

“Beni duydun mu?” dedi Pip. “Bir suç işlenmiş. Biri ölmüş olabilir. Ve siz hiçbir şey yapmıyorsunuz. Jamie’ye burada bir şey oldu.” Bıçağı işaret etti. “Bunun Jamie’nin internette konuştuğu biriyle ilgisi var. Layla Mead adında bir kadın ama o...”

Bir anda sustu, bakışlarını polisin yüzünde gezdirdi. Pip, Layla Mead ismini söylediğinde Daniel anında tepki vermişti. Burnunu çekmiş, burun deliklerini genişletmiş ve ondan bir şey saklamaya çalışır gibi gözlerini kaçırmıştı. Açık kahve, dalgalı saçları alnına dökülürken yanaklarına tuhaf bir pembelik yayılmıştı.

“Layla’yı tanıyorsun,” dedi Pip. “Sen de mi onunla konuşuyordun?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Sen de Layla’yla konuşuyordun,” dedi. “Gerçekte kim olduğunu biliyor musun?”

“Ben kimseyle konuşmuyordum,” dedi Daniel kısık, boğuk bir fısıltıyla ve sesi Pip’in tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. “Kimseyle, anladın mı? Ve bir daha bunun hakkında tek kelime ettiğini duyarsam...”

Cümleyi burada kesip boşlukları doldurma işini Pip’e bıraktı. Soraya mavi plastik eldivenlerini takmış, elinde kanıt torbasıyla arabadan dönerken bir adım geri çekilip yüzüne çeki düzen verdi.

Dosya Adı:



Terk edilmiş çiftlik evinin dışındaki bıçağın fotoğrafı.
jpg



Dosya Adı:



Dava Notları 5.docx

Bıçak

Fitbit kayıt yapmayı kesmeden ve telefonu kapanmadan önceki adım sayısı verileriyle uyuşan bir konumda bulundu. Bence bu, bıçağı alanın Jamie olduğunu doğruluyor ve bu da felaket partisi ile Wyvil Yolu'nda görülmesi arasında sweatshirtünü ve bıçağı almak için eve gelmiş olması *gerektiği* anlamına geliyor. Peki neden bir silaha ihtiyacı vardı? Onu bu kadar korkutan neydi?

Jamie'nin eve döndüğü teorisi doğruysa zamanlama Arthur Reynolds'la nasıl çakışmıyor? Jamie, babası 23:15'te eve dönmeden önce Nat da Silva'ya uğrayacak sonrasında da yürüyerek eve dönüp sweatshirtünü ve bıçağı alacak yeterli vakti nasıl buldu? Buna yeterli zaman olmaması bir yana neredeyse imkansız. Zaman çizelgemde doğru olmayan bir şey var ve bu da demek oluyor ki biri yalan söylüyor. Nat ile yeniden konuşmayı denemeliyim, belki erkek arkadaşı yokken Jamie hakkında daha dürüst olabilir.

Daniel da Silva

Layla Mead ile konuşuyordu, tepkisi bunu açıkça ortaya koydu. Onun gerçekte kim olduğunu biliyor olabilir mi? Onunla bağlantısını saklamaya çalıştığı belli bunun nedeni bir şey biliyor olması mı? Yoksa sadece karısı yeni doğan bebekleriyle ilgilenirken Daniel'in internette başka bir kadınla -muhtemelen- uygunuz sohbetler ettiğinin karısının kulağına gitmesini istememesi mi? Geçen sene böyle bir davranışın Daniel'in karakterine aykırı olmadığını anlamıştım.

Başka bir gözlemim daha var, artık Layla Mead ile konuşan üç kişiyi biliyoruz: Jamie, Adam Clark ve Daniel da Silva. Ve tuhaf olan bir şey: bu adamların üçünün de 29-30 yaş aralığında olmaları (evet Jamie değil ama profilinde yazan bu) ve hepsi az da olsa

birbirine benziyor: beyaz ten, kahvemsî sa. Bu bir tesadüf m  yoksa burada bir Şey mi var?

Çiftlik evi

Jamie cuma gecesi oraya gitti. En azından dışındaydı. Ve orası belli ki o kadar da terk edilmemiş. Oraya kimlerin, neden gittiğini öğrenmeliyiz. Jamie'nin kaybolmasıyla ilgileri olup olmadığını da.

Bu gece gözetleme var. Gece yarısından hemen önce Ravi'yi alıp Connor ve Cara ile orada buluşacağım. Önce annemle babamın uyumasını beklemeliyim. Arabamı yolun aşağısına park ettim ve onlara okulda bıraktığımı söyledim böylece gittiğimi duymayacaklar. Şu gıcırdayan üçüncü basamağa basmamalıyım.



55,86MB yüklendi

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi: Jamie
Reynolds'ın kaybolması

2. Sezon 2. Bölüm SoundCloud'a başarıyla
yüklendi.

Yirmi altı

Arabayı park ettiklerinde Connor çoktan gelmişti, Pip'in araba farlarının ışığında gözleri parlıyordu. Sycamore'a dönmeden hemen önce Eski Çiftlik Yolu'ndaydılar. Ravi sırt çantasını Pip'e uzattı, eli bir süre onun elleri üzerinde durdu ardından arabadan indiler.

"Hey," diye fısıldadı Pip, Connor'a. Gece rüzgârı saçlarını uçurup yüzüne savurdu. "İyi misin?"

"Evet," dedi Connor. "Sanırım annem uyumuyordu, ağladığını duyabiliyordum. Ama o çıktığımı duymadı."

"Cara nerede?" dedi Pip yolun on metre yukarısına park ettiği arabasına bakarak.

"Hâlâ arabada ablasıyla konuşuyor," diye cevapladı Connor. "Naomi onun evden çıktığını fark etmiş olmalı. Cara'nın çıkarırken sessiz olmaya çalıştığını sanmıyorum çünkü kendi deyimimle söylüyorum 'Büyükannem ve büyükbabam tamamen sağır.'"

"Ah, anlıyorum."

Gelip Pip'in yanında duran Ravi rüzgârla onun arasında bir kalkan oluşturdu.

"Yorumları gördün mü?" dedi Connor, sesi sertleşmişti. Kızgın mıydı? Bunu anlamak için fazla karanlıktı.

"Daha değil," dedi Pip. "Neden?"

"Yani bölümü yükleyeli daha üç saat olmasına rağmen Reddit'teki bir teori şimdiden viral oldu."

"Hangisi?"

"Jamie'yi babamın öldürdüğünü düşünüyorlar." Evet, kesinlikle öfkeliydi, kelimeleri ona doğru savururken sesi sert bir biçimde keskinleşmişti. "Bıçağı bizim evimizden onun aldığını, Jamie'yi Wyvil Yolu'nda takip ettiğini söylüyorlar. Onu öldürdü, bıçağı temizleyip attı cesedi geçici olarak bir yere sakladı. Gece yarısı eve döndüğümde hâlâ dışarıda olduğunu çünkü içeri

girdiğinde babamı ‘gerçekten görmediğimi’ söylüyorlar. Hafta sonu evde olmamasının sebebi de Jamie’nin cesedinden doğru düzgün kurtulmuş. Gerekçesi: babamın ‘lanet olası bir hayal kırıklığı’ olduğu için Jamie’den nefret etmesi.”

“Sana yorumları okuma demiştim,” dedi Pip sakince.

“İnsanlar babamı lanet bir katil olmakla suçlayınca zor oluyor. O Jamie’ye hiçbir şey yapmadı. Yapmadı!”

“Asla yaptı demedim,” Pip sesini alçaltıp Connor’ın da aynı-sını yapmasını umdu.

“Yorum yaptıkları *senin* podcast’in. Bu fikirleri nereden buluyorlar dersin?”

“Bunu yapmamı benden sen istedin Connor. Beraberinde getireceği riskleri kabul ettin.” Gecenin ağırlığının üstüne çok-tüğünü hissetti. “Tek yaptığım gerçekleri sunmak.”

“İyi de *gerçeklerin* babamla ilgisi yok. Yalan söyleyen biri varsa o Nat da Silva. Babam değil.”

“Tamam.” Pip ellerini kaldırdı. “Seninle tartışmayacağım. Ben sadece Jamie’yi bulmaya çalışıyorum, tamam mı? Tek yaptığım bu.”

Cara arabadan indi, onlara doğru yürürken sessizce elini salladı.

Ama Connor fark etmedi. “Evet, biliyorum.” Pip’in onu uyar-mak için kaşlarını kaldırdığını da fark etmemişti. “Ama Jamie’yi bulmanın babamla ilgisi yok.”

“Con...” diye araya girdi Ravi.

“Hayır, benim babam katil değil!” dedi Connor, Cara tam arkasında duruyordu.

Cara’nın gözleri bulutlandı, kasılan ağzı hafifçe aralansa da kelimeyi söyleyemedi. Connor nihayet onu fark ettiğinde artık çok geçti, huzursuz sessizliği bir şeyle doldurmak için burnu- nu çekti. Ravi aniden başının üstündeki yıldızlara merak saldı ve Pip ne diyeceğini bilemeyip kekeledi. Ama Cara’nın yüzüne sadece Pip’in fark edebileceği o gergin gülümsemenin dönmesi birkaç saniye sürdü.

Omuzlarını abartılı bir şekilde silkip kayıtsızca “Anlamadım,” dedi. “Yapmamız gereken bir gözetleme işi yok mu? Yoksa burada durup kayıp limonlar gibi gevezelik mi edeceğiz?”

Bu, geçen haftalarda büyükannesinden öğrendiği bir deyişti. Ve huzursuzluktan kurtulmanın en kolay yoluydu. Pip başını salladı. “Evet, hadi gidelim.” Son otuz saniye hiç yaşanmamış gibi yapmak hepsi için en iyisiydi.

Connor, Cara’nın yanında gergince yürüyordu, çakıl taşlı yoldan dönmeleriyle çimlerin üstündeki terk edilmiş çiftlik evi göründü ancak orada Pip’in görmeyi beklemediği başka bir şey daha vardı. Binanın yanındaki yola bir araba park etmişti.

“Orada biri mi var?” dedi.

Birkaç saniye sonra çiftlik evinin kirli pencerelerinden yansıyan beyaz bir ışık huzmesi soruyu cevapladı. İçeride feneri olan biri vardı.

“Plan ne?” diye sordu Ravi. “Dolaylı mı doğrudan mı yaklaşıcağız?”

“Fark ne?” diye sordu Connor, sesi eski haline dönmüştü.

“Dolaylıda burada saklanıp kim olduklarını görmek için çıkmalarını bekleyeceğiz,” diye açıkladı Ravi. “Doğrudansa şey, içeri dalıp kim olduklarını görüp biraz sohbet edeceğiz. Ben saklanmaktan yanayım ama burada hevesli bir yürüyüşçü var bu yüzden...”

“Doğrudan,” dedi Pip kararlı bir sesle tıpkı Ravi’nin tahmin ettiği gibi. “Zaman bizden yana değil, hadi. Sessizce,” diye ekledi çünkü doğrudan yaklaşım sürpriz unsurundan vazgeçmek anlamına gelmiyordu.”

Birlikte eve doğru yürürlerken adımları senkronizeydi.

“Ekip ruhu bu mu?” diye fısıldadı Ravi Pip’e. Cara duyup burnundan güldü.

“Sessizce dedim. Bu espri yok domuz gibi gülmek yok anlamına geliyor.” Her birinin gerginliğe verdiği tepki tam olarak buydu.

Pip kapıya ilk varan kişi oldu, ayın gümüş rengi ışığı onları oturma odasına götüren yolu gösteriyormuş gibi koridorun duvarlarını aydınlatıyordu. Pip içeri doğru bir adım attı kahkaha sesleri duyunca durakladı. İçeride birden fazla kişi vardı. İki erkek ve bir kız. Gençtiler ve kahkahaların gerekenden uzun sürmesine bakılırsa kafaları iyiydi.

Pip sessizce birkaç adım daha attı, Ravi nefesini tutarak peşinden gidiyordu.

“Bence bir seferde ağzıma yirmi yedi tane sığdırırım,” dedi seslerden biri.

“Ah, Robin yapma.”

Pip tereddüt etti. Robin mi? Bu onun tanıdığı, Ant ile aynı futbol takımında oynayan bir alt sınıftaki Robin miydi? Geçen yıl Howie Bowers’tan uyuşturucu alırken gördüğü Robin mi?

Oturma odasına girdi. Ters çevrilmiş çöp kutularının üstünde oturan üç kişi vardı, içerisi birer gölgeden ibaret olamayacakları kadar aydınlıktı; yamuk ahşap büfenin en üst çekmecesine gümüş rengi ışığı tavana bakan bir fener yerleştirilmişti. Yanık sigaralarının ucunda üç küçük parlak sarı ışık vardı.

Pip “Robin Caine,” deyince üçü de sıçradı. Diğer ikisini tanı-mıyordu, kız çığlık attı, az kalsın oturduğu yerden devrilecekti, diğer oğlan sigarasını düşürdü. “Dikkat edin, yangın çıkarmak istemezsiniz,” deyip çocuğun izmariti almaya çalışırken bir yandan da yüzünü gizlemek için kapüşonunu çektişirmesini izledi.

Robin’in gözleri sonunda odaklandı ve “Ah, kahretsin sen olamazsın.”

“Korkarım kahretsin ki *benim*,” dedi Pip. “Ve arkadaşlarım,” diye ekledi diğerleri odaya girerken.

“Burada ne yapıyorsunuz?” Robin esrarlı sigarasından uzun bir nefes çekti. Aslında o kadar uzundu ki öksürmemek için direnirken yüzü kıpkırmızı oldu.

“Siz burada ne yapıyorsunuz?” Pip aynı soruyu ona yöneltti.

Robin esrarlı sigarasını kaldırdı.

“O kadarını anladım. Buraya... Sık mı geliyorsun?” dedi.

“Bana iş mi atıyorsun?” diye sordu Pip ama Ravi iyice doğrulup Pip’in yanında kendini gösterince korkup geri çekildi.

“Arkanızda bıraktığınız pislikler sorumu zaten yanıtlıyor.” Pip ambalaj kâğıtlarını ve boş bira şişelerini işaret etti. “Olası bir suç mahallinde kendi izlerinizi bıraktığınızı biliyorsunuz, değil mi?”

“Andie Bell burada öldürülmedi,” dedi Robin dikkatini esrarlı sigarasına çevirerek. Arkadaşlarının çıtı çıkmıyor, onlarla göz göze gelmemeye çalışıyorlardı.

“Ben ondan bahsetmiyorum.” Duruşunu değiştirdi. “Jamie Reynolds beş gündür kayıp. Kaybolmadan hemen önce buraya gelmiş. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Robin diğerleri de hızla onu takip etti.

“Cuma gecesi burada mıydınız?”

“Hayır.” Robin telefonundan saate baktı. “Dinle, gerçekten gitmeniz gerek. Birazdan biri gelecek ve o geldiğinde gerçekten burada olmak istemezsiniz.”

“Kimmiş peki o?”

“Sana söylemeyeceğim ortada,” dedi Robin alayla.

“Ya o gelene kadar gitmeyi reddedersem?” diyen Pip’in tekmelediği boş Pringles kutusu üçlünün arasına yuvarlandı.

“Özellikle sen burada olmak istemezsin,” dedi Robin. “Howie Bowers’ı hapse attıran sen olduğundan muhtemelen en çok senden nefret ediyordur.”

Noktalar Pip’in zihninde birleşti.

“Ah,” dedi sesi uzatarak. “Yani uyuşturucu meselesi. O halde artık satışa da başladın?” dedi Robin’in bacağıнын yanında duran büyük, siyah, tıka basa dolu çantayı fark edince.

“Hayır, ben satmıyorum.” Burnunu kıvırdı.

“Orada *kişisel kullanımdan* fazlası var gibi görünüyor.” Robin’in bacağıнын arkasına iterek ondan saklamaya çalıştığı çantayı gösterdi.

“Ben satmıyorum tamam mı? Londra’daki bir adamdan aldım ve buraya getirim.”

“Yani bir nevi kuryesin,” dedi Ravi.

“Bana bedava ot verdiler,” Robin’in sesi savunmacı bir tonla yükseldi.

“Vay canına, bayağı iş adamı olmuşsun,” dedi Pip. “Yani biri seni il sınırında uyuşturucu taşıman için işe aldı.”

“Hayır, lanet olsun, ben işe almadı.” Yine telefonuna baktı, panik gözlerine yansımış, koyu renk göz bebeklerini büyütmeye başlamıştı. “Lütfen, her an burada olabilir. Zaten bu hafta biri dokuz yüz pound ile sıvıştığı için çok sinirli. Gitmeniz gerek.”

Son kelime Robin’in ağzından çıktığı anda çakıl taşları üzerinde gıcırdayan tekerleklerin sesini, hareket halindeki arabanın uğultusunu, motorun geceyi delen tıkırtısını duydular.

“Biri geldi,” dedi Connor gerek olmadığı halde.

“Ah, kahretsin,” dedi Robin sigarasını altındaki çöp kutusunda söndürerek. Ama Pip çoktan arkasını dönmüş, Connor ve Cara’nın arasından geçip koridorda aralık duran kapıya doğru yönelmişti. Kapı eşiğinde durdu, bir ayağını çıkıntının üzerinden geceye doğru uzattı. Gözlerini kısıp karanlıktaki şekilleri tanımlamaya çalıştı. Bir araba Robin’inkinin önünde durdu, açık renkli bir arabaydı ama...

Ve sonra Pip hiçbir şey göremedi, arabanın beyaz farları gözlerini kamaştırdı.

Elleriyle gözlerini kapatırken motor yeniden çalıştı ve araba Sycamore Yolu’ndan aşağı hızlanıp toz bulutu ve etrafa sıçrayan çakıl taşları arasında gözden kayboldu.

“Millet!” diye seslendi Pip diğerlerine. “Benim arabaya. Hemen. Koşun!”

Kendisi çoktan harekete geçmişti, çimlerin üstünden toz kalkan yola doğru koştu. Ravi köşede ona yetişti.

“Anahtarlar,” diye bağırdı, Pip cebinden çıkardığı anahtarları Ravi’ye attı. Ravi, Bettle’in kapı kilidini açıp yolcu tarafına atladı. Pip sürücü tarafının kapısını açıp içeri girdiğinde Ravi anahtar

çoktan kontağa takmıştı. Pip anahtarı çevirdi, farları yakıp onlara doğru koşan Cara ve Connor'ı aydınlattı.

Onların da kendilerini arabanın içine atmalarıyla Pip, Cara'nın kapıyı kapatmasını beklemeden gaza bastı.

Pip diğer arabaya yetişmek için virajı dönerken Ravi "Ne gördün?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Gaza bastıkça çakıl taşlarının havalanıp arabanın yanlarına çarptığını duyuyordu. "Ama o beni kapı eşiğinde görmüş olmalı. Şimdi de kaçıyor."

"Neden kaçsın ki?" diye sordu Connor yolcu tarafındaki koltuk başlığını sıkıca tutarak.

"Bilmiyorum." Pip eğimli yolda hızlandı. "Ama kaçmak suçlu insanların yapacağı bir şey. Şunlar stop lambası mı?" Gözlerini kısarak ileri baktı.

"Evet," dedi Ravi. "Tanrım hızlı gidiyor, sen de hızlanmalısın."

"Zaten yetmişle gidiyorum," dedi Pip ve dudağını ısırıp pedali biraz daha itti.

"Sol, şuradan sola döndü." Ravi yolu gösterdi.

Pip köşeyi dönüp bir başka dar toprak yola girdi.

"Bas, bas, bas," dedi Connor.

Pip mesafeyi kapatıyordu, yolun kenarındaki karanlık çalılıkların arasında arabanın beyaz gövdesi görülebiliyordu.

"Plakayı okumak için biraz daha yaklaşmam gerek," dedi Pip.

"Yine hızlanıyor," diyen Cara başını Pip'le Ravi arasından uzattı.

Pip gaza bastı, hız göstergesi sekseni geçerek yükselmeye devam etti, araçla aralarındaki mesafe kapanıyordu.

"Sağ!" dedi Ravi. "Sağa döndü."

Viraj keskindi. Pip ayağını gazdan çekti, direksiyonu kırdı. Virajı sertçe döndüler ama yanlış olan bir şey vardı.

Pip direksiyonun elinden kurtulup parmakları arasında kaydığını hissetti.

Savruluyorlardı.

Kontrolü sağlayıp düzeltmeye çalıştı.

Ama araba çok hızlıydı. Biri bağıırıyordu ama tekerleklerin çığılığından kim olduğınu anlayamadı. Sağı sola yalpalayarak tam bir daire çizdiler.

Araba savrulup ters yöne bakarak durduğunda hepsi bağıırıyordu, motor kaputu yarıya kadar yol kenarındaki böğürtlen çalılarıının arasına girmişti.

“Kahretsin,” diyen Pip yumruğunu direksiyona vurunca bir an korna çaldı. “Herkes iyi mi?”

“Evet,” dedi Connor, hızlı hızlı soluyordu ve yüzü kızarmıştı.

Ravi omzunun üstünden bakıp titreyen Cara ile bakıştıktan sonra Pip’e döndü. Pip gözlerinin ne anlatmaya çalıştığını biliyordu, üçünün bildiğı ve Connor’ın asla öğrenmeyeceğı bir sırda bu: Cara’nın ablası ve Max Hastings bu yaşlardayken bir araba kazasına karışmışlardı; Max arkadaşlarını ağır yaralanmış adamı yolda bırakmaya ikna etmişti. Ve nihayetinde Ravi’nin ağabeyinin öldürölmesine yol açan her şeyi başı bu olmuştu.

Pervasızca davranarak aynı şeyi yaşamaya çok yaklaışmışlardı.

“Bu aptalcaydı,” dedi Pip, midesindeki o şey ondan daha fazlasını götürmek için büyüyordu. Bu suçluluk duygusu muydu? Yoksa utanç mıydı? Güya bu sefer böyle davranmayacak, kendini kaybetmeyecekti. “Özür dilerim.”

“Benim hatamdı.” Ravi parmaklarını onunkilere doladı. “Sana hızlanmanı ben söyledim. Özür dilerim.”

“Plakayı gören oldu mu?” diye sordu Connor. “Ben sadece ilk harfi gördüm N ya da H idi.”

“Görmedim,” dedi Cara. “Ama spor arabaydı. Beyaz spor araba.”

“BMW,” diye ekledi Ravi. Pip parmaklarına kadar kasıldı. Ravi ona döndü. “Ne oldu?”

“Ben... Böyle arabası olan birini tanıyorum,” dedi usulca.

“Evet, ben de,” diye yanıtladı Ravi. “Muhtemelen birden fazladır.”

“Evet,” diye soludu Pip. “Ama benim tanıdığım kişi Nat da Silva’nın yeni erkek arkadaşı.”

PERŞEMBE

6 GÜNDÜR KAYIP

Yirmi yedi

Esneyerek önünde duran tosta baktı. Aç değildi.

“Bu sabah neden bu kadar yorgunsun?” diye sordu annesi çay fincanının üstünden kızına bakarak.

Pip omuz silkip tostı tabağın kenarına itti. Karşısından oturan Josh mırıldanarak Coco Pops gevreklerini ağzına dolduruyor, masanın altında ayaklarını sallayıp ara sıra bilerek ablasını tekmeliyordu. Pip tepki vermeyip ayaklarını yukarı çekti ve sandalyede bağdaş kurarak oturdu. Radyoda her zamanki gibi BBC Three Counties açıktı. Şarkı yeni bitiyordu ve sunucu zayıflayan davul seslerinin arasında konuşmaya başlamıştı.

“Bu Jamie meselesine kendini çok mu kaptırdın?” diye sordu annesi.

“O bir mesele değil anne,” dedi Pip, cildinin altında hararetli, değişken bir katman misali giydiği öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. “Bu onun hayatı. Bunun için yorulabilirim.”

“Tamam, tamam,” dedi annesi Josh’ın önündeki boş kâseyi alırken. “Senin için endişelenmeye hakkım var.”

Pip annesinin endişelenmemesini isterdi. Kimsenin onun için endişelenmesine ihtiyacı yoktu ama Jamie’nin vardı.

Pip’in telefonu Ravi’den gelen mesajla aydınlandı. *Kararı beklemek için mahkemeye gidiyorum. Sen nasılsın? X*

Pip telefonunu alıp ayağa kalktı, diğer eline aldığı tabağın içindeki tostı çöp kutusuna attı. Annesinin bakışlarını üstünde hissedebiliyordu. “Daha acıkmadım,” diye açıkladı. “Okulda tahıl barı alacağım.”

Koridorda bir iki adım atmıştı ki annesi seslendi.

“Tuvalete gidiyorum!” dedi Pip.

“Pip, hemen buraya gel!” diye bağırdı annesi. Bu gerçek bir bağırmaydı, Pip’in nadiren duyduğu sert paniklemiş bir sestti.

Pip anında ürperdiğini hissetti, yüzündeki tüm kan çekildi. Arkasını dönüp mutfığa koşarken çorapları meşe zemin üzerinde kayıyordu.

“Ne, ne, ne?” dedi hızlı hızlı, bakışları şaşırılmış görünen Josh’tan sesini açmak için radyoya uzanan annesine kaydı.

“Dinle,” dedi.

“... Bir köpek bakıcısı dün sabah altı civarında, Little Kilton ile Amersham arasındaki A413 otobanı yanındaki ormanlık alanda bir ceset buldu. Polis hâlâ olay yerinde. Cesedin kimliği henüz teşhis edilemedi ama gelen bilgilere göre yirmili yaşlarında beyaz bir erkek. Ölüm nedeni henüz bilinmiyor. Thames Valley polis sözcüsünün dediğine göre...”

“Hayır.” Sözcük onun ağzından çıkmış olmalıydı ama Pip söylediğini hatırlamıyordu. Dudaklarını oynattığını ya da daralan boğazından bir kelime çıkardığını hatırlamıyordu. “Hayır hayır hayırhayırhayır.” Uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyordu, ayakları zemine saplanmış ağırlıklardı, elleri parmaklarından başlayarak bedeninden ayrılıyordu.

“P...i...p?”

Panik yüzünden etrafındaki oda suyun içindeymiş gibi çok yavaş hareket etmeye başladı.

“Pip!”

Her şey bir anda yeniden yerli yerine ve zamana oturdu, kalbinin kulaklarında attığını duyabiliyordu. Annesine baktı, onun da gözlerinde aynı dehşet vardı.

“Git,” dedi annesi yanına gidip Pip’i omuzlarından tutup çevirerek. “Git! Ben okulu arayıp gecikeceğini bildireceğim.”

“Sırada seksenlerin en sevdiğim şarkılarından biri var Sweet Dreams...”

“O, o o-la-maz...”

“Git,” dedi annesi Pip’i koridorda iterek tam o sırada Connor’dan gelen bir aramayla Pip’in telefonu titremeye başladı.

Kapıyı Connor açtı, gözleri kıpkırmızıydı, alt dudağı seğiriyordu.

Pip bir şey söylemeden içeri girdi. Uzun bir saniye boyunca kolunu tuttu. Ardından bırakıp “Annen nerede?” diye sordu.

“Burada.” Sesi boğuk çıkarken Pip’i soğuk oturma odasına doğru götürdü. İçeri giren gün ışığında yanlış olan bir şey vardı, çok parlak, çok aydınlık, çok canlıydı. Kanepede eski bir battaniyeye sarılmış oturan Joanna yüzünü bir mendile gömmüştü.

“Pip burada,” dedi Connor fısıltı gibi bir sesle.

Joanna başını kaldırdı. Gözleri şişmişti, farklı görünüyordu sanki yüzünün altında bir şeyler kırılmıştı.

Konuşmadı sadece kollarını uzattı, Pip kanepeye doğru yürüyüp yavaşça oturdu. Joanna kollarını ona doladı, elini kadının sırtına koyan Pip, Joanna’nın deli gibi çarpan kalbini hissedebiliyordu.

“Amersham karakolundan Dedektif Hawkins’i aramalıyız,” dedi geri çekilip. “Onlara kimliğin teşhis...”

“Arthur şimdi onlarla konuşuyor.” Joanna aralarında Connor’a yer açmak için öteye çekildi. Connor oturdu, bacağı onunkine değiyordu. Pip mutfaktan çıkıp onlara doğru gelen Arthur’un giderek yükselen sesini duydu.

“Evet,” dedi adam kulağında telefonla odaya girerken, bakışları Pip’e kaydı. Yüzü kül rengiydi, dudakları ince bir çizgi halinde gerilmişti. “Jamie Reynolds. Hayır, *Reynolds* R ile. Evet. Dosya numarası mı? Şey...” Gözlerini Joanna’ya çevirdi. Joanna kalkma üzereyken Pip araya girdi.

“Dört dokuz sıfır,” dedi, onun ardından Arthur numaraları tekrarladı. “Sıfır bir beş. İki dokuz üç.”

Arthur ona bakıp başını salladı. “Evet. Geçen cumadan beri

kayıp.” Başparmağını ısırđı. “A413’te bulunan cesedin kimliğini teŖhis edebildiniz mi? Hayır. Hayır yine beklemeye al...”

Sırtını yasladığı kapı kapandı, bir parmağına dayadığı alnı kırıştı. Bekledi.

Ve bekledi.

Pip’in hayatındaki en kötü bekleyiŖti. Göğsü o kadar sıkışmıŖtı ki burnundan nefes alıp vermek için mücadele etti. Her nefes alışında kusacağını sanıp ağızına gelen safrayı yuttu.

Lütfen, deyip duruyordu içinden kime söylediğini bilmeden. Sadece birine. Herhangi birine. *Lütfen, lütfen Jamie olmasına izin verme. Lütfen.* Connor’a söz vermiŖti. Ağabeyini bulacağına dair söz vermiŖti. Onu kurtaracağına dair. Söz vermiŖti. *Lütfen. Lütfen o olmasın.*

Gözlerini Arthur’dan yanında oturan Connor’a çevirdi.

“Burada olmalı mıyım?” diye sordu sessizce.

Connor başını salladı, elini sıkıca tuttu, nemli avuçları birbirine yapıştı. Diğer tarafta annesinin de elini tuttuğunu gördü.

Beklediler.

Arthur gözlerini kapadı, boştaki elinin parmaklarıyla göz kapaklarına bastırdı, o kadar sert bastırıyordu ki canı acıyor olmalıydı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Beklediler.

Ta ki...

“Evet?” dedi Arthur gözlerini açarak.

Pip’in kalbi o kadar hızlı, o kadar gürültülü atıyordu ki kendini bir tek kalp ve onu saran bir deriden ibaretmiŖ gibi hissetti.

“Merhaba dedektif,” dedi Arthur. “Evet, bunu için aradım. Evet.”

Connor, Pip’in elini daha da sıktı, artık kemikleri eziliyordu.

“Evet, anlıyorum. Yani...” Arthur’un yanında duran eli titriyordu. “Evet, anladım.”

SessizleŖti, hattın diğer ucunu dinledi.

Ardından yüzü düŖtü.

Çöktü.

İki büklüm oldu, telefonu tutan parmakları gevşedi. Diğer elini yüzüne götürüp bağırdı. Tüm vücudunu titreten yabani bir sestti.

Connor'ın Pip'in elini tutan parmakları gevşedi, ağzı açıldı.

Arthur doğruldu, göz yaşları ağzına doluyordu.

“Jamie değil,” dedi.

“Ne?” Joanna yüzünü tutarak ayağa kalktı.

“Jamie değil,” dedi Arthur bir kez daha hıçkırarak. Telefonu bıraktı. “Başka biriymiş. Ailesi az önce teşhis etmiş. Jamie değil.”

“Jamie değil mi?” dedi Joanna inanmaya cesaret edemiyor-muş gibi.

“O değil,” dedi Arthur, sendeleyerek karısının yanına gidip kolları arasına aldı. Ağlayarak “Oğlumuz değil. Jamie değil,” dedi.

Connor'ın göz yaşlarıyla ıslanan yanakları kızardı, Pip'in yanından kalkıp kollarını anne babasına doladı. Üçü birbirine sarılıp ağladı, dökülen göz yaşlarında rahatlama, acı ve şaşkınlık vardı. Onu bir süreliğine kaybetmişlerdi. Birkaç dakika boyunca hem onların hem de Pip'in zihninde Jamie Reynolds ölmüştü.

Ama bu doğru değildi.

Pip kazağının koluyla gözlerini kuruladı, kumaş sıcak göz yaşlarını emdi.

Teşekkür ederim, dedi kafasının içindeki görünmez kişiye. *Teşekkür ederim.*

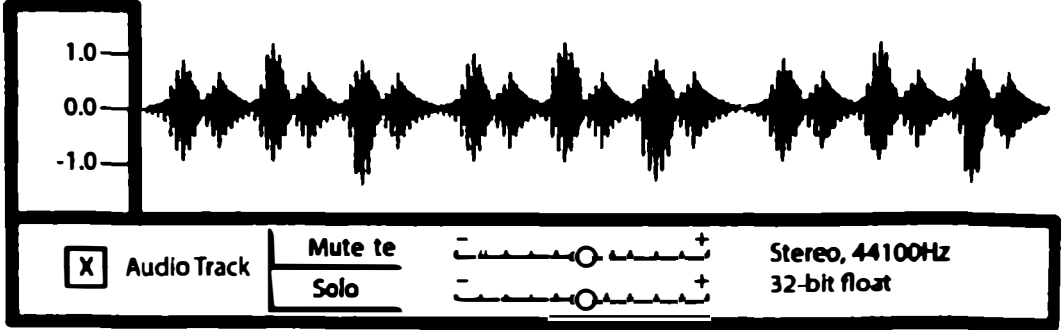
Bir şansları daha vardı.

Pip'in son bir şansı daha vardı.

Dosya Adı:



İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 2. SEZON:
Arthur Reynolds ile Röportaj.wav



Pip: Tamam kaydediyor. İyi misiniz?

Arthur: Evet. Hazırım.

Pip: Pekâlâ, neden şimdiye kadar röportaj yapmak ya da dahil olmak istemediniz?

Arthur: Dürüst olayım mı? Öfkeliydim. Ben Jamie'nin yine kaçtığına ikna olmuşum. İlk seferinde ne kadar endişelendiğimizi biliyor. Joanna ve Connor'ın, Jamie'nin gerçekten kaybolduğu fikrini desteklemek istemedim çünkü öyle olduğunu düşünmüyordum. Ters giden bir şeyler olduğuna inanmak istemedim. Sanırım bunun yerine Jamie'ye kızmayı tercih ettim. Ama sanırım yanlış oldum. Çok uzun sürdü. Her şey yolunda olsa Jamie şimdiye dek podcast'i duyardı. İmkânı olsa dönerdi.

Pip: Neden Jamie'nin yine kaçtığını düşündünüz? Bunun nedeni anmadan hemen önceki tartışmanız mı?

Arthur: Evet. Onunla tartışmak istemiyorum, ben sadece onun için en iyisini istiyorum. Hayatı için zekice kararlar alması, sevdiği bir şeyler yapması için motive etmek istiyorum. Bunu yapabileceğini biliyorum. Ama son birkaç yıla takılıp kaldı. Belki ben de bunu yanlış ele aldım. Sadece ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Pip: Geçen cuma tartışmanızın sebebi neydi?

Arthur: Sadece... Bir süredir için için kaynıyordu. Geçenlerde benden yüklüce borç istedi ve ben bilmiyorum, söylediği bir şey beni para, sorumluluk ve kariyer yapma konusunda patlattı. Jamie bunları dinlemek istemedi.

Pip: Borç parayı ne zaman istedi?

Arthur: Ah sanırım... Joanna badminton oynamaya gitmişti o halde salı günü olmalı. Evet 10 Nisan Salı.

Pip: Parayı ne için istediğini söyledi mi?

Arthur: Hayır, sorun da bu. Bana söylemezdi. Sadece önemli olduğunu söyledi. Ve elbette ben de hayır dedim. Sağma bir meblağdı.

Pip: Sormamın sakıncası yoksa Jamie ne kadar borç istedi?

Arthur: Dokuz yüz pound.

Pip: Dokuz yüz mü?

Arthur: Evet.

Pip: Tam olarak dokuz yüz mü?

Arthur: Evet. Neden? Sorun ne?

Pip: Geçenlerde aynı miktarı bir başkasından duydum. Luke Eaton adında biri, bu hafta dokuz yüz pound kaybettiğinden bahsetti. Ve ben sanırım o bu işin- ne var biliyor musunuz bunu araştıracağım. Peki cuma gecesi restorandan ayrıldıktan sonra eve kaçta geldiniz?

Arthur: Özellikle saate baktığımı hatırlamıyorum ama kesinlikle on bir buçuktan önceydi. Belki yirmi geçe.

Pip: Ve ev boştu, değil mi? Jamie'yi görmediniz?

Arthur: Hayır, yalnızdım. Yatmaya gittim daha sonra Connor'ın geldiğini duydum.

- Pip: Ondan önce Jamie'nin gizlice girmiş olmasına imkan yok mu? Siz geldikten hemen sonra mesela?
- Arthur: Mümkün değil. Bir süre oturma odasında oturdum. Kapı sesini duyardım.
- Pip: Jamie'nin kapüşonlusunu ve bıçağı almak için buraya geldiğine inanıyoruz yani siz eve gelmeden önce girip çıkmış olmalı. Bıçak hakkında bir şey biliyor musunuz?
- Arthur: Hayır. Joanna söyleyene kadar kayıp olduğunu bile bilmiyordum.
- Pip: Geçen hafta sonu Jamie ilk kaybolduğunda neredeydiniz? Connor pek evde durmadığınızı söyledi.
- Arthur: Dışarıda arabayla gezip onu arıyordum. Buralarda bir yerde sinirlerini yatıştırıyordur diye düşündüm. Onunla konuşup işleri düzeltebilir onu eve geri getirebilirdim. Ama hiçbir yerde yoktu.
- Pip: İyi misiniz Bay Reynolds?
- Arthur: Hayır, korkuyorum. Oğlumla yaptığım son şeyin tartışma olmasından korkuyorum. Ona son söylediğim sözler öfke doluydu. Onu ne çok sevdiğimi ona hiç söylemedim ve bir daha söyleme şansı bulamamaktan korkuyorum. Jamie bana geldi, benden yardım istedi ve ben onu başımdan attım. *Ölüm kalım meselesi*, Jamie'nin para için annene söylediği buydu, değil mi? Ve ben ona hayır dedim. Ben onun babasıyım, her şey için bana güvenebilmesi gerekiyordu. Benden yardımımı istedi ama ben hayır dedim. Ya tüm bunlar benim suçumsa? Keşke ona evet deseydim o zaman belki... Belki...

Yirmi sekiz

Cross Hattı'ndaki ağaçlar titredi. Hemen altlarından, asla yakalayamayacağı gölgesini kovalayan Pip geçiyordu.

Herkes sakinleştikten sonra Connor'ı okula bırakmıştı, arabası da oradaydı ama kendisi içeri girmemişti. Annesi zaten okulu arayıp gecikeceğini söylemişti dolayısıyla Pip de bunu kullanabilirdi. Ve daha fazla erteleyemezdi: Nat da Silva ile konuşması gerekiyordu. Bu noktada tüm yollar ona çıkıyordu.

Hatta Pip'in şu an yürüdüğü yol bile.

Ev boyunca kıvrılacak ilerleyen beton yolu tırmanırken gözlerini mavi boyalı kapıya sabitledi.

Kendini toplamak için derin bir nefes alıp zili iki kez çaldı. Taranmamış saçlarıyla gergin bir biçimde oynayarak bekledi, kalp atışları hâlâ normale dönmemişti.

Buzlu camda kapıya yavaşça yaklaşan bulanık bir gölge göründü.

Kapı bir takırtıyla açıldı, eşikte Nat da Silva duruyordu, beyaz boyalı saçları geriye taranmıştı, koyu göz kalemi soluk mavi gözlerini ortaya çıkarmıştı.

“Merhaba,” dedi Pip elinden geldiğince canlı bir sesle.

“Lanet olsun,” dedi Nat. “Yine ne istiyorsun?”

“Sana bir şeyler sormam lazım, Jamie ile ilgili,” dedi Pip.

“Evet, sana bildiğim her şeyi zaten anlattım. Onun nerede olduğunu bilmiyorum ve hâlâ benimle temasa geçmedi.” Nat kapıyı kapatmak için hamle yaptı.

“Bir ceset buldular,” dedi Pip onu durdurmak için. İşe yaradı. “Jamie değildi ama olabilirdi. Altı gün oldu Nat, hiç haber yok. Jamie'nin başı gerçekten dertte. Ve onu en iyi tanıyan kişi sen olabilirsin. Lütfen.” Sesi çatallaşmıştı. “Benim için değil. Benden nefret ettiğini biliyorum ve nedenini anlıyorum. Ama lütfen Reynoldsların hatırına bana yardım et. Şimdi onların evinden

geliyorum, yirmi dakika boyunca hepimiz onun öldüğünü sandık.”

Belli belirsizdi, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçüktü ama Nat’in bakışlarında bir yumuşama olmuştu. Gözlerinde durgun, kederli bir şey titreşti.

“Sen...” dedi usulca. “Sen gerçekten onun iyi olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Ailesi için umudumu kaybetmemeye çalışıyorum,” dedi Pip. “Ama... Bilmiyorum.”

Nat kollarını gevşetti, soluk alt dudağını ısırıldı.

“Sen ve Jamie son haftalarda konuşuyor muydunuz?”

“Evet, ara sıra,” dedi Nat.

“Hiç Layla Mead diye birinden bahsetti mi?”

Nat düşünür gibi başını kaldırdı, dişlerini dudağına biraz daha batırdı. “Hayır. O adı daha önce hiç duymadım.”

“Tamam. Daha önce gelmedi dediğini biliyorum ama Jamie anma töreninden sonra planladığınız gibi evine geldi mi? Saat 22:40 civarı?”

“Hayır.” Nat başını eğdi, kısa beyaz saçları gözlerinin önüne döküldü. “Sana söyledim, onu en son anmada gördüm.”

“Sadece...” diye başladı Pip. “Pekâlâ, bir görgü tanığı o saatlerde Jamie’yi senin evine girerken görmüş. Cross Hattı dedi ve tam olarak sizin evi tarif etti.”

Nat gözlerini kırpıstırdı, bakışlarındaki yumuşama gitmişti.

“Tamam, senin lanet görgü tanığının ne dediği umrumda değil. Yanılıyor,” dedi. “Jamie buraya hiç gelmedi.”

“Tamam, özür dilerim.” Pip ellerini kaldırdı. “Sadece soruyorum.”

“Bunu zaten sormuştun ve ben de cevap vermiştim. Başka bir şey var mı?” Nat’in eli yine kapıya gitti, kenarını sıkıca tuttu.

“Son bir şey daha var,” dedi Pip, Nat’in kapıyı kavrayan parmaklarına tedirgince bakarak. En son buraya geldiğinde Nat kapıyı suratına kapatmıştı. *Dikkatli ol Pip.* “Şey, erkek arkadaşın Luke Eaton.”

“Evet, adını biliyorum,” diye cevabı yapıştırdı Nat. “Ne olmuş ona?”

“Şey, ee...” Konuya nasıl gireceğini bilemiyordu. Bu yüzden hızlı olanı seçti. “Şey sanırım Luke uyuşturucu işine bulaşmış... Bir çocuk var, Londra’daki bir çeteden uyuşturucu alıyor ve sonrasında buradaki satıcılara dağıttığını sanıyorum.”

Nat’in yüzü kasıldı.

“Ve onları aldığı yer... Andie’nin cesedinin bulunduğu terk edilmiş çiftlik evi. Ama orası aynı zamanda Jamie’nin de başına bir şey gelmeden önce son görüldüğü yer. Yani burada Luke ile olası bir bağlantı olabilir.”

Nat kıpırdandı, kapıyı sıkmaktan parmak eklemleri beyazlamıştı.

“Dahası var,” diye devam eden Pip, Nat’e konuşma fırsatı vermedi. “Luke’un uyuşturucu taşıması için kullandığı çocuğun dediğine göre Luke geçen hafta dokuz yüz pound kaybettiği için öfkeliymiş. Ve bu Jamie’nin birkaç hafta önce babasından borç olarak istediği miktarın aynısı.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” dedi Nat, başını eğdiği için gözleri gölgelenmişti.

“Yani belki Luke da insanlara borç veriyordu ve bir şey için Jamie’ye de borç vermiştir ama Jamie borcunu ödeyemeyince babasından istemiştir, ondan alamayınca ölüm kalım meselesi diyerek iş yerinden çılmaya çalışacak kadar çaresiz kalmıştır...” Durdu, cesaretini toplayıp Nat’e baktı. “Ve merak ediyorum, daha önce sizinle konuşurken Luke tüm gece evde olduğunu söyleyince sanki bir tepki verdin, yani sadece merak ediyorum...”

“Ah, sadece merak ediyorsun, öyle mi?” Nat’in üst dudağı titriyordu, Pip ondan ateş gibi yükselen öfkeyi hissedebiliyordu. “Senin sorunun ne? Bunlar insanların hayatları. Kendi eğlencen için sorumsuzca davranamazsın.”

“Niyetim bu değil ben...”

“Benim Jamie’yle bir ilgim yok. Luke’un da öyle!” diye bağır-



dı bir adım geri çekilerek. “Beni rahat bırak Pip.” Sesi titriyordu. “Lütfen. Beni rahat bırak.”

Yüzü sertçe çarptığı kapının ardında kayboldu, ses Pip’in midesindeki boşlukta yankılandı ve evden uzaklaşırken de onu terk etmedi.

Bu hisse ilk kez okula gitmek için Gravelly Yolu’na döndüğü sırada kapıldı. Ensesinde, tenine elektrik veriliyormuş gibi ürpertici bir his vardı. Daha önce de aynı duyguya kapıldığından bunun ne olduğunu biliyordu. Gözler. Biri onu izliyordu.

Caddede durup omzunun üstünden arkasına baktı. Chalk Yolu’nda gözleri yerde çocuk arabası iten adamdan başka kimse yoktu.

Önünü kontrol etti, gözlerini cadde üstündeki ona bakan evlerin pencerelerinde gezdirdi. Hiçbirinde nefesle buğulanan cama yaslı bir yüz yoktu. Park halindeki arabalara baktı. Hiçbir şey, hiç kimse yoktu.

Pip öyle hissettiğine yemin edebilirdi. Belki de sadece aklını kaybediyordu.

Çanta askılarını tutup okula doğru devam etti. Kendi ayak seslerini duymadığını bir süre sonra fark etti. Daha doğrusu sadece kendi ayak seslerini duymadığını. Başka biri daha vardı, sağ taraftan gelen birinin ayak sesleri onunkilere karışıyordu. Pip başını çevirip baktı.

“Günaydın,” yolun karşısından biri seslendi. *Kilton Mail*’de çalışan Mary Scythe’dı, yanında siyah bir Labrador vardı.

“Günaydın,” diyerek selam verdi Pip ama sesi kendi kulağına bile kuru gelmişti. Neyse ki çalan telefonu onu kurtardı. Arkasını dönüp telefonu açtı.

“Pip,” dedi Ravi.

“Ah Tanrım,” dedi Pip, sesini duymak onu rahatlatmıştı. “Bu sabah olanlara inanamayacaksın. Haberlerde bir ceset bulundu-

ğunu söylediler, yirmilerinde beyaz bir erkek. Tabii telaşlandım, Reynoldsların evine gittim, polisi aradılar, ceset Jamie'ye ait de-
ğilmiş, başka biriymiş...”

“Pip?”

“Ve Arthur nihayet benimle konuşmayı kabul etti. Bana Jamie'nin ondan dokuz yüz pound borç istediğini söyledi, Robin'in Luke'un kaybettiğini söylediği miktarın aynısı yani...”

“Pip?”

“... Bu kadar tesadüf olamaz değil mi? Bunun üzerine Nat'i görmeye gittim, Jamie'nin oraya gitmediği konusunda ısrarcı yani anmadan...”

“Pip susup beni dinlemen gerek.” Pip bu kez sesindeki o yeni ve yabancı tonu duydu.

“Ne? Özür dilerim. Ne?” dedi durup.

“Jüri kararını verdi,” dedi Ravi.

“Bu kadar çabuk mu? Ve?”

Ravi hiçbir şey demedi, Pip boğazında düğümlenen nefesinin hırıltısını duyabiliyordu.

“Hayır,” dedi kalbi o hırıltıyı Pip'ten önce yakalayıp göğsünden çıkacak gibi hızlanmıştı. “Ravi? Ne? Hayır, söyleme... olamaz!”

“Onu bütün suçlamalardan suçsuz buldular.”

Pip söylediklerinin kalanını duyamadı, kulaklarına hücum eden kan başının içine hapsolmuş bir fırtına misali uğulduyordu. Eliyle tutunduğu duvara yaslandı yavaşça çömelip soğuk beton kaldırıma oturdu.

“Hayır,” diye fısıldadı çünkü biraz daha yüksek sesle söylerse çılgılık atacaktı. Hâlâ çılgılık atabilirdi, dışarı çıkmak için savaştığını, içini kazıdığını hissedebiliyordu. Elleriyle ağzını ve yüzünü kapadı, tırnakları yanaklarına batıyordu.

“Pip,” dedi Ravi usulca. “Çok üzgünüm. Ben de inanamadım. Hâlâ inanamıyorum. Bu haksızlık. Bu doğru değil. Bunu değiştirebilmek için yapabileceğim bir şey olsaydı yapardım. Her şeyi. Pip? İyi misin?”

“Hayır,” dedi ellerinin arasından. Bir daha asla iyi olmayacaktı. Bu kadardı, olabilecek en kötü şey olmuştu. Bunu düşünmüş, bununla ilgili kabuslar görmüştü ama gerçekte böyle olmayacağını biliyordu. Olamazdı. Ama olmuştu. Artık gerçeğin önemi yoktu. Max Hastings suçlu değildi. Kendi sesiyle itirafını kaydetmiş olmasına rağmen. Şüpheyi yer kalmayacak şekilde suçlu olduğunu bilmesine rağmen. Ama hayır, o, Nat da Silva, Becca Bell ve üniversiteden o iki kız: onlar artık yalancıydı. Ve seri bir tecavüzcü serbest kalmıştı.

Nat’i düşündü.

“Aman Tanrım, Nat,” dedi elini ağzından çekip. “Ravi gitmem gerek, Nat’e geri dönmem gerek. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.”

“Tamam, seni se...” dedi ama artık çok geçti. Pip çoktan kırmızı düğmeye tıklamış, ayağa kalkmış ve Gravelly Yolu’ndan geriye doğru yürümeye başlamıştı.

Nat’in ondan nefret ettiğini biliyordu. Ama aynı zamanda Nat’in bu haberi aldığı anda yalnız olmaması gerektiğini de biliyordu. Kimse böyle bir şeyle tek başına yüzleşmemeliydi.

Pip koştu, kaldırıma sertçe çarpan spor ayakkabıları vücudunu titretti. Göğsü acıyordu, kalbi çoktan pes etmiş gibi ağrıyordu. Ama o koştu, Cross Hattı’na dönüp mavi boyalı kapıya ulaşmak için kendini zorladı.

Bu kez kapıyı tıklattı, zili unutmuştu çünkü zihni son birkaç dakikaya takılıp kalmıştı. Bu olmuş olamazdı, değil mi? Gerçek olamazdı. Gerçekmiş gibi hissettirmiyordu.

Nat’in silueti buzlu camda belirince Pip onu okumaya, incelemeye, Nat’in dünyası alt üst oldu mu anlamaya çalıştı.

Kapıyı açıp Pip’i karşısında görünce çenesi kasıldı.

“Ne halt ediyorsun, sana dedim ki...”

Ama sonra Pip’in nefes alış şeklinde bir şey fark etmiş olmalıydı. Dehşet bütün yüzünden okunuyor olmalıydı.

“Ne oldu?” dedi Nat hemen ve kapıyı ardına kadar açtı. “Jamie iyi mi?”

“Du-duydun mu?” dedi Pip sesi kendine bile yabancı geldi. “Kararı?”

“Ne?” Nat gözlerini kıstı. “Hayır, beni daha kimse aramadı. Bitti mi? Ne?”

Pip o anı, Nat’ın onun yüzündeki ifadeyi okuduğu anı gördü. Bakışlarının değiştiği anı...

“Hayır,” dedi ama bu bir kelimedenden ziyade nefesti.

Sendeledi, soluğu kesildi, ellerini yüzüne götürdü, gözleri donuklaştı.

“Hayır!” Bu kez kelime onu boğan bir çığlık olarak çıktı. Nat sendeleyip koridordaki duvara çarptı. Kancadaki bir resim çerçevesi yere çatırtıyla yere düştü.

Pip evin içine, ona doğru koştu, duvardan kayan Nat’i kollarından yakaladı. Ama dengesini sağlayamayınca birlikte devrildiler, Nat döşeme tahtalarının, Pip dizlerinin üstüne düştü.

“Çok üzgünüm,” dedi Pip. “Çok ama çok üzgünüm.”

Nat ağlıyordu, makyajına bulaşan göz yaşları kirlendi, siyah damlalar yüzünde birbirini kovaladı.

“Bu gerçek olamaz,” diye bağırdı. “Gerçek olamaz. LANET OLSUN!”

Pip oturdu kollarını Nat’e doladı. Nat’ın ondan uzaklaşacağını, onu iteceğini düşündü. Ama yapmadı. Pipe doğru eğildi, kollarını kaldırıp boynuna sardı. Sıkıca. Yüzünü Pip’in omzuna bastırdı.

Bağırdı, Pip’in kazağına gömülen sesi boğuk, tenine yayılan nefesi sıcak ve düzensizdi. Ardından çığlığı şiddetlendi, hıçkırlara boğulurken ağlamasının şiddetiyle ikisi de sarsılıyordu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Pip.

Yirmi dokuz

Nat'in ıgılgı onu hiç bırakmadı. Onun orada, tenin altında sin-sice dolaştığını hissedebiliyordu. Tarih dersine on sekiz dakika geç girerken patlamak üzere olduğunu hissediyordu. "Ah Pip. Bu nasıl bir zamanlama? Senin zamanının benimkinden daha değeri olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Bay Clark.

Pip usulca "Hayır efendim, üzgünüm efendim," demişti oysa gerçekte tek istediğı ıgık ıgıkğa bağırarak ona evet muhtemelen öyle demekti. Arka tarafta Connor'ın yanındaki yerini almıştı kalemi o kadar sıkı tutuyordu ki sonunda kırıldı ve plastik parçalar parmaklarının arasından savruldu.

Öğle zili çaldı, o ve Connor sınıftan ıktı. Connor kararı Cara'dan duymuştu, Pip'ten haber alamayınca meraklanan Ravi ona mesaj atmıştı. "Üzgünüm," demişti sadece kafeteryaya doğru giderlerken. Tek söyleyebileceğı buydu, Pip'in de tek söyleyebileceğı buydu ama ne kadar üzgün oldukları bunu değıştirmeye yetmezdi.

Diğeri her zamanki masalarındaydılar, Pip Cara'nın yanına oturup elini sıktı.

"Naomi ile konuştun mu?" diye sordu Pip.

Cara başını salladı. "Yıkıldı, inanamadı."

Ant ikinci sandviğini ortasından keserken araya girip "Evet, berbat," dedi yüksek sesle.

Pip ona döndü. "Sen dün arama sırasında neredeydin?"

Ant kaşlarını kaldırdı, yutkunurken şaşırmış görünüyordu. "Çarşamba günüydü, futbol antrenmanım vardı," derken Connor'a bakmadı bile.

"Lauren?" dedi Pip.

"N... Annem Fransızca etüdüne kalmamı istedi." Sesi yüksek ve savunmacı ıkmişti. "Hepimizin orada olmasını beklediğini bilmiyordum."

“En yakın arkadaşınızın ağabeyi kayıp,” dedi Pip ve yanında oturan Connor’ın gerildiğini hissetti.

“Evet, onu anlıyorum.” Ant Connor’a bakıp gülümsedi. “Ve üzgünüm ama Lauren ya da benim bunu değiştirebileceğimizi sanmıyorum.”

Pip onları didiklemeye devam etmek, teninin altındaki çığlığı beslemek istiyordu ama dikkati Ant’ın arkasında duran biri yüzünden dağıldı, bakışlarını ona kaydı. Tom Nowak bir masada arkadaşlarıyla birlikte gülüyordu.

“Müsaadenizle,” dedi Pip ama çoktan kalkıp masalarının etrafından dolanarak kafeteryanın gürültülü karmaşası arasında ilerlemeye başlamıştı.

“Tom,” dedi, ardından kahkahalarını bastırmak için daha yüksek sesle seslendi.

Tom elindeki açık Cola şişesini bırakıp ona döndü. Pip karşı bankta oturan arkadaşlarından bazılarının birbirlerini dürterek fısıldaştıklarını fark etti.

“Hey, naber?” dedi Tom, yanakları gevşek bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bu manzara Pip’in öfkesini ateşledi.

“Bana yalan söyledin, değil mi?” dedi ama bu aslında bu bir soru değildi ve cevap vermesini beklemedi. En azından Tom’un sahte gülümsemesi silinmişti. “Cuma gecesi Jamie Reynolds’ı görmedin. Cross Hattı yakınlarında olduğundan bile şüpheliyim. O yolu söyledin çünkü felaket partisinin olduğu yere yakındı ve gerisini bana bıraktın. Boş bulunup tanığı yönlendirdim. Yol ismine, kapı rengine verdiğim tepkiyi gördün ve beni manipüle etmek için kullandın. Beni hiç yaşanmamış bir hikâyeye inandırdın!”

Hafifçe dönen başlar ve görünmeyen gözlerin batması, yakınlardaki masada oturanlar artık onları izliyordu.

“Jamie o gece Nat da Silva’nın evine gitmedi ve sen de hiçbir şeye tanık olmadın. Sen bir yalancısın.” Dudağı yukarı doğru kıvrılıp dişlerini açığa çıkardı. “Aferin, aferin sana, iyi iş Tom,

podcast'te kendine bir yer buldun. Bununla ne kazanmayı umuyordun?"

Tom parmağını kaldırıp kelimeleri bulmaya çalışırken kekeledi.

"İnternet şöhreti, bu mu?" dedi Pip tükürür gibi. "Reklamını yapmak istediğin bir SoundCloud falan mı var? Lanet olsun senin neyin var? Bir kişi kayıp. Jamie'nin hayatı tehlikede ve sen benim zamanımı boşa harcamaya karar verdin."

"Ben öyle..."

"Acınası birisin," dedi. "Ama tahmin et ne oldu? Adını ve resmini kullanmama izin verdiğin onay formlarını imzaladın bile yani tüm bunlar podcast'te olacak. İnternet camiasında evrensel olarak nefret edilen biri olma konusunda başarılar."

"Hayır buna iznin yok..." diye başladı Tom.

Öfke Pip'in elinin kontrolünü ele geçirip Tom'un açık Cola şişesine uzanması için yol gösterdi. İkinci kez düşünmeden -hatta hiç düşünmeden kolayı Tom'un başından aşağı boşalttı.

Köpüren kahverengi sıvının dökülmesiyle saçları ve yüzü sırlıslıkla ıslandı, gözlerini sımsıkı kapadı. Nefeslerini tutanlar, kıs kıs gülenler oldu; Tom'un şoktan kurtulup tepki vermesi birkaç saniye sürdü.

"Seni kaltak!" ayağa kalktı elleriyle gözlerini kuruladı.

"Sakın bir daha benimle uğraşma," dedi Pip, Tom'un ayaklarının dibine attığı boş şişenin takırtısı artık neredeyse çıt çıkmayan odada yankılandı.

Eline akan kola damlalarını silkeleyerek uzaklaşırken onu takip eden yüzlerce gözden hiçbiri onunla göz göze gelmedi.

Cara onu her zamanki yerlerinde, sondan bir önceki ders olan İngilizce sınıfının çift kanatlı kapsının yanında bekliyordu. Pip koridorda ona doğru yürürken bir şey fark etti: yanından geçerken sesler kısılıyor, insanlar bir araya gelip ona doğru bakarak ağızlarını elleriyle gizleyerek konuşuyorlardı. Hepsi öğlen

yemeğinde kafeteryada olamazdı. Zaten Pip ne düşündüklerini umursamıyordu. Hakkında fısıldaşmaları gerek o değil Tom Nowak'tı.

“Hey,” dedi Cara'nın yanına gidince.

“Hey, Şey...” Cara da tuhaf davranıyor, yolunda gitmeyen bir şey olduğunda yaptığı gibi ağzını buruşturuyordu. “Daha görmedin mi?”

“Neyi görmedim mi?”

“WiredRip makalesi.” Cara elindeki telefona baktı. “Biri Jamie için Facebook'a koyduğun etkinliğin altına link koymuş.”

“Hayır,” dedi Pip “Neden, ne yazıyor?”

“Şey, şey...” Cara sustu. Bakışlarını indirdi, başparmaklarıyla telefonuna dokundu ve ardından telefonu Pipe uzattı. “Bence okumalısın.”



Trend

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi podcast'inin 2. Sezonu görüldüğü gibi olmayabilir...

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi bu hafta salı günü yayınlanan yeni gizemiyle bomba gibi döndü. 24 yaşındaki Jamie Reynolds programın sunucusu Pip Fitz-Amobi'nin yaşadığı yerde kayboldu. Polis onu aramıyor bu yüzden Pip kendi yürüttüğü soruşturma sırasında bölümler yükleyerek elinden geleni yapıyor.

Peki polisin Jamie'yi aramıyor olmasının gerçek bir nedeni var mı?"

Pip'e yakın bir kaynak podcast'in bu sezonunun tamamının aslında bir kurgu olduğunu söyledi. Jamie Reynolds, Pip'in yakın arkadaşlarından birinin ağabeyi; kaynağımız podcast'in yeni sezonu için heyecan verici bir şey yaratmak ve ilk sezonun popülerliğinden istifade etmek için Jamie'nin kaybolmasının üçü tarafından planlandığını söylüyor. Jamie'nin ortadan kaybolma oyununu oynaması Pip'in kardeşlere sezonun yayına girmesinin ardından büyük bir ödeme yapacağı sözüyle finansal olarak teşvik edildi ve yeni büyük sponsorluk anlaşmalarını garantilenmiş oldu.

Peki siz ne düşünüyorsunuz -Jamie Reynolds gerçekten kayıp mı? Yoksa Gerçek Suç Kraliçesi tarafından kandırılıyor muyuz? Lütfen düşüncelerinizi ve yorumlarınızı aşağıya yazın.

Gözlerle dolu bir başka koridor. Çember içine alınmıştı.

Pip dolabına gitmek için aralarından zar zor ilerlerken başını kaldırmadı. Gün sonuydu, şüphesiz makalenin tüm okula yayılması için yeterli zamandı.

Ama dolabına ulaşamadı. Bir grup on birinci sınıf öğrencisi dolabın önünde birbirine çarpan sırt çantalarıyla başbaşa vermiş konuşuyorlardı. Pip durdu ve kızlardan biri fark edip kocaman açtığı gözleriyle arkadaşlarını dürterek susturuncaya kadar onlara baktı. Grup anında dağıldı, fısıltılarını ve kıkırdamalarını arkalarında bırakıp oradan uzaklaştılar.

Pip dolabını açıp politika kitabını içine koydu. Elini çekerken ikiye katlanmış küçük bir kâğıt gördü, kapaktaki boşluktan atılmış olmalıydı.

Kâğıdı alıp açtı.

Büyük, siyah harflerle basılı notu okudu: *Bu son uyarı Pippa. Uzak dur.*

İçindeki çılgılık yeniden şiddetlenip ensesine tırmandı. Ne kadar da yaratıcıydı; geçen Ekim ayında Elliot Ward'ın bıraktığı notun aynısıydı.

Pip notu tutan elini sıkı yumruk yapıp kâğıdı buruşturdu. Buruşuk kâğıdı yere atıp dolabı çarparak kapadı.

Cara ve Connor orada, hemen kapının arkasında durmuş bekliyorlardı.

“Her şey yolunda mı?” diye soran Cara'nın yüzü endişeliydi.

“İyiyim,” diyen Pip dönüp onlarla birlikte koridorda ilerlemeye başladı.

“Gördün mü?” dedi Connor. “İnternetteki insanlar gerçekten buna inanıyor, kendilerinin de biraz detaylı bulduklarını söylüyorlar. Senaryo hissi veriyormuş.”

“Sana söyledim,” dedi Pip. Öfkeyle şekillenmiş sesi kasvetliydi. “Yorumları asla okuma.”

“Ama...”

Köşeyi dönüp kimya bölümünün önünden geçerlerken “Hey!” diye seslendi Ant. Diğer koridordan gelen Lauren, Zach ve o hemen arkalarındaydı.

Birlikte yürümek için arkadaşlarının yetişmelerini beklediler. Ant, Pip’in yanına geldi.

“Bütün okul seni konuşuyor,” dedi. Pip göz ucuyla Connor’ın onu izlediğini görebiliyordu.

Adımlarını hızlandırıp Pip’in diğer yanına geçen Cara “Bütün okul aptallarla dolu,” dedi.

“Belki de.” Ant, Lauren’a bakıp omuz silkti. “Ama düşünüyoruz da, bilmiyorum, biraz tesadüfi gibi geliyor.”

“Tesadüfi gibi gelen ne?” dedi Pip sesinde öfke vardı. Kimse duymasa da o duyuyordu.

“Yani tüm bu Jamie olayı,” bu kez konuşan Lauren’dı.

“Ah öyle mi?” Pip ona tehditkâr bir bakış atıp gözleriyle canını yakmaya çalıştı. “Connor, ağabeyinin kaybolması sana tesadüfi geliyor mu?”

Connor ağzını açtı ama nasıl cevap vereceğinden emin değildi, sadece *evet* ile *hayır* arası boğuk bir ses çıkardı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye devam etti Ant. “Mesela sahte hesap olayı, gerçek bir kişi olmadığından zanlının ismini vermek zorunda değilsin. Her şey Andie ve Sal’in anma töreninden sonra gerçekleşiyor. Kayıp bir bıçak var ve sen onu şu ürkütücü çiftlik evinde buluyorsun. Bunların hepsi biraz... Tesadüfi, değil mi?”

“Kapa çeneni Ant,” dedi Zach usulca ve bir şeylerin gelmekte olduğunu hissetmiş gibi aralarındaki mesafeyi açmak için geri çekildi.

“Ne saçmalıyorsun?” Cara, Ant’e inanamayan gözlerle baktı. “Bir daha ‘tesadüfi’ kelimesini ağzına alırsan seni bitiririm.”

“Vay canına.” Ant ellerini kaldırıp kıkırdadı. “Sadece söylüyorum.”

Ama Pip onun *sadece söylediklerini* duyamıyordu çünkü kulaqları çınılıyordu, ısrarlı tıslama sesi kendine sorduğu sorularla bölünüyordu: *Bıçağı sen mi yerleştirdin? Bıçağı yerleştirmiş olabilir misin? Jamie kayıp mı? Layla Mead gerçek mi? Bu olanlardan herhangi biri gerçek mi?*

Hâlâ nasıl yürümeye devam ettiğini bilmiyordu çünkü bacaklarını hissetmiyordu. Hissettiği tek bir şey vardı. Boğazına dolanan çığlık giderek daha da geriliyordu.

“Kızmayacağım,” diyordu Ant. “Doğrusu eğer tüm bunlar uydurmacaysa bence dahiyane bir fikir. Tabii bilirsiniz yakalanmanız dışında. Ve bana ve Lauren’a söylememeniz dışında.”

Cara sinirlenmişti. “Yani sonuç olarak Connor ve Pip’in yalancı olduklarını mı söylüyorsun? Büyü artık Ant ve hayatın boyunca böyle öküzlük etmeyi bırak.”

“Hey,” Lauren araya girdi. “Öküzlük eden *sizsiniz*.”

“Ah öyle mi?”

“Çocuklar...” dedi Connor ama kelime ağzından çıktığı anda arada kaynadı.

“Peki Jamie nerede?” dedi Ant. “Bir yerlerdeki Premiere Inn’de mi saklanıyor?”

Pip sadece onu kışkırtmaya çalıştığını biliyordu ama kendini kontrol edemedi, yapamadı.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapı içeri doğru açıldı, müdür Bayan Morgan dışarı çıktı. Gözleri önce kısıldı, ardından aydınlandı.

“Ah Pip!” diye seslendi koridorda. “Eve gitmeden önce seninle acilen konuşmam gerekiyor!”

“Yakalandın!” diye fısıldayan Ant, Lauren’in kıkırdamasına neden oldu. “Git hadi, artık bitti. Bize doğruyu söyleyen iyi olurdu.”

Pip’in gözlerinin arkasındaki her şey alev aldı.

Bacakları büküldü.

Kolları savruldu.

Ellerini Ant'ın göğsüne koyup onu itti, onu tüm gücüyle koridorun karşısına itti.

Sırtı dolaplara yapıştı.

“Sen ne...”

Pip dirseğini büktü kolunun alt kısmını Ant'ın boynuna dayayıp kıpırdamasını engelledi. Küle dönen gözleriyle Ant'ın gözlerine baktı ve sonunda bıraktı.

Yüzüne doğru çığlık attı. Boğazında parçalanıp gözlerinde bölünen çığlık midesindeki sonsuz boşlukla beslendi.

Pip çığlık attı ve artık sadece onlar vardı. Sadece o ve çığlık.

Otuz bir

“Uzaklaştırma mı?”

Pip mutfaktaki taburede küçülürken babasıyla göz göze gelmemeye çalıştı.

“Evet.” Annesi diğer tarafta duruyordu, Pip ortalarında kalmıştı. Başının tepesinde, etrafında konuşuyorlardı. “Üç gün. Cambridge’e ne oldu Pippa?”

Annesinin sesi giderek sertleşip keskinleşirken babası yumuşak bir sesle “Diğer öğrenci kim?” diye sordu.

“Anthony Lowe.”

Pip başını kaldırıncı babasının yüzünü ekşittiğini gördü: alt dudağını üst dudağının üstüne kaldırmış, gözlerini sanki şaşır-mamış gibi kırıştırmıştı.

“O bakış da neyin nesi?” dedi annesi.

“Hiç,” Babası dudaklarını aralayıp ifadesini düzelitti. “Sadece o çocuktan pek hoşlanmıyordum.”

“Bunun bize şimdi ne faydası var Victor?” diye çıkıştı annesi.

“Özür dilerim, yok,” dedi Pip’le bakışıp. Çok kısa sürmüştü ama Pip’in kendini odanın ortasında daha az yalnız hissetmesine neden olmaya yetmişti. “Neden yaptın Pip?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun?” dedi annesi. “Onu dolaba itip kolunu boğazına dayadın. Bunun neden olduğunu nasıl bilmezsin? Cara, Zach ve Connor orada olup Ant’ın seni kışkırttığını söyleyerek Bayan Morgan’a karşı seni savundukları için şanslısın, aksi halde okuldan atılacaktın.”

“Nasıl kışkırttı, minik turşum?” diye sordu babası.

“Bana yalancı dedi,” dedi Pip. “İnternet yalancı olduğumu düşünüyor. On iki kişilik jüri benim yalancı olduğumu düşünüyor. Kendi arkadaşlarım yalancı olduğumu düşünüyor. Yani sanırım ben bir yalancıyım ve Max Hastings iyi adam.”

“Karar için üzgünüm,” dedi babası. “Bu senin için gerçekten zor olmalı.”

“İlaç verip tecavüz ettiği insanlar için daha zor,” dedi Pip.

“Evet, bu haksızlık ve berbat bir durum,” dedi annesi kaşlarını çatarak. “Ama senin şiddet içeren davranışın için bir bahane değil.”

“Bahane bulmuyorum. Bağışlanma dilemiyorum,” dedi Pip duygusuzca. “Olan oldu ve suçluluk duymuyorum. Bunu hak etti.”

“Sen ne diyorsun?” dedi annesi. “Sen böyle biri değilsin.”

“Ya öyleysem?” Pip taburesinden kalktı. “Ya ben tam olarak böyle biriysem?”

“Pip annene bağırma,” dedi babası ve onu ortada bırakıp annesinin tarafına geçti.

“Bağırarak mı? Gerçekten mi?” diyen Pip bu kez gerçekten bağırıyordu. “Buna mı odaklanıyoruz? Bir seri tecavüzcü bugün serbest kaldı. Jamie altı gündür kayıp, ölmüş olabilir. Ah ama asıl problem benim *bağırıyor* olmam!”

“Sakin ol, lütfen,” dedi Victor.

“Olamam! Artık sakın olamam! Neden olayım ki?”

Telefonu yerde ters duruyordu. Bir saattir bakmamıştı, parmaklarını ayak parmaklarına geçirmiş vaziyette masanın altında oturuyordu. Başını masanın soğuk ahşap ayağına dayamıştı, gözlerini ışıktan saklıyordu.

Babası kapısına gelip bu konu hakkında Josh’ın önünde konuşmak zorunda olmadıklarını söylediği halde aç olmadığını söyleyip akşam yemeğine inmemişti. Pip bir tartışmanın ortasında sahte ateşkes yapıp masaya oturmak istemiyordu. Bunun bitiremeyecekleri bir tartışma olduğunu biliyordu çünkü üzgün değildi. Ve annesinin ondan istediği bir özürdü.

Ön kapının vurulduğunu duydu, tanıdık bir tıklamaydı: *uzun-kısa-uzun*. Kapı açılıp kapandı, ardından Ravi’nin çıkarıp

düzgünce kapı paspasının yanına koymadan önce spor ayakkabılarını ahşap zeminde sürüyerek çıkardığı tanıdık ayak seslerini duyuldu.

Sonrasında duyduğu annesinin merdivenlerden gelen sesiydi. “Odasında. Bakalım sen aklını başına toplamasını sağlayabilecek misin?”

Ravi odaya girdiğinde Pip usulca “Buradayım!” diyene kadar onu göremedi.

Dizlerini çitirdatarak çömelirken yüzü görüntüye girdi.

“Neden telefonunu açmıyorsun?” diye sordu.

Pip uzakta duran ters dönük telefonuna baktı.

“Sen iyi misin?” diye soru Ravi.

Pip hayır demeyi, masanın altından çıkıp kollarına atılmayı her şeyden çok istedi. Orada gözleriyle sarılıp sarmalanmayı ve bir daha dışarı adım atmamayı. İkisi de öyle olmayacağını bildiği halde Ravi’nin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini. Bir süredir Ravi’nin yanındayken olduğu Pip olmayı istedi. Ama o Pip artık burada değildi. Belki de gerçekten gitmişti.

“Hayır,” dedi.

“Ebeveynlerin senin için endişeli.”

“Endişelenmelerine ihtiyacım yok,” dedi burnunu çekerek.

“Ben senin için endişeleniyorum,” dedi.

Başını yeniden masaya dayadı. “Senin de endişelenmene ihtiyacım yok.”

“Dışarı çıkıp benimle konuşur musun?” diye sordu Ravi nazikçe “Lütfen?”

“Gülümsedi mi?” diye sordu Pip. “Suçsuz’ dediklerinde gü-lümsedi mi?”

“Yüzünü göremedim.” Ravi, Pip’in masanın altından çıkmasına yardım etmek için elini uzattı. Pip tutmadı, kendi başına çıkıp ayağa kalktı.

“Güldüğüne eminim.” Parmağını canı acıyınca kadar bastırarak masasının keskin kenarı boyunca gezdirdi.

“Neden önemli ki?”

“Önemli,” dedi Pip.

“Üzgünüm.” Ravi gözlerine bakmaya çalıştı ama Pip bakışlarını kaçırıp duruyordu. “Bunu değiştirebilecek bir şey olsa yapardım. Ne olursa olsun yapardım. Ama artık yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ve sen Max yüzünden o kadar öfkелisin ki uzaklaştırma aldın... O bunlara değmez.”

“Yani sadece kazandı mı?”

“Hayır, ben...” Ravi cümlesini tamamlamadı, ona doğru bir adım yaklaştı, sarılmak için kollarını uzattı. Belki Max’in köşeli yüzü aklına geldiğinden ya da belki Ravi’nin hâlâ içinde yankılanan çığlığa fazla yaklaşmasını istemediğinden Pip ondan uzaklaştı.

“Ne...” Ravi’nin kolları yanına düştü, gözleri bulutlandı, buğulandı. “Sen ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Ne oldu, şu anda ben dahil tüm dünyadan nefret etmek mi istiyorsun?”

“Belki,” dedi Pip.

“Pip...”

“Ne anlamı var?” Kurumuş boğazından çıkan sesi hırıltılıydı. “Geçen yıl yaptıklarımızın ne anlamı var? Bunu gerçek için yaptığımı sanıyordum? Ama tahmin et ne oldu? Gerçeğin bir önemi yok. Yok! Max Hastings masum ve ben bir yalancıyım ve Jamie Reynolds kayıp değil. Artık gerçek *bu*.” Gözleri doldu. “Ya onu kurtaramazsam? Ya onu kurtaracak kadar iyi değilsem? İyi değilim Ravi ben...”

“Onu bulacağız,” dedi Ravi.

“Buna *ihtiyacım* var.”

“Benim olmadığını mı sanıyorsun?” dedi Ravi. “Onu senin kadar iyi tanımıyor olabilirim ve bunu açıklayamam ama Jamie’nin iyi olmasına ihtiyacım var. O ağabeyimi tanıyordu, onunla, Andie’yle okuldan arkadaştı. Yani sanki altı yıl sonra her

şey baştan yaşanıyor ve bu kez gerçekten bir şansım var, kendi ağabeyimi kurtarma umudum yokken Connor'ın ağabeyinin kurtulmasına yardım etmek için küçük de olsa bir şansım var. Jamie'nin Sal olmadığını biliyorum ama bunun benim için bir nevi ikinci şans olduğunu hissediyorum. Yani yalnız değilsin bu yüzden insanları uzaklaştırmayı bırak. Beni uzaklaştırmayı bırak.”

Pip'in elleri masayı kavradı, kemikleri etlerine baskı yapıyordu. Kendini kontrol edememe ihtimaline karşı Ravi'nin ondan uzak durması gerekiyordu. Çığlık. “Sadece yalnız kalmak istiyorum.”

“İyi,” dedi Ravi ve başının arkasındaki hayali kaşıntıyı kaşındı. “Gideceğim. Öfkeli olduğun için tepki gösterdiğini biliyorum. Ben de öfkeliyim. Ciddi değilsin, ciddi olmadığını biliyorum.” İçini çekti. “Kim olduğumu hatırladığında, kim olduğunu hatırladığında haber ver.”

Ravi eli havada, başı hafifçe eğik kapıya doğru yürüdü. “Seni seviyorum,” dedi sinirle ona bakmadan. Kolunu sertçe indirip çıktığı kapı arkasından sallanmaya devam etti.

Otuz iki

Beni hasta ediyor.

Mesajda böyle yazıyordu. Naomi Ward'dan gelmişti.

Pip yatağına oturdu Naomi'nin mesajla gönderdiği fotoğrafa tıkladı.

Facebook'tan bir ekran resmiydi. Nancy Tangotits'in paylaştı-mıydı: Max Hastings'in profil ismi. Max, annesi, babası ve avu-katı Christopher Epps'in fotoğrafıydı. Beyaz sütunları ve arkadaki devasa pudra mavisi kuş kafesiyle pahalı görünen bir restoranda bir masasın etrafına toplanmışlardı. Max herkesi kareye sığdır-mak için telefonunu kaldırmıştı. Hepsi gülüyordu ve ellerinde şampanya kadehleri vardı.

Londra'daki Savoy Hotel'de olduklarını etiketlemişti ve res-min altına şunu yazmıştı: *kutlama...*

Oda aniden küçülüp Pip'in üstüne kapandı. Duvarlar daraldı, köşelerdeki gölgeler onu almak için uzandı. Burada duramazdı. Oda onu boğmadan buradan çıkması gerekiyordu.

Telefonunu eline alıp sendeleyerek yatağından kalktı, parmak uçlarında ilerleyerek Josh'ın odasının önünden geçip merdiven-lere yürüdü. Josh çoktan uyumuştı ama yatmadan önce ablasını görmeye gelmiş fısıldayarak "Aç olabileceğini düşündüm," deyip mutfaktan gizlice aldığı Pom-Bears paketini bırakmıştı. "Şişşt, annemle babam söyleme."

Pip oturma odasında televizyon karşısında oturan annesiyle babasını duyabiliyordu; saat dokuzdaki programlarının başla-masını beklerken konuşuyorlardı, kapının altından gelen sesleri boğuk olsa da Pip bir kelimeyi netçe duydu: kendi adını.

Sessizce spor ayakkabılarını giydi, anahtarını aldı, kapıdan çıkıp usulca arkasından kapadı.

Yağmur şiddetli yağıyordu, yere çarpan damlalar bilekle-rine sırıyordu. Bu iyiydi, sorun değildi. Dışarı çıkmalı, aklını

boşaltmalıydı. Hem belki yağmurun faydası dokunurdu, artık alevlenemeyecek bir hal alana kadar öfkesini sular ve geride sadece kömürleşmiş kısmını bırakırdı.

Yolun karşısına koşup ormana girdi. İçerisi karanlıktı, zifiri karanlıktı ama onu yağmurun şiddetinden koruyordu. Görünmeyen bir şey çalıları hışırdatıp onu korkutana kadar bunun da iyi bir şey olduğunu düşündü. Sonra yeniden yola çıktı, ayın aydınlattığı kaldırımında güvendeydi ve sıırıslıkla olmuştı. Titrediğine göre üşüyor olmalıydı ama gerçekten soğuğu hissetmiyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu. Sadece yürümek ve hiçbir şeyin onu kapatamayacağı bir yerde olmak istiyordu. Bu yüzden yürüdü, Martinsend Yolu'nun sonuna kadar gidip döndü, eve varmadan durdu, geri dönüp aynı yolu bir kez daha yürüdü. Düşüncelerini kovalayıp uçlarını çözmeye çalışarak bir aşağı bir yukarı gidip geldi.

Üçüncü kez geri döndüğünde saçlarından sular damlıyordu. Aniden durdu. Bir hareket vardı. Biri Zach'in evinin ön yolunda yürüyordu. Ama o artık Zach'in evi değildi. Yürüyen Charlie Green'di ve yolun yakınındaki çöp kutusuna dolu siyah bir torba taşıyordu.

Pip'in karanlıktan çıktığını görünce sıçradı.

"Ah Pip, özür dilerim," dedi gülerek ve torbayı çöpe attı. "Beni korkuttun. Sen..." Durup ona baktı. "Tanrım, sıırıslıkla olmuşsun. Neden ceket giymedin?"

Buna verecek cevabı yoktu.

"Neredeyse eve varmışsın. Gidip kurulan," dedi nazikçe.

"Ben-ben..." diye kekeledi Pip, dişleri takırdıyordu. "Ben eve gidemem. Henüz değil."

Charlie başını eğdi, onun gözlerine baktı.

"Ah tamam," dedi sıkıntıyla. "Peki, bir süreliğine bize gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye ekledi Pip aceleyle. "İçeride olmak istemiyorum."

“Ah tabii,” Charlie kıpırdanıp, evin içine baktı. “Şey, aa... Yağmurdan korunmak için verandada oturmak ister misin?”

Pip hayır demek üzereydi ama galiba artık üşümeye başlamıştı başını sallayarak onayladı.

“Tamam, peki,” dedi Charlie ve başıyla onu takip etmesini işaret etti. Üstü kapalı ön basamakları çıktılar, Charlie durdu. “İçecek bir şey ister misin? Havlu?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Pip ve kuru olan orta basamağa oturdu.

“Tamam.” Charlie kızılımsı saçlarını gözünün önünden çekerek başını salladı. “Pekala, şey, sen iyi misin?”

“Ben...” diye başladı Pip. “Kötü bir gün geçirdim.”

“Yaa.” Bir alt basamağa oturdu. “Konuşmak ister misin?”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi Pip.

“Ben, şey, ben podcast’ini ve Jamie Reynolds ile ilgili olan yeni bölümleri dinledim,” dedi. “Yaptığın işte gerçekten iyisin. Ve cesursun. Seni rahatsız eden her neyse kurtulmanın bir yolunu bulacağından eminim.”

“Bugün Max Hastings’i suçsuz buldular.”

“Ah.” Charlie iç çekip bacaklarını uzattı. “Kahretsin. Bu iyi değil.”

“En hafif tabiriyle,” diye karşılık verdi Pip iç çekerek ve burunun ucundaki yağmur damlalarını kuruladı.

“Biliyor musun,” dedi Charlie “Adalet sistemi ne pahasına olursa olsun doğruyla yanlış, iyiyle kötü sağlayan olmalı. Ama bazen doğru yaptığı kadar yanlış yaptığını da düşünüyorum. Bunu öğrenmek zorunda kaldım ve kabullenmek zordu. Seni koruması gereken şeyler seni yüzüstü bırakınca ne yapabilirsin?”

“Çok safım,” dedi Pip. “Geçen yıl her şey ortaya çıktıktan sonra Max Hastings’i onlara devrettim ve bunun bir tür zafer olduğunu, kötülerin cezalandırılacağını sandım. Çünkü gerçek buydu ve benim için en önemlisi gerçektir. Tek inandığım, tek

önemsediğim buydu: ne pahasına olursa olsun doğruyu bulmak. Ve gerçek Max'in suçlu olduğuydu, adaletle yüzleşecekti. Ama adalet yok, gerçekler önemsiz, gerçek dünya böyle ve şimdi onu geri bıraktılar."

"Ah, adalet var," dedi Charlie yağmura bakarak. "Belki karakollarda ya da mahkeme salonlarında olduğu türden değil ama var. Ve gerçekten düşünürsen bu kelimeler -iyi ve kötü, doğru ve yanlış- gerçek dünyada önemli değiller. Bunların ne anlama geldiğine kim karar veriyor: yanlış karar verip Max'in serbest kalmasına izin verenler m? Hayır," başını salladı. "Bence hepimiz bize kabul ettirilen şekline değil de iyi ve kötünün, doğru ve yanlışın bizim için ne anlama geldiğine karar vermeliyiz. Sen yanlış bir şey yapmadın. Başka insanların hataları yüzünden kendini hırpalama."

Pip ona döndü, midesi kasılıyordu. "Ama bunun artık bir önemi kalmadı. Max kazandı."

"Sadece sen izin verirsen kazanır."

"Ben ne yapabilirim ki?" diye sordu Pip.

"Podcast'ini dinlediğim kadarıyla bana yapamayacağın pek bir şey yok gibi geldi."

"Jamie'yi bulamadım." Tırnağını kopardı. "Ve şimdi insanlar onun gerçekten kayıp olmadığını, hepsini benim uydurduğumu düşünüyor. Yalancı olduğumu ve kötü olduğumu ve..."

"Umursuyor musun?" diye sordu Charlie. "Haklı olduğunu biliyorsan insanların ne düşündüğü umursar mısın?"

Pip durdu, cevabı boğazından geriye kayd. Neden umursuyordu? Hiç umursamadığını söyleyecekti ama bunca zaman boyunca midesindeki boşluk hissinin nedeni bu değil miydi? Son altı aydır büyüyen boşluk. Geçen sefer yaptıkları yüzünden, köpeğinin ölmesi, iyi olmaması, ailesini tehlikeye atması ve her gün annesinin gözlerinde hayal kırıklığına uğradığını görmesi yüzünden suçluluk duyuyordu. Cara ve Naomi'yi korumak için sakladığı sır yüzünden kendini kötü hissediyordu. O bir *yalancıydı*, bu kısım doğruydu.

Ve daha beteriye kendini iyi hissetmek için gerçekte öyle biri olmadığını ve bir daha da asla öyle olmayacağını söylemişti. Artık farklı biri olduğunu... İyi biri. Geçen sefer az kalsın kendini kaybedeceğini ama bunun bir daha olmayacağını. Ama böyle değildi, değil mi? Neredeyse kendini kaybetmemişti belki de ilk kez kendisi olmuştu. Ve bunun için kendini suçlu hissetmekten yorulmuştu. Olduğu kişiden utanmaktan yorulmuştu. Max Hastings'in hayatında bir gün olsun utanmadığından emindi.

"Haklısın," dedi. Doğrulurken onu yavaş yavaş yutan mide-sindeki boşluğun gitmeye başladığını fark etti. Neredeyse hissedilmeyecek kadar dolmuştu. "Belki de iyi olmak zorunda değilimdir ya da diğer insanlara göre iyi. Ve belki sevilen biri olmak zorunda da değilimdir." Ona döndü, ıslanarak ağırlaşan giysilerine rağmen hareketleri çevik ve yumuşaktı. "Sevilen olmanın canı cehenneme. Kim sevilen biri biliyor musun? Max Hastings gibi mahkeme salonuna sahte gözlükleriyle girip çekiciliklerini kullananlar. Onlar gibi olmak istemiyorum."

"O zaman olma," dedi Charlie. "Ve onun yüzünden pes etme. Birinin hayatı sana bağlı olabilir. Ve ben onu, Jamie'yi bulacağını biliyorum." Ona bakıp gülümsedi. "Başkaları sana inanmıyor olabilir ama ne olursa olsun dört kapı ilerideki komşuların inanıyor."

Yüzünde bir şey hissetti: gülümseme. Küçüktü, bir anlıktı ama oradaydı. Gerçektir. "Teşekkür ederim Charlie." Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Hepsini. Belki ona yakın biri söylese dinlemezdi. Çok fazla öfke, çok fazla suçluluk, çok fazla ses vardı. Ama şimdi dinliyordu. "Teşekkür ederim." Ciddiydi. Ve sesinin tonu da ona teşekkür ediyordu.

"Rica ederim."

Pip ayağa kalktı, sağanak yağmurun altında durup aya baktı, yağmur damlalarının arasında ışığı titreşiyordu. "Gitmeliyim, yapma gereken bir şey var."

Otuz üç

Pip, Tudor Hattı'nın ortasında arabasında oturuyordu. Onun evinin dışında değil biraz ilerideydi böylece onu kimse göremezdi. Başparmağı telefonun üzerindeydi, ses dosyasına son bir kez daha tıkladı:

"Max, Mart 2012'deki felaket partisinde ilaç verip Becca Bell'e tecavüz ettin mi?"

"Ne? Hayır, lanet olsun öyle bir şey yapmadım."

"MAX, bana yalan söyleme yoksa Tanrıya yemin ederim seni mahvederim! Becca'nın içkisine Rohypnol atıp onunla seks yaptın mı?"

"Evet ama... Tecavüz değildi. Hayır demedi."

"Çünkü ona ilaç verdin seni aşağılık tecavüzcü sapık. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Onun sesini uzaklaştırıp kendininkini duymaya çalışırken kulakları çınlıyordu. Burada iyi ve kötünün önemi yoktu. Sadece kazananlar vardı. Ve Max sadece o izin verirse kazanacaktı. Adalet buydu.

Bu yüzden yaptı.

Düğmeye tıklayıp o konuşmaya ait ses dosyasını web sitesine yükledi ve podcast'inin Twitter hesabında tekrar paylaştı. Gönderiye şu notu ekledi: *Max Hastings duruşmasının son güncellemesi. Jürinin neye inandığı umurumda değil: o suçlu.*

Bitmişti, gitmişti.

Artık geri dönüş yoktu. Bu oydu ve sorun yoktu.

Telefonunu yolcu koltuğuna attı, garajdan aldığı boya kabını kucaklayıp fırçayı arka cebine soktu. Kapıyı açtı ve arabadan sessizce inmeden önce son malzemeye, babasının alet kutusundaki çekice uzandı.

Yolun yukarısına doğru yürüdü, birinci evi geçti, ikinciyi, üçüncüyü, dördüncüyü geçti ve Hastings ailesinin beyaz bo-

yalı kapısı olan büyük evinin önünde durdu. Hepsi dışarıda, Savoy'daki şık akşam yemeğindeydiler. Pip ise burada, boş evlerinin dışındaydı. Garaj yoluna doğru yürüyüp büyük meşe ağacını geçtikten sonra ön kapıya varmadan durdu. Boya kabını yere bıraktı, eğilip çekici kullanarak kapağı açtı. Yarıya kadar doluydu, fırçayı çıkarıp mat yeşil boyanın içine daldırdıktan sonra fazlalıkları silkeledi.

Geri dönüş yoktu. Nefes aldı ardından bir adım atıp fırçayı kapıya bastırdı. En tepeye uzanıp aşağı yukarı hareket ettiriyor, fırça kuruyunca biraz daha boya almak için eğiliyordu.

Titrek ve ıslak harfler kapının iki yanındaki açık renkli tuğlalara doğru dağılıyordu. Daha kalın ve koyu olmaları için kelimelerin üzerinden geçti, işi bitince fırçayı yere bıraktı, düştüğü yerde küçük bir boya lekesi oluştu. Çekici aldı, parmaklarının arasında çevirerek ağırlığını hissetti.

Evin sol tarafındaki pencereye gitti. Çekici tuttuğu kolunu kaldırıp gererek hazırlandı. Ardından tüm gücüyle pencereye indirdi.

Paramparça oldu. Parıltı gibi, yağmur gibi içeri ve dışarı dökülen kırık camların bir kısmı toz gibi ayakkabısının üstünde kaldı. Pip çekici sıkıca kavradı, diğer cama yaklaşırken cam kırıkları ayaklarının altında çıtırdıyordu. Cama vurup parçaladı, kırılan camın şangırtısını yağmur sesi bastırdı. Sıradaki pencereye geçti. İlk darbeye çatlattı. İkincisinde cam tuzla buz oldu. Kapıyı ve üstüne yazdığı kelimeleri geçip diğer taraftaki pencereye yöneldi. Bir. İki. Üç. Evin ön tarafındaki altı pencereyi de kırdı. Parçaladı. Tuzla buz etti.

Yoldan aşağı inerken Pip'in nefesi sıkışmıştı ve sağ kolu acıyordu. Islanıp keçeleşen saçları yaptığı yıkıma bakmak için başını çevirdiğinde yüzünü kırbaçladı. Bu onun yıkımıydı.

Ve Amobiler'in yeni bahçe kulübesinin yeşiliyle boyanan ön cephede şu yazıyordu:

Tecavüzcü

Seni yakalayacağım

Pip tekrar tekrar okuyup yaptıklarına baktı.

İçini, teninin altını dinledi ama bulamadı. Çılgılık artık orada onu beklemiyordu. Pip onu yenmişti.

Dışarı gelebilir misin? diye mesaj attı, ekrana düşen yağmur yüzünden telefon artık parmağını algılamıyordu.

Okundu, yazısı birkaç saniye sonra mesajın altında belirdi.

Dışarıdan Ravi'nin yatak odası penceresinin aydınlanmasını ve bir an için perdenin hareket etmesini izledi.

Pip onun ilerlemesini takip etti, önce üst orta penceredeki holün ışığı yandı, ardından alt koridorun ışığı kapıdaki camda yansıdı. Kapıya doğru yaklaşan Ravi'nin silueti ışığı kırdı.

Kapı açıldı, Ravi ışıktaki durdu, üzerinde beyaz bir tişört ve lacivert eşofman altı vardı. Önce Pip'e ardından başını göğe kaldırıp yağmura bakıp dışarı çıktı, ıslak zeminde çıplak ayaklarıyla yürüdü.

Yağmur yüzüne vururken gözlerini kısıp "Güzel bir gece," dedi.

"Özür dilerim." Pip ona baktı, saçları koyu renkli uzun tutamalar halinde yüzüne yapışmıştı. "Öfkemi senden çıkardığım için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Ravi.

"Hayır, sorun." Pip başını iki yana salladı. "Sana kızmaya hakkım yoktu. Aslında ben daha çok kendime öfkeliydim. Ve bunun tek nedeni bugün olanlar değil. Demek istediğim, o da var ama aynı zamanda bir süredir kendime yalan söylüyor, Andie Bell'in katilini bulmayı saplantı haline getiren kişiyle kendimi ayrı tutmaya çalışıyordum. Kendimi inandırabilmek için herkesi gerçekten öyle biri olmadığımı ikna etmeye çalıştım.

Ama şimdi o kişi *olduğumu* düşünüyorum. Belki bencilim, belki yalancıyım ve belki pervasız ve takıntılıyım ve belki yapan ben olduğumda kötü şeyler yapılmasında sorun görmüyorum, belki ikiyüzlüyüm ve belki bunların hiçbiri iyi değil ama bana iyi hissettiriyor. Kendim gibi hissediyorum ve umarım bunlar senin için de sorun değildir çünkü... Ben de seni seviyorum.”

Konuşmayı yeni bitirmişti ki Ravi ellerini yüzüne götürüp yanaklarını kavradı, başparmağıyla yağmurdan ıslanan alt dudaklarını kuruladı. Parmaklarını aşağı kaydırıp çenesini kaldırdı ve onu öptü. Uzun arzu dolu bir öpücüktü, gülümsememek için mücadele eden yüzleri ıslaktı.

Ama sonunda ikisi de gülümsedi, Ravi geri çekildi. “Bana sormalıydın. Ben senin kim olduğunu iyi biliyorum. Ve seni seviyorum. Seni seviyorum. Ah bu arada ilk ben söyledim.”

“Evet, öfkeyle,” dedi Pip.

“Ah bunun nedeni çok düşünceli ve gizemli olmam.” Dudaklarını büzüp bakışlarını ciddileştirdiği surat ifadesini takındı.

“Şey Ravi?”

“Evet, Şey Pip.”

“Sana söylemem gereken bir şey var. Ben bir şey yaptım.”

“Ne yaptın?” İfadesi bu kez gerçekten ciddiydi. “Pip, ne yaptın?”

CUMA

7 GÜNDÜR KAYIP

Otuz dört

Pip'in okul için kurduğu alarmı komodinin üstünde çaldı.

Esneyip bir ayağını yorganın altından çıkardı. Ardından uzaklaştırma aldığı hatırlayıp ayağını içeri sokup alarmı kapattı.

Ama göz ucuyla baksa da telefon ekranında okunmayı bekleyen mesajı gördü. Yedi dakika önce Nat da Silva'dan gelmişti.

Selam ben Nat. Sana bir şey göstermem gerek. Jamie'yle ilgili. Layla Mead ile ilgili.

Daha gözleri tam açılmamıştı bile ama oturup yorganı tekmeledi. Çamaşır sepetinin üstünde duran kot pantolonu ve beyaz uzun kollu tişörtü dün gecedен hâlâ nemliydi ama muhtemelen bir kere daha giyilirdi.

Dolaşık saçlarını fırçayla açmaya çalışırken annesi işe gitmeden önce hoşça kal demek için uğradı.

"Önce Josh'ı okula bırakacağım," dedi annesi.

"Tamam." Pip fırça bir düğüme takılınca yüzünü buruşturdu. "İyi günler."

"Sana neler olduğuyla ilgili oturup doğru düzgün konuşmamız gerekiyor." Annesi öfkeliydi ama sesi bunu belli etmemeye çalışıyordu. "Fazla baskı altında olduğunu biliyorum ama bunun yine olmayacağı konusunda anlaşıştık."

"Baskı yok, artık yok," dedi Pip düğümü gevşetirken. "Ve uzaklaştırma aldığım için üzgünüm." Bir parça bile üzgün değildi. Ona göre Ant bunu hak etmişti. Ama annesinin onu rahat bırakması için bunu duymaya ihtiyacı varsa o zaman yalan söyleyecekti. Annesinin niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama şu an o iyi niyetler Pip'in yoluna çıkıyordu.

“Tamam tatlım,” dedi annesi. “Kararın canını çok sıktığını biliyorum. Ve tüm bu Jamie Reynolds olayları. Belki bugün evde kalıp biraz ders çalışman en iyisi. Biraz sıradanlık.”

“Tamam, deneyeceğim.”

Pip yatak odasının kapsında bekleyip annesinin Joshua’ya ayakkabılarını doğru ayağına giymesini söyledikten sonra çıkmalarını dinledi. Araba motoru çalıştı, tekerlekler yolda ilerledi. Pip üç dakika daha bekleyip evden çıktı.

Kapı aralığında Nat’in yüzü göründü, gözleri şişmişti, geriye taradığı beyaz saçlarında gezdirdiği parmaklarının izleri görünüyordu.

“Ah, sensin,” deyip kapıyı ardına kadar açtı.

“Mesajını aldım,” dedi Pip, Nat’in kederli gözlerine bakınca göğsü sıkıştı.

“Evet.” Nat geri çekildi. “Sen şey, sen içeri girmelisin.” Pip’i içeri aldıktan sonra kapıyı kapadı ve koridordan mutfığa doğru ilerledi. Pip ilk kez evin içerisine davet edilmişti.

Nat küçük mutfak masasında bir sandalyeye oturup Pipe de karşısına geçmesini işaret etti. Pip beceriksizce sandalyenin ucuna oturdu. Beklerken aralarındaki hava ağırlaşıyordu.

Nat boğazını temizledi, bir gözünü ovuşturdu. “Kardeşim bu sabah bana bir şey söyledi. Dedi ki Max Hastings’in evi dün gece tahrip edilmiş ve biri kapıya *Tecavüzcü* yazmış.”

“Ah... Ge-gerçekten mi?” dedi Pip güçlükle yutkunarak.

“Evet. Ama anlaşılan kimin yaptığını bilmiyorlarmış, görgü tanığı falan yokmuş.”

“Ah bu... Bu utanç verici,” dedi Pip öksürerek.

Nat ona anlamlı bir bakış attı, gözlerinde farklı, yeni bir şey vardı. Pip onun bildiğini anladı.

Ardından başka bir şey oldu. Nat masanın üstünden uzanıp Pip’in elini tuttu. Ve öyle durdu.

“Ve senin ses dosyasını yüklediğin, gördüm,” derken Pip’in avcundaki parmakları kıpırdandı. “Bu yüzden başın belaya girecek, değil mi?”

“Muhtemelen,” dedi Pip.

“Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum,” dedi Nat. “O öfke. Sanki tüm dünyayı ateşe verip yanmasını izlemek istiyormuşsun gibi.”

“Öyle bir şey.”

Nat, Pip’in elini sıktı sonra bırakıp masanın üstünde elini geri çekti. “Bence sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Önceden böyle düşünmüyordum. Senden nefret etmeyi o kadar çok istiyordum ki gerçekten ettim. Eskiden Andie Bell’den bu kadar nefret ederdim, bir süre sahip olduğum tek şey bu gibiydi. Senden nefret etmeyi neden istedim biliyor musun? Tam bir baş belası olman dışında yani.” Parmaklarını tıkırdattı. “Podcast’ini dinledim ve bu Andie’den daha az nefret etmeme sebep oldu. Hatta onun için üzüldüm bu yüzden de onun yerine senden daha çok nefret ettim. Ama sanırım onca zaman boyunca yanlış insanlardan nefret ediyordum.” Küçük bir tebessümle burnunu çekti. “Sen iyi birisin,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi Pip. Nat’in tebessümü ona geçtikten sonra açık pencereden çıktı.

“Ve haklıydın.” Nat tırnağını kopardı. “Luke hakkında?”

“Erkek arkadaşın mı?”

“Artık değil. Ama henüz haberi yok.” Kahkaha attı ama içinde neşeden eser yoktu.

“Ne hakkında haklıydın?”

“Jamie’nin kaybolduğu gece nerede olduğumuzu sorduğunda fark ettiğin şey hakkında. Luke tüm gece evde tek başına olduğunu söyledi.” Duraksadı. “Haklıydın, yalan söylüyordu.”

“Ona nerede olduğunu sordun mu?” dedi Pip.

“Hayır. Luke soru sorulacak türden biri değil.” Nat sandalyeyle kıpırdandı. “O gece Jamie gelmeyip aramalarımın cevap ver-

meyince ben de Luke'un evine gittim. Orada yoktu. Arabası da orada değildi."

"Saat kaçtı?"

"Gece yarısı civarı. Sonra eve döndüm."

"Yani Luke'un nerede olduğunu bilmiyorsun?" Pip dirseklerini masaya koyup öne eğildi.

"Artık biliyorum." Nat bir elini masanın üstünde duran telefonuna uzattı. "Dün gece önceki gün söylediklerin aklıma takıldı, Jamie'nin kaybolmasıyla Luke'un ilgisi olabileceği hakkında söylediklerin. Bu yüzden ben de oh, o uyurken telefonuna baktım. WhatsApp mesajlarını okudum. Bir kızla konuşuyormuş." Küçük, iç boş bir kahkaha daha attı. "Kızın adı Layla Mead."

Pip, duyduğu ismin kademe kademe zıplayarak omurgasına tırmandığını hissetti.

"Jamie'nin de onunla konuştuğunu söylemiştin," dedi Nat. "Dün gece dörde kadar yatmayıp iki bölümü dinledim. Sen Layla'nın kim olduğunu bilmiyorsun ama Luke biliyor." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Jamie'nin kaybolduğu gece oradaymış. Layla ile buluşmaya gitmiş."

"Gerçekten mi?"

"Mesajlarında öyle yazıyor. Birkaç haftadır konuşuyorlarmış, geriye gidip tüm mesajları okudum. Anlaşılan Tinder'da tanışmışlar, bu benim için harika. Ve mesajlar, bilirsin, açık seçik. Bu da benim için harika. Ama cuma gecesine kadar buluşmamışlar. İşte." Telefonun kilidini açıp fotoğraflara tıkladı. "İki ekran resmi çekip kendime gönderdim. Sana zaten göstermeyi düşünüyordum bilirsin... Sen geri geldin böylece tek başıma olmak zorunda kalmadım. Ama Max'in evini duyunca o zaman sana mesaj atmaya karar verdim. Al." Telefonu Pip'e uzattı.

Pip gözlerini önce ilk ekran resminde gezdirdi: Luke'un mesajları sağdaki yeşil kutuda Layla'nınkiler soldaki beyaz kutu-
daydı.

Seni düşünüyordum...

Umarım iyi şeyler değildir :)

Hoşuma gitti.

Daha fazla beklemek istemiyorum. Bu akşam buluşmak ister misin?

Lodge Ormanı'ndaki otopark

Layla'nın son mesajıyla Pip'in nefesi kesildi. Lodge Ormanı'ndaki otopark; arama ekibi çarşamba günü o otoparkta dolaşmıştı. Arama bölgelerinin içindeydi.

İkinci ekran resmine geçmeden önce Nat'e bir bakış attı.

Üstümde fazla bir şey olmayacak...

Şimdi gel.

Sonraki mesajı on dakika sonra saat 23:58'de atmıştı:

Geliyor musun?

[Redacted]

[Redacted]

Pip doğruca Nat'e baktı.

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Sonrasında ikisinden de başka mesaj yok. Ama Layla'nın kim olduğunu biliyor, peki sen Layla'nın Jamie'ye olanlarla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum," dedi Pip telefonu masanın üstünde Nat'e doğru kaydırırken. "Bence Jamie başına gelenlerle ilgisi var."

"Onu bulmana ihtiyacım var," dedi Nat, alt dudağında daha önce olmayan bir titreme, kurumuş gözlerinde bir parıltı vardı. "Jamie, o... O benim için gerçekten önemli. Ve benim... Benim onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Bu kez Pip masanın üstünden uzanıp Nat'in elini ellerinin arasına aldı, başparmağını Nat'in parmak eklemlerinin üstünde gezdirdi. "Bunun için çalışıyorum," dedi.

Otuz beş

Ravi gergindi, yürürken sürekli kıpırdanarak Pip'i huzursuz ediyordu.

"Bu adam ne kadar korkunç demiştin?" diye sordu, parmaklarını Pip'in ceketinin cebine soktu.

"Oldukça korkutucu," dedi.

"Ve o bir uyuşturucu satıcısı."

"Bence ondan biraz daha fazlası," dedi Beacon Geçidi'ne dönerlerken.

"Ah iyi," dedi Ravi. "Howie'nin patronu. Buna da şantaj yapacak mıyız?"

Pip omzu silkip burnunu kırıştırdı. "Ne gerekirse."

"Harika. İyi," dedi Ravi. "Bu yeni ilkeyi gerçekten çok sevdim, başarmak için her şey mubah. Evet. Güzel. Çok iyi. Hangi ev onun?"

"On üç numara." Pip önünde beyaz BMW park edilmiş evi işaret etti.

"On üç mü?" Ravi gözlerini kıstı. "Ah muhteşem. Bir iyi işaret daha."

"Hadi," diyen Pip gülmesini bastırıp çarşamba gecesini kovaladıkları arabanın yanından geçerken iki kere sırtına vurdu. Pip önce arabaya, ardından Ravi'ye baktı ve parmağını zile bastırdı. Zil sesi tiz ve keskindi.

"Bahse varım herkes kapısı bir gün Pip Fitz-Amobi tarafından çalınacak diye korkuyordu," diye fısıldadı Ravi.

Kapı sertçe açıldı, Luke Eaton karşılarında duruyordu, üstünde aynı siyah basket şortu ve soluk boynuna tırmanan dövmenin rengiyle tezat oluşturan gri renkli bir tişört vardı.

"Merhaba. Yine," dedi aksi bir sesle. "Bu kez ne var?"

"Sana bazı sorular sormamız gerek, Jamie Reynolds ile ilgili," dedi Pip mümkün olduğunca dik durarak.

“Yazık,” dedi Luke diğer ayağıyla bacağını kaşırken. “Soru sorulmasından hiç hoşlanmam.”

Eliyle sertçe kapıya vurdu.

“Hayır, ben...” dedi Pip ama çok geçti. Sözcükler aralıktan geçmeden kapı çarparak kapandı. “Kahretsin,” dedi yüksek sesle, kapıyı yumruklamak istedi.

“Onun konuşacağını sanmıyorum...” Pip’in çömelip parmaklarıyla kapıdaki mektup bölmesinin kapağını ittirdiğini gören Ravi sustu. “Ne yapıyorsun?”

Pip yüzünü bölmeye yaklaştırıp küçük dikdörtgen açıklıktan içeri seslendi: “Jamie’nin kaybolduğunda sana borçlu olduğun biliyorum. Bizimle konuşursan sana borcu olan dokuz yüz poundu vereceğim!”

Pip doğrulurken mektup bölmesi metalik bir çınlamayla kapandı. Ravi gözlerini öfkeyle kısıp dudaklarını oynatarak sordu, “Ne?”

Pip cevap verecek zaman bulamadı çünkü Luke yeniden kapıyı açmıştı, soru sorarken çene kemiği ileri geri hareket etti.

“Hepsini mi? dedi dilini şaklatarak.

“Evet.” Kelime ağzından hızla çıktı, kısa ama ciddi. “Dokuz yüz poundun hepsini. Gelecek hafta vereceğim.”

“Nakit,” dedi gözlerine bakarak.

“Evet tamam,” başını salladı, “Gelecek haftanın sonunda.”

“Pekâlâ.” Kapıyı iyice açtı. “Bir anlaşma yaptık Sherlock”

Pip eşikten geçti, Ravi’nin de hemen arkasında olduğunu hissediyordu, Luke’un kapıyı kapamasıyla hepsi fazla dar olan koridorda kaldı. Luke yanlarından geçerken kolu Pip’inkine değdi. Pip bunun kasıtlı bir hareket olup olmadığını anlayamamıştı.

“Bu taraftan,” dedi omzunun üstünden ve onları mutfığa yönlendirdi.

İçeride dört sandalye vardı ama hiçbiri oturmadı. Luke tezgaha yaslandı, dizlerini lakayt bir tavırla bükmüştü, dövme kollarını tezgaha yaslamıştı. Pip ve Ravi mutfak girişinde yan yana duruyordu, parmakları içeride topukları koridordaydı.

Luke konuşmak için ağzını açtı ama Pip kontrolü ona bırakmazdı bu yüzden ilk sorusunu sordu.

“Jamie’nin neden sana dokuz yüz pound borcu var?”

Luke başını eğdi ve dişlerini yalayarak gülümsedi.

“Uyuşturucuyla mı alakalı...”

“Hayır,” dedi Luke. “Jamie bana dokuz yüz dolar borçlu çünkü ona dokuz yüz pound borç verdim. Bir süre önce bana geldi, çaresizce paraya ihtiyacı vardı. Sanırım Nat bazen ona borç verdiğimden bahsetmiş. Ben de ona yardım ettim -elbette yüksek faiz oranıyla,” diye ekledi kasvetli bir kahkahayla “Ona ödemeyi geciktirirse pestilini çıkaracağımı söyledim ve sonra o ezik kayboldu, değil mi?”

“Jamie neden paraya ihtiyacı olduğunu söyledi mi?” diye sordu Ravi.

Luke dikkatini Ravi’ye çevirdi. “İnsanların işine burnumu sokmam çünkü umurumda değil.”

Pip nedeninden çok ne zaman olduğuyla ilgiliydi. Luke’un tehdidi söylediğinden daha mı güçlüydü, Jamie bunu ölüm kalım meselesi olarak mı düşünmüştü? Önce babasından borç istemesinin sonra Pip’in annesinin ofisinden para çalmasının nedeni Luke’un parayı ödemezse yapacağını söylediği şeyden korkması mıydı?

“Jamie senden ne zaman borç aldı?” dedi Pip.

“Bilmiyorum.” Luke omuz silkti, dili yine dişlerinin arasındaydı.

Pip zaman çizelgesini hesapladı. “Pazartesi ayın 9’u mu? Salı 10 mu? Yoksa öncesinde mi?”

“Hayır, sonra,” dedi Luke. “Cuma günü olduğundan eminim yani üç hafta önce olmalı. Şu an resmen ödemeyi geciktirmiş durumda.”

Parçalar Pip’in aklında yeniden şekillendi: hayır, Jamie borcu babasından istedikten ve kredi kartını çalmaya çalıştıktan sonra almıştı. Yani Luke’a gitmek son çareydi ve ölüm kalım meselesi

olarak tanımladığı başka bir şeydi. Ravi'ye baktı gözlerinin ileri geri hızlı hareketlerinden onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

“Tamam,” dedi Pip. “Şimdi Layla Mead hakkında bir şey sormam gerek.”

“Elbette gerektir,” kahkaha attı. Bu kadar komik olan neydi?

“Geçen cuma, gece yarısı Layla ile buluşmaya gittin.”

“Evet gittim,” dedi, bir an için savunmasız göründü ardından parmaklarını tezgaha vurdu, ses Pip'in kalp atışlarıyla uyumluydu.

“Ve onun gerçekte kim olduğunu biliyorsun.”

“Evet biliyorum.”

“Kim?” dedi Pip, sesi çaresizliğini ele veriyordu.

Luke dişlerini göstererek güldü.

“Layla Mead Jamie.”

Otuz altı

“Ne?” dedi Pip ve Ravi aynı anda ve gözlerini çevirip birbirlerine baktılar.

Pip başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil,” dedi.

“Ama öyle.” Luke sırtıttı, yaşadıkları şoktan keyif aldığı açıktı. “Ben o gece Layla ile mesajlaşıyordum, Lodge Ormanı otoparkında buluşmaya karar verdik. Peki beni orada kim bekliyordu? Jamie Reynolds.”

“A-ama, ama...” Pip’in aklı durmuştu. “Jamie’yi gördün mü? Gece yarısından sonra onunla buluştun mu?” Tam olarak Jamie’nin kalp atış hızının ilk kez arttığı zamanı düşünüyordu.

“Evet. Lanet ucube belli ki beni kazıklamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş. Beni kandırmak için kız gibi davranmış. Belki de bunu Nat’i benden uzaklaştırmak için yaptı, bilmiyorum. Elime geçse onu öldürürdüm.”

“Ne oldu?” dedi Ravi. “Otoparkta Jamie ile ne oldu?”

“Pek bir şey değil,” dedi Luke bir elini tıraşlı başında gezdirerek. “Ben arabadan indim, Layla’ya seslendim ve onun yerine ağaçların arasından Jamie çıktı.”

“Ve?” dedi Pip. “Ne oldu, konuştu mu?”

“Pek sayılmaz. Tuhaf davranıyordu, korkmuş gibiydi ki bana bulaştığı için korkmalıydı da.” Luke yine dişlerini yaladı. “İki eli de cebindeydi. Ve sadece iki kelime söyledi.”

“Ne dedi?” dediler Pip ve Ravi yine aynı anda.

“Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum, garip bir şeydi. Çocuk broomstick’ ya da ‘çocuk brown sick’ gibi bir şey. Bilmiyorum, ikinci kısmı tam duyamadım. Jamie bunu söyledikten sonra sanki bir tepki vermemi bekliyormuş gibi beni izledi,” dedi Luke. “Tabii ben de normal olarak ‘Ne saçmalıyorsun?’ falan oldum ben öyle deyince Jamie tek kelime etmeden arkasını dönüp koştu. Peşinden gittim, yakalasam öldürecektim ama karanlıktı ve ağaçların arasında onu kaybettim.”

“Ve?” diye bastırdı Pip.

“Ve o kadar.” Luke doğruldu, gri desenli boynundaki kemikleri kütletti. “Onu bulamadım. Eve geldim. Jamie kayboldu. Yani bulaştığı başka birinin peşine düştüğünü düşünüyorum. Başına ne geldiyse hak etmiş. Kahrolası şişko ezik.”

“Ama Jamie seninle buluştuktan hemen sonra terk edilmiş çiftlik evine gitmiş,” dedi Pip. “Orayı şeyleri almak için... Şey, iş malzemelerini almak için kullandığını biliyorum. Jamie neden oraya gitti?”

“Bilmiyorum. O gece orada değildim. Ama orası izole, تنها yani kasabada özel işleri idare etmek için en iyi yer. Tabii şimdi sayende yeni bir teslimat noktası bulmam gerek,” diye homurdandı.

“Acaba...” dedi Pip ama cümlenin kalanı daha ne diyeceğini bulamadan kesildi.

“Layla Mead ve Jamie hakkında tüm bildiklerim bunlar.” Luke başını eğdi ardından kolunu kaldırdı ve arkalarındaki koridoru işaret etti. “Artık gidebilirsiniz.”

İkisi de kımıldamadı.

“Hemen,” dedi daha yüksek sesle. “İşim var.”

“Tamam,” diyen Pip gitmek için arkasını dönerken gözleriyle Ravi’ye de aynısını yapmasını işaret etti.

“Bir hafta,” diye seslendi Luke arkalarından. “Paramı gelecek Cuma istiyorum ve bekletilmekten hoşlanmam.”

“Anladım,” dedi Pip. İki adım attı ama zihninde dolaşan düşünce şekillenip son halini aldı ve Pip iki adım geri gitti. “Luke yirmi dokuz yaşında mısınız?” diye sordu.

“Evet.” Çattığı kaşları burnunun üstündeki boşlukta birleşti.

“Yakında otuza mı gireceksin?”

“Birkaç ay sonra. Neden?”

“Nedeni yok.” Başını salladı. “Perşembe. Paramı getireceğim.” Koridorda ilerleyip gözlerinde aceleci bakış olan Ravi’nin açık tuttuğu kapıdan çıktı.

“Bu da neydi?” dedi Ravi kapı arkalarından kapandıktan sonra. “Dokuz yüz poundu nereden bulacaksın Pip? Adam belli ki tehlikeli biri, etrafta dolanıp öylece...”

“Sanırım şu sponsorluk anlaşmalarından birini kabul edeceğim. En kısa zamanda,” Pip Luke’un beyaz arabasına vuran güneş ışınlarına baktı.

“Bir gün bana kalp krizi geçirteceksin,” dedi Ravi ve elini tutup onu köşeye doğru götürdü. “Jamie Layla olamaz değil mi? Değil mi?”

“Hayır,” dedi Pip hiç düşünmeden. Ve sonra biraz düşünüp ekledi, “Hayır olamaz. İkisi arasındaki mesajlaşmaları okudum. Ve tüm o Stella Chapman olayı. Jamie felaket partisinde dışarıdayken Layla ile konuşuyordu, telefonda gerçek biriyle konuşuyor olmalı.”

“Acaba Luke ile buluşması için Jamie’yi Layla mı gönderdi?” dedi.

“Evet, belki. Belki telefonda konuştukları buydu. Jamie Luke ile buluştuğunda bıçak yanındaydı, muhtemelen sweatshirtünün cebinde.”

“Neden?” Ravi’nin kafasının karıştığı alnındaki çizgilerden belli oluyordu. “Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Ayrıca ‘çocuk broomstik’ ne demek? Luke bizimle dalga mı geçiyor?”

“Dalga geçecek birine benzemiyor. Hatırlasana George Jamie’nin telefonda konuşurken ‘çocuk’ ile ilgili bir şey söylediğini duymuştu.”

Tren istasyonuna doğru yürüdüler, Pip arabayı oraya park etmişti böylece annesi ana cadde üzerinden geçse de arabayı göremeyecekti.

“Neden yaşını sordun?” dedi Ravi. “Beni eski bir modelle takas mı edeceksin?”

“Artık tesadüf olamayacak kadar çok,” dedi Pip Ravi’den çok kendine. “Adam Clark, Daniel da Silva, Luke Eaton ve hatta Jamie - yaşı konusunda yalan söylediği için- ama Layla’nın konuş-

tuğu herkes ya yirmi dokuz ya da otuzuna yeni girmiş. Dahası hepsi aynı kasabada yaşayan kumral ve beyaz erkekler.”

“Evet,” dedi Ravi, “Yani Layla’nın bir tipi var. Çok, çok belirgin bir tipi.”

“Bilmiyorum.” Pip spor ayakkabılarına baktı, hâlâ biraz ıslaktılar. “Tüm bu benzerlikler, sorduğu sorular. Sanki Layla birini arıyor. Belirli birini ama kim olduğunu bilmiyor.”

Pip Ravi’ye baktı ama gözleri ondan uzaklaşıp yan tarafa, orada, yolun diğer tarafında duran birine kaydđ. Yeni açılan Costa’nın dışındaydı. Şık siyah ceket, gözlerine dökülen dağınık sarı saçları. Çıkık, köşeli elmacık kemikleri.

Geri dönmüştü.

Max Hastings.

Pip’in tanımadığı iki çocukla caddede durmuş sohbet edip kahkaha atıyordu.

Pip’in boşalan içi siyah ve soğuk, kırmızı ve yanan bir hisle dolmuştu. Yürümeyi kesip baktı.

Bu ne cüretti? Bu kasabada, herkesin onu görebileceği bir yerde durup gülmeye nasıl cesaret edebiliyordu?

Ellerini yumruk yaptı, tırnakları Ravi’nin avcuna battı.

“Of.” Ravi elini çekip ona baktı. “Pip ne...” ardından yolun karşısına doğru bakışlarını takip etti.

Max, Pip’in baktığını hissetmiş olmalı çünkü aynı anda o da başını çevirip yolun ve duran arabaların üstünden baktı. Doğrudan ona baktı. İçine baktı. Dudakları bir tarafa doğru kıvrılarak ince bir çizgi halini aldı. Bir kolunu kaldırdı, avcunu açıp yavaşça el salladı, dudaklarındaki kıvrılma bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Pip içinde bir şeyin büyüyüp alev aldığını hissetti ama ilk patlayan Ravi oldu.

“Ona bakma!” diye bağırdı Max’e arabaların üstünden. “Ona bakmaya cüret etme, duydun mu beni?”

Caddedeki başlar döndü. Fısıldaşmalar. Pencereden çıkan

yüzler. Max kolunu indirdi ama yüzündeki gülümseme kaybolmadı.

“Hadi,” dedi Ravi Pip’in elini yeniden tutup “Buradan gidelim.”

Ravi, Pip’in yatağına uzanmış top haline gelmiş bir çift çorabı havaya atıp tutuyordu. Bir şeyler atmak düşünmesine yardım ediyordu.

Pip masasındaydı, önünde duran dizüstü bilgisayarı uyku modundaydı, parmağını küçük raptiye kutusuna daldırıp batmalarına izin verdi.

“Bir kez daha,” dedi Ravi gözleri tavana yükselip eline geri dönen çoraplardaydı.

Pip boğazını temizledi. “Jamie, Lodge Ormanı’ndaki otoparka yürüyor. Evden aldığı bıçak yanında. Gergin, korkmuş, bunu bize kalp atışları söylüyor. Muhtemelen bu durumu Layla ayarladı, Luke’a orada olmasını söyledi. Nedenini bilmiyoruz. Jamie Luka’a iki kelime söylüyor, tepkisini ölçüyor sonra kaçıyor. Ardından terk edilmiş çiftlik evine gidiyor. Kalp atışları daha da yükseliyor. Daha çok korkuyor, bıçak bir biçimde ağaçların yanındaki otların arasına düşüyor. Jamie’nin Fitbit’i kolundan çıkıyor ya da bozuluyor ya da...”

“Ya da kalbi duruyor.” Yakala ve at.

“Ve birkaç dakika sonra telefonu kapanıyor ve bir daha açılmıyor,” dedi Pip başının ağırlığını ellerine vererek.

“Tamam,” diye başladı Ravi, “Luke, Jamie’yi öldürme konusunda pek isteksiz görünmüyordu çünkü onu oltaya getiren kişi olduğunu düşünüyor. Jamie’yi çiftlik evine kadar takip etmiş olabilir mi?”

“Jamie’ye zarar veren kişi Luke olsaydı bence bizimle konuşmazdı dokuz yüz pound için bile.”

“Mantıklı,” dedi Ravi. “Ama başta yalan söyledi, onunla ve Nat ile ilk konuştuğunda Jamie’yi gördüğünden bahsedebilirdi.”

“Evet ama bilirsin oraya Nat’i aldatmaya gitmiş ve Nat yanı-
mızdaydı. Ayrıca bence iş alanı göze alındığında kayıp insanlar-
la ilişkilendirilmeyi tercih ettiğini sanmam.”

“Tamam. Peki Jamie’nin Luke’a söylediği kelimeler, bir şekil-
de önemli olmalı.” Ravi oturup çorapları elinde sıkıştırdı. “Onlar
anahtar.”

“Çocuk broomstick mi? Çocuk brown sick mi?” Pip şüpheli
gözlerle ona baktı. “Kulağa pek *anahtar* gibi gelmiyorlar.”

“Belki Luke yanlış anlamıştır. Ya da belki göremediğimiz baş-
ka anlamları vardır. Baksana bir.” Dizüstü bilgisayarı işaret etti.

“Bakayım mı?”

“Denemeye değer Huysuz.”

“İyi.” Pip bilgisayarı çalıştırmak için güç düğmesine bastı.
Chrome’a çift tıklayıp boş bir Google sayfası açtı. “Tamam.”

Arama çubuğuna *çocuk* ve çalı süpürgesi anlamına gelen
broomstick kelimelerini yazıp giriş tuşuna bastı. “Evet, tahmin
ettiğim gibi küçük cadılar ve Quidditch oyuncularını için bir sürü
Cadılar Bayramı kostümümüz var. Pek yardımcı olmadı.”

Ravi çorap topunu hayaya atarken “Jamie ne demek istedi?”
diye düşündü yüksek sesle. “Diğerini dene.”

“Agh, tamam ama sana şimdiden söyleyeyim bunun için gör-
sellere tıklamam,” dedi Pip ve arama çubuğunu temizleyip *çocuk*
ve kahverengi hasta anlamına gelen *brown sick* kelimelerini yaz-
dı. Giriş tuşuna bastı arama sonuçlarının en üstünde beklediği
gibi çocuk hastalıklarıyla ilgili bir web sitesiyle *Kusma* başlıklı
bir sayfa vardı. “Gördün mü sana işe yaradı...”

Pip gözlerini kısarak ekrana bakarken kelimenin yarısı boğazına
takılıp kaldı. Arama çubuğunun hemen altında Google ona
soruyordu: *Bunu mu demek istediniz: Çocuk Brunswick*

“Çocuk Brunswick.” Kelimeleri dudaklarını kıpırdatarak ses-
sizce söyledi. Bu şekilde bir araya geldiklerinde nedense tanıdık
gelmişlerdi.

“Ne oldu?”

Ravi yataktan kalkıp onun yanına giderken Pip Google'ın önerisi üzerine tıkladı sonuçların görüldüğü sayfa değişti yerini büyük haber kaynaklarının makaleleri aldı. Pip gözlerini üzerinde gezdirdi.

“Tabii ya,” deyip Ravi'ye baktı, onun gözlerinde aynı ifadeye aradı. Ama Ravi boş gözlerle bakıyordu. “Çocuk Brunswick,” dedi, “Medyanın Scott Brunswick davasına dahil olan isimsiz çocuğa taktığı ad.”

“Ne davası?” dedi omzunun üzerinden makaleyi okurken.

“Tavsiye ettiğim gerçek suç podcast'lerinden *herhangi* birini dinledin mi?” dedi. “Hemen hepsi bu davayla ilgiliydi, ülkedeki en kötü şöhretli davalardan biri. Yaklaşık yirmi yıl önce yaşandı.” Ravi'ye baktı. “Scott Brunswick seri katil. Çok kişiyi öldürdü. Ve küçük oğlunu, Çocuk Brunswick, kurbanlarını kandırması için kullandı. Gerçekten bunların hiçbirini duymadın mı?”

Ravi başını iki yana salladı.

“Bak, oku,” deyip makalelerden birini tıkladı.

ANASAYFA>GERÇEK-SUÇ>BRİTANYA’NIN EN KÖTÜ ŞÖHRETLİ SERİ KATİLLERİ>SCOTT BRUNSWICK “MARGATE CANAVARI”

Oscar Stevens

1998-1999 yılları arasında Margate’nin kasabası Kent bir dizi korkunç cinayetle sarsıldı. On üç ay gibi bir zaman içerisinde yedi geç kayboldu: Jessica Moore 18, Evie French 17, Edward Harrison 17, Megan Keller 18, Charlotte Long 19, Patrick Evans 17, Emily Nowell 17. Yanmış kalıntıları daha sonra birbirlerine birer mil uzaklıkta sahile gömülü olarak bulundu ve her birinin ölüm nedeni künt kuvvet travmasıydı. ⁽¹⁾

Margate Canavarı’nın son kurbanı Emily Nowell Mart 1999’da kaybolduktan üç hafta sonra bulundu ama polisin katilinin izini sürmesi iki ay alacaktı. ⁽²⁾

Polis bütün dikkatini tüm hayatı boyunca Margate’de yaşamış olan 41 yaşındaki forklift sürücüsü Scott Brunswick üstünde topladı. ⁽³⁾ Brunswick, bir görgü tanığının cesetlerin bulunduğu bölgede geç saatlerde araba kullanırken gördüğü adamın robot resmiyle eşleşiyordu. ⁽⁴⁾ Beyaz bir Toyota kamyonet olan aracı da görgü tanığının tarifine uyuyordu. ⁽⁵⁾ Brunswick’in evinde yapılan aramalarda kurbanlarından aldığı hatıralar bulundu: çoraplarının teki. ⁽⁶⁾

Ancak onu cinayetlere bağlayacak adli kanıtlar azdı. ⁽⁷⁾ Dava mahkemeye taşındığında iddia makamı ikinci dereceden dolaylı kanıtlara ve kilit tanığa bel bağladı: Brunswick’in son cinayeti sırasında on yaşında olan oğlu. ⁽⁸⁾ Tek oğluyla yalnız yaşayan Brunswick cinayetleri işlemede oğlunu kullanmıştı; oğluna halka açık alanlarda -oyun parkı, park, halka açık yüzme havuzu ve bir

alışveriş merkezi- olası kurbanlara yaklaşmasını ve onları tek başlarına Brunswick'in onları kaçırmak için minibüsüyle beklediği yere çekmesini söylemişti. ^(9X10X11) Oğlu aynı zamanda cesetlerin ortadan kaldırılmasına da yardım etmişti. ^(11X12)

Scott Brunswick'in duruşması Eylül 2001'de başladı ve artık 13 yaşında olan oğlu -o zamanlar medyada Çocuk Brunswick ismi takılmıştı- oybirliğiyle suçlu bulunması için gereken ifadeyi verdi. ⁽¹³⁾ Scott Brunswick ömür boyu hapse mahkum edildi. Ama Durham, Frankland'deki yüksek güvenlikli bir hapishanede cezasının yedinci haftasında başka bir mahkum tarafından dövülerek öldürüldü. ^(14X15)

Çocuk Brunswick çocuk mahkemesi tarafından cinayetlere yardım etmedeki rolü nedeniyle çocuk ıslahevinde 5 yıl hapis cezasına çarptırıldı. ⁽¹⁶⁾ 18 yaşına geldiğinde şartlı tahliye komisyonu ömür boyu şartlı tahliye kararı ile serbest kalmasını tavsiye etti. Çocuk Brunswick'e tanık koruma tarzı bir programla yeni bir kimlik verildi, medyaya dünya çapında bir ihtiyati tedbir uygulanarak Çocuk Brunswick ya da yeni kimliği ile ilgili ayrıntıların yayınlanması engellendi. ⁽¹⁷⁾ İçişleri Bakanı yaptığı açıklamada 'babasının korkunç suçlarında oynadığı rol sebebiyle bu kişinin gerçek kimliğinin ortaya çıkması durumunda yasadışı infaz tarzı misilleme riski olduğunu,' belirtti. ⁽¹⁸⁾

..

Otuz yedi

Connor ikisine de baktı, bakışları kasvetliydi ve gözlerini kıstıkça çilli burnu daha da kırışıyordu. Pip ona acil bir gelişme olduğuna dair mesaj atınca biyoloji dersinin ortasında okuldan çıkmıştı.

“Ne diyorsunuz?” dedi Pip’in sandalyesinde gergince dönerrek.

Pip sakın bir sesle konuştu. “Diyorum ki Layla Mead gerçekte her kimse onun Çocuk Brunswick’i aradığını düşünüyoruz. Sadece Jamie’nin Luke’a söylediği şey yüzünden değil. Çocuk Brunswick Mart 1999’da son cinayet işlendiğinde on yaşındaymış ve 2001’de mahkeme başladığında on üç. Bu demek oluyor ki tam şu anda Çocuk Brunswick yirmi dokuz-otuz yaşlarında olmalı. Layla’nın konuştuğu herkes, başta yaşı hakkında yalan söylediği için Jamie dahil herkes yirmi dokuzu bitirip otuza girmek üzere ya da yeni otuz olmuş. Ve onlara bir sürü sorular soruyor. Çocuk Brunswick’in kim olduğunu bulmaya çalıştığından eminim. Ve bir nedenle Layla o kişinin bizim kasabamızda olduğunu düşünüyor.”

“İyi de bunun Jamie ile ne ilgisi var?” diye sordu Connor.

“Çok ilgisi var,” dedi Pip. “Bence bu olaya Layla yüzünden dahil oldu. Layla ayarladığı için Luke ile buluşmaya gitti ve ona ‘Çocuk Brunswick’ kelimelerini söyleyip tepki vermesini bekledi. Ama Luke tepki vermedi.”

“Çocuk Brunswick olmadığı için mi?” diye sordu Connor.

“Hayır, olduğunu sanmıyorum,” dedi Pip.

“Ama sonra...” Ravi araya girdi- “Luke’la buluştuktan sonra Jamie’nin hemen terk edilmiş eve gittiğini biliyoruz ve her ne olursa... Orada oldu. Yani teorimize göre belki de...” Pip’e baktı. “Belki de orada başkasıyla buluştu. Layla’nın Çocuk Brunswick olabileceğini düşündüğü biriyle. Ve o kişi... Tepki verdi.”

“Kim? Orada başka kim vardı?” dedi Connor. “Daniel da Silva ya da Bay Clark mı?”

“Hayır.” Pip başını salladı. “Yani evet onlar da Layla ile konuştuğunu bildiğimiz kişiler. Ama biri polis, diğeri öğretmen. Çocuk Brunswick bunlardan ikisi de olamaz. Bence Layla onlarla konuşurken bunu çözmüştür. Adam Clark ona öğretmen olduğunu söyler söylemez Layla onunla konuşmayı ve mesajlaşmayı bıraktı. Başkası olmalı.”

“Peki bu ne anlama geliyor?”

“Bence bunun anlamı Çocuk Brunswick’i bulursak,” Pip saçlarını kulaklarının arkasına attı, “Jamie’yi buluruz.”

“Bu çılgınlık. Bunu nasıl yapacağız?” dedi Connor.

“Araştırarak,” dedi Pip ve dizüstü bilgisayarını yorganın üstünden çekip kucağına aldı. “Çocuk Brunswick hakkında bula bildiğimiz her şeyi bulacağız. Ve Layla Mead’in neden burada olduğunu düşündüğünü.”

“Ki dünya çapında mahkeme emriyle onun hakkında herhangi bir şeyin yayınlanması yasaklandığından kolay olmayacak,” dedi Ravi.

Pip ve Ravi makale sonuçlarının ilk sayfasını okuyup buldukları tüm ayrıntıları not ederek çoktan araştırmaya başlamışlardı ama henüz yaş aralığı dışında bir bilgiye ulaşamamışlardı. Pip, Scott Brunswick’in sabıka kaydı fotoğrafını yazdırmıştı ama tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Soluk beyaz teni, kirli sakallı, hafif kırıksıkları ve kahverengi saç ve gözleri vardı: sıradan bir adamdı. Gerçekte olduğu canavardan bir iz yoktu.

Pip ve Ravi araştırmalarına dönerken Connor da telefonunu kullanarak onlara katıldı. İçlerinden biri konuştuğunda on dakika geçmişti.

“Bir şey buldum,” dedi Ravi, “Eski makalelerden birine yapılan isimsiz bir yorum. Doğrulanmamış söylentilere göre Aralık 2009’da Çocuk Brunswick Devon’da yaşıyormuş ve ismi belirtilmeyen kız arkadaşına gerçek kimliğini açıklamış. Kız başkala-

rına söyleyince Çocuk başka bir yere yerleştirilip kimliği değiştirilmiş. Bir sürü insan *vergi paralarının boşa harcanmasından* şikayet etmiş.”

“Not al,” diyen Pip aslında ilkinin yenilenmiş versiyonu olan başka bir makaleyi okumaya devam etti.

Bir şey bulan ikinci kişi Pip oldu: “Aralık 2014, Liverpool’dan bir adam, Çocuk Brunswick’in yetişkin haline ait olduğunu iddia ettiği fotoğrafları yayınlarak mahkeme kararına itaatsizlik ettiğini itiraf etikten sonra aldığı dokuz aylık hapis cezası tecil edilmiş.” Bir nefes aldı. “İddia yalanmış, başsavcı endişelerini dile getirerek bu kararın sadece Çocuk Brunswick’i korumak için alınmadığını aynı zamanda vatandaşların yanlışlıkla o olarak teşhis edilerek tehlikeye sokulmasının önüne geçilmesi istendiğini söylemiş.”

Çok geçmeden Ravi yataktan kalkıp Pip’in dengesini bozdu. Parmaklarını Pip’in saçlarında gezdirdikten sonra hepsine sandviç hazırlamak için aşağı indi.

“Yeni bir şey var mı?” diye sordu geri gelince, Pip ve Connor’a tabaklarını uzattı, kendi sandviçinden çoktan iki ısırık almıştı.

“Connor bir şey buldu,” diyen Pip *Çocuk Brunswick Little Kilton* kelimelerinin arama sonuçlarında bir sonraki sayfaya geçti. Sonuçların ilk birkaç sayfasında onun hakkında geçen yıldan kalan makaleler vardı: Andie Bell davasını çözen ‘çocuk dedektif Little Kilton’.

“Evet,” dedi Connor konuşmak için dudaklarını çiğnemeyi bırakıp. “Davayı konu alan podcast için oluşturulan bir Subreddit’te* biri yorumlarda Çocuk Brunswick’in Dartford’da yaşadığına dair söylentiler duyduğunu yazmış. Paylaşımı dört yıl önce yapmış.”

“Dartford mu?” dedi Ravi dizüstü bilgisayarının arkasına geçerken. “Ben de az önce çevrimiçi bir grubun yaydığı yalan söylentilerin ardından Dartford’da bir adamın intihar ettiğiyle ilgili bir haber okuyordum.”

* Reddit’te belli bir konuyu konuşmak için oluşturulan alt grup

“Ah, muhtemelen dedikodular onun hakkındaydı,” dedi Pip, bunu notlarının arasına ekledi ve araştırmasına geri döndü. Google sonuçlarında dokuzuncu sayfadaydı, üstten üçüncü sonuca tıkladı, 4Chan’da konuşmayı başlatan kişinin kısaca özetlediği gönderi şu satırla bitiyordu: *Ve Çocuk Brunswick şu anda orada bir yerde, yanından geçip farkında bile olmayabilirsiniz.*

Altında farklı yorumlar vardı. Çoğu Çocuk Brunswick’i bulurlarsa neler yapacaklarıyla ilgili şiddet içerikli tehditti. Birkaç kişi çoktan bulup okudukları makalelerin linklerini paylaşmıştı. Bir yorumcu tüm ayrıntılarıyla anlatılan ölüm tehdidine cevap vermişti: *Cinayetler gerçekleştiğinde onun sadece küçük bir çocuk olduğunu biliyorsunuz, babası onu yardıma zorladı.* Bir başkası buna cevap vermişti: *ömrünün sonuna dek kapalı tutulmalıydı, muhtemelen babası gibi bir şeytandır, kötü tohum ve bu kanında var.*

Pip internetin bu karanlık köşesinden çıkmak için geri tuşuna basmak üzereyken sayfanın neredeyse en altındaki bir yorumu gözü takıldı. Dört ay öncesine aitti:

İsimsiz 29 Aralık Ctesi 11:26:53

Çocuk Brunswick’in nerede olduğunu biliyorum Little Kliton’da – şu kızın eski Andie Bell davasını çözdüğü son zamanlarda haberlere çıkan kasaba

Pip’in kalp atışları hızlandı, gözlerini ona atıfta bulunan kısımda tekrar gezdirirken kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Little Kilton’daki yazım hatası: arama sonuçlarında daha önce görünmemesinin nedeni bu olmalıydı.

Biraz daha okumak için aşağı kaydıldı.

İsimsiz 29 Aralık Ctesi 11:32:21

Nereden duydun?

İsimsiz 29 Aralık Ctesi 11:39:43

Eşimin kuzeni hapiste, Grendon Hapishanesi. Anlaşılan yeni hücre arkadaşı o kasabadanmış ve Çocuk Brunswick'in kim olduğunu bildiğini söylüyormuş. Eskiden arkadaşlarmış ve ÇB sırrını birkaç yıl önce ona söylemiş

İsimsiz 29 Aralık Ctesi 11:39:43

Gerçekten mi? :)

Pip'in solukları sığlaştı, artık boğazına kadar ulaşamıyordu. Gerildiğini hisseden Ravi'nin koyu renk gözleri üzerindeydi. Odanın diğer ucundaki Connor konuşmaya başladığı anda Pip düşünebilmek için onu susturdu.

Grendon Hapishanesi.

Pip Grendon Hapishanesi'nde olan birini tanıyordu. Howie Bowers uyuşturucuyla ilgili suçlamaları kabul ettikten sonra buraya gönderilmişti. Cezasını çekmeye aralık ayında başlamıştı. Bu yorumda bahsedilen o olmalıydı.

Bu da Howie Bowers'ın Çocuk Brunswick'in kim olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Ve bu da... Durdu... zihni durup aylar öncesine gidip saklı bir anıyı bulmaya çalıştı.

Gözlerini kapadı. Odaklandı.

Ve buldu.

"Şiişt." Bilgisayarı kucağından kenara kaydırıp ayağa kalktı, doğruca telefonunun durduğu masaya gitti.

"Ne?" diye sordu Connor.

"Sus, sus, sus," diye mırıldandı telefonun kilidini açıp fotoğraflara girerken. Geriye gitmek için ekranı kaydırды, nisan, mart, Josh'ın doğum günü, Cara'nın ondan tavsiyesini istediği saç kesim fotoğrafları, ocak, Reynolds ailesinin Noel Arifesi partisi, Noel, arkadaşlarıyla gittiği Kış Harikalar Diyarı, Ravi ile ilk akşam yemeği ve kasım ve onunla ilgili ilk makalelerin ekran resimleri, hastanede kaldığı üç günün fotoğrafları, Ravi ile

Bell ailesinin evine gizlice girdiklerinde çektikleri Andie Bell'in ajandasının fotoğrafları ah hey, yıldızların yanına Andie'nin el yazısıyla yazılmış Jamie ismini daha önce fark etmemişti. Biraz daha geri gidip durdu.

4 Ekim'de. Geçen yıl Howie Bowers'ı konuşmaya zorlamak için kullandığı resimler. Howie'nin sildirdiğı ama sonra her ihtimale karşı Pip'in kurtardığı resimler. Genç Robin Caine bir kese kağıdı karşılığında Howie'ye para verirken görölüyordu. Ama bu değildi. Bundan dakikalar önce çektiğı bir resimdi.

Howie Bowers parmaklıklara dayanmıştı. Gölgelelin içinden biri ona yaklaşıyordu. Biri ona para zarfı uzatmıştı ama karşılığında hiçbir şey almıyordu. Bej bir paltosu ve şimdikinden daha kısa kahverengi saçları vardı. Yüzü kırmızıydı.

Stanley Forbes.

Fotoğraftaki kişiler sabit, hareketsiz olsalar da ağızları açıktı ve Pip yedi ay önce şahit olduğı konuşmayı hatırlıyordu.

"Bu son, beni duydun mu?" demişti Stanley öfkeyle. *"Benden daha fazlasını isteyemezsin, yok."*

Ve Howie'nin cevabı neredeyse duyulamayacak kısıktı ama şöyle bir şey olduğuna yemin edebilirdi: *"Ama bana ödeme yapmazsan söylerim."*

Stanley ona bakıp *"Buna cesarete edebileceğini sanmıyorum,"* diye cevap vermişti.

Pip Stanley'nin Howie'ye bakan gözlerinin çaresizlik ve öfkeyle dolu olduğu o anı hatırladı.

Ve artık nedenini biliyordu.

Pip başını kaldırdığında Ravi ve Connor sessizce onu izliyordu.

"Ve?" diye sordu Ravi.

"Çocuk Brunswick'in kim olduğunu biliyorum," dedi. "Stanley Forbes."

Otuz sekiz

Sessizce oturdular. Pip sessizliğin altında saklanan şeyi, kulaklarındaki belli belirsiz uğultuyu duyabiliyordu.

Buldukları hiçbir şey bunu kanıtlayamazdı.

Stanley dört yıl önce Kilton Mail'de ev fiyatlarıyla ilgili yazdığı bir makalede yirmi beş yaşında olduğundan bahsetmişti ve bu da onu doğru yaş aralığına yerleştiriyordu. Görünüşe göre herhangi bir kişisel sosyal medya hesabı yoktu ve bu da kutuya bir tik daha atılmasını sağlıyordu. Pip geçen pazar sabahı olan bir şeyi hatırladı:

“İsmine her zaman tepki vermiyor. Geçen hafta ona ‘Stanley’ dedim ama bakmadı. İş arkadaşı bunu hep yaptığını, onun seçici bir işitmesi olduğunu söyledi. Ama belki de bunun nedeni o ismi uzun süredir, asıl adını taşıdığı kadar taşıymıyor olmasıdır.”

Hepsi aynı fikirdeydi, çok fazla işaret, gerçek olmayacak kadar çok tesadüf vardı. Stanley Forbes Çocuk Brunswick'ti. Bunu sonradan ona karşı dönen ve sırrını ondan para almak için kullanan arkadaşı Howie Bowers'a söylemişti. Howie bunu yeni hücre arkadaşına, hücre arkadaşı kuzenine, kuzeni kendi arkadaşına söylemiş o da bu söylentiye internette paylaşmıştı. Layla Mead her kimse, her ne istiyorsa Çocuk Brunswick'in Little Kilton'da yaşadığını böyle öğrenmişti.

“Peki bunun anlamı ne?” diyen Connor aralarında giderek kalınlaşan sessizlikte bir yırtık açtı.

“Layla, Çocuk Brunswick şüphelilerini ikiye indirdiyse,” dedi Ravi parmaklarını göstererek , “Ve Jamie'yi ikisiyle yüzleşmek için gönderdiyse bu, Jamie'nin kaybolduğu gece terk edilmiş çiftlik evinde bulunduğu kişinin Stanley olduğu anlamına geliyor. Yani...”

“Yani Jamie'ye ne olduğunu Stanley biliyor. Bunu yapan kişi o,” dedi Pip.

“İyi de Jamie tüm bunlara neden bulaştı?” diye sordu Connor. “Bu çok saçma.”

“O kısmını bilmiyoruz ve şu an hiç önemi yok.” Pip ayağa kalktı, köpüren sinirinin enerjisi bacaklarına da akıyordu. “Önemli olan Jamie’yi bulmak ve bunu Stanley Forbes ile yapacağız.”

“Plan ne?” dedi Ravi, ayağa kalkarken diz kemikleri çıtırdadı.

“Polisi aramalı mıyız?” Connor da ayağa kalkmıştı.

“Onlara güvenmiyorum,” dedi Pip. Tüm olanlardan, Max’ten sonra bir daha da asla güvenmeyecekti. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar veren sadece onlar olmamalıydı. “Stanley’nin evine girmeliyiz,” diye devam etti. “Jamie’yi o tutuyorsa ya da...” Connor’a baktı, “Ya da ona zarar verdiyse Jamie’nin nerede olduğuna dair ipuçları o evdedir. İçeri girebilmek için Stanley’i dışarı çıkarmalıyız. Bu gece.”

“Nasıl?” diye sordu Connor.

Aklında bir fikir vardı sadece Pip’in onu bulmasını bekliyordu. “Biz Layla Mead olacağız,” dedi. “Bir sim kartım daha var onu telefonuma takabilirim böylece Stanley numaramı tanımaz. Ona Layla olarak mesaj atıp bu gece bizimle çiftlik evinde buluşmasını söyleyeceğiz. Tıpkı geçen hafta Layla’nın yaptığı gibi ama o zaman Jamie’yi göndermişti. Stanley’nin kimliğini kimin bildiğini ve ne istediğini öğrenmek için gerçek Layla ile tanışmak istediğinden eminim. Gelecektir. Geleceğini biliyorum.”

“Yakında senin de şu Andie Bell kullan at telefonlarından birine ihtiyacın olacak,” dedi Ravi. “Tamam, onu çiftlik evine çekeceğiz ve sonra o yokken hep birlikte evine girip bizi Jamie’ye götürecek herhangi bir şey arayacağız.”

Connor başını sallayarak onaylıyordu.

“Hayır,” diyerek onları durdurup dikkatlerini üzerine çekti. “Hep birlikte olmaz. Birinin çiftlik evinde olup dikkat dağıtması, diğerlerinin aramasına imkan sağlamak için Stanley’i yeterince dışarıda tutması gerek. Geri dönerken de haber vermesi.” Ravi’nin gözlerine baktı. “O ben olacağım.”

“Pip, b...” diye başladı Ravi.

“Evet,” Pip sözünü kesti. “Ben çiftlik evini gözleyeceğim ve siz ikiniz Stanley’nin evine gireceksiniz. Acres End’de Ant’ın iki kapı aşağısında oturuyor, doğru mu?” Soruyu Connor’a sormuştu.

“Evet, nerede yaşadığını biliyorum.”

“Pip,” dedi Ravi tekrar.

“Annem yakında evde olacak.” Parmaklarını Ravi’nin koluna doladı. “Yani gitmeniz gerek. Bizimkilere akşam size geleceğimi söyleyeceğim. Saat dokuzda Wyvil’in ortasında buluşalım, mesaj atıp hazırlanmak için zamanımız olur.”

“Tamam.” Connor Pipe anlamlı bir şekilde göz kırıp odaya çıktı.

“Annene söyleme,” diye selendi Pip arkasında. “Henüz değil. Bunu sadece üçümüz bilmeliyiz.”

“Anladım.” Connor bir adım daha attı. “Hadi Ravi.”

“Şey, bana iki saniye ver.” Ravi çenesini kaldırıp ona devam etmesini işaret etti.

“Ne?” Pip yanına yaklaşan Ravi’ye baktı, nefesini saçlarında hissediyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedi Ravi nazikçe gözlerinin içine bakarak. “Neden gözcülük görevi için gönüllü oluyorsun. Ben yaparım. Stanley’nin evine giren sen olmalısın.”

“Hayır, ben olmamalıyım,” dedi, bu kadar yakın durularken yanakların alev aldığını hissedebiliyordu. “Connor’ın orada olması gerek, Jamie onun ağabeyi. Ve senin de orada olman gerek. İkinci şansın, hatırladın mı?” Pip onun kirpiklerine takılan bir tutam saçı çekerken Ravi elini tutup yüzüne bastırdı. “Senin olmanı istiyorum. Onu bul Ravi. Jamie’yi bul, tamam mı?”

Ravi gülümsedi, zaman durmuş gibi bir süre parmaklarını onunkilere kenetledi. “Emin misin? tek başına olacaksın ve...”

“İyi olacağım,” dedi. “Sadece gözcülük yapacağım.”

“Tamam.” Ellerini indirdiler, Ravi alnını Pip’inkine yasladı. “Onu bulacağız,” diye fısıldadı. “Her şey yoluna girecek.”

Pip bir an için ona inandı.

Benim Layla

11'de çiftlik evinde buluşalım

:)

Okundu 22:28



Varmak üzereyim.

Otuz dokuz

Ay ışığının arkadan vurduğu terk edilmiş çiftlik evinin bakımsız hatları gümüş rengi parlıyor, ışık çatlaklardan, yarıklardan ve bir zamanlar pencerelerin bulunduğu üst kattaki deliklerden içeri giriyordu.

Pip evden iki metre kadar uzakta, yolun diğer tarafındaki küçük ağaç topluluklarının arasında saklandı. Evi izliyor, rüzgâr yaprakları hışırdatıp zihni konuşmayan seslerden kelimeler yaratırken ürkmemeye çalışıyordu.

Elinde tuttuğu telefonunun ışığı yanıp titredi. Ravi'nin numarası ekranda göründü.

“Evet?” dedi sessizce.

“Caddenin aşağısına park ettik,” dedi Ravi kısık sesle. “Stanley kapıdan şimdi çıktı. Arabasına biniyor.” Pip Ravi'nin telefonunu ağzından uzaklaştırıp yanındaki Connor'a anlaşılabilir bir şey fısıldamasını dinledi. “Tamam, şimdi gitti. Sana doğru geliyor.”

“Anladım,” diyen Pip'in telefonu tutan parmakları kasıldı. “Elinizden geldiğince çabuk girin içeri.”

“Gidiyoruz,” diye yanıt verdi Ravi yavaşça kapanan araba kapısının eşliğinde.

Ravi'yle Connor'ın kaldırımında ve evin önündeki yolda ilerleyen ayak seslerini dinledi, onların telaşlı adımlarıyla Pip'in de kalbi hızlanıyordu.

Ravi'nin “Hayır, paspasın altında yedek anahtar yok,” dediğini Connor da Pip de duydu. “Kimse bizi görmeden arka tarafa gidelim.”

O ve Connor iki kilometre uzakta aynı ay ışığının altında küçük evin etrafında dolaşırken hattın diğer ucundan Ravi'nin hırıltılı soluğu duyuldu.

Bir takırtı sesi.

Pip, Connor'ın “Arka kapı kilitli,” dediğini duydu.

“Evet ama kilit hemen kolun yanında,” dedi Ravi. “Eğer camı kırarsam kilide yetişebilirim.”

“Sessiz ol,” dedi Pip.

Ravi ceketini çıkarıp yumruğunun etrafına sararken telefon hışırdadı. Peş peşe gelen iki güm sesini kırılan camların şingirtısı izledi.

“Elini kesme,” dedi Connor.

Pip, Ravi’nin uzanırken kesik kesik solumasını dinledi.

Bir tıkırtı.

Bir gıcırtı.



“Tamam, içerideyiz,” diye fısıldadı Ravi.

Pip içlerinden birinin içeri girerken cam kırıklarına bastığını duyduğu sırada gecenin içinde iki sarı ışık gördü. Farlar, Eski Çiftlik Yolu’ndan ona doğru yaklaştıkça büyüyordu.

“Burada.” Siyah araba Sycamore Yolu’na dönerken sesini alçalttı, araba yolun kenarında durana kadar tekerlekler çakıl taşlarının üzerinde ilerledi. Pip, Stanley’nin görememesi için kendi arabasını Eski Çiftlik Yolu’nun ilerisine park etmişti.

“Görünme,” dedi Ravi ona.

Araba kapısı açıldı. Stanley Forbes indi, beyaz gömleği karanlığı yırtıyordu. Kapıyı kapatıp ay ışığında parlayan çiftlik evine doğru yürürken dağınık kahverengi saçları gölgelerin içinde saklanan yüzüne döküldü.

Stanley girişteki aralıktan geçip karanlığa doğru adım atarken Pip “Tamam, içeride,” dedi.

“Mutfaktayız,” dedi Ravi. “Karanlık.”

Pip telefonu ağzına yaklaştırdı. “Ravi bunu Connor’ın duymasına izin verme ama Jamie’ye ait bir şey bulursanız, telefonu, giysileri ellemeyin. İşler istediğimiz gibi gitmezse onlar kanıt olacak.”

“Anladım,” dedi ardından burun çekme ya da soluğunu tutma gibi Pip’in anlayamadığı bir ses çıkardı.

“Ravi?” dedi. “Ravi sorun ne?”

“Kahretsin,” diye tısladı Connor.

“Burada biri var,” diyen Ravi’nin nefesleri sıklaşmıştı. “Bir ses duyuyoruz. Burada biri var.”

“Ne?” dedi Pip, korku boğazına kadar tırmanıp tıkadı.

Ardından hattın diğer ucunda Ravi’nin panikle aldığı solukları arasında Connor’ın bağırdığını duydu.

“Jamie. Bu Jamie!”

“Connor bekle koşma,” diye bağırdı Ravi arkasından, telefon ağzından uzaklaşmıştı.

Sadece hışırtılar vardı.

Sadece koşan ayak sesleri.

“Ravi?” diye fısıldadı Pip.

Boğuk bir ses.

Yüksek bir gümbürtü.



“Jamie! Jamie, benim Connor! Buradayım!”

Telefon hışırdadı Ravi’nin nefesi yeniden duyuldu.

“Neler oluyor?” dedi Pip.

“O burada Pip,” diyen Ravi’nin sesi titriyor, arka plandan Connor’ın bağırışları geliyordu. “Jamie burada. O iyi. O yaşıyor.”

“O yaşıyor mu?” dedi, zihni kelimeleri algılayamamıştı.

Connor’ın hıçkırıklarla bölünen çığlıkları arasında belli belirsiz boğuk bir ses duydu. Jamie’nin sesi.

“Aman tanrım, o yaşıyor,” dedi bir ağaca doğru geri çekilirken kelimeler boğazında çatallandı. “O yaşıyor,” dedi sadece yeniden duymak için. Yaşlar yaktığı için gözlerini kapadı. Ve bu kelimeleri hayatında hiç düşünmediği kadar güçlü düşündü: *Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.*

“Pip?”

“O iyi mi?” diye sordu gözlerini ceketine kurulayarak.

“Yanına gidemiyoruz,” dedi Ravi, “Bir odaya kilitlenmiş, alt kat tuvaleti sanırım. Kilitli ve dışarıda zincir ve asma kilit var. Ama sesi iyi geliyor.”

“Öldüğünü sandım,” diyordu Connor ağlayarak. “Buradayız, seni oradan çıkaracağız!”

Jamie'nin sesi yükseldi ama Pip ne söylediğini anlayamıyordu.

"Jamie ne diyor?" dedi çiftlik evini görebilmek için pozisyonunu değiştirterek.

"Diyor ki..." Ravi durup dinledi. "Gitmemiz gerektiğini söylüyor. Gitmemiz gerekiyormuş çünkü bir anlaşma yapmış."

"Ne?"

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdı Connor.

Karanlıkta bir şey Pip'in dikkatini telefondan uzaklaştırdı. Stanley gölgelerin arasından göründü, koridordan dışarı doğru yürüyordu.

"Çıkıyor," dedi Pip. "Stanley çıkıyor."

"Lanet olsun," dedi Ravi. "Ona Layla olarak mesaj at ve beklemesini söyle."

Ama Stanley çürük kapı eşiğinden çıkmış bakışlarını arabasına çevirmişti.

"Çok geç," dedi Pip, kararını verirken kan kulaklarına hücum etti. "Ben onu oyalayacağım. Siz Jamie'yi çıkarın, onu güvenli bir yere götürün."

"Hayır Pip..."

Pip telefonu çoktan kulağından çekmişti, ağaçların arasından çıkarken parmağı kırmızı düğmenin üstündeydi, yolda koşarken çakıllar ayağına savruluyordu. Otların üstüne çıktığında Stanley ay ışığında hareket eden bir şey olduğunu fark edip başını kaldırdı.

Durdu.

Pip yavaşladı, aralık ön kapının dışında duran Stanley'e doğru yürüdü.

Stanley karanlığın içini görebilmek için gözlerini kısıtı.

"Merhaba?" dedi kimin orada olduğunu görmeden.

Pip ona görebileceği kadar yaklaşıncaya yüzünü kırıştırdı.

"Hayır," diyen sesi hırıltılıydı. "Hayır hayır hayır. Pip sen misin?" Bir adım geri çekildi. "Sen Layla mısınız?"

Pip başını iki yana salladı.

“Ben Layla değilim,” dedi, sözcükler kalbinin hızlı çarpmasıyla güçsüz çıkmıştı. “O mesajı bu akşam sana ben gönderdim ama ben o değilim. Kim olduğunu bilmiyorum.”

Stanley’nin ifadesi gölgelerin arasında yeniden değişti ama Pip’in tek görebildiği gözlerinin ve gömleğinin beyazıydı.

“Se-sen...” diye kekeledi, sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısıktı. “Sen biliyor musun...”

“Kim olduğunu mu?” dedi Pip nazikçe. “Evet biliyorum.”

Nefesi kesildi, başı öne düştü. “Ah,” derken Pip’in gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

“İçeri girip konuşabilir miyiz?” Pip kapıyı işaret etti. Ravi ve Connor’ın zinciri çözerek kapıyı açıp Jamie’yi dışarı çıkarması ne kadar sürerdi? En azından on dakika, diye düşündü.

“Tamam,” dedi Stanley fısıltıyla.

Pip önce girdi, omuzunun üzerinden karanlık koridorda peşi sıra yürüyen Stanley’e baktı, yere diktiği bakışlarında yenilgi vardı. Oturma odasında paket kâğıtları ve bira şişlerinin üstünden geçip ahşap büfeye yürüdü. En üst çekmece açıktı, Robin ve arkadaşlarının kullandığı büyük fener kenara dayalıydı. Pip uzandı, kabus silüetlerle dolu karanlık odaya baktı, Stanley aralarında kaybolmuştu. Feneri yaktı ve her şey belirginleşti.

Stanley ışıkla kamaşan gözlerini ovuşturdu.

“Ne istiyorsun?” dedi gergince ellerini kıpırdatarak. “Sana ayda bir ödeme yapabilirim. Çok fazla kazanmıyorum, yerel gazete gönüllülük esasına göre ama benzin istasyonunda bir işim daha var. Yürümesini sağlayabilirim.”

“Ödeme yapmak mı?” dedi Pip.

“Ki-kimseye söylememen için,” dedi. “Sırrımı saklaman için.”

“Stanley. Sana şantaj yapmaya gelmedim. Kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum.”

Kafa karışıklığı gözlerine yansıdı. “Peki o halde... Ne istiyorsun?”

“Ben sadece Jamie’yi kurtarmak istedim.” Ellerini kaldırdı. “Bu yüzden buradayım.”

“O iyi,” Stanley burnunu çekti. “Sana onun iyi olduğunu söyledim.”

“Onu incittin mi?”

Stanley’nin kahverengi gözlerindeki mahcubiyet yerini öfke tarzı bir şeye bıraktı.

“Onu incittim mi?” dedi şimdi sesi daha yüksekti. “Elbette onu incitmedim. O beni öldürmeye çalıştı.”

“Ne?” Pip’in nefesi kesildi. “Ne oldu?”

“Olan şu, o kadın, Layla Mead *Kilton Mail*’in Facebook sayfası aracılığıyla benimle konuşmaya başladı,” diyen Stanley karşı duvarda duruyordu. “Sonunda numaralarımızı birbirimize verip mesajlaşmaya başladık. Haftalarca. Ondan hoşlandım... En azından hoşlandığımı sandım ve geçen cuma geç saatte bana mesaj atıp burada buluşmak istediğini söyledi.” Durup etrafındaki eski soyulmuş duvarlara baktı. “Ben geldim ama o burada değildi. Kapının dışında on dakika bekledim. Ve biri geldi: Jamie Reynolds. Tuhaf görünüyordu, koşuyormuş gibi soluk alıp veriyordu. Yanıma geldi ve söylediği ilk şey ‘Çocuk Brunswick’ oldu.” Stanley’nin konuşması kısa, hırıltılı bir öksürükle kesildi. “Elbette şok oldum, sekiz yılı aşkındır burada yaşıyorum ve kimse bilmiyordu tabii...”

“Howie Bowers dışında kimse mi?” dedi Pip.

“Evet onun dışında,” Stanley burnunu çekti. “Onun arkadaşım olduğunu sandım, ona güvenebilirdim. Layla için de aynı şeyi düşünmüştüm. Her neyse paniklemeye başladım ve sonrasında tek hatırladığım Jamie bir bıçakla bana saldırıyordu. Önünden çekilmeyi ve sonunda bıçağı elinden düşürtmeyi başardım. Sonra dövüşmeye başladık, evin yanındaki ağaçların orada ve ben sürekli ‘Lütfen beni öldürme,’ diyordum. Biz dövüşürken Jamie’yi ağaçlardan birine doğru ittim, başını çarpıp yere

düştü. Bir an için bilincini kaybettiğini sandım ama sadece biraz sersemlemiş belki sarsılmıştı.

Ve sonra... Ne yapacağımı bilemedim. Polisi ararsam ve onlara birinin gerçek kimliğini bildiği için beni öldürmeye çalıştığını söylersem neler olacağını biliyordum. Gitmem gerekecekti. Yeni bir kasaba, yeni bir isim, yeni bir hayat. Ve gitmek istemiyordum. Burası benim evim. Burada yaşamayı seviyorum. Artık arkadaşlarım var. Daha önce hiç arkadaşım olmadı. Ve burada yaşamak, Stanley Forbes olmak, ilk defa kendimi neredeyse mutlu hissediyordum. Başka bir yerde yeni biri olarak baştan başlayamazdım. Bu beni öldürürdü. Daha önce zaten bir kere bunu yaşamıştım, yirmi bir yaşındayken sevdiğim kıza kim olduğumu söylemiştim. Polisi aradı ve onlar da beni buraya gönderip bu ismi verdi. Bunları yeniden yaşayamaz, her şeye baştan başlayamazdım. Ne yapacağımı düşünmek için zaman ihtiyacım vardı. Onu asla incitmezdim.”

Pip’e baktı, gözleri yaşlarla parlıyor, kendine inandırmak için çabalıyordu. “Jamie’nin ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu arabama götürdüm. Hâlâ bitkin ve sersemlemiş haldeydi. Onu hastaneye götüreceğimi söyledim. Birini aramaya çalışır diye telefonunu alıp kapadım. Sonra onu evime götürdüm, içeri girmesine yardım ettim. Alt kattaki tuvalete götürdüm, dışarıda kilidi olan tek oda orasıydı. Ben... Ben onun dışarı çıkmasını istemedim, beni yine öldürmeye çalışmasından korkuyordum.”

Pip başını salladı, Stanley devam etti.

“Sadece durumu düzeltmek adına ne yapabileceğimi düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Jamie kapının arkasından özür diliyor, onu bırakmamı, sadece eve gitmek istediğini söylüyordu ama benim düşünmem gerekiyordu. Birileri telefonun izini sürerek nerede olduğunu bulur diye korktum bu yüzden de çekiçle ezdim. Birkaç saat sonra kapı koluyla dışarıdaki duvardaki bozuya bir zincir taktım, böylece kapıyı Jamie’nin dışarı çıkamayacağı kadar aralayabildim. Ona bir uyku tulumu, yastık, yiyecek bir şeyler ve lavabodan su doldurabilmesi için bir fincan verdim.

Düşünmem gerektiğini söyleyip onu yine içeri kapadım. Bütün gece uyumayıp düşündüm. Hâlâ Jamie'nin Layla *olduğunu*, haftalardır oymuş gibi konuşarak beni tuzağa çekip öldürmek istediğini düşünüyordum. Beni yeniden öldürmeye çalışması ya da herkese kim olduğumu söylemesi ihtimaline karşı onu bırakmazdım. Polisi de arayamazdım. Çıkamaz bir sokaktı.

Ertesi gün benzin istasyonundaki işime gitmek zorundaydım, eğer gitmezsem ya da arayıp hasta olduğumu söylemezsem şartlı tahliye memurum sorular sorardı. Şüphe çekmek istemiyordum. Akşam eve döndüğümde hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Akşam yemeği hazırladım, kapıyı aralayıp Jamie'ye verdim ve o zaman konuşmaya başladık. Bana Çocuk Brunswick'in ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi. Bunu sadece Layla Mead diye bir kız istediği için yapmıştı. Benimle konuşan Layla. Ona fena halde âşık olmuştu. Layla ona da bana anlattıklarının aynısını anlatmıştı: dışarı çıkmasına izin vermeyen kontrolcü bir babası ve beyinde ameliyat edilemeyen bir beyin tümörü vardı." Burnunu çekti. "Gerçi Jamie'yle yazışırken daha ileri gitmiş. Ona babasının izin vermediği klinik bir deney olduğunu, bunu karşılayacak parası olmadığını ve eğer bu tedaviyi olmazsa öleceğini söylemiş. Jamie çaresizce onu kurtarmak istemiş, onu sevdiğini düşünüyormuş bu yüzden tedavi için ona bin iki yüz pound vermiş, büyük kısmının borç olduğunu söyledi. Layla ondan parayı kilise mezarlığındaki bir mezar taşının yanına bırakmasını istemiş böylece babasından kaçabildiğinde gidip alacakmış. Bu arada ona başka şeyler de yaptırtmış: bir eve girip ölen annesine ait olan bir saati çalmasını istemiş, babası güya onu hayır kurumuna bağışlamış ve oradan da başkası almış. Jamie'den doğum günü gecesi gidip biriyle dövüşmesini istemiş güya bu adam hayatını kurtaracak olan klinik deneylere katılmasını engellemeye çalışıyormuş. Jamie hepsine inanmış."

"Cuma gecesi de onu gönderen Layla'ydı."

Stanley başını sallayarak onayladı. "Jamie, Layla'nın başkasının fotoğrafını kullanarak onu oltayı getirdiğini anlamış. He-

men Layla'yı aramış ama Layla sapık bir takipçisi olduğu için sahte fotoğraf kullanmak zorunda kaldığını söylemiş. Resim hariç geri kalan her şey gerçek demiş.

Sonra da takipçisinin ona az önce mesaj attığını, Jamie ile birlikte olduklarını öğrendiği için onu bu gece öldürmekle tehdit ettiğini söylemiş. Jamie'ye takipçinin kim olduğunu bilmediğini, ihtimalleri iki kişiye kadar daralttığını ve tehdidinde ciddi olduğundan emin olduğunu söylemiş. İkisine de mesaj atıp uzak bir yerde buluşma ayarlayacağını söylemiş ve ardından Jamie'den tehdidini gerçekleştirmesine fırsat vermeyip takipçiyi öldürmesini istemiş. Ona iki adama da 'Çocuk Brunswick' demesini söylemiş, takipçi bunun ne almama geldiğini bildiğinden tepki verecekmış.

Jamie başta bunu yapamayacağını söylese de Layla onu ikna etmiş. Jamie'ye göre ya bunu yapacaktı ya da Layla'yı sonsuza dek kaybedecekti ve bu onun hatası olacaktı. Ama bana saldırdığı an bunu yapmak istemediğini anlamış. Bıçağı elinden düşürdüğümde gerçekten rahatladığını söyledi."

Pip her şeyi gözünde canlandırabiliyor, sahneyi zihninde oynatabiliyordu. "Yani Jamie Layla ile telefonda konuşmuş mu?" diye sordu. "Kadın olduğu kesin mi?"

"Evet," dedi Stanley. "Ama yine de ona tam olarak güvenmedim. Layla olabilirdi, onu bırakmam için yalan söylüyor olabilirdi sonrasında da ya beni öldürecek ya da kim olduğumu söyleyecekti. Jamie'yle yaptığımız bu konuşmadan sonra -cumartesi gecesi konuştuk- bir anlaşma yaptık. Eğer Jamie değilse ve gerçekten böyle biri varsa Layla'nın gerçekte kim olduğunu bulmak için birlikte çalışacaktık. Ve onu bulduğumuzda... Eğer bulursak Layla'ya sırrımı saklaması için para teklif edecektim. Jamie de bana saldırdığını polise anlatmamam karşılığında sırrımı saklayacaktı. Layla'yı bulup ona güvenebileceğimi anlayana kadar Jamie'nin tuvalette kalmasına karar verdik. İnsanlara güvenmek benim için zor.

“Ertesi sabah *Kilton Mail* ofisine gittiğimde sen Jamie’yle ilgili beni görmeye geldin ve bütün kasabada kayıp ilanlarını gördüm. O zaman Layla’yı kısa sürede bulmamız ve siz çok yaklaşımadan Jamie’nin nerede olduğuna dair bir hikâye uydurmamız gerektiğini anladım. O gün kilisede yaptığım buydu, ben de bizi Layla’ya götürecek bir şey bulma umuduyla Hillary F. Weiseman’ın mezarını arıyordum. Tüm bunların bir iki günümüzü alacağını sonra da her şeyin yoluna gireceğini düşündüm ama şimdi bile hâlâ onun kim olduğunu bilmiyoruz. Podcast’ini dinledim, Layla’nın sana mesaj attığını biliyorum. O zaman Jamie’nin olamayacağını, bana doğruyu söylediğini anladım.”

“Ben de kim olduğunu çözemedim,” dedi Pip. “Ya da bunu neden yaptığını.”

“Ben nedenini biliyorum. Ölmemi istiyor,” dedi Stanley gözünü kurularak. “Bir sürü insan ölmemi istiyor. Her gün arkamı kollayarak, böyle bir şeyin olmasını bekleyerek yaşadım. Ben sadece yaşamak istiyorum. Sakin bir hayat belki iyi bir şeyler yapmak. İyi olmadığımı biliyorum, değilim. Sal Singh için söylediğim şeyler, ailesine davranış şeklim. Tüm bunlar burada, yaşadığım yerde olurken, Sal’ın yaptığı şeye, yaptığını düşündüğüm şeye baktım ve babamı gördüm. Onun gibi bir canavar gördüm. Ve bilmiyorum ama bana telafi etmek için bir fırsat gibi göründü. Yanılmışım, korkunç bir hata yaptım.” Stanley diğer gözünü kuruladı. “Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama etrafımda iyi insanlarla iyi bir yerde büyümedim. Öğrendiklerimi onlardan öğrendim ve şimdi tüm bunları unutmaya çalışıyorum: o görüşleri, o fikirleri. Daha iyi biri olmaya çalışıyorum. Çünkü en kötüsü babam gibi olmak. Ama insanlar benim tam da ona benzediğimi düşünüyor ve ben hep haklı olmalarından korktum.”

“Sen onun gibi değilsin,” dedi Pip bir adım yaklaşarak. “Sadece bir çocuktun. Baban seni o şeyleri yapmaya zorladı. Senin hatan değildi.”

“Birine söyleyebilirdim. Ona yardım etmeyi reddedebilirdim.” Stanley parmak eklemelerindeki deriyi çekiştirirdi. “Muhtemelen beni öldürürdü ama en azından o çocuklar hâlâ yaşıyor olurdu. Ve benimkinden daha iyi bir hayat yaşarlardı.”

“Her şey bitmedi Stanley,” dedi Pip. “Birlikte çalışıp Layla’nın kim olduğunu bulabiliriz. Ona para ya da ne istiyorsa onu verirsin. Ben senin kim olduğunu kimseye söylemem. Jamie de söylemez. Burada, bu hayatta kalabilirsin.”

Stanley’nin gözlerinde küçük bir umut ışığı parladı.

“Jamie muhtemelen şu an Ravi ve Connor’a neler olduğunu anlatıyordur ve sonra ve...”

“Dur, ne?” diyen Stanley’nin tek bir göz kırpmasıyla umut kaybolmuştu. “Ravi ve Connor şu an benim evimde mi?”

“Şey,” dedi Pip yutkunarak. “Evet. Üzgünüm.”

“Cam mı kırdılar?”

Cevap Pip’in sessizliğinde yatıyordu.

Stanley’nin başı öne düştü, tek seferde içindeki tüm havayı boşalttı. “O halde çoktan bitti. Pencereerde yerel polis karakoluna bağlı sessiz alarm takılı. On beş dakikaya orada olurlar.” Bir elini yüzüne götürdü. “Bitti. Stanley Forbes bitti. Öldü.”

Pip’in kelimeleri ağzına dolandı. “Çok üzgünüm,” dedi. “Bilmiyordum, sadece Jamie’yi bulmaya çalışıyordum.”

Stanley ona bakıp zayıfça gülümsemeye çalıştı. “Soru değil,” dedi usulca. “Bu hayatı zaten hiç hak etmemiştim. Bu kasaba benim için fazla iyiydi.”

“Ben hiç...” Kelimeler ağzından çıkamadan sıkıldığı dişlerine çarptı. Yakından gelen bir ses duydu. Sürüklenen ayak sesleri.

Stanley de duymuş olmalıydı, dönüp Pip’e doğru yürüdü.

“Merhaba?” diye seslendi biri koridordan.

Pip yutkunmaya çalıştı. “Merhaba,” diye yanıt verdi yaklaşan kişiye. Gölgelelerin arasında bir gölgeden ibaret olan kişi tavana bakan fenerin aydınlattığı odaya girdi.

Charlie Green’di, üzerinde fermuarlı bir ceket vardı, yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle Pip’e baktı.

“Ah, sen olduğunu tahmin ettim,” dedi. “Arabayı yolda park edilmiş gördüm ardından burada ışıkların yandığını fark ettim ve kontrol etmem gerektiğini düşündüm. İyi misin?” dedi, bir an için Stanley’e çevirdiği bakışlarını Pip’e yönelterek.

“Ah evet,” Pip gülümsedi. “Evet biz iyiyiz. Sadece konuşuyorduk.”

“Tamam, güzel,” dedi Charlie nefesini vererek. “Aslında Pip telefonunu ödünç alabilir miyim? Benimkinin şarjı bitti ve Flo-ra’ya bir mesaj atmam gerek.”

“Ah tabii,” dedi. “Evet, al.” Telefonunu ceketinin cebinden çıkardı, kilidini açtı, Charlie’ye doğru birkaç adım yaklaşp elini uzatarak telefonu verdi.

Charlie parmaklarını Pip’in avcuna hafifçe sürterek telefonu aldı.

Pip, Stanley’nin yanına doğru giderken Charlie ekrana bakarak “Teşekkür ederim,” dedi. Telefonu sıkıca tuttu yavaşça aşağı indirip cebine soktu.

Pip, Charlie’nin bunu yapmasını izledi, neler olup bittiğini hiç anlamamıştı ve kalbinin gürültüsünden kendi düşüncelerini duyamıyordu.

“Sen de,” dedi Charlie Stanley’e dönerek.

“Ne?” dedi Stanley.

“Telefonun,” dedi Charlie sakince. “Bana gönder, şimdi.”

“Ben an-anla...”an diye kekeledi Stanley.

Charlie’nin ceketi, elini arkaya savurmasıyla hışırdadı, ağzı ince bir çizgi haline gelmiş dudakları görünmez olmuştu. Tekrar öne getirdiği elinde bir şey vardı.

Koyu renkli sivri bir şey. Titreyen eliyle kaldırıp Stanley’e doğrulttuğu bir şey.

Bu bir silahtı.

“Telefonunu bana gönder, hemen.”

Kırk bir

Telefon eskimiş yer döşemeleri üzerinde kayıp paket kâğıtları ve bira şişelerini geçtikten sonra Charlie'nin ayaklarının yanında dönerek durdu.

Sağ elinde tuttuğu silahı titreyerek Stanley'e doğrultmuştu.

Charlie öne doğru bir adım attı, Pip telefonu alacağını sandı ama almadı. Ayağını kaldırdı ve botunun topuğuyla vurup ekranı parçaladı. Işığı titreyip sönerken Pip ani sesle irkildi ve bakışları silaha odaklandı.

"Charlie... Sen ne yapıyorsun?" derken sesi Charlie'nin eli gibi titriyordu.

"Hadi ama Pip," dedi burnunu çekerek, gözleri silahın ateş hattı üzerindeydi. "Şimdiye anlamam gerekirdi."

"Layla Mead sensin."

"Layla Mead benim," diye tekrarladı, yüzünü mü buruşturmuştu yoksa gergince gülümsüyor muydu Pip anlayamadı. "Bütün övgüleri üstüme alamam, gerektiğinde Flora seslendirme yapıyordu."

"Neden?" dedi Pip, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki hiç ara vermiyor gibiydi.

Cevap verirken Charlie'nin ağzı seğirdi, bakışları Pip ve Stanley arasında gidip gelse de silah hiç yön değiştirmiyordu. "Soyadım Flora'ya ait. Benimki eskiden neydi bilmek ister misiniz? Nowell. Charlie Nowell."

Pip Stanley'nin nefesinin kesildiğini duydu, gözlerindeki perişan bakışı gördü.

"Hayır," dedi zar zor duyulan bir sesle. Ama Charlie onu duymuştu.

"Evet," dedi. "Emily Nowell, Margate canavarı ve oğlunun son kurbanı. O benim ablamdı. Beni şimdi hatırladın mı?" diye bağırdı Stanley'e silahı sallayarak. "Yüzümü hatırladın mı? Ben

seninkini hiç hatırlayamadım ve bu yüzden kendimden nefret ettim.”

“Çok üzgünüm. Çok üzgünüm,” dedi Stanley.

“Bana üzgün olduğunu söyleme,” diye bağırdı Charlie, kızaran boynundaki damarlar ağaç kökleri gibi belirginleşmişti. “Ona acıklı hikâyeni anlatırken seni dinliyordum.” Başını Pip’e çevirdi. “Ne yaptığını bilmek ister misin?” diye sordu ama aslında bir cevap beklemiyordu. “Dokuz yaşındaydım, parktaydım. Ablam Emily bana göz kulak oluyor büyük salıncaklara nasıl bineceğimi anlatıyordu, o sırada şu küçük çocuk yanıma geldi. Emily’e döndü, kocaman açtığı gözleri üzgündü, ‘Annemi kaybettim, bulmama yardım eder misin?’ dedi.” Charlie konuşurken elini sallıyor, silah da onunla birlikte hareket ediyordu. “Emily tabii ki evet dedi, o dünyadaki en iyi insandı. O küçük çocuğun annesini bulmasına yardım ederken benim de arkadaşlarımla birlikte kaydırağın yanında beklememi söyledi. Ve gittiler. Ama Emily geri dönmedi. Parkta tek başıma saatlerce bekledim. Geri dönmesi için dua ederek gözlerimi kapatıp ‘üç, iki, bir’ diye saydım. Ama dönmedi. Üç hafta sonra parçalara ayrıлып yanmış halde bulundu.” Charlie gözlerini o kadar sert kırdı ki göz yaşları yüzüne değmeden doğrudan yakasına düştü. “Ablamı götürmeni izlerken tek düşünebildiğim kaydırağa geri dönüp dönemeyeceğimdi.”

“Üzgünüm,” diye ağladı Stanley ellerini kaldırıp. “Çok üzgünüm. En çok ablanı düşündüm. Bana karşı çok nazikti ben...”

“Sakın!” diye bağırdı Charlie, ağzının kenarında tükürükler köpürdü. “Onu o çirkin aklından çıkar! Onu seçen baban değildi, sendin. Sendin! Onu sen seçtin! Başlarına ne geleceğini bilerek yedi kişinin kaçırılmasına yardım ettin, hatta yapmasına da yardım ettin. Ama ah, hükümet sana yepyeni bir hayat verip olanları sildi. Benim hayatım nasıldı bilmek ister misin?” Nefesi gırtlığında hırıldıyordu. “Emily’nin cesedi bulunduktan üç ay sonra babam kendini astı. Onu okuldan eve dönünce ben bul-

dum. Annem daha fazla dayanamadı ve acılarını uyuşturmak için kendini içki ve uyuşturucuya verdi. Ben açlıktan ölmek üzereydim. Bir yıl içinde onun bakımından alındım ve bir koruyucu aileden diğerine yollandım. Bazıları iyiydi, bazıları değildi. On yedi yaşında sokaklarda yaşamaya başladım. Ama hayatımı yoluna koydum, tüm bunların üstesinden gelmemi sağlayan tek bir şey vardı. Yaptıklarınızdan sonra ikiniz de yaşamayı hak etmiyordunuz. Biri babanın icabına baktı ama seni serbest bıraktılar. Ama bir gün seni bulacağımı seni, Çocuk Brunswick'i öldürenin ben olacağımı biliyordum.”

“Charlie, lütfen o silahı indir, biz...” dedi Pip.

“Hayır.” Charlie ona bakmadı. “Bu anı on dokuz yıl bekledim. Bu silahı dokuz yıl önce bir gün seni öldürmek için kullanacağımı bilerek aldım. Hazırdım, bekliyordum. İnternette seninle ilgili bütün söylentileri takip ettim. Son yedi yılda on değişik kasabada yaşayıp seni aradım. Layla Mead’in yeni bir versiyonu da benimle birlikte gelip senin yaşına, tanımına uygun adamları buldu ve içlerinden biri belki gerçekte kim olduğunu söyleyebilir diye onlara yaklaştı. Ama sen o kasabalardan birinde değildin. Buradaydın. Ve şimdi seni buldum. Jamie’nin başaramadığına memnunum bunu yapmak benim hakkım. Böyle olması gerekiyor.”

Pip Charlie’nin tetikte duran parmağının gerilmesini izledi. “Bekle,” diye bağırdı. *Sadece biraz zaman kazan, onu konuştur.* Polis şu anda Ravi, Connor ve Jamie ile birlikte Stanley’nin evindeyse belki Ravi onları buraya gönderirdi. *Lütfen Ravi, onları buraya gönder.* “Peki ya Jamie?” dedi hemen. “Onu neden karıştırdın?”

Charlie dudaklarını yaladı. “Fırsat kendiliğinden oluştu. Jamie ile Çocuk Brunswick profilime uyduğu için konuşmaya başladım. Ardından yaşı hakkında yalan söylediğini öğrenince onu eledim. Ama o çok hevesliydi. Daha önce kimsenin olmadığı kadar Layla’ya âşık olmuştu, sürekli mesaj atıp benim için

her şeyi yapacağını söylüyordu. Bu da beni düşündürdü,” dedi burnunu çekerek. “Tüm hayatım Çocuk Brunswick’i öldüren kişi olacağımı kabullenerek geçti ve büyük ihtimalle karşılığında kendi hayatımı kaybedecek, *onun* yerine ben ömür boyu hapse girecektim. Ama Jamie beni düşündürttü, istediğim sadece Çocuk Brunswick’in ölmesiye bunu benim yerine başkasına yaptırabilir miydim? Sonrasında Flora ile birlikte hayatıma devam edebilirdim. O bunu çok istiyor, birlikte kalmamız için bir fırsat olarak görüyordu. On sekiz yaşında tanıştığımızdan beri ne yapmak istediğimi biliyordu ve ülkeyi benimle dolaşıp *onu* bulmama yardım etti. En azından bunu denemeyi ona borçluydum.

“Böylece Jamie’yi test etmeye başlayıp ona ne yaptırabileceğimi görmek istedim. Bir sürü şey olduğu ortaya çıktı,” dedi. “Jamie bin iki yüz dolar nakit parayı Layla için gece vakti mezarlığa bıraktı. Daha önce hiç dövüşmediği halde bir yabancıyı dövdü. Layla için. Benim evime girip bir saat çaldı. Layla için. Her seferinde istekleri tırmandırıyordum ve sanırım işe yarıyordu, onu Layla için cinayet işleyeceği noktaya getirebileceğimi düşünüyordum. Ama anmada her şey ters gitti. Tüm kasaba bir alanda toplanınca böyle oluyor sanırım.

“Bu Layla olayını dokuz kez yaptım. Yerel bir kızın fotoğraflarını kullanmanın onları yavaşça manipüle etmenin en iyi yolu olduğunu kısa zamanda öğrendim. Erkekler fotoğrafların tanıdıkları yerlerde çekildiğini ve hayal meyal tanıdıkları bir yüzü görünce daha az şüpheli yaklaşıyorlar. Ama burada geri tepti ve Jamie Layla’nın gerçek olmadığını öğrendi. O henüz hazır değildi, ben de henüz hazır değildim ama planı o gece, Jamie hâlâ Layla’nın etkisi altındayken denemek zorundaydım.

“Ama Çocuk Brunswick’in kim olduğunu bilemiyordum. İhtimalleri ikiye indirmiştım: Luke Eaton ve Stanley Forbes. İkisinin yaşı da görünüşü de uyuyordu, ikisinin de elememi gerektirecek bir işi yoktu ve yine ikisi de ailelerinden hiç bahsetmeyip çocukluklarıyla ilgili sorulardan kaçınmışlardı. Bu yüzden Ja-

mie'yi ikisine birden göndermeliydim. Jamie'nin kayıp haberini öğrenince işlerin ters gittiğini anladım. Sanırım onu öldürdün," dedi Stanley'e.

"Hayır," diye fısıldadı Stanley.

"Jamie yaşıyor. O iyi," dedi Pip.

"Gerçekten mi? Bu iyi. Ona olanlar yüzünden suçluluk duyuyordum," dedi Charlie. "Ve elbette her şey ter gidince hangisinin Çocuk Brunswick olduğunu anlamak için başka hamle yapmadım. Ama sorun yoktu çünkü senin yapacağını biliyordum." Yüzünü çevirip Pip'e gülümsedi. "Onu benim için *senin* bulacağını biliyordum. Seni izledim, takip ettim. Bekledim. Yardıma ihtiyaç duyduğunda seni doğru yöne yönlendirdim. Ve sen de yaptın," dedi silahı sabitleyip. "Onu benim için buldun Pip. Teşekkür ederim."

"Hayır," diye bağırdı Pip ve ellerini kaldırıp Stanley'nin önüne geçti. "Lütfen ateş etme."

"PİP ÖNÜMDEN ÇEKİL!" diye haykırdı Stanley onu itip. "Bana yaklaşma. Uzak dur!"

Pip durdu, kalbi o kadar güçlü ve hızlı çarpıyordu ki kaburgaları içe doğru çöküyor, kemikli parmaklar göğsünün etrafına dolanıyor gibi hissediyordu.

"Geri çekil!" diye bağırdı Stanley, soluk yüzünden yaşlar akıyordu. "Sorun yok, geri çekil."

Çekildi, dört adım öteye gidip Charlie'ye döndü. "Lütfen bunu yapma! Onu öldürme!"

"Mecburum," dedi Charlie silaha bakan gözlerini kısarak. "Konuştuğumuz tam olarak buydu Pip. Adalet sistemi yanlış yaptığında adım atıp işleri düzeltmek senin ve benim gibi insanlara kalıyor. Ve insanların bizim iyi olup olmadığımızı düşünmesinin önemi yok çünkü biz doğru olduğumuzu biliyoruz. Sen ve ben aynıyız. İçinde bir yerde sen de bunu biliyorsun. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Pip'in buna verecek cevabı yoktu. "LÜTFEN! Bunu yapma!" demekten başka ne yapacağını bilmiyordu. Gırtlakını yırtan sesi

sözcükleri zorla ağzından çıkarmaya çalışırken çatallaştı. “Bu doğru değil! O sadece bir çocuktur. Kendi babasından korkan bir çocuk. Bu onun hatası değildi. Ablanı o öldürmedi!”

“Evet o yaptı!”

“Sorun yok Pip,” dedi Stanley, o kadar çok titriyordu ki güçlükle konuşuyordu. Titreyen elini kaldırıp onu sakinleştirmeye ve uzakta tutmaya çalıştı. “Sorun yok.”

“HAYIR, LÜTFEN!” diye bağırdı Pip iki büklüm olup. “Charlie lütfen bunu yapma. Sana yalvarıyorum. LÜTFEN! Yapma!”

Charlie’nin gözleri seğirdi.

“LÜTFEN!”

Bakışları Stanley’den Pip’e kaydı.

“Sana yalvarıyorum!”

Dişlerini gıcırdattı.

“Lütfen!” diye bağırdı Pip.

Charlie ona baktı, ağlamasını izledi. Ve sonra silahı indirdi. İki derin nefes aldı.

“Ben- ben üzgün değilim,” dedi çabucak.

Silahı kaldırdı, Stanley nefesini tuttu.

Charlie tetiğe bastı.

Ses Pip’in ayaklarının altındaki dünyayı paramparça etti.

“HAYIR!”

Bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Bir kez daha.

Bir kez daha.

Boş tık sesi gelene kadar.

Pip, Stanley’nin tökezleyip zemine sertçe düşmesini izlerken çığlık attı.

“Stanley!” Ona koştu, yanı başında dizlerinin üzerine çöktü. Yaralarından kan boşalıyordu, arkasındaki duvara kan sıçramıştı. “Aman tanrım.”

Stanley nefes almaya çalışırken boğazından tuhaf bir inilti yükseldi. Gözleri kocaman açılmıştı. Korku doluydu.

Pip arkasında bir hışırtı duyunca başını çevirip baktı. Charlie silahı indirmiş yerde kıvranan Stanley'i izliyordu. Ardından gözleri Pip'inkilerle buluştu. Arkasını dönüp odadan çıkmadan önce sadece bir kez başını salladı, koridorda koşarken ağır botları yalpalıyordu.

"Gitti," dedi Pip Stanley'e bakarak. Geçen birkaç saniye içinde kan yayılmış, kırmızılar arasında sadece gömleğin beyazının görüldüğü küçük çizgiler kalmıştı.

Kanamayı durdur, kanamayı durdurman gerek. Pip ona baktı: bir tane boynunda bir tane omzunda, bir tane göğsünde, iki tane midesinde ve bir tane de uyluğunda silah yarası vardı.

"Sorun yok, Stanley," dedi ceketini çıkarırken. "Ben buradayım, her şey yoluna girecek." Ceketin kolunu dikiş yerinden yırtmak için bir delik açana kadar ısırды ve kolu çekip kopardı. En çok kan neredeydi? Bacağında; atardamara gelmiş olmalıydı. Pip söktüğü kolu Stanley'nin bacağının altından geçirdi, sıcak kan ellerini kapladı. Yaranın üstünden bağladı elinden geldiğince sıktı ve kumaşın kaymaması için düğümledi.

Stanley onu izliyordu.

"Sorun yok," dedi Pip, saçlarını gözlerinin önünden çekerken kan alnına bulaştı. "Her şey yoluna girecek. Yardım gelecek."

Diğer kolu söktü, tortop yapıp boynunda fışkıran yaraya bastırdı. Ama Stanley'nin vücudunda altı delik, onunsa sadece iki eli vardı.

Stanley'nin yavaşça kırptığı gözleri kayarak kapandı.

"Hey," dedi Pip yüzünü tutup. Stanley'nin gözleri açıldı. "Stanley, benimle kal, konuş benimle."

Pip ceketinden yırttığı diğer parçaları top yapıp öteki yaralara bastırırken "Sorun değil Pip," dedi hırıltılı bir sesle. "Bu eninde sonunda olacaktı. Bunu hak ettim."

"Hayır, etmedin," dedi Pip elleriyle boynundaki ve göğsündeki yaralara bastırarak. Kanın nabızla birlikte fışkırdığını hissedebiliyordu.

“Jack Brunswick,” dedi sessizce gözlerine bakarak.

“Ne?” dedi Pip, elinden geldiğince sert bastırıldığı yaralardan akan kan parmaklarının aralarına doluyordu.

“Jack, adım buydu,” dedi yavaşça gözünü kırpıp. “Jack Brunswick. Sonra David Knight oldum. Sonra da Stanley Forbes.” Yutkundu.

“Bu iyi, benimle konuşmaya devam et,” dedi Pip. “En çok hangi ismi sevdin?”

“Stanley.” Zayıfça gülümsedi. “Komik bir isim, fazla bir şeyi yoktu, hep iyi değildi ama içlerinde en iyisi oydu. Çabalıyordu.” Gırtlığından yükselen hırıltıyı Pip parmaklarıyla hissetti. “Adım ne olursa olsun hâlâ onun oğluyum. Hâlâ o şeyleri yapan çocuğum. Hâlâ adiyim.”

“Hayır değilsin,” dedi Pip. “Sen ondan daha iyisin. Sen daha iyisin.”

“Pip...”

Pip bakarken Stanley’nin yüzünden bir gölge geçti. Üstlerinde bir karaltı vardı, bir şey fenerin ışığını boğuyordu. Pip başını kaldırdığı anda kokuyu aldı. Duman. Siyah dumanlar tavanda yayılıyordu.

Şimdi seslerini de duyabiliyordu. Alevler.

“Burayı yakmış,” dedi kendine, mutfakın olması gereken yerinin karşısındaki koridora biriken dumanı görünce midesi kasıldı. Dumanların bütün evi sarmasının sadece dakikalar alacağını biliyordu.

“Seni buradan çıkarmam gerek,” dedi.

Stanley sessizce gözünü kapayıp açtı.

“Hadi.” Pip onu bırakıp ayağa kalktı. Etrafa saçılan kanda kaçıp sendeledi. Eğilip ayaklarını tutup onu çekti.

Ayakkabılarını kalçalarının üstüne kaldırıp nereye gittiğini görebilmek için önünü döndü, bileklerinden kavradığı Stanley’i peşi sıra sürüklerken arkasında bıraktığı kırmızı ize bakmama-
ra çalıştı.

Koridora çıktılar, sağ taraftaki oda alevlerle dolmuştu: du-

varları ve zemini saran öfkeli, kükreyen ateş girdabı açık kapıdan dar koridora doğru ilerliyordu. Alevler eski, soyulmuş duvar kâğıtlarını yalıyordu. Yanan tavan yalıtımından çıkan küller üzerlerine dökülüyordu.

Duman giderek alçalıp koyulaşıyordu. Pip nefes almaya çalışırken öksürdü. Dünya etrafında dönmeye başladı.

Pip başını eğip “Her şey yoluna girecek Stanley,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Seni buradan çıkaracağım.”

Halının üstünde onu sürüklemek daha zordu. Ama Pip topuklarının üstüne sıkıca basıp tüm gücüyle çekti. Yanındaki duvara sıçrayan alevler büyüyordu -sıcak, çok sıcaktı- derisi su topluyormuş gibi hissetti, gözleri yanıyordu. Yüzünü alevlerden çevirip Stanley’i çekti.

“Sorun yok Stanley!” Artık alevleri bastırmak için bağırması gerekiyordu.

Her nefes alışında öksürüyordu. Ama Stanley’i bırakmadı. Tuttu ve çekti. Kapı eşiğine vardığında dışarıdaki temiz soğuk havayı ciğerlerine çekip alevler halıya sıçradığı anda Stanley’i otların üstüne sürükledi.

“Dışarıdayız Stanley,” dedi Pip onu otların üstünde sürükleyip yanan evden uzaklaştırırken. Eğilip ayaklarını nazikçe yere bırakırken bakışlarını alevlere çevirdi. Bir zamanların penceyelerin olduğu yerden çıkan dumanlar yıldızların görünmesini engelliyordu.

Yine öksürdü, dönüp Stanley’e baktı. Islak kan alevlerin ışığında parlıyor, Stanley hiç hareket etmiyordu. Gözleri kapalıydı.

“Stanley!” Yere çömelip yüzünü ellerinin arasına aldı. Ama bu kez gözleri açılmadı. “Stanley!” Pip kulağını burnuna yaklaştırıp nefesini dinledi. Almıyordu. Parmaklarını boynuna, tam kurşun deliğinin üstüne yerleştirdi. Hiçbir şey yoktu. Nabızı atmıyordu.

“Hayır Stanley, hayır lütfen.” Dizlerinin üstüne oturdu, avcunu göğsünün ortasına, kurşun deliklerinden birinin yanına yerleştirdi. Diğer elini üstüne koyup eğildi ve bastırmaya başladı. Sertçe.

“Hayır Stanley. Lütfen ölme,” dedi, kollarını düzleştirip göğsüne masaj yaptı.

Otuza kadar saydı, ardından Stanley’nin burnunu tıkayıp ağzını ağzının üstüne koyup nefes verdi. Bir kez. İki kez.

Ellerini yeniden göğsüne koyup bastırdı.

Avcunun altında bir şey, bir çatırtı hissetti. Kaburgalarından biri kırılmıştı.

“Ölme Stanley.” Tüm gücüyle bastırırken hareketsiz yüzünü izledi. “Seni kurtarabilirim. Söz veriyorum. Seni kurtarabilirim.”

Nefes ver. Nefes ver.

Göz ucuyla bir parlama gördü, alevlerin şiddetlenmesiyle alt kat pencereleri patladı, alevler ve duman kıvrılarak çıkıp çiftlik evinin dışını sardı. Altı metre kadar uzakta bile inanılmaz bir sıcaklık vardı, kalp masajına devam ederken Pip’in alnından ter akıyordu. Yoksa bu Stanley’nin kanı mıydı?

Elinin altında bir çatırtı daha oldu. Bir kaburga daha gitti.

Nefes ver. Nefes ver.

“Geri dön Stanley. Lütfen. Sana yalvarıyorum.”

Kolları ağırmaya başlamıştı ama durmadı. Bastırdı, nefes verdi. Ne kadar süre devam ettiğini bilmiyordu, artık zaman yok gibiydi. Sadece o, çatırdayan alevlerin sıcaklığı ve Stanley vardı.

bir	yedi	on dört	yirmi bir	yirmi sekiz
iki	sekiz	on beş	yirmi iki	yirmi dokuz
üç	dokuz	on altı	yirmi üç	otuz
dört	on	on yedi	yirmi dört	<i>nefes ver</i>
beş	on bir	on sekiz	yirmi beş	<i>nefes ver</i>
altı	on iki	on dokuz	yirmi altı	
	on üç	yirmi	yirmi yedi	

Pip bırakmak istemiyordu, duramazdı. Ama Soraya onu çekti ve Pip'in karşı koyacak gücü yoktu, mor eldivenli eller Stanley'nin çökük göğsündeki yerlerini aldı.

Pip otların üstüne yığılıp Stanley'nin alevlerin turuncu ışığında parlayan soluk yüzüne baktı.

Bir siren daha duyuldu. İtfaiye aracı çiftlik evinin yanında durdu, içinden insanlar indi. Bu olanlar gerçek miydi?

“İçeride başka kimse var mı?” diye bağırdı biri ona.

“Hayır.” Kendi sesi ona ait değilmiş gibi geldi.

Paramedikler dönüşümlü olarak devam ediyorlardı.

Pip arkalarına baktı, küçük bir kalabalık toplanmıştı. Tüm bunlar ne ara olmuştu? Paltolu ve sabahlıklı insanlar olay yerini izliyordu. Üniformalı başka polisler gelip Daniel da Silva'nın izleyicileri geri itip bölgeyi kordon altına almasına yardım ettiler.

Onun sesini ne kadar sonra duymuştu? Bilmiyordu.

“Pip!” Ravi'nin sesi alevleri aşip ona ulaştı. “Pip!”

Pip ayağa kalkıp döndüğünde Ravi'nin ona bakan yüzündeki dehşeti gördü. Bakışlarını takip etti. Üstündeki beyaz kazak tamamen Stanley'nin kanıyla kaplıydı. Elleri kıpkırmızıydı. Boyunda ve yüzünde kan lekeleri vardı.

Ravi ona doğru koştu ama Daniel onu yakalayıp geri çekti.

“Bırak beni! Onu görmem gerek!” diye Daniel'in yüzüne doğru bağıran Ravi elinden kurtulmaya çalıştı.

“Olmaz, burası aktif suç mahalli!” Daniel onu geriye, giderek artan kalabalığın içine itti. Ravi'yi orada tutmak için kollarını kaldırdı.

Pip'in gözleri Stanley'e döndü. Sağlık görevlilerinden biri geri çekilmiş telsizle konuşuyordu. Pip yangının gürültüsü ve beynini kaplayan sis nedeniyle söylediklerinin sadece bazılarını anlayabildi. “Tıbbi kontrol... Yirmi dakika... Değişiklik yok... Anlaşıldı...”

Sözcüklerin zihnine girip bir anlam ifade etmesi birkaç saniyesini aldı.

"Etiliyti," dedi Pip, "Beyne etrafında çok yavaş hareket ediyorlar."

Saglık görevini on bayı salla. Yavaşça iç çabı ellerini Stanley'nin göğüsünden çekti.

"Ne yapıyorsun? Durmal" Pip ıleri etildi. "O ölmedi, durmal" Hızla bula bula lunlar içinde oturma önünde yata Stanley degra lunu ama Soreya ona yakaladı.

"Hayır" diye hayırdı Pip ama Soreya ondan geçtiydi, Pip'i bula anama çıkıp uloca sarıda. "Burak beni Yanına gitmem gerek..."

"O öldü," dedi Soreya usulca. "Yıkabileceğiniz bir şey yok Pip. O öldü."

O an her şey gışekten bitti, zaman yarı duyulup yarı anlaşılan kullarımdan ibaret oldu: edli tabip ve merhaba beni duyuyor musun?

Daniel onunla konuşmaya çalışıyordu ama Pip'in tek yaptığı ona beğirmaktı.

"Sana söyledim! Sana sonunda biri ölecek dedim. Neden beni dinlemedin?"

Biri ona sarıldı. Onu durdurdu.

Dedikatif Hawkins buradaydı peki nereden gelmişti? Yüzü pek hareket etmiyordu yoksa Stanley gibi o da mı ölmüştü? Şimdi ön tarafta araba kullanıyordu, Pip arkada, araba ilerledikçe uzaklaşan alevleri izliyordu. Düşünceleri düz bir zemin üzerinde değildi.

küller gibi

yavaş yavaş

ondan uzak-

başlıyordu.

Korkol soğuktu, titremesinin nedeni bu olmalıydı. Daha önce görmediği bir arka odadaydı. Eliza yanındaydı: "Kıyafetlerimden çıkarman gerek bir tanem."

Ama çıktığında giysileri gelmedi, üstünden soyarak çıkar-

ması gerekti, altındaki deri artık ona ait değildi, kanla pembe ve çizgi çizgi olmuştu. Eliza giysileri ve Stanley'nin bıraktıklarını kanıt torbasına koyup mühürledi. Pip'e baktı. "Sütyenini de almam gerek."

Haklıydı çünkü o da kanla ıslanmıştı.

Şimdi Pip'in üstünde yeni bir beyaz tişört ve gri eşofman altı vardı ama ona ait değillerdi, peki kime aitlerdi? Ve *sessiz ol* çünkü biri konuşuyordu. Konuşan Dedektif Hawkins'di: "Sadece seni temize çıkarmak için," diyordu, "Seni elimine etmek için." Pip söylemek istemese de zaten elimine edilmiş gibi hissediyordu.

"Burayı imzala."

İmzaladı.

"Sadece barut kalıntısı testi," dedi Pip'in tanımadığı yeni biri. Elleri ve parmaklarına yapışkan, vıcık bir şey yerleştirdi, sonra onları tüpe kapattı.

Bir tane daha *burayı imzala*.

"Seni temize çıkarmak için, anlıyor musun?"

"Evet," diyen Pip parmaklarını önce yumuşak ıstampaya ardından kâğıda bastırmalarına izin verdi. Başparmak, işaret parmağı, orta parmak, parmak izlerindeki yuvarlak çizgiler kendi halinde küçük galaksilere benziyordu.

Birinin "Şokta," dediğini duydu.

"Ben iyiyim."

Başka bir odada tek başına oturuyordu, ellerinin arasında şeffaf plastik su bardağı vardı ve dalgalanıp titreşen su ona depremi haber veriyordu. Bir dakika... Burada deprem olmuyordu. Ama deprem, sarsıntılar onun içinde olduğundan yine de geliyor, Pip suyu dökmeden tutamıyordu.

Yakınlarda bir yerde bir kapı çarptı ama ses Pip'e ulaşamadan Jeğışti.

Bu bir silah sesiydi. İki, üç, altı kez ateşlendi ve ah, Hawkins yine odadaydı, karşısında oturuyordu ama silah sesini duyamıyordu. Sadece Pip duyabiliyordu.

Sorular sordu.

“Ne oldu?”

“Tabancayı tarif et.”

“Charlie Green’in nereye gittiğini biliyor musun? O ve karısı gitmişler. Eşyaları aceleyle toplanmış gibi görünüyor.”

Her şeyi yazıyordu. Pip okumak ve hepsini hatırlamak zorundaydı.

Alt tarafı imzaladı.

Sonra Pip bir soru sordu: “Onu buldunuz mu?”

“Kimi?”

“Bahçesinden kaçırılan sekiz yaşındaki kızı?”

Hawkins başıyla onayladı. “Dün. İyi, babasıyla. Aile içi anlaşmazlık.”

Pip’in buna tek cevabı “Ah,” oldu.

Yine yalnız kalıp kimsenin duyamadığı silah sesini dinledi. Omzunda hissettiği yumuşak bir dokunuşla irkildi. Daha yumuşak bir ses “Ailen seni eve götürmeye geldi,” dedi.

Pip’in sesi takip eden ayakları bedenini de peşi sıra sürükledi. Aşırı aydınlık bekleme odasına girdiğinde ilk babasını gördü. Ona ya da annesine ne diyeceğini bilemedi ama bunun önemi yoktu çünkü onların tek istediği Pip’e sarılmaktı.

Ravi arkalarındaydı.

Pip ona gitti, Ravi onu kollarının arasına alıp göğsüne yasladı. Sıcak. Güvenli. Burası hep güvenliydi, Pip nefesini verip kalbinin sesini dinledi. Ah hayır, silah sesi buradaydı, kalp atışlarının altına saklanmıştı.

Onu bekliyordu.

Karakoldan çıkarlarken Pip’i takip etti. Karanlık arabada yanına oturdu. Onunla birlikte yatağa girdi. Pip kulaklarını tıkadı, silaha gitmesini söyledi.

Ama gitmedi.

PAZAR

16 GÜN SONRA

Kırk iki

Hepsi siyah giyinmişti çünkü böyle olması gerekiyordu.

Ravi parmaklarını onunkilere dolamıştı ve Pip onları biraz daha sıkarsa kıracağından emindi. Tıpkı kaburgalar gibi kırılacaklardı.

Annesiyle babası diğer yanındaydı, ellerini önlerinde kenetlemişlerdi, bakışları yerdeydi; babası ağaçlardaki rüzgârlarla aynı anda nefes alıyordu. Cara ve Naomi Ward ile Connor ve Jamie Reynolds diğer tarafta duruyorlardı. Connor ve Jamie babalarından ödünç alınmış gibi görünen orası dar burası uzun, üzerlerine pek uymayan siyah takım elbise giymişlerdi.

Jamie ağlıyordu, üstüne yakışmayan takımının altında tüm vücudu titriyordu. Göz yaşlarını bastırmaya çalışmaktan yüzü kızarmıştı, tabutun üstünden Pip'e bakıyordu.

Boyu iki metre, eni yetmiş bir santim ve derinliği elli sekiz santim ölçülerinde, içi beyaz saten astarlı, kenarları sade masif çam tabut. Pip seçmişti. Stanley'nin ailesi ve arkadaşları yoktu... Hepsi, hikâyesi ortaya çıktıktan sonra ortadan yok olmuştu. Hepsi. Kimse ona sahip çıkmak için adım atmamıştı bu yüzden tüm cenazeyi Pip düzenlemişti. Cenaze müdürünün *profesyonel fikrine* rağmen Pip gömülmesini istemişti. Stanley, ayak bilekleri ellerindeyken, korku içinde alevler etrafını sarmışken kan kaybederek ölmüştü. Babasının o yedi çocuğa yaptığı gibi cesedinin yakulmasını isteyeceğini sanmıyordu.

Gömülmek, Pip onun bunu isteyeceği konusunda ısrar etti. Bu yüzden şimdi dışarıda, kilise mezarlığının sol kolunda, Hilary F Weiseman'ın mezarının ilerisindeydiler. Tabutun üstün-

deki beyaz güllerin ta yaprakları rüzgârla titriyordu. Tabut açık bir mezarın üstünde kayışları ve sahte çim gibi görünen yeşil halısı olan metal bir çerçevenin içine konulmuştu, bu yüzden aslında olduğu şey gibi, yerde bir delik gibi görünmüyordu.

Polis teşkilatı da katılacaktı ama Dedektif Hawkins dün gece e-posta atıp amirlerinin cenazeye katılmalarının ‘fazla politik’ olacağı konusunda uyarı verdiğini söylemişti. Bu yüzden cenazede sadece sekiz kişiydiler ve çoğu Pip için gelmişti. Masif çam tabutun içinde ölü yatan kişi için değil. Jamie dışında, diye düşündü Pip şiş kırmızı gözlerine bakarak.

Pederin yakası çok dardı, vaaz okurken boynunun etleri yakanın üstünden fışkırmıştı. Pip rahibin arkasında, kendi seçtiği küçük, gri mezar taşına baktı. Dört farklı ismi olan bir adam ama istediği, çabaladığı hayat Stanley Forbes’tu. Bu yüzden son-
suza dek üstünde taşıyacağı isim bu olacaktı.

Stanley Forbes

7 Temmuz 1988- 4 Mayıs 2018

Sen daha iyiydin

“Son duamızı etmeden önce Pip sen de birkaç kelime söylemek ister misin?”

Adının söylenmesi onu hazırlıksız yakaladı, yüzünü buruşturdu, kalbi hızlandı ve bir anda elleri ıslandı ama bu ter gibi hissettirmiyordu, bu kandı, kandı, kandı...

“Pip?” Ravi fısıldayıp nazikçe parmaklarını sıktı. Hayır, kan yoktu, sadece hayal görmüştü.

“Evet,” dedi sesini temizlemek için öksürerek. “Evet. Şey, ben geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Ve size de Peder Renton, tören için.” Ravi onun elini sabit tutmasa titreyerek rüzgârda sallanırdı. “Stanley’i o kadar iyi tanımıyordum. Ama hayatının son saatlerinde onun gerçekte kim olduğunu öğrendim. O...”

“Katil!”

Pip’in gözleri fal taşı gibi açıldı, göğsü sıkıştı. Yaklaşık on beş kişilik bir grup kiliseyi geçmiş onlara doğru yürüyordu. Ellerin- de pankartlar taşıyorlardı.

“Bir katilin yasını tutuyorsunuz!” diye bağırdı bir adam.

“Ben-ben-ben...” diye kekeledi Pip ve çığlığı yeniden hisset- ti, midesinde büyüyüp içini yakıyordu.

“Devam et minik turşum.” Babası hemen arkasındaydı, sıcak elini kızının omzuna koydu. “Çok iyi gidiyorsun. Ben gidip on- larla konuşacağım.”

Grup yaklaşıyordu, Pip içlerinden birkaçını tanıdı: dükkân- dan Leslie, *Kilton Mail*’den Mary Scythe ve o... ortada duran Ant’in babası Bay Lowe mıydı?

“Şey,” dedi, titreyerek babasının onlara doğru ilerlemesini izledi. Cara cesaretlendirici bir gülümsemeyle bakarken Jamie başını salladı. “Şey. Stanley, o... hayatının tehlikede olduğunu anladığında ilk düşüncesi beni korumak oldu ve...”

“Cehennemde yansın!”

Yumruklarını sıktı. “Ve kendi ölümünü cesurca karşı...”

“Rezil!”

Ravi’nin elini bırakıp gitti.

“Hayır Pip!” Ravi onu tutmaya çalıştıysa da Pip ellerinin arasından kurtulup çimlerin üstünde koştu. Annesi ona sesleni- yordu ama o artık Pip değildi. Patikada koşarken dişlerini gıcır- dattı, rüzgâr siyah elbisesini dizlerinin arkasında savuruyordu. Gözleri kırmızıyla yazılmış kelimelere odaklandı:

Katilin Tohumu

Little Kilton Canavarı

Charlie Green=KAHRAMAN

Çocuk Brunswick cehennemde çürüyecek

BİZİM kasabamızda değil!

Babası arkasına bakıp yanından geçerken onu yakalamaya çalıştı ama Pip çok hızlı, içindeki ateş çok güçlüydü.

Gruba çarpıp Leslie'yi sertçe itti, pankartı gürültüyle yere düştü.

“O öldü!” diye bağırdı kalabalığı geri iterek. “Onu rahat bırakın, o öldü!”

“Buraya gömülmemeliydi. Burası *bizim* kasabamız,” diyen Mary geçişini engellemek için pankartını Pip'e doğru savurdu.

“O senin arkadaşındı!” Pip pankartı Mary'nin elinden kaptı. “O senin arkadaşındı!” diye kükredi, pankartı tüm gücüyle dizine vurdu. Ortadan ikiye ayrılan pankartın parçalarını Mary'e attı. “ONU RAHAT BIRAKIN!”

Bay Lowe'a doğru yürümeye başladı, adam ürkererek geri çekildi. Ama ona ulaşamadı. Babası onu yakalayıp kolundan çekti. Pip babasına doğru sendeledi, ayaklarını gruba doğru savurdu ama kalabalık geri çekilmeye başlamıştı. Yüzlerinde yeni bir şey vardı. Belki de korkuydu.

Başını kaldırdığında gözleri öfkeli yaşlarıyla buğulanmıştı, kollarını arkada tutan babasının sakinleştirici sesi kulağındaydı. Soluk, ipeksi mavi gökyüzünde yumuşak bulut kümeleri süzülüyordu. Böyle bir gün için gökyüzü çok güzeldi. Avazı çıktığı kadar haykırırken Stanley de severdi, diye düşündü.

CUMARTESİ

6 GÜN SONRA

Kırk üç

Reynolds ailesinin bahçesindeki büyük söğüt ağacının arasından süzülen güneş bacaklarında yaprak benzeri yamalar oluşturunuyordu.

Hava ılıktı ama yeni kotuyla üstüne oturduğu taş basamak soğuktu. Pip yer değiştiren güneş ışınlarını göz kırparak izledi.

Joanna Reynolds mesajda aile buluşması dese de Jamie bunun bir *Sürpriz, ben ölmedim* barbekü partisi olduğuna dair şaka yapmıştı. Pip bunu komik bulmuştu. Son birkaç haftadır pek fazla şeyi komik bulmamıştı ama bu hoşuna gitmişti.

Babalar barbekünün etrafında dolanıyordu, Pip kendi babasının yan gözle ters çevrilmemiş köftelere baktığını ve işi Arthur Reynolds'dan almak için içinin gittiğini görebiliyordu. Mohan Singh kahkaha atıyor, birasını başına dikeyyor ve güneş ışığı şişeyi parlatıyordu.

Joanna yakındaki piknik masasına eğilmiş kâselerin üstündeki streç filmleri açıyordu: makarna salatası, patates salatası, normal salata. Her birinin içine servis kaşıkları bıraktı. Bahçenin diğer tarafında Cara, Ravi, Connor ve Zach ile konuşuyordu. Ravi ara sıra Josh'ın peşinden koşması için bir tenis topunu tekmeliyordu.

Pip topun peşi sıra yuvarlanırken çığlık atan kardeşini izledi. On yaşındaydı, Çocuk Brunswick şey yaptığı zamanki yaşında... Stanley'nin ölmek üzere olan yüzü aklına geldi. Gözlerini sınıksız kapadı ama görüntü kaybolmadı. Nefes aldı, aynen annesinin söylediği gibi üç derin nefes ve gözlerini yeniden açtı. Başka yere baktı, sudan titrek bir yudum aldı, bardağı tutan eli terliyordu.

Nisha Singh ve Pip'in annesi Naomi Ward, Nat da Silva ve Zoe Reynolds ile birlikte duruyordu, birbirlerine söyledikleri duyamadığı kelimeleri gülümsemeler takip ediyordu. Nat'in g ld   n  görmenin hoş olduğunu düşündü Pip. Bu olay bir şekilde onu de i tirmi ti.

Ve Jamie Reynolds  illi burnunu buru turarak ona doğru yürüyordu. Ta  basamakta yanına oturdu, yerle irken dizleri Pip'in dizlerine sürtündü.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu parmaklarını bira  i esinin kenarında gezdirerek.

Pip soruya cevap vermedi. Bunun yerine "Sen nasılsın?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Jamie, pembe yanaklarına yayılan bir tebes mle ona baktı. "İyi ama... onu düşünmeden edemiyorum." Gülümseme kayboldu.

"Biliyorum," dedi Pip.

"O insanların d   nd    gibi değildi," dedi Jamie usulca. "Koca d    i tuvalet kapısındaki aralıktan sı dırmaya çalıştı, sırf ben rahat edeyim diye. Ve her gün bana ak am yemeğinde ne yemek istediğimi sordu, hem de hâlâ benden korkuyor olmasına rağmen. Yapmak üzere olduğum şeyden dolayı."

"Onu  ld rmezdin," dedi Pip. "Biliyorum."

"Hayır." Jamie burnunu çekip hâlâ bileğinde olan ezilmi  Fit-bit'e baktı. Onu asla  ıkartmayaca ını söylemişti, onu bir hatırlatıcı olarak kolunda taşımak istiyordu. "Bıçak elimdeyken bile yapamayaca ımı biliyordum. Ve çok korkmu tum. Ama bu hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyor. Polise her şeyi anlattım. Ama Stanley olmadan beni suçlamaya yetecek yeterli kanıtları yok. Bu nedense hiç doğru gelmiyor."

"İkimizin burada olması ama onun olmaması doğru gelmiyor," dedi Pip. G  s  sıkı ıyor, zihni kırılan kaburgaların sesiyle doluyordu. "İkimiz de bir şekilde Charlie'yi ona götürdük. Ve biz hayattayız ama o değil."

“Ben senin sayende hayattayım,” dedi Jamie ona bakmadan. “Sen, Ravi ve Connor. Charlie o gecedan önce Stanley olduğunu anlasaydı beni de öldürebilirdi. Demek istediğim sen içindeyken binayı ateşe verdi.”

“Ya,” dedi Pip, bu kelimeyi başka ne diyeceğini bilmediğinde kullanırdı.

“Onu eninde sonunda bulacaklar,” dedi Jamie. “Charlie Green ve Flora. Sonsuza dek kaçamazlar. Polis onları yakalayacak.”

Hawkins de o gece böyle söylemişti: *Onu yakalayacağız*. Ama bir gün, iki gün geçmiş ve üç hafta olmuştu.

“Ya,” dedi yine.

“Annem sana sarılmayı bıraktı mı?” diye sordu Jamie onu düşüncelerinden uzaklaştırmak için.

“Henüz değil,” dedi Pip.

“Bana da sarılmayı henüz bırakmadı,” dedi gülerek.

Pip’in bakışları barbekünün başındaki Arthur’a tabak uzatan Joanna’yı takip etti.

“Babanın seni sevdiğini biliyorsun,” dedi Pip. “Bunu her zaman doğru biçimde göstermediğini biliyorum ama onu gördüm, seni sonsuza dek kaybettiğini sandığı zaman onu gördüm. O seni seviyor Jamie. Hem de çok.”

Jamie’nin dolan gözleri alacalı güneş ışığında parladı. “Biliyorum,” dedi boğazındaki yumruyu bastırarak. Öksürerek atlatmaya çalıştı.

“Düşünüyorum da,” dedi Pip ona dönüp. “Stanley’nin tek istediğı sakın bir hayat yaşamak, daha iyi biri olmayı öğrenmek ve iyi bir şeyler yapmaktır. Artık bunları yapamaz. Ama biz hâlâ buradayız, hayattayız.” Durup Jamie’nin gözlerine baktı. “Bana bir konuda söz verebilir misin? İyi bir hayat yaşamaya söz verir misin? Dolu dolu, mutlu bir hayat. O yapamayacağı için onun için güzel yaşamak.”

Jamie bakışlarını kaçırmadı, alt dudağı titriyordu. “Söz veriyorum,” dedi. “Peki ya sen?”

“Deneyeceğim,” başıyla onaylayıp koluyla gözlerini kurular-ken Jamie de aynısını yaptı. Gülüştüler.

Jamie birasından küçük bir yudum aldı. “Bugünden başlayarak,” dedi. “Sanırım stajyer sağlık görevlisi olmak için ambulans sevisine başvuracağım.”

Pip gülümsedi. “Bu iyi bir başlangıç...”

Bir süre diğerlerini izlediler; Arthur bir sosisli sandviç düşürdü ve Josh almak için koşarken “Beş saniye kuralı!” diye bağırdı. Nat’in kahkahası yüksek ve doğaldı.

“Ve,” diye devam etti Jamie, “Sanırım tüm dünyaya Nat da Silva’ya âşık olduğumu söyledin. Yani bir ara ona ben de söylemeliyim. Eğer aynı şeyleri hissetmiyorsa hayatıma devam ederim. İleriye ve yukarıya. Ve artık internette yabancılarla konuşmak da yok.”

Bira şişesini ona doğru kaldırdı. “İyi yaşamaya,” dedi.

Pip su bardağını kaldırıp Jamie’nin şişesine hafifçe vurdu. “Onun için,” dedi.

Jamie ona sarıldı, bu Connor’ın sarsak sarılmalarından farklı, hızlı ve titrek bir sarılmaydı. Ardından ayağa kalkıp bahçede Nat’in yanına doğru yürüdü. Ona bakarken gözleri farklıydı, bir biçimde daha derindi. Daha parlak. Nat sesinde hâlâ yankılanan kahkahasıyla ona döndüğünde Jamie’nin yüzüne gamzeli bir gülümseme yayıldı. Pip Nat’in gözlerinde de bir an için aynı bakışı gördüğüne yemin edebilirdi.

İkisinin bir olup Jamie’nin ablasıyla şakalaşmalarını izlerken Ravi’nin ona doğru geldiğini fark etmedi bile. Ravi yanına oturdu, bir ayağını Pip’in bacağına altından geçirdi.

“İyi misin Komiser?” dedi.

“Evet.”

“Gelip diğerlerine katılmak ister misin?”

“Burada iyiyim,” dedi Pip.

“Ama herkes...”

“Burada iyiyim dedim,” dedi Pip ama bunu söyleyen gerçek-

ten o değildi. İç çekip Ravi'ye baktı. "Özür dilerim. Terslemek istemedim. Bu..."

"Biliyorum," dedi Ravi, elini Pip'in elinin üstüne koydu, parmaklarını onunkilerin arasından kaydırarak kusursuzca birleştirdi. Hâlâ birbirlerine uyuyorlardı. "Düzelecek, söz veriyorum." Onu kendine doğru çekti. "Ve bana ihtiyacın olduğunda burada olacağım."

Pip onu hak etmiyordu. Bir parça bile. "Seni seviyorum," deyip koyu kahverengi gözlerine baktı, içini bakışlarıyla doldurup her şeyi dışarı attı.

"Ben de seni seviyorum."

Pip kıınıldandı, başını Ravi'nin omzuna yaslayıp diğerlerini izlediler. Herkes düz tuttuğu kollarını sallayıp kalçasını sağa sola oynatarak *floss* dansının nasıl yapıldığını öğretmek için elinden gelenin en iyisini yapan Josh'ın etrafında toplanmıştı.

Jamie kasıklarını vurmaya başlayıp iki büklüm olunca "Aman Tanrım Jamie, çok utanç verici," diyerek kıkırdadı Connor. Nat ve Cara birbirlerine sarılıp kahkahalarla çimlerin üstüne düştüler.

"Bana bak, yapabiliyorum!" diyordu Pip'in babası çünkü yapabiliyordu. Hâlâ ızgaranın başında olduğundan kimsenin görmeyeceğini sanan Arthur Reynolds bile deniyordu.

Pip hepsinin ne kadar gülünç göründüğünü düşünerek kahkaha attı, çıkan ses gırtlığında bir gıcırta gibiydi. Burada, Ravi ile kenarda oturmak sorun değildi. Ayrı durmak. Herkes ile arasına mesafe koymak. Etrafına barikat örmek. Hazır olduğunda onlara katılacaktı. Ama şimdilik tek istediği hepsini bir anda görebileceği kadar geride oturmaktı.

Akşam olmuştu. Ailesi Reynoldslar'ın evinde çok yediğinden alt katta uyukluyorlardı. Pip'in odası karanlıktı, yüzü dizüstü bilgisayarının beyaz ışığıyla aydınlanıyordu. Masasında oturmuş ekrana bakıyordu. Sınavlar için çalışıyordu, anne babasına böyle söylemişti. Çünkü artık yalan söylüyordu.

Arama çubuğuna yazmayı bitirip enter tuşuna bastı.

Charlie ve Flora Green'in son görülmeleri.

Dokuz gün önce Portsmouth'da bir ATM'den para çekerken güvenlik kamerasına yakalanmışlardı. Polis bunu doğrulamış, Pip haberlerde görmüştü. Ama burada biri -Pip tıkladı- Facebook'ta yayınlanan bir makaleye yorum yapmış, çifti dün Dover'daki bir benzin istasyonunda gördüklerini iddia etmişti. Yeni bir araba kullanıyorlardı: Kırmızı Nissan Juke.

Pip not defterinden en üstteki sayfayı yırttı, buruşturup arkasına attı. Eğilip ekrana bakarak yeni bir sayfaya detayları yazdı. Aramaya devam etti.

"Sen ve ben aynısınız. İçinde bir yerde sen de bunu biliyorsun." Charlie'nin zihninde konuşan sesi araya girdi. En korkutucu olansa Pip'in onun yanılıp yanılmadığını bilmemesiydi. Ne kadar farklı olduklarını söyleyemezdi. Sadece öyle olduklarını biliyordu. Bu kelimelerin ötesinde bir histi. Ya da belki, sadece belki bu his sadece bir umuttu.

Bilgisayarın başında oturup saatlerce bir makaleden diğerine, bir yorumdan ötekine geçti. Ve elbette onunlaydı. Hep oradaydı.

Silah.

Şimdi de buradaydı, göğsünde çarpıyor, kaburgalarına vuruyordu. Gözleriyle nişan alıyordu. Kabuslarındaydı, birbirine çarpan tencerelerdeydi, güçlükle aldığı soluklarındaydı, düşen kalemlerdeydi, gök gürültülerinde, çarpan kapılarda, çok gürültülü, çok sessiz, yalnız ya da değil, kâğıt hışırtılarında, tuşların tıkırtısında her tıkırtıda ve her gıcırtıdaydı.

Silah hep oradaydı.

Artık içinde yaşıyordu.

Teşekkürler

Dünyadaki en iyi temsilci Sam Copeland'e teşekkür ederim. Her daim orada olduğun ve tüm iniş çıkışları benimle paylaştığın için. Ve aslında her biri sekiz paragraf uzunluğunda olan 'acil sorularımın' hepsine cevap verdiğin için teşekkür ederim.

Zamana ve tüm zorluklara karşı bu kitabın hayata geçmesi için çalışan Egmont'daki herkese teşekkür ederim. Bu devam kitabını şekillendirmeme yardım eden editör ekibine teşekkür ederim: Lindsey Heaven, Ali Dougal ve Lucy Courtenay. Olağanüstü kapak tasarımı ve daha fazla kan sıçramasına karşı bitmeyen ihtiyacımı hoş gördüğü için Laura Bird'e teşekkür ederim. Halkla ilişkilerin süper starları Siobhan McDermott ve Hillary Bell'e inanılmaz çalışmaları ve bir röportajda aynı cevabı daha önce tekrar tekrar verdiğimi duymalarına rağmen bu kadar coşkulu oldukları için teşekkür ederim. Birlikte çalışmak daima çok eğlenceli olduğu için Jas Bansal'a (Wendy'nin Twitter hesabının arkasındaki dâhiye kök söktürebilirdi) teşekkür ederim. Organize ettiğiniz eğlenceli pazarlama işlerinden bazılarını görmek için sabırsızlanıyorum. Todd Atticus ve Kate Jennings'e teşekkür ederim! Pip'in hikâyesinin yayımlanması ve okuyucularla buluşmasında çıkardıkları harika iş için satış ve yayın hakları ekibine teşekkür ederim. Bu kitaptaki inanılmaz mahkeme salonu çizimi için Priscilla Coleman'a özel olarak teşekkür etmek istiyorum, hâlâ hayretler içindeyim!

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi'nin başarılı olmasına yardım eden herkese kocaman teşekkürler. Sizlerin sayesinde Pip'in hikâyesine devam edebildim. İnternette kitap hakkında övgüler yazan blog yazarlarına ve eleştirmenlere benim için yaptıkları için ne kadar teşekkür etsem az. Ülke çapındaki kitapçılara ilk kitabım için duydukları heyecan ve destekleri için teşekkür ede-

rim; bir kitapçıya girip kendi kitabımı raflarda ya da masaların üstünde görmek bir rüyanın gerçek olması. Ve bu kitabı evine götüren herkese teşekkür ederim, Pip ve ben sizin sayenizde geri döndük.

Pip ve Cara'nın bildiği gibi genç kızların arkadaşlıklarından daha güçlü bir şey yok. Bu yüzden genç kızlığımdan beri benimle olan arkadaşlarıma, çiçek askerlerime teşekkürler: Ellie Bailey, Lucy Brown, Camilla Bunney, Olivia Crossman, Alex Davis, Elspeth Fraser, Alice Revens ve Hannah Turner. (İsimlerinizden bir parça çalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.) Ve en eski arkadaşım Emma Thwaites'e çocukluğum boyunca yazdığımız tüm o korkunç oyunlarla ve şarkılarla hikâye anlatma yeteneğimi geliştirmeme yarım ettiği için teşekkür ederim, Birgitta ve Dominic size de çok teşekkürler.

Yazar arkadaşlarıma da bu (bazen) çok korkutucu olan yolu benimle birlikte yürüdükleri için teşekkür ederim. Aisha Bushby, daimi yoldaşım olarak yanımda olmasan bu kitabın yoğun yazımını bitirebileceğimden emin değilim. Katya Balen'e verimli, sivri dilli öğütleri ve harika kokteylleri için teşekkür ederim. Tasmin Rahman hep orada olduğu ve çeşitli TV şovlarındaki kışkırtıcı yorumları/ayrıntılı incelemeleri için teşekkür ederim. Her daim olumlu tarafı gören, kaçış odası ve kutu oyunlarında muhteşem bir eş olan Joseph Elliott'a teşekkür ederim. Sarah Jukes'a öncelikle böylesine harika tulum oyunun olduğu için ve çok çalışkan ve ilham verici olduğun için teşekkür ederim. Her konuda sinir bozucu biçimde yetenekli olan ve benimle aynı modası geçmiş YouTube kanallarını izleyen Struan Murray'a teşekkür ederim. Yazma buluşmalarımız ve sadece sohbet etmek yerine gerçekten bu kitabı yazabilmem için onları duraklatan Savannah Brown'a teşekkür ederim. UKYA için yaptığı olağanüstü şeyler ve muhteşem internet becerileri için Lucy Powrie'ye teşekkür ederim; Pip senden birkaç şey öğrenebilir.

Gaye, Peter ve Katie Collis'e bu yeni kitabın ilk okuyucuları

olduğu ve her daim gösterdikleri muhteşem destekleri için teşekkür ederim. Alternatif bir evrende bu kitabın ismi, *İyi Kız, Kötü Bela* ;) olabilirdi.

İlk kitabı okuyup destek veren ailemdeki herkese özellikle Daisy, Ben Hay ve Isabella Young'a teşekkür ederim. Ailede cınayet coşkusu olduğunu bilmek güzel.

Bana hikâyelere olan sevgim dahil her şeyi verdikleri için aneme ve babama teşekkür ederim. Ben inanmadığım zamanlar da bile bana inandınız. Tüm destekleri (ve tatlı çocukları) için ablam Amy'e, bu kitabı yazarken beni evden çıkardığı ve muhtemelen akıl sağlığımı koruduğu için kız kardeşim Olivia'ya teşekkür ederim. Danielle ve George - hayır üzgünüm bu kitap için hâlâ biraz küçüksünüz. Birkaç yıl sonra yine deneyin.

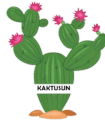
Ve en büyük teşekkür bu kitabı yazarken geçen yoğun üç ay boyunca beni kelimenin tam anlamıyla hayatta tutan Ben'e. Jamie Reynolds'ın omzu için istekli bir model olduğun için ayrıca teşekkür ederim. Bir yazarla yaşıyor olmak gerçekten zor olmalı ama muhteşem bir iş çıkarıyorsun.

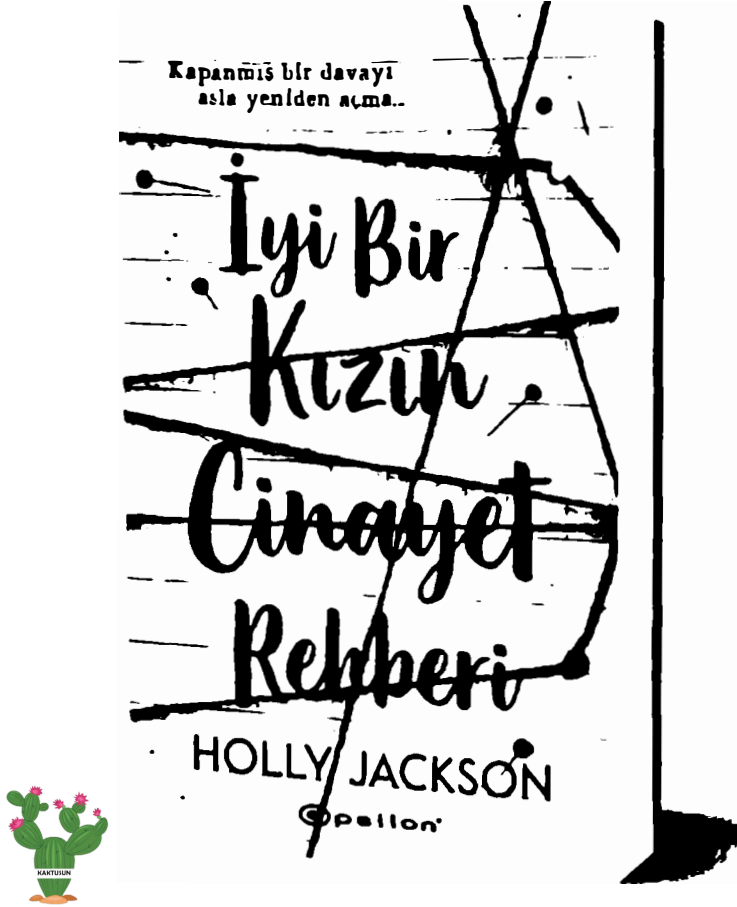
Ve son olarak kendisinden şüphe edilen ya da inanılmayan kızlara. Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu kitap sizler için.





Holly Jackson hikâye yazmaya genç yaşta başladı ve ilk roman yazma girişimini on beş yaşında tamamladı. Dil bilimi ve yaratıcı yazarlık eğitimi aldığı Nottingham Üniversitesi'nden İngilizce yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. Londra'da yaşıyor. Okuma ve yazmanın yanı sıra video oyunları oynamayı ve dedektifmiş gibi davranabileceği gerçek suç belgeselleri izlemeyi seviyor. *İyi Kız, Kötü Son*, New York Times çoksatanlar listesinde 1 numara olan *İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi* romanının devam kitabıdır. Holly'yi Twitter ve Instagram'dan takip edebilirsiniz. @HoJay92





Kasabadaki lisenin güzel ve popüler kızı Andie Bell bir cinayete kurban gider. Polisin araştırmaları sonucunda olay hızla çözülür. Andie'yi, erkek arkadaşı Sal öldürmüştür. Sal tutuklanamaz çünkü Andie'yi öldürdükten bir süre sonra intihar etmiştir. Polis kayıtlarına göre olay bu kadardır işte. Dava kapanır. Sal'ın ailesi kasabalılar tarafından dışlanır. Andie ilahlaşır. Sal lanetlenir.

Küçükken Sal'ı tanıyan ve onun birine zarar verebileceğine asla inmayan Pip artık büyümüş, lise çağına gelmiştir. Cinayet ve intiharın üzerinden geçen beş yıla rağmen, Sal'ın suçsuz olduğuna dair taşıdığı his hiç değişmez. Bu hissin peşinden gitmenin bir yolunu bulmaya karardır Pip. Bir lise öğrencisi olarak yapabilecekleri sınırlıdır ama neyse ki, okulda proje ödevi için bu cinayeti konu etmeye karar verdiğinde öğretmeni kabul eder.